DAVID EDDINGS

EFSUNCUNUN SON OYUNU

BELGARIAD • BEŞİNCİ KİTAP

Metis Edebiyat

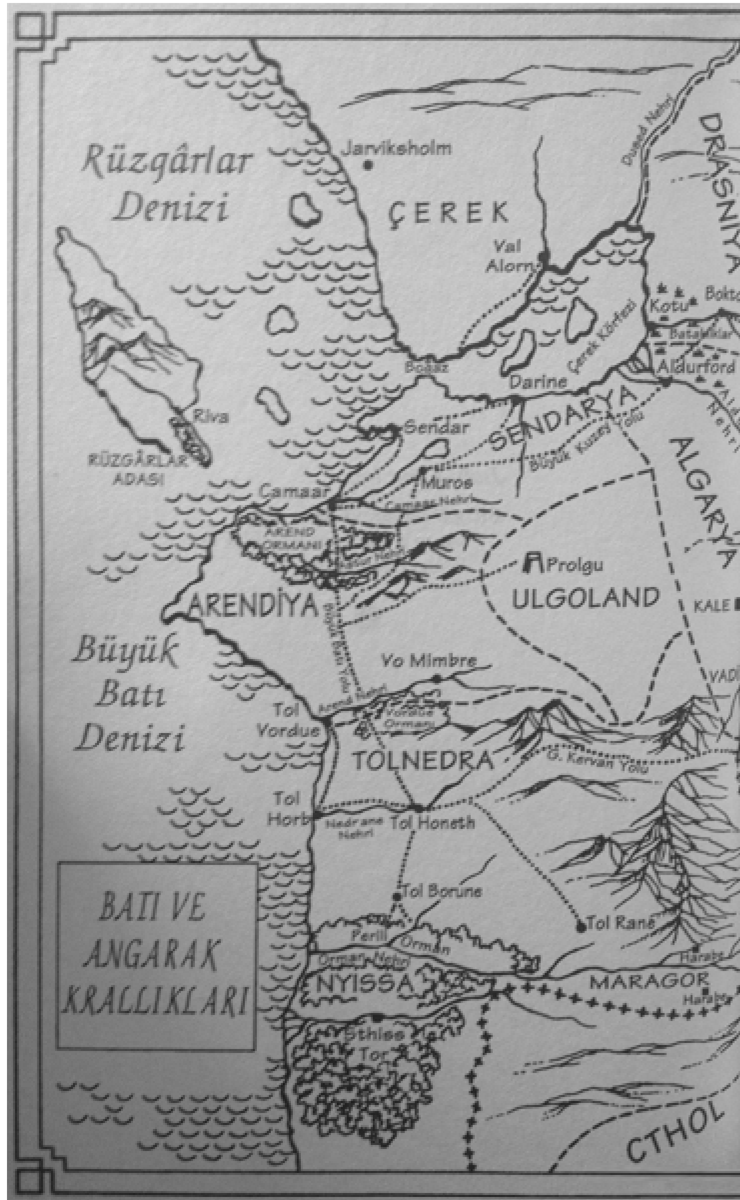
Efsuncunun Son Oyunu

Belgariad 5

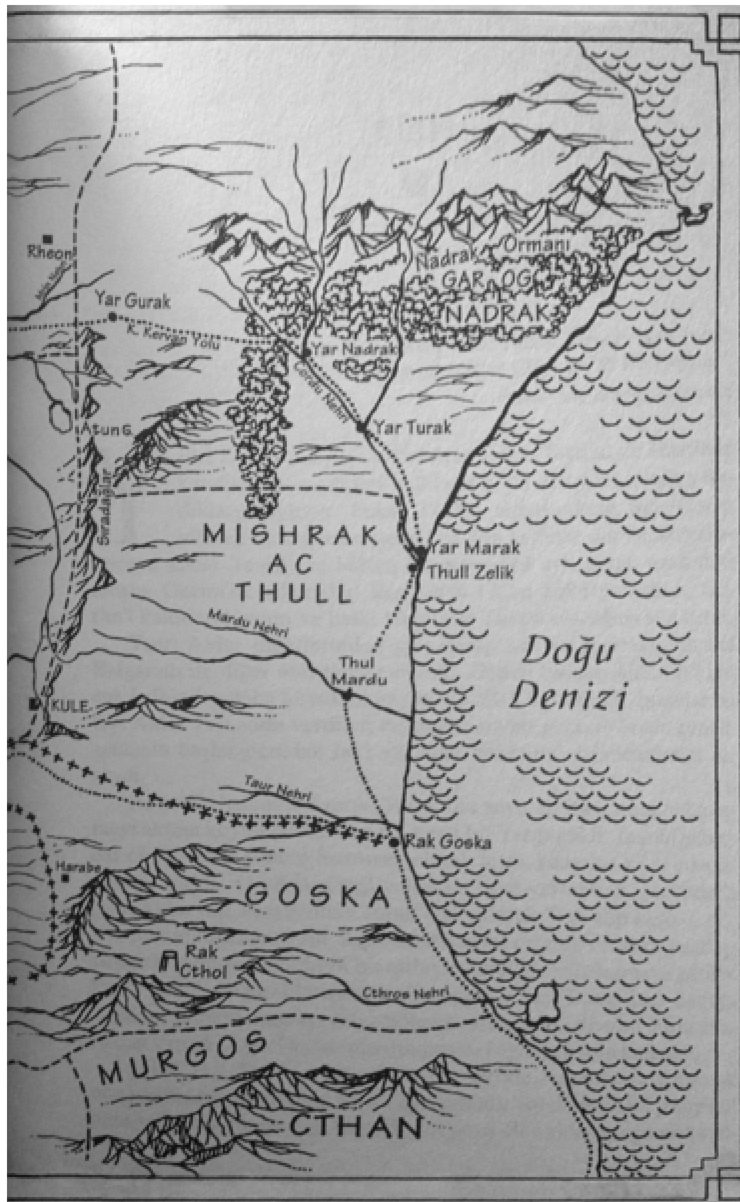
David Eddings

İngilizce aslından çeviren: Bülent Somay

Metis Yayınları

Rüzgârlar Denizi
Jarviksholm
ÇEREK
Val Alorn
DRASNİYA
Kotu
Boktor
Çerek Körfezi
Aldurford
Boğaz
Darine
Riva
RÜZGÂRLAR ADASI
Sendar
SENDARYA
Büyük Kuzey Yolu
ALGARYA
Muros
Camaar
AREND ORMANI
Prolgu
ULGOLAND
KALE
ARENDİYA
Büyük Batı Denizi
Vo Mimbre
VADİ
Tol Vordue
TOLNEDRA
G. Kervan Yolu
Tol Horb
Nedrane Nehri
Tol Honeth
Tol Borune
Tol Rane
Perili Orman
Orman Nehri
NYISSA
MARAGOR
Harabe
Sthiss Tor
CTHOL
BATI VE ANGARAK KRALLIKLARI

Rheon
Yar Gurak
K. Kervan Yolu
Yar Nadrak
Nadrak Ormanı
GAR OG NADRAK
Yar Turak
Atun G.
Sıradağlar
MISHRAK AC THULL
Yar Marak
Thull Zelik
Mardu Nehri
Thul Mardu
Doğu Denizi
KULE
Taur Nehri
Rak Goska
Harabe
GOSKA
Rak Cthol
Cthros Nehri
MURGOS
CTHAN

Giriş

Başlangıcın ve sonun hikâyesi.

Torak Kitabı'ndan parçalar…[1]

Dinleyin beni Angaraklar, adıma, dualarınızı ve kurbanlarınızı eksik etmeyin, çünkü ben Angarak ülkelerinin efendisiyim. Beni memnun etmezseniz gazabım büyük olur.

Sınırsızlığın zamansız boşluğu içinden geleceğe baktım ve gördüm ki, iki Yazgı vardı ve ebediyetin sonsuz koridorlarında birbirlerine doğru ilerliyorlardı. Her Yazgı Mutlaktı ve bunların nihai karşılaşmasında bölünmüş olan her şey bir olacaktı. O anda, olmuş olan, olmakta olan ve olacak olan her şey, bir tek Amaçta birleşecekti.

Bunu görür görmez, altı kardeşimi de yanıma aldım ve Yazgıların isteğini gerçekleştirmek için el ele tutuştuk. Ancak benim önayak olduğum bu yaradılış, Babamızı mutlu etmedi. Bizim emeklerimizden yüz çevirip Mutlak'ın tefekkürüne daldı. Tek başıma Korim yükseltilerine gittim, ki artık yok öyle bir yer ve yarattığım şeyi kabul etmesi için ona seslendim. Ama önayak olduğum işi reddedip benden yüz çevirdi. O zaman yüreğimi ondan soğutup geri döndüm ve ebediyen babasız kaldım.

Tekrar kardeşlerime gidip akıl verdim ve el ele tutuşup irademizin aracı olacak olan insanı yarattık, insanı birçok halk halinde yarattık ve her halka tanrısının aramızdan kim olacağını seçme hakkı tanıdık. Halklar kendilerine birer tanrı seçtiler, ama hiçbir halk, ona üstümüzde efendilik etme hakkı tanımadığımız için hep muhalif ve tatminsiz olan Aldur'u seçmedi. O zaman Aldur kendisini bizden ayırdı ve efsunlarla hizmetkârlarımızı elimizden almaya çalıştı. Ama çok az kişi kapıldı onun efsunlarına.

Benim olan halk kendine Angaraklar diyordu. Onlardan hoşnuttum, onları alıp Korim yükseltilerine götürdüm, ki artık yok öyle bir yer ve onlara dünyanın yaratılmasına önayak olmama sebep olan Amacı anlattım.

Onlar da bana taptılar ve dualar edip kurbanlar yaktılar. Onları kutsadım ve çoğaldılar ve bereketli oldular. Şükranlarını dile getirmek için bana bir sunak hazırlayıp en güzel bakireleriyle en yürekli gençlerini bana kurban ettiler. Onlardan hoşnut kaldım ve tekrar kutsadım onları, böylece bereketleri arttı ve bütün halklardan fazla çoğaldılar.

Aldur'un kalbi bana böyle tapılmasından dolayı kıskançlıkla, bana karşı hınçla dolmuştu. Ruhunun gizli köşelerinde bana karşı kendi kendine komplolar kurdu ve eline bir taş alıp ona can verdi, ki Amacımdan beni saptırabilsin. Bu taşla benim üzerimde hâkimiyet kurmayı amaçladı.

Cthrag Yaska öylece hayat buldu. Cthrag Yaska'nın içi, bana karşı düşmanlıkla doluydu. Ve Aldur müridim dediği kişilerle kardeşlerinden ayrı durdu ve bu taşla üzerimde hâkimiyet kuracağını hayal etti.

Bu lanetli taşın Aldur'u benden ve diğer kardeşlerimizden ayırdığını gördüm. Ve gidip Aldurla konuştum ve ona yalvararak bu taşa yaptığı habis efsunu çözmesini, verdiği canı geri almasını istedim. Bunu yaptım ki, Aldur kardeşlerinden ayrı kalmasın. Hatta onun önünde ağlayıp kendimi aşağıladım.

Ama habis taş Aldur'un ruhunu ele geçirmişti bile; kalbini bana karşı taşa çevirmişti. Ve ben Aldur'un ebediyen kendi yarattığı bu taşın kölesi olacağını gördüm. Aldur beni küçümseyerek konuştu ve başından savmaya çalıştı.

Sonra, onu sevdiğim için ve Hayalimde gördüğüm şer yoluna sapmasını engellemek amacıyla, kardeşim Aldur'a vurup lanetli taşı elinden aldım. Ve Cthrag Yaska'yı götürüp irademi ona hâkim kılmaya, içindeki kötülüğü dindirip uğruna yaratıldığı habaseti durdurmaya çalıştım. Böylece Aldur'un yarattığı kötülüğün yükü benim omuzlarımda kaldı.

Aldur bana çok öfkelendi. Kardeşlerime gidip hakkımda yalanlar söyledi. Her biri bana gelip aşağılayarak konuştu; benden Aldur'un ruhunu karartan

ve büyüsünden kurtulsun diye elinden aldığım o taşı geri vermemi istediler. Ama ben direndim.

O zaman bana savaş açtılar. Halklarının Angaraklarımın kanını dökmek amacıyla demirden silahlar yaptıkları ocakların dumanı, gökyüzünü kararttı. Yıl döndüğünde, orduları Angarak topraklarına yürüdü. Kardeşlerim uzun boylarıyla ordularının önünden yürüyorlardı.

Onlara elimi kaldırmayı hiç istemiyordum. Ama halkımın topraklarını harap edip bana tapanların kanını dökmelerine de izin veremezdim. Kardeşlerimle benim aramdaki bir savaştan ancak şer çıkabileceğini biliyordum. Böyle bir mücadelede Yazgılar henüz vakti gelmemişken karşılaşabilir, bu karşılaşma kâinatı parçalayabilirdi.

Bu yüzden beni çok korkutan, ama öngördüğüm tehlikeden daha zararsız olan yolu seçtim. Lanetli Cthrag Yaska'yı toprağa karşı kaldırdım. Bir Yazgının Amacı benim içimdeydi; diğer Yazgının Amacı ise, Aldur'un yarattığı taşın içinde. Olmuş olan ve olacak olan her şeyin ağırlığı üstümüzdeydi ve toprak bu ağırlığa dayanamadı. Yerin kabuğu önümde parçalandı ve deniz bu çatlağa hücum edip kuru toprağı örttü. Böylece halklar birbirlerinden ayrıldı ki savaşıp birbirlerinin kanını dökemesinler.

Ama Aldur'un bu taşa işlediği habaset o kadar büyüktü ki, dünyayı ikiye bölüp kan dökülmesini önlemek için onu kaldırdığımda beni ateşe boğdu. Daha ben ona emir verirken, beni yakarak yere devirdi. Onu tuttuğum elim yanıp kül oldu ve ona bakan gözüm kör oldu. Yüzümün bir yanı ateşiyle karardı. Kardeşlerim arasında en güzeli olan ben, o kadar iğrenç bir yüze sahip oldum ki, kimse görmesin diye çelikten canlı bir maskeyle dolaşmak zorunda kaldım.

Bana yapılan bu kötülük içimi büyük bir azapla, bu habis taş içindeki kötülükten kurtarılıp arındırılana kadar dinmeyecek bir acıyla doldurdu.

Ama artık halkımla onlara saldıranlar arasında karanlık bir deniz vardı ve düşmanlarım yaptığım şeyden korkup dehşet içinde kaçmışlardı. Evet, kardeşlerim bile yarattığımız bu dünyadan kaçtılar, çünkü karşıma çıkmaya cesaretleri kalmamıştı. Ama gene de ruhları, izleyicileriyle birlikte arkamdan komplolar çevirmeye devam etti.

Sonra, halkımı Mallorya'nın çorak topraklarına götürüp, korunaklı bir yerde muhteşem bir şehir kurdurdum. Bu şehre onlar uğruna çektiğim acının anısına Cthol Mishrak dediler. Ben de şehri ebediyen üstünde duracak bir bulutla gizledim.

Sonra demirden bir sandık yaptırıp, gücünü bir daha mahvetmek için kullanamasın diye habis Cthrag Yaska'yı içine hapsettim. Bin yıl ve ardından bir bin yıl daha, taşı Aldur'un habis lanetinden kurtarmak için çabaladım durdum. Büyük efsunlar ve güçlü kelimelerle inatçı taşı etkilemeye çalıştımsa da, ne zaman yanına gitsem şer ateşiyle tutuştu ve laneti dünyanın üzerinden kalkmadı.

Derken kardeşlerimin en genci ve en pervasızı olan Belar, ruhu bana karşı hâlâ kin ve kıskançlıkla dolu olan Aldur ile birlikte aleyhime bir komplo kurdu. Belar'ın ruhu, halkı olan yontulmamış Alornlarla konuşup aleyhime kışkırttı. Aldur da bana karşı hıncını içine yerleştirdiği müridi Belgarath'ı onlara katılmaya yolladı. Belgarath Alornların şefi Çerek ile üç oğlunun aklını çeldi.

Habis büyülerle benim yarattığım deniz engelini aşıp, gece vakti hırsız gibi Cthol Mishrak şehrine girdiler. Kurnazca saklanarak demir kuleme sızıp, habis taşı hapsettiğim sandığa ulaştılar.

İnsanların Demirpençe Riva dedikleri Çerek'in en küçük oğlu, öyle tılsımlarla ve efsunlarla bağlanmıştı ki, lanetli taşı eline aldığında yok olup gitmedi. Taşı alıp batıya kaçtılar.

Halkımın savaşçılarıyla birlikte peşlerine düştüm Cthrag Yaska'nın laneti yeniden dünyanın üzerine olmasın diye, ama Riva dedikleri adam taşı kaldırıp habis ateşini halkımın üzerine saldı. Hırsızlar kaçıp, taşın şerrini batı ülkelerine götürdüler.

O zaman muhteşem Cthol Mishrak şehrini yıkıp, halkıma da onun yıkıntılarından kaçmalarını söyledim. Angarakları aşiretlere böldüm. Nadrakları hırsızların geldiği yolda nöbet tutsunlar diye kuzeye yolladım. Geniş omuzlarıyla iyi yük taşıyan Thulları ortadaki topraklara yerleştirdim. Halkımın en savaşçıları olan Murgoları da güneye yolladım. En kalabalık

kısmını bana hizmet etsinler ve batıya savaş açtığımda asker olsunlar diye Mallorya'da tuttum.

Bütün bu halkların üstüne Grolimleri yerleştirip onlara büyü ve sihir öğrettim ki benim rahiplerim olsunlar ve diğerlerini kontrol etsinler. Onlara verdiğim talimatlarla kurban taşlarımın ateşinin sönmemesini ve kurbanların durmamasını sağladım.

Melun Belgarath Riva'yı lanetli taşla birlikte Rüzgârlar Denizi'ndeki bir adanın başına geçirdi. Belar gökten iki yıldız düşürdü ve Riva bu ikisinden bir kılıç yapıp kabzasına Cthrag Yaska'yı yerleştirdi.

Ve Riva bu kılıcı eline alınca çevremde kâinat sarsıldı ve haykırdım, çünkü gözümün önünde bir Hayal belirmişti ve daha önce göremediğim şeyleri görür olmuştum. Zamanı gelince Belgarath'ın büyücü kızının karım olacağını görerek sevindim. Ama Riva'nın sulbünden Işığın Çocuğunun doğacağını ve onun bana Amacımı veren Yazgının düşmanı olan Yazgının aleti olacağını da gördüm. Bir gün uzun bir uykudan uyanıp, Işığın Çocuğunun kılıcıyla karşılaşmam gerekecekti. Ve o gün iki Yazgı çarpışacak ve sadece bir Yazgı hayatta kalacaktı. Ancak hangi Yazgının hayatta kalacağı bana bildirilmedi.

Bu Hayal üzerine çok düşündümse de daha fazlasını göremedim. Ve bin yıldan fazla zaman geçti.

Derken Aldur'un öğretisinin habasetinden kaçıp benim hizmetime giren Zedar adlı bilge ve adil kişiyi çağırdım yanıma. Onu batıdaki bataklıklarda yaşayan Yılan insanların sarayına yolladım. Bu insanların tanrısı İssa idi, ancak tembelin biri olan Issa durmadan uyuyarak, kendilerine Nyissalılar diyen halkını kraliçelerinin eline bırakmıştı. Zedar bu kraliçeye bazı tekliflerde bulundu; kraliçe bunlardan hoşlanarak, Riva'nın soyundan gelenlerin sarayına elçi kılığında suikastçılar yolladı. Bunlar da o soydan gelen herkesi öldürdüler, sağ kalan tek çocuk da denize atlayıp boğuldu.

Demek ki Hayalim yanılmıştı, çünkü onu doğuracak kimse kalmadığına göre, bu Işığın Çocuğu nereden çıkacaktı?

Böylece Amacımın gerçekleşmesini garantiye almış ve Aldur ile kardeşlerinin şerrinin yarattığım dünyayı mahvetmesini engellemiş oldum.

Şer tanrılarının ve büyücülerin aklına kanan Batı Krallıkları, böylece yerle bir edilecek. Beni inkâra ve bana meydan okumaya kalkanları mahvedip acılarını bin kat artıracağım. Önümde diz çöküp yerlere kapanacaklar ve sunaklarımda kurban edilecekler.

Bir gün gelecek bütün dünyanın Efendisi olacağım ve bütün halklar benim olacak. Dinleyin beni halklar, korkun benden. Önümde eğilin ve tapın bana, çünkü ben Torakım.

Birinci Kısım

Gar og Nadrak

Birinci Bölüm

Garion katır çıngıraklarının sesinde çok hüzünlü bir yan olduğuna karar verdi. Katır pek sevilesi bir hayvan değildi bir kere, adımında da öyle ince bir fark vardı ki, boynundaki çıngırağa acıklı bir hava veriyordu. Katırlar Mulger adlı Drasniyalı bir tüccarın malıydı; sırık gibi, sert bakışlı bir adamdı Mulger, Gar og Nadrak'a giderken Garion, İpek ve Belgarath'ı da kervanına almayı kabul etmişti –bir ücret karşılığı tabii. Mulger'in katırları mal yüklüydü; Mulger'in kendisi de bir katır sürüsü kadar önyargı yüklüydü. Bu kıymetli tüccarla İpek daha ilk görüşte birbirlerinden hazzetmemişlerdi; Drasniya'dan doğuya, alçak tepeler arasından Nadrak ülkesinin sınırını belirleyen dik tepelere doğru yol alırlarken, İpek bu yurttaşını iğnelemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu, ikisinin kavga sınırında dolaşan laf atışmaları, Mulger'in katırlarının çıngıraklarının monoton sesi kadar bozuyordu Garion'un sinirlerini.

Garion'un tam da bu sıralarda kolay sinirlenir olmasının belli bir nedeni vardı. Korkuyordu. Bunu kendisinden saklamaya çalışmasının anlamı yoktu. Kitab-ı Mrin'in bilmece gibi sözleri kendisine en ince ayrıntısına kadar açıklanmıştı. Zamanın başından beri yazgılı olan bir karşılaşmaya doğru gidiyordu ve bundan kaçınmanın yolu yoktu. Bu karşılaşma bir değil iki Kehanetin nihai sonucuydu ve bunlardan birini bir yerlerde bir yanlışlık olduğuna ikna edebilse bile, öteki hiç acımadan ve kişisel duygularına aldırmadan onu bu karşılaşmaya zorlayacaktı.

"Bence meseleyi anlamıyorsun Ambar," diyordu Mulger İpek'e, gerçekten nefret ettikleri biriyle konuşan insanların o kesin ve keskin tavrıyla. "Benim yurtseverliğimin ya da yursevmezliğimin bununla bir ilgisi yok. Drasniya'nın refahı ticaretten geçiyor; Haberalma Servisindeki senin gibi adamlar tüccar kisvesi altında gizlendikleri sürece de, çok kısa bir süre sonra Drasniyalılar hiçbir ülkede iyi kabul görmeyeceklerdir." Mulger tüm Drasniyalılarda varolan bir içgüdüyle İpek'in iddia ettiği kişi olmadığını anlayıvermişti.

"Yapma Mulger," dedi İpek aşağılayan bir tavırla, "bu kadar da saf olamazsın. Dünyadaki bütün krallıklar haberalma faaliyetlerini aynı şekilde

gizler. Tolnedralılar da, Murgolar da –hatta Thullar bile. Ne yapayım istiyorsun? Göğsümde 'casus' yazan bir tabelayla mı dolaşayım?"

"Doğrusunu istersen, senin ne yapacağın beni hiç ilgilendirmiyor Ambar," dedi Mulger zayıf yüzünde sert bir ifadeyle. "Sadece sizin güvenilmez insanlar olmanız yüzünden gittiğim her yerde şüpheyle karşılanmaktan bıktığımı biliyorum ben."

İpek aldırmaz bir tavırla omuz silkerek, "Dünya böyle Mulger," dedi. "Alışsan iyi olur, çünkü değişeceği de yok."

Mulger fare suratlı Drasniyalıya ters ters baktı çaresiz bir ifadeyle, sonra sert bir hareketle dönüp katırlarının yanına gitti.

"Adamcağızı biraz fazla zorlamıyor musun?" dedi Belgarath, atla giderken hep olan o uyukluyormuş görüntüsünden silkinerek. "Eğer çok sinirlendirirsen bizi sınır muhafızlarına ihbar eder, biz de Gar og Nadrak'a asla giremeyiz."

"Mulger ağzını bile açamaz eski dostum," dedi İpek. "Eğer açarsa, soruşturma için onu da alıkoyarlar ve malları arasında orada olmaması gereken birkaç şey taşımayan tek bir tüccar bile yoktur bu dünyada."

"Niye onu rahat bırakmıyorsun?" diye sordu Belgarath.

"Yapacak başka işim yok," dedi İpek omuz silkerek. "Yoksa manzarayı seyretmek zorunda kalırım, ki doğu Drasniya manzarası beni sıkıntıdan öldürür."

Belgarath ekşi bir suratla homurdanarak gri kukuletasını başına geçirip yeniden uyuklamaya koyuldu.

Garion kederli düşüncelerine geri döndü. Alçak tepeleri örten çalıların iç karartıcı gri-yeşil bir rengi vardı; Kuzey Kervan Yolu bunların arasından tozlu, beyaz bir yara izi gibi kıvrılarak geçiyordu. Neredeyse iki haftadır gök bulutlarla kaplıydı, ama bu bulutlarda rutubetin izi bile yoktu. Kasvetli, gölgesiz bir dünyadan geçerek, karşılarındaki ufukta yükselen sarp yamaçlara doğru ilerliyorlardı.

Garion'u en çok kızdıran, durumdaki adaletsizlikti. Bunların olmasını o istememişti ki. Büyücü olmayı o istememişti. Riva Kralı olmayı o istememişti. Prenses Ce'Nedra ile evlenmeyi isteyip istemediğinden bile emin değildi –ama bu konuda ikircikliydi. Küçük İmparatorluk prensesi harika biri olabiliyordu bazen –genellikle bir şey elde etmeyi istediği zamanlar. Ama çoğu kez bir şey istemiyordu ve o zaman da gerçek tabiatı ortaya çıkıyordu. Eğer bütün bunları kendi istemiş olsaydı, o zaman kendisine düşen görevi de, eh, ne yapalım, diyerek kabul edebilirdi. Ama ona seçme hakkı verilmemişti ve içinden kayıtsız gökyüzüne, "Niye ben?" diye haykırmak geliyordu.

Uyuklayan dedesinin yanında, bir tek Aldur Taşı'nın mırıltı halindeki şarkısını dinleyerek sürüyordu atını; üstelik bu bile huzursuz ediyordu onu. Sırtına bağlı dev kılıcın kabzasındaki Taş, salakça bir hevesle sonu gelmez şarkılar söyleyip duruyordu. Torakla karşılaşmak Taş'ı heyecanlandırıyor olabilirdi, ama Angarakların Ejderha Tanrısı ile karşılaşacak olan Garion'du, kanını dökecek olan da oydu. Bütün bunlar düşünüldüğünde, Taş'ın bu tükenmeyen neşesi zevksizlik gibi geliyordu ona.

Drasniya ile Gar og Nadrak arasındaki sınır Kuzey Kervan Yolunu dar, kayalık bir geçitte kesiyordu; Drasniya ve Nadrak garnizonları, tek bir yatay sırıktan oluşan sınır kapısının iki tarafından birbirlerine bakıyorlardı. Kendi başına alındığında gerçek bir engel değildi sınır. Simgesel olarak ise, Vo Mimbre'nin ya da Tol Honeth'in kapılarından bile daha tehdit ediciydi. Kapının bir yanında Batı, öte yanında Doğu vardı. Tek bir adımla bir dünyadan bambaşka bir dünyaya geçiliyordu; Garion o adımı atmamayı diledi bütün varlığıyla.

İpek'in tahmin ettiği gibi, Mulger sınırda ne Drasniyalı mızrakçılara, ne de deri giysili Nadrak askerlerine söz etti kuşkularından. Gar og Nadrak Dağlarına olaysız geçtiler. Sınırı geçer geçmez, kervan yolu hızla akan bir dereyi izleyerek dar bir vadiden yukarı çıkmaya başladı. Vadinin duvarları dimdik, kapkara ve iç karartıcıydı. Üstlerindeki gökyüzü kirli gri bir şerit gibi kaldı; katır çıngırakları vadi duvarlarında yankılanarak derenin sesine eşlik etmeye başladı.

Belgarath uyanarak dikkatli gözlerle çevreyi taradı, İpek'e çenesini tutmasını ima eden bir bakış fırlatarak boğazını temizledi. "Size teşekkür

etmek isteriz değerli Mulger; buradaki işlerinizde iyi şanslar."

Mulger ihtiyar büyücüye soru sorarcasına dik dik baktı.

"Bu vadinin sonunda sizden ayrılacağız," dedi Belgarath hiç renk vermeden. "Bizim işimiz şu yönde." Eliyle belirsiz bir hareket yaptı.

"İşiniz hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum," diye homurdandı Mulger.

"Bilmiyorsunuz zaten," dedi Belgarath. "Lütfen Ambar'ın sözlerini de fazla ciddiye almayın. Komiklik yapmayı sever, insanları kızdırmak için de her zaman inanmadığı şeyler söyler. Tanısanız o kadar da kötü olmadığını görürdünüz."

Mulger İpek'e uzun uzun baktı, ama yorum yapmadı, "İşiniz her neyse iyi şanslar," dedi sonra kendini zorladığını belli ederek. "Siz ve delikanlı fena yol arkadaşları değildiniz."

"Size borçluyuz değerli Mulger," dedi İpek alaylı bir saygı gösterisiyle. "Konukseverliğiniz pek duygulandırıcıydı."

Mulger tekrar İpek'e bakarak, "Sizden hiç hoşlanmadım Ambar," dedi. "Tadında bırakalım en iyisi."

"Kalbim kırıldı şimdi," diye sırıttı İpek.

"Uzatma," diye homurdandı Belgarath.

"Onun gönlünü kazanmak için elimden geleni yaptım ama," diye itiraz etti İpek.

Belgarath arkasını döndü.

"Gerçekten yaptım," diye Garion'a döndü İpek yüzünde yalancı bir içtenlikle.

"Doğrusu ben de inanmıyorum," dedi Garion.

"Kimse beni anlamıyor," dedi İpek içini çekerek. Sonra gülerek vadiden yukarı atını sürdü; kendi kendine mutlu mutlu ıslık çalıyordu.

Vadinin başında Mulger'den ayrılıp kervan yolunun soluna dönerek kayalarla kuru ağaç gövdelerinin arasına daldılar. Taşlık yamacın tepesine vardıklarında durup katırların gözden kaybolmasını beklediler.

"Ne yöne gidiyoruz?" diye sordu İpek, gözlerini kısıp tepelerinden geçen bulutlara bakarak. "Yar Gurak'a gittiğimizi sanıyordum."

"Gidiyoruz zaten," dedi Belgarath sakalını kaşıyarak. "Ama çevresinden dolanıp karşı taraftan gireceğiz şehre. Mulger'in önyargıları, onunla yolculuk etmemizi biraz riskli hale getirdi. Yanlış zamanda ağzından bir şey kaçırabilir. Ayrıca oraya varmadan Garionla benim bir şey yapmamız lazım." İhtiyar etrafa bakındı. "Şurada olabilir," dedi tepenin öte yanına gizlenmiş, alçak, yeşillik, küçük bir vadiyi işaret ederek. Oraya vardıklarında atlarından indiler.

Tek yük atlarını da yedeğine alan İpek, küçük bir kaynağın yanına giderek atları ölü bir ağaç gövdesine bağladı.

"Ne yapacağız dede?" diye sordu Garion atından inerken.

"Senin şu kılıcın biraz fazla dikkat çekici," dedi ihtiyar. "Yol boyunca bir sürü soruya muhatap olmak istemiyorsak, bir şey yapmalıyız bu konuda."

"Onu görünmez mi yapacaksın?" diye sordu İpek ümitle.

"Bir anlamda evet," dedi Belgarath. "Zihnini Taş'a aç Garion. Bırak seninle konuşsun."

"Anlamıyorum," dedi Garion kaşlarını çatarak.

"Rahatla, işi Taş'a bırak. Seninle konuşurken çok heyecanlanıyor, o yüzden önerilerine aldırma. Gerçek dünyayı kavrayışı çok sınırlı. Rahatla ve zihnini serbest bırak. Onunla konuşmam lazım; bunu da ancak senin üzerinden yapabilirim. Başka kimseyi dinlemez."

Garion bir ağaca dayadı sırtını; bir an sonra zihni çeşit çeşit tuhaf görüntüyle dolmuştu. Bu imgelerle bezenen dünyanın hafif bir mavi halesi vardı sanki; her şey sanki düz yüzeyler ve bir kristalin keskin kenarlarından oluşuyormuş gibi köşeliydi. Arada kendisinin çok berrak bir suretini gördü; elinde alevler saçan kılıcı, yolundan kaçışan yüzsüz kalabalıkların üzerine hızla sürüyordu atını. Tam o anda zihninde Belgarath'ın sesi çınladı: "Kes şunu!" Sözler Garion'a değil Taş'a yöneltilmişti. Derken ihtiyarın sesi bir mırıltıya dönüştü; talimat veriyor, bir şey açıklıyordu. Öteki, kristal bilincin cevapları biraz isteksiz gibiydi, ama sonunda anlaştılar ve Garion'un zihni yeniden berraklaştı.

Belgarath dertli bir ifadeyle başını sallayarak, "Çocukla konuşmak gibi," dedi. "Sayılardan hiç anlamıyor; tehlike kavramından ise haberi bile yok."

"Hâlâ orada," dedi İpek hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Kılıcı görebiliyorum hâlâ."

"Orada olduğunu bildiğin için," dedi Belgarath. "Başkaları fark etmeyecek."

"O kadar iri bir şeyi nasıl fark etmezmiş insan?"

"Çok karışık," dedi Belgarath. "Taş insanları kendisini ve kılıcı görmemeye teşvik edecek. Çok dikkatle bakarlarsa, Garion'un sırtında bir şey olduğunu anlarlar, ama ne olduğunu keşfetmeye çalışacak kadar meraklanmazlar da. Aslında çoğu insan Garion'u da fark etmeyecek."

"Garion da mı görünmez oldu diyorsun yani?"

"Hayır. Sadece şimdilik dikkat çekici biri değil. Haydi gidelim. Bu dağlarda gece çabuk iner." Yar Gurak Garion'un hayatında gördüğü en çirkin şehirdi belki de.

Sapsarı akan bir çayın iki kıyısına kurulmuştu; çamurlu, zemini düzeltilmemiş sokakları, çayın kesip geçtiği tepenin dik yamaçlarına tırmanıyordu. Çayın içinden geçtiği dar vadinin iki yanındaki tüm bitkiler temizlenmişti. Tepenin içine giren tüneller ve derin kazı alanları vardı. Kazılı alanlardan çıkan küçük pınarların çamurlu suları tepe aşağı akarak çayı daha da bulandırıyordu. Şehir alelacele kuruluvermiş gibiydi; bütün

binalar da gecekonduya benziyordu. Yapılarda kütük ve yontulmamış taşlar kullanılmıştı, çoğu evin de çatısına branda gerilmişti sadece.

Sokaklar çoğunun sarhoş olduğu belli olan sıska, karanlık yüzlü Nadraklarla doluydu. Şehre girerlerken, meyhanelerden birinin kapısında berbat bir kavga çıktı; mecburen durup iki düzine Nadrakın çamurda yuvarlanarak birbirlerini bayıltmaya, hatta yaralamaya çabalamalarını seyrettiler.

Çamurlu bir sokağın ucunda bir han bulduklarında, güneş de batmaya başlamıştı. Birinci katı taştan, ikinci katı ise kütüklerden yapılmış büyük, kare şeklinde bir binaydı bu; ahırları ise arka taraftaydı. Atlarını bağlayıp gece için bir oda tuttular ve yiyecek bir şeyler bulma umuduyla, hanın meyhaneye benzeyen salonuna girdiler. Salondaki tahta sıralar dingildekti ve yağlı masalar ekmek kırıntıları ve yemek artıklarıyla doluydu. Zincirlere asılı yağ lambaları pis pis tütüyordu ve ortalıkta müthiş bir haşlanmış lahana kokusu vardı. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelmiş tüccarlar, temkinli gözlerle küçük gruplar halinde oturmuş, etraflarında bir şüphe perdesi, akşam yemeklerini yiyorlardı.

Belgarath, İpek ve Garion boş bir masaya oturarak, yağlı önlüklü, sarhoş bir garsonun getirdiği tahta çanaklardaki yahniyi yediler. Yemekleri bitince İpek gürültüler gelmekte olan yan salona bir göz atıp, soru sorarcasına Belgarath'a baktı.

İhtiyar başını sallayarak, "Boş ver," dedi. "Nadraklar sinirli insanlardır, Batı ile ilişkileri de bugünlerde biraz gergin. Bela aramayalım."

İpek asık suratla başını salladı; sonra gece için tuttukları odaya çıktılar. Garion elindeki titreşen mumu kaldırarak kuşkuyla duvarlara dayalı, yontulmamış kütüklerden yapılmış yataklara baktı. Yatak yayları iptendi, şiltelerse saman doluydu; şiltelerin içindeki samanlar top top olmuştu ve pek de temize benzemiyorlardı. Aşağıdaki kumar salonundan gelen gürültü dayanılır gibi değildi.

"Bu gece pek uyuyamayacağız herhalde," dedi.

"Madenci şehirleri çiftçi köylerine benzemez," dedi İpek. "Çiftçiler sarhoş bile olsalar nezaket kurallarına uyarlar. Madenciler ise daha gürültücü olur."

Belgarath omuzlarını silkerek, "Biraz sonra sakinleşirler," dedi. "Gece yarısı olmadan çoğu sızar zaten." İpek'e döndü. "Sabah dükkânlar açılır açılmaz, gidip bize farklı giysiler al, tercihen kullanılmış olsun. Altın arayıcısı kılığına girersek kimse bizimle fazla ilgilenmez. Bir kazma, iki tane de taş çekici al. Yük atının arkasına görünür şekilde bağlarız."

"Bunu daha önce de yapmış gibisin."

"Zaman zaman, iyi bir gizlenme yoludur. Altın arayıcıları deli olur zaten, o yüzden tuhaf yerlerde bulunmaları kimseyi şaşırtmaz." İhtiyar güldü. "Bir keresinde altın bile bulmuştum –kolun kalınlığında bir damar."

İpek dikkat kesildi. "Nerede?"

"Şu taraflarda bir yerde," dedi Belgarath, omuz silkip eliyle belirsiz bir işaret yaparak. "Tam yerini unuttum."

"Belgarath!" dedi İpek acıklı bir sesle.

"Dikkatini dağıtma şimdi," dedi Belgarath. "Biraz uyuyalım. "Sabah mümkün olduğunca çabuk ayrılmak istiyorum buradan."

Haftalardır tepelerinde olan bulutlar gece vakti dağılmıştı; Garion uyandığında, güneşin altın rengi ışıkları süzülüyordu pis pencereden. Belgarath odanın öteki tarafındaki kaba saba masaya oturmuş, elindeki haritayı inceliyordu; İpek ise gitmişti bile.

"Öğleye kadar uyuyacaksın sanmıştım," dedi ihtiyar, Garion doğrulup gerinirken.

"Uyumakta zorluk çektim," diye cevap verdi Garion. "Aşağıda çok gürültü vardı."

"Nadraklar öyledir."

Garion'un aklına bir şey geldi birden. "Pol Teyze ne yapıyordur şimdi?"

"Uyuyordur herhalde."

"Bu saate kadar mı?"

"Orada saat çok erken daha."

"Anlayamadım."

"Riva buradan bin beş yüz fersah daha batıda," dedi Belgarath. "Güneşin oraya ulaşmasına saatler var daha."

"Bunu düşünmemiştim," dedi Garion gözlerini kırpıştırarak.

"Belli oluyor."

Kapı açıldı ve elinde çıkınlar ve yüzünde berbat bir ifadeyle İpek içeri girdi. Çıkınları yere fırlatıp, ağzının içinden lanetler okuyarak pencereye yürüdü.

"Neye bozuldun öyle?" diye sordu Belgarath yumuşak bir sesle.

"Şuna bir baksana," diye elindeki parşömeni salladı İpek.

"Mesele nedir?" dedi Belgarath parşömeli alıp göz atarken.

"Bu iş yıllar önce bitmişti," dedi İpek öfkeli bir sesle. "Neden hâlâ piyasada bunlar?"

"Eşkalini çok güzel tarif etmişler," dedi Belgarath.

"Yaa," dedi İpek alınmış bir ifadeyle. "Sence sansara benziyor muyum ben?" diye sordu Garion'a dönerek.

"...Kötü tabiatlı, sansar suratlı bir adamdır," diye okudu Belgarath. "Sinsi gözleri ve uzun, sivri bir burnu vardır. Zarda hile yapar."

"Keser misin lütfen?"

"Nedir bu?" diye sordu Garion.

"Yıllar önce yetkililerle aramda bir anlaşmazlık olmuştu," dedi İpek önemsemez bir tavırla. "Çok ciddi bir şey değildi, ama hâlâ bu aranıyor ilanını dolaştırıyorlar ortada." Belgarath'ın keyifli bir yüzle okumakta olduğu parşömeni işaret etti öfkeyle. "Ödül bile koymuşlar başıma." Biraz düşündü. "Gerçi ödülün gurur verici olduğunu da kabul etmem gerek."

"İstediğim şeyleri aldın mı?" diye sordu Belgarath.

"Tabii."

"Öyleyse kıyafet değişelim ve senin ünün yüzünden bir kalabalık toplanmadan buradan sıvışalım."

Kullanılmış Nadrak giysileri esas olarak deriydi –dar deri pantolonlar, dar yelekler ve kısa kollu keten tunikler.

"Çizme almadım," dedi İpek. "Nadrak çizmeleri çok rahatsız olur. Ayakkabıcıları sağ ayağın sol ayaktan farklı olduğunu öğrenememişler daha." Sivri çuha bir şapkayı kafasına geçirip yan yatırdı. "Nasıl durdu?" diye sordu poz vererek.

"Sansara hiç benzemiyor, değil mi?" diye sordu Belgarath Garion'a.

İpek ona öfkeyle baktıysa da ağzını açmadı.

Aşağı inip atlarını hanın bitişiğindeki ahırdan alarak bindiler. Yar Gurak'tan çıkarlarken İpek'in yüzünde hâlâ ekşi bir ifade vardı. Şehrin kuzeyindeki bir tepeye vardıklarında atından atlayıp yerden bir taş aldı ve yüzünde vahşi bir ifadeyle aşağıdaki binalara attı.

"İçin rahatladı mı?" diye sordu Belgarath merakla.

İpek burnunu çekerek tekrar atına bindi ve önlerine düşüp tepenin öbür yanına doğru yola koyuldu.

İkinci Bölüm

Taşlardan ve ölü ağaçlardan oluşan vahşi bir bölgeden geçtiler bunu izleyen birkaç gün boyunca. Güneş her gün biraz daha ısıtmaya başladı. Zirveleri karlı dağlara yaklaştıkça, gökyüzü daha da mavi oluyordu. Buralarda, göz kamaştıran beyaz zirveler ve yabani çiçeklerin dağ rüzgârında salındığı yeşil yaylalar arasında amaçsızca, kıvrılarak dolanan patikalar vardı. Havayı çamların reçineli kokusu doldurmuştu; arada bir otlayan ya da durup iri, şaşkın gözlerle onları seyreden geyiklere rastlıyorlardı.

Belgarath genel olarak doğuya doğru çizmişti rotalarını, ama temkini de elden bırakmıyordu. Daha belirgin yollarda giderken yaptığı gibi yarı uyuklamıyordu şimdi. Bu dağlarda gençleşmişti sanki.

Başka yolculara rastlıyorlardı; deriler giymiş Nadraklardı bunların çoğu, ama bir keresinde dik bir yamacı çıkmakta olan bir grup Drasniyalıyla da karşılaşmışlardı, bir defasında da uzaklarda Tolnedralıya benzeyen birini görmüşlerdi. Bu yolcularla selamlaşmaları kısa ve temkinli oluyordu. Gar og Nadrak dağlarında güvenliği sağlayan pek az görevli vardı, o yüzden buralara gelen herkesin kendi güvenliğini sağlaması gerekiyordu.

Bu kuşkucu tavrın tek istisnası, bir sabah ağaçların arasındaki mavi gölgelerden çıkıveren, eşeğine binmiş yaşlı bir altın arayıcısıydı. Karmakarışık saçları beyazdı adamın, elbiseleri de yol kenarında bulduğu eskilerden denkleştirmiş gibi birbiriyle uyumsuzdu. Güneş yanığı buruşuk yüzü, tabaklanmış deriye benziyordu ve mavi gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. Selamsız sabahsız, hiçbir güvensizlik belirtisi göstermeden onlara katılıvermiş ve az önce kesilen sözüne kaldığı yerden devam ediyormuş gibi konuşmaya başlamıştı hemen.

Sesinde komik bir tını vardı, hali tavrı ise Garion'u hemen tavlayıvermişti.

"Bu yoldan geceli on yıldan fazla olmalı," dedi ihtiyar eşeğini Garion'un yanında sürmeye başlayarak. "Artık dağların bu bölgesine pek gelmiyorum. Buradaki nehir yataklarının en az yüzer kez geçildi üstünden. Siz ne tarafa?"

"Pek bilmiyorum," dedi Garion. "Buralara ilk gelişim, o yüzden ötekileri izliyorum yalnızca."

"Kuzeye giderseniz daha çok şansınız olur," dedi eşekli ihtiyar. "Morindland civarında. Tabii orada dikkatli olmak gerekir, ama ne demişler, risksiz kazanç olmaz." Gözlerini kısıp merakla baktı Garion'a. "Nadrak değilsin, değil mi?"

"Sendarım," dedi Garion kısaca.

"Sendarya'ya hiç gitmedim," dedi ihtiyar altın arayıcısı. "Aslında burası dışında hiçbir yere gitmedim ya." Beyaz zirveli dağlara ve koyu yeşil ormanlara sevgiyle baktı. "Başka bir yere gitmeyi istemedim zaten. Bu dağları bir başından bir başına araştırdım yetmiş yıldır; pek de bir şey bulamadım, burada bulunmanın keyfi dışında.. Bir zamanlar bir nehir bulmuştum ama. Dibinde o kadar çok kızıl altın vardı ki, kanıyormuş gibi görünüyordu. Orada kışa yakalandım, geri döneyim derken neredeyse donup ölecektim."

"Ertesi bahar tekrar gitmedin mi?" diye sordu Garion elinde olmadan.

"Niyetliydim, ama o kış çok içtim –altınım vardı. Neyse içki beynime dokundu herhalde. Ertesi yıl yola çıktığımda yanıma iki fıçı bira aldım bana yoldaşlık etsinler diye. Hataydı tabii. Dağlarda içki insanı daha kötü çarpar, o zaman da dikkat etmen gereken şeylere dikkat etmemeye başlarsın." Eşeğinin üstünde göbeğini kaşıyarak geriye yaslandı. "Dağların kuzeyindeki yaylalara çıktım, Morindland'a. Düzlük alanda yolculuk daha kolay olur diye düşünmüşümdür herhalde. Neyse, uzun lafın kısası, Bir Morindim çetesiyle karşılaşınca beni esir aldılar. Birkaç gündür bira fıçısına dalmış olduğum için kendimde değildim. Şanslıymışım. Morindim'in batıl itikatları vardır; cinli olduğuma hükmetmişler. Hayatımı kurtaran da bu oldu. Beni beş altı yıl esir tuttular, bu arada da saçmalamalarımın altında yatan anlamı çözmeye çalışıyorlardı. Bir kere ayılıp da durumu kavrayınca, saçmalamaya devam ettim tabii. Zamanla benden bıktılar ve dikkat etmemeye başladılar, ben de kaçtım. Ama o zamana kadar nehrin nerede olduğunu unutmuştum. Yolum ne zaman o tarafa düşse ararım o nehri." Damdan çardağa atlar gibi konuşuyordu, ama gözleri deliciydi. "Ne

kocaman bir kılıç o sırtındaki evlat. Kimi öldürmeyi düşünüyorsun onunla?"

Soru o kadar hızlı gelmişti ki, Garion şaşırmaya bile fırsat bulamadı.

"Tuhaf bir kılıç bu seninki," dedi pejmürde kılıklı ihtiyar zekice bir tavırla. "Kendini gözden gizlemek için elinden geleni yapıyor." Sonra dik dik kendisine bakmakta olan Belgarath'a dönerek, "Hiç değişmemişsin," dedi.

"Sen de hâlâ çok konuşuyorsun," diye cevap verdi Belgarath.

"Birkaç yılda bir konuşmaya acıkırım," dedi eşekli ihtiyar. "Kızın iyi mi?"

Belgarath başıyla onayladı.

"Güzel kadındı kızın; biraz aksi tabiatlıydı gerçi."

"Pek değişmedi o da."

"Böyle şeyler değişmez." İhtiyar altın avcısı güldü, sonra biraz düşündü. "Biraz tavsiyeye bir itirazın olmazsa," dedi sonra ciddi bir tavırla, "aşağılara inmeye niyetin varsa dikkatli ol. O taraflarda işler ciddileşiyor. Kırmızı tunikli bir sürü yabancı dolaşıyor ortalıkta, yıllardır kullanılmayan eski kurban taşlarından dumanlar yükseliyor. Grolimler yeniden piyasaya çıktılar, bıçakları da iyi bilenmiş. Bu taraflara gelen Nadraklar hep arkalarını kolluyorlar." Durup Belgarath'a baktı. "Başka alametler de var. Hayvanların hepsi huzursuz, büyük bir fırtınadan önce olduğu gibi tıpkı. Bazı geceler dikkatle dinlersen uzaktan gök gürültüsüne benzer bir ses geliyor, taa Mallorya'dan belki. Bütün dünya huzursuz. Çok büyük bir şey olacakmış gibi bir his var içimde –tam senin bulaşacağın türden bir iş. Ama mesele şu ki, onlar da senin burada olduğunu biliyorlar. Yerinde olsam, fark edilmeden aradan sıyrılabileceğime güvenmezdim pek." Sonra bu meseleyi bir yana bırakıyormuş gibi omuz silkti. "Bilmek istersin diye düşündüm."

"Sağol," diye cevap verdi Belgarath.

"Söylemenin bir masrafı yok bana," dedi ihtiyar omuz silkerek. Sonra kuzeyi gösterip, "Galiba ben bu tarafa gideceğim," diye lafı değiştirdi. "Son

aylarda dağlara çok yabancı geldi. Kalabalık olmaya başlıyor. Laf da tükendi zaten, o yüzden gidip biraz yalnız kalayım gene." Eşeğinin başını çevirip uzaklaşırken, "İyi şanslar," diye seslendi elveda kabilinden. Sonra ağaçların arasındaki gölgelerde kayboldu.

"Tanışıyorsunuz galiba," dedi İpek Belgarath'a.

İhtiyar başıyla onaylayarak, "Otuz yıl önce karşılaşmıştık," dedi.

"Polgara bazı şeyler öğrenmek için Gar og Nadrak'a gelmişti, istediklerini öğrendikten sonra bana haber yolladı, ben de gelip onu sahibinden satın aldım. Eve dönmek için yola çıktık, ama dağlarda erkenci bir kar fırtınasına yakalandık. O bizi bulduğunda yolumuzu kaybetmiştik; bizi alıp kar arttığında sığındığı mağarasına götürdü. Çok rahat bir mağaraydı aslında, ama eşeği de içeri almaktan bir türlü vazgeçmiyordu. Pol ile bütün kış bu konuyu tartıştılar."

"Adı ne?" diye sordu İpek.

Belgarath omuz silkerek, "Söylemedi hiç," dedi. "Sormak da ayıp olurdu."

Garion ise, "Satın aldım," lafına takılı kalmıştı hâlâ. Engel olamadığı bir öfkeyle, "Pol Teyze birinin malı mıydı yani?" diye sordu hayretler içinde.

"Bu bir Nadrak geleneği," dedi İpek. "Onların toplumunda kadınlar mal kabul edilir. Sahibi olmayan bir kadının serbestçe dolaşması da ayıptır."

"Köle miydi yani?" Garion'un yumrukları sıkılmış, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

"Tabii ki köle değildi," dedi Belgarath. "Teyzenin böyle bir şeyi kabul edeceğini hayal edebiliyor musun?"

"Ama dedin ki..."

"Onu sahibinden satın aldığımı söyledim. Aralarındaki ilişki sadece formaliteden ibaretti, o kadar. Burada iş yapabilmek için bir sahibe ihtiyacı vardı, adamın da böyle bir kadına sahip olduğu için diğer erkekler arasında

itibarı artıyordu." Belgarath yüzünü ekşitti. "Onu satın almak bana bir servete maloldu. Bazen değer miydi diye düşünüyorum."

"Dede!"

"Eminim bu son sözlerin Polgara'nın çok hoşuna giderdi eski dostum," dedi İpek dalga geçerek.

"Ona söylemenin şart olduğundan emin misin İpek?"

"Kim bilir?" diye güldü İpek. "Belki bir gün senden bir şey isteyeceğim tutar."

"İğrençsin."

"Biliyorum," diye sırıttı İpek etrafa bakınarak. "Dostun seni bulmak için bayağı zahmete girmiş. Ne yatıyordu bunun arkasında?"

"Beni uyarmak istiyordu."

"Gar og Nadrak'ta durumun gergin olduğunu söylemek için mi yani? Onu zaten biliyorduk."

"Uyarısı çok daha acil bir konudaydı."

"Pek acil gibi konuşmuyordu ama."

"Onu tanımıyorsun da ondan."

"Dede," dedi Garion ansızın. "Kılıcımı nasıl gördü? O işi hallettik sanıyordum."

"O her şeyi görür Garion. Bir ağaca bakıp, on yıl sonra üzerinde tam olarak kaç yaprak olduğunu bile söyleyebilir."

"Büyücü mü?"

"Bildiğim kadarıyla değil. Dağları seven ihtiyarın biri yalnızca. Neler olup bittiğini bilmiyorsa, bu bilmek istemediğindendir. Eğer isteseydi, dünyada

olup biten her şeyi öğrenebilirdi."

"Casus olarak bir servet kazanabilir desene," dedi İpek.

"Servet istemiyor ki. Bunu anlamadın mı? Paraya ihtiyacı olduğunda o sözünü ettiği nehre gider."

"Ama yerini unuttuğunu söylemişti," diye itiraz etti Garion.

Belgarath homurdanarak, "Hayatında hiçbir şeyi unutmamıştır o," dedi. Sonra gözleri daldı. "Dünyada onun gibi birkaç kişi var, başkalarının işleriyle hiç ilgilenmeyen insanlar. Belki de fena bir özellik değildir bu. Eğer dünyaya yeniden gelseydim, böyle yaşamak isteyebilirdim belki." Sonra birden uyanarak etrafa bakındı. "Şu patikadan gidelim," dedi açıklıktan bir yana sapan, güneşten ve havadan beyazlaşmış kütüklerin arasında güçlükle görünen bir yolu işaret ederek. "Eğer söyledikleri doğruysa, büyük yerleşim alanlarına uğramamalıyız. Bu patika çok az insanın olduğu kuzey bölgesine çıkar."

Az bir süre sonra, yolun eğimi aşağı döndü. Dağlardan ayrılıp dev Nadrak ormanının içlerine doğru hızla yol almaya başladılar. Sarp yamaçlar yerlerini ağaçlık tepelere bıraktı. Bir tepeye vardıklarında altlarında kalan ağaç okyanusunu görür oldular. Mavi göğün altındaki koyu yeşil orman ufkun ötesine kadar uzanıyordu. Hafif bir rüzgâr vardı havada, aşağıdaki miller boyu uzanan ormanın içinden eserken çıkardığı seste sonsuz bir hüzün vardı; geçmiş ve geri dönmeyecek yazların ve baharların anısının hüznü.

Ormanın biraz yukarısında, tepenin kırmızı toprağında çirkin bir yara izi gibi duran derin bir kazı yerinin hemen yanında bir köy görünüyordu.

"Madenci şehri," dedi Belgarath. "Biraz bakalım neler oluyormuş."

İhtiyatla tepeden indiler. Yaklaştıkça, Garion bu köyde de Yar Gurak'taki gecekondu havasının olduğunu fark etti. Binalar aynı şekilde yapılmıştı – yontulmamış kütükler ve kaba taşlardan. Alçak çatılar kış fırtınalarında rüzgârdan uçmasın diye üstlerine kayalar yerleştirilmişti. Nadraklar binalarının dış görünüşüne hiç aldırmıyorlardı galiba. Duvarlar ve çatı

bitince, içine girip başka işlerle ilgilenmeye başlıyor, binaya Sendar ve Tolnedralıların asla vazgeçemeyeceği o kalıcılık hissini veren son dokunuşlarla uğraşmıyorlardı hiç. Yerleşim yerinde her nedense Garion'u çok rahatsız eden bir "İdare eder işte" hissi vardı.

Köyde yaşayan madencilerden bazıları toprak sokaklara çıkarak yabancıları seyretmeye başladılar. Siyah deri giysileri kazdıkları toprak yüzünden kırmızı lekelerle kaplıydı, bakışları ise sert ve şüpheciydi. Bütün köyde, küstah bir kavgacılıkla çeşnilendirilmiş, korkulu bir temkin vardı.

Çifte kapısının önündeki bir tabelada kaba saba bir üzüm salkımı resmi olan büyük ve alçak bir binayı işaret etti başıyla İpek. Bina geniş bir verandayla çevriliydi ve deri giysili Nadraklar verandadaki tahta sıralara oturmuş, sokaktaki bir köpek dövüşünü izliyorlardı.

Belgarath başıyla onayladı. "Ama yan kapıdan girelim," dedi sonra. "Acele ayrılmak zorunda kalabiliriz."

Binanın yan tarafında atlarından inip verandanın trabzanına bağladılar ve içeri girdiler.

Nadrak binalarında pek pencere bulunmadığı için meyhanenin içi dumanlı ve loştu. Masalar ve sıralar kaba tahtadan yapılmıştı. Salonu zincirlere asılı, isli yağ kandilleri aydınlatıyordu. Zemin çamurluydu ve yiyecek artıklarıyla doluydu. Masaların altında köpekler dolaşıyordu. Havada ağır bir gazı kaçmış bira ve yıkanmamış insan kokusu vardı; henüz akşam olmamış olmasına rağmen kalabalıktı. Büyük salondaki adamların çoğu sarhoş olmuşlardı bile. Masalarda oturan ya da etrafta dolanan Nadrakların bağıra bağıra konuşma alışkanlıkları yüzünden müthiş bir gürültü vardı ortalıkta.

Belgarath kendine yol açarak köşedeki, gözleri kaymış, dudakları sarkmış, bira maşrapasının içine boş boş bakan bir adamın tek başına oturduğu masaya yaklaştı.

"Masanı paylaşmamıza itiraz etmezsin, değil mi?" diye sordu ihtiyar, cevabı bile beklemeden oturarak.

"İtiraz etsem bir faydası olacak mı?" dedi maşrapasına bakan adam. Traş olmamıştı; göz altları sarkmış, gözleri ise kan çanağına dönmüştü.

"Pek olmaz," diye kestirip attı Belgarath.

"Burada yenisiniz, değil mi?" Nadrak gözlerini güçlükle odaklayarak, hafif bir merakla baktı onlara.

"Seni ilgilendirdiğini sanmam," dedi Belgarath kaba bir tavırla.

"Bir moruk için fazla küstahsın," dedi Nadrak tehditkâr bir tavırla parmaklarını gererek.

"Buraya kavga etmeye değil içmeye geldim," dedi İpek sert bir sesle. "Daha sonra fikrimi değiştirebilirim, ama şimdi içmek istiyorum." Uzanıp geçmekte olan bir garsonu kolundan yakalayarak, "Bira," dedi. "Çok da sallanma."

"Elleşme bakalım," dedi garson. Masasına oturdukları Nadrak'ı göstererek, "Beraber misiniz?" diye sordu.

"Beraber oturuyoruz ya."

"Üç bira mı, dört mü?"

"Şimdilik bir. Ötekilere de ne isterlerse getir. İlk tur benden."

Garson ekşi bir suratla homurdanıp, kalabalıkta kendine yol açarak ve karşısına çıkan bir köpeği tekmeleyerek uzaklaştı.

İpek'in bira ısmarlaması masa arkadaşları olan Nadrak'ın kabadayılığını yatıştırmıştı. "Şehre gelmek için kötü bir zaman seçmişsiniz," dedi adam. "Bütün bölge asker toplayan Malloryalı subaylarla kaynıyor."

"Dağlardaydık," dedi Belgarath. "Zaten bir iki gün içinde geri döneriz. Burada olup bitenler bizi pek ilgilendirmiyor."

"Buradayken ilgilenseniz iyi olur –tabii askere gitmek istemiyorsanız."

"Savaş mı var?" diye sordu İpek.

"Olacak; en azından öyle diyorlar. Mishrak aç Thull'da bir yerlerde."

"Dövüşmeye değer bir Thull görmedim hiç," diye homurdandı İpek.

"Thullarla değil, Alornlarla galiba. Bir kraliçeleri varmış –nasıl oluyorsa... Thull ülkesini istila etmeye hazırlanıyormuş."

"Kraliçe mi?" dedi İpek küçümser bir tavırla. "Öyleyse bir zarar gelmez. Bırakalım Thullar kendileri dövüşsün."

"Sen onu Malloryalı asker toplayıcılara anlat," dedi Nadrak.

"Birayı taze mi yaptınız?" dedi İpek dört maşrapayla gelmekte olan garsona.

"Başka meyhaneler de var dostum," dedi garson. "Beğenmediysen başkasına git. On iki kuruş."

"Maşrapası üç kuruş mu?" diye haykırdı İpek.

"Zaman kötü."

İpek homurdanarak parayı ödedi.

"Sağol," dedi masalarında oturan Nadrak maşrapalardan birini alarak.

"Bir şey değil," dedi İpek ekşi bir suratla.

"Malloryalıların burada ne işi var?" diye sordu Belgarath.

"Ayakta durabilen ve şimşeği görüp gök gürültüsünü duyabilen herkesi topluyorlar. Askere alma işini zincirle yaptıkları için reddetmesi biraz zor oluyor. Yanlarında Grolimler de var. Grolimlerin kurban bıçakları hep ellerinde, fazlaca itiraz eden birinin başına neler gelebileceğini göstermek için."

"Belki de dağdan inmek için yanlış zaman seçtiğimizi söylemekte haklıydın," dedi İpek.

Nadrak başını salladı. "Grolimler Torak'ın uykusunda kıpırdanmaya başladığını söylüyorlar."

"İyi haber değil bu," dedi İpek.

"Buna içilir işte," dedi Nadrak bira maşrapasını kaldırarak. "Dağlarda kazmaya değecek bir şey buluyor musunuz bari?"

İpek başını olumsuz anlamda sallayarak, "Birkaç iz, o kadar," dedi. "Nehir yataklarını araştırıyoruz daha ziyade. Kaya delecek malzememiz yok."

"Nehir kıyısında oturup çakıl eleyerek zengin olunmaz."

"İdare ediyoruz işte," dedi İpek. "Belki bir gün bir damar buluruz, o zaman malzeme alacak paramız olur."

"Yaa, belki de bir gün gökten bira yağar."

İpek güldü.

"Başka ortak almayı düşündünüz mü hiç?"

İpek traşsız Nardak'a baktı gözlerini kısarak. "Hiç dağlarda bulundun mu?"

Nadrak başıyla onayladı. "Bu işi sevmediğimi anlayacak kadar. Ama askere gitmeyi daha da az seviyorum."

"Bir bira daha içelim de konuşalım bakalım," dedi İpek.

Garion arkasına yaslanıp omuzlarını kaba kütükten yapılmış duvara dayadı. Tabiatlarındaki kabalığı bir kere kabul ettikten sonra pek fena insanlar değildi bu Nadraklar. Laflarını sakınmıyorlardı, biraz da ekşi suratlıydılar, ama Murgoların yabancılara karşı takındığı o buz gibi düşmanca tavır yoktu onlarda.

Düşünceleri Nadrak'ın kraliçe sözüne kaydı. Riva'da bulunan kraliçelerin herhangi birinin böyle bir sorumluluk üstlenebileceğini düşünemiyordu bile. Geriye Pol Teyze kalıyordu. Tabii Nadrak'a ulaşan bilgiler biraz karışmış olabilirdi, ama Belgarath'ın yokluğunda Pol Teyzenin işlerin başına geçmiş olması mümkündü, karakterine pek uygun olmasa da. Acaba onu böyle bir aşırılığa zorlayacak ne olmuş olabilirdi?

Akşam ilerledikçe, meyhanedekiler giderek daha sarhoş oldular ve kavgalar çıkmaya başladı. Çoğu itişmeden ibaretti bunların, çünkü doğru dürüst bir yumruk atacak kadar ayık kimse kalmamıştı ortalıkta. Masa arkadaşları aralıksız içti, sonra başım kollarına dayayıp horlamaya başladı.

"Galiba öğrenebileceğimiz her şeyi öğrendik burada," dedi Belgarath alçak sesle. "Haydi kaçalım. Dostumuzun söylediğine bakılırsa, kasabada uyumak iyi bir fikir değil."

İpek başıyla onayladı; kalabalığın içinden geçip yan kapıdan dışarı çıktılar.

"Erzak alacak mıyız?" diye sordu ufak tefek adam.

Belgarath başını sallayarak, "Bir an önce buradan gitsek iyi olacak," dedi.

İpek soru sorar gibi acele bir bakış fırlattı ona; atlarını çözüp bindiler ve kırmızı toprak yoldan ilerlemeye başladılar. Dikkat çekmemek için atlarını yürütüyorlardı sadece, ama bu kaba, çamurlu köyden bir an önce uzaklaşmak için dayanılmaz bir his vardı Garion'un içinde. Havada tehditkâr bir şey vardı, akşamın altın ışıkları bile görünmez bir bulut tarafından gölgelenmişti sanki. Köyden aşağı, ormana giden yoldaki son evi de geçerlerken, köyün merkezinde bir gürültü koptu. Garion döndüğünde kırmızı tunik giymiş yirmi kadar kadar atlının dörtnala az önce çıkmış oldukları meyhaneye yaklaştığını gördü. Eğitimli oldukları her hallerinden belli olan kırmızı üniformalı yabancılar, hemen atlarından atlayıp bütün kaçış yollarını tuttular.

"Malloryalılar!" dedi Belgarath. "Ağaçların arasına, çabuk!" Atını mahmuzladı. Köyü çevreleyen yabani otlar ve ölü ağaç gövdeleriyle dolu alanı dörtnala geçip, ormanın güvenliğine koştular. Arkalarından takip edildiklerine dair hiçbir ses gelmedi. Herhalde meyhanedeki avlar,

Malloryalılar için yeterli görülmüştü. Garion, İpek ve Belgarath ağaç gövdelerinin arasında güvenli bir yer bulup, ayak bileklerinden birbirine zincirli bir dizi Nadrak'ın Malloryalı asker toplayıcılarının gözetiminde, meyhaneden kırmızı tozlu sokağa çıkarılmalarını izlediler.

"Sonunda orduya katıldı dostumuz," dedi İpek.

"Biz katılacağımıza o katılsın," dedi Belgarath. "Bir Angarak sürüsünün ortalık yerinde epey dikkat çekerdik." Gözlerini kısarak batan güneşe baktı. "Haydi gidelim. Karanlık çökmeden birkaç saat yol alabiliriz. Bu bölgede askerlik hizmeti bulaşıcı galiba, yakalanmak istemiyorum."

Üçüncü Bölüm

Nadrak Ormanı, güneydeki Arendiya ormanına benzemiyordu. Aradaki farklar o kadar inceydi ki, Garion'un bunları anlaması birkaç gün aldı. Bir kere, izledikleri patikaların bir kalıcılığı yoktu. O kadar az geçilmişti ki çoğundan, orman zemininin sağlam toprağına kazınmamışlardı. Arend ormanının her yanında insan izleri vardı, burada ise insan gelip geçici bir davetsiz misafirdi sadece. Üstelik Arendiya'daki ormanın belirli sınırları vardı, oysa bu ağaç okyanusu kıtanın ucuna kadar uzanıyordu ve dünyanın başlangıcından beri buradaydı.

Orman hayat kaynıyordu. Koyu renk geyikler ağaçların arasında koşuşuyor, açıklıklarda kocaman, tüylü, kıvrık boynuzları akik gibi parlayan bizonlar otluyordu. Bir keresinde öfkeyle homurdanan bir ayı çıktı yollarına. Çalıların arasından tavşanlar kaçışıyor, ayaklarının altından keklikler yürek hoplatan kanat çırpmalarıyla havalanıyordu. Su birikintilerinde ve derelerde balık, misk faresi, su samuru ve kunduz kaynıyordu. Daha küçük canlılar olduğunu da keşfettiler zamanla. Serçeden ancak biraz daha küçüktü sivrisinekler, bir de hareket eden her şeyi ısıran küçük kahverengi bir sinek çeşidi vardı.

Güneş erken doğup geç batıyor, karanlık orman zeminini altın ışık huzmeleriyle aydınlatıyordu. Yaz ortası olmasına rağmen hiçbir zaman çok sıcak olmuyordu hava; havada yazların kısa, kışlarınsa uzun olduğu kuzey topraklarına özgü kısa ömürlü bitkilerin kokusu vardı.

Bir kere ormana girince, Belgarath uyumayı tamamen bıraktı. Geceleri İpek ve Garion yorgun argın battaniyelerine sarıldıklarında, ihtiyar büyücü ağaçların arasındaki gölgelerde kayboluyordu. Yıldızlarla aydınlanmış bir gece, karanlık bastıktan birkaç saat sonra uyanan Garion, orman zeminindeki yapraklarla örtülü açıklıkta dolaşan bir kurdun ayak seslerini duydu. Tekrar uykuya dalarken de ne olmakta olduğunu anladı. Büyük, gümüş rengi bir kurda dönüşen dedesi, gece vakti çevrelerindeki ormanda dolaşarak onları takipçilere ve tehlikelere karşı koruyordu.

İhtiyarın bu gece dolaşmaları duman kadar sessizdi, ama farkına varan birileri de çıktı. Bir sabah erkenden, daha güneş doğmadan önce, ağaçlar hâlâ sabah pusuyla yarı yarıya örtülüyken, karanlık ağaç gövdelerinin arasından gölge gibi suretler belirip çok uzak olmayan bir mesafede durdular. Yeni uyanmış ve ateşi canlandırmaya hazırlanan Garion eğildiği yerde donup kaldı. Yavaşça doğrulurken seyredilmekte olduğunu hissetti ve derisi tuhaf bir biçimde karıncalandı. Üç üç buçuk metre ileride kocaman, koyu gri bir kurt duruyordu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı ve gözleri güneş ışığı rengindeydi. Bu altın rengi gözlerde dile dökülmeyen bir soru vardı; Garion soruyu anladığını fark etti.

"Bunu neden yaptığını merak ediyor bu kişi?"

"Neyi?" diye sordu Garion kibarca, hemen kurtların diline dönerek.

"Bu tuhaf surette dolaştığını."

"Öyle gerekiyor."

"Ha." Kurt kibarca bu konuda üstelemekten vazgeçti. "Bu kişi suretinin hareketlerini sınırlayıp sınırlamadığını bilmek istiyor."

"Bir kere alışınca, göründüğü kadar fena değil."

Kurt ikna olmamış gibiydi. Yere oturdu. "Bu kişi diğerini geçtiğimiz birkaç karanlıkta birçok kere gördü," dedi kurtların üslubunca. "Ve onun ve senin neden bizim arazimize geldiğinizi merak ediyor."

Garion içgüdüsel olarak bu soruya vereceği cevabın çok önemli olduğunu hissetti. "Bir yerden başka bir yere gidiyoruz," dedi ihtiyatla. "Niyetimiz burada kendimize in veya eş aramak ya da sizin hayvanlarınızı avlamak değil." Ne söylemesi gerektiğini nasıl bildiğini açıklayamazdı.

Kurt bu cevaptan tatmin olmuş gibiydi. "Bu kişi saygılarımızı don gibi kürkü olana iletirsen çok mutlu olacak," dedi resmi bir tavırla. "Bu kişi onun çok saygıdeğer olduğunu anladı."

"Bu kişi sözlerini iletmekten mutlu olacak," dedi Garion, bu süslü ifadeyi nasıl bulduğuna kendi de şaşırarak.

Kurt başını kaldırarak havayı kokladı. "Av vakti," dedi sonra. "Aradığınızı bulasınız."

"Avınız bereketli olsun," diye cevap verdi Garion.

Kurt dönüp sisin içinde kayboldu, yoldaşları da onu izlediler.

"Oldukça iyi idare ettin Garion," dedi Belgarath yakındaki bir çalının gölgeleri ardından.

Garion şaşkınlıkla irkilerek, "Orada olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Bilmeliydin," dedi ihtiyar gölgelerden çıkarak.

"Nereden biliyordu?" diye sordu Garion. "Benim bazen bir kurt olduğumu yani?"

"Belli olur. Kurtlar bu konularda çok hassastır."

İpek altında uyumakta olduğu ağacın gölgesinden çıkıp yanlarına yaklaştı. Ufak tefek adamın adımları temkinliydi, ama burnu merakla seğiriyordu. "Neler oldu?" diye sordu.

"Kurtlar bölgelerinde ne işimiz olduğunu merak etmişler," diye cevap verdi Belgarath. "Bizimle dövüşmelerinin gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorlardı."

"Dövüşmek mi?" dedi Garion hayretle.

"Yabancı bir kurt başka bir sürünün av alanına girdiğinde âdettir. Kurtlar dövüşmemeyi tercih ederler, güçlerini buna harcamayı sevmezler, ama durum gerektiriyorsa da dövüşürler."

"Ne oldu peki?" diye sordu İpek. "Niye öyle kalkıp gittiler?"

"Garion onları sadece geçtiğimize ikna etti."

"Çok akıllıca."

"Haydi ateşi canlandır Garion," dedi Belgarath. "Kahvaltı edip yola çıkalım. Mallorya'ya daha çok yol var. Hava bozmadan varmak istiyorum."

Aynı gün, büyükçe bir derenin kıyısına kurulmuş bir ahşap evler ve çadırlar topluluğunun bulunduğu bir vadiye geldiler.

"Kürk tacirleri," dedi İpek Garion'a, yerleşim yerini göstererek. "Ormanın bu bölgesinde, her büyükçe derenin kıyısında böyle bir yer vardır." Ufak tefek Drasniyalının burnu seğirmeye, gözleri parlamaya başlamıştı. "Bu küçük kasabalarda çok alım satım olur."

"Vazgeç," dedi Belgarath sert bir sesle. "Avcı içgüdünü kontrol altında tut bakalım."

"Aklıma bile gelmemişti," diye itiraz etti İpek.

"Yaa? Hasta filan mısın?"

İpek aldırmazdan geldi.

"Etrafından dolaşmak daha güvenli olmaz mı?" diye sordu Garion vadiye girerlerken.

Belgarath başını sallayarak, "Yolumuzun üstünde neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi. "Bunu öğrenmenin en kolay yolu da orada bulunmuş olan insanlarla konuşmak. Kasabaya sessizce girer, bir saat kadar dolaşır, sonra gene sessizce çıkar gideriz. Kulaklarınız açık olsun. Eğer soran olursa, kuzeye altın aramaya gidiyoruz."

Son köyde karşılaştıkları madencilerle, bu yerleşim yerinin sokaklarında dolaşan avcılar ve tuzakçılar arasında epey fark vardı. Buradakiler daha açıktı bir kere, ötekiler kadar ters ve saldırgan değildiler. Garion meslekleri gereği uzun süreler yalnız kalmalarının, bu kürk ticareti merkezlerine geldikleri seyrek zamanlarda onları muhabbete daha muhtaç hale getirdiğini düşündü. Madenciler kadar çok içmelerine rağmen, bunun sonucunda dövüşmek yerine şarkı söyleyip gülüşmeyi tercih ediyorlardı. Köyün

merkezinde büyük bir meyhane vardı; toprak yoldan ağır aksak oraya doğru ilerlediler. "Yan kapı," dedi Belgarath kısaca, meyhanenin önünde atlarından inerlerken. Atlarını binanın arka tarafına dolaştırıp, verandanın trabzanına bağladılar.

Meyhanenin içi madenci meyhanesine göre daha temiz, daha aydınlık ve daha az kalabalıktı; rutubetli toprak değil ağaç ve açık hava kokuyordu. Üçü kapıya yakın bir masaya oturup nazik bir garsona üç maşrapa bira söylediler. Bira koyu kahverengi ve güzeldi, üstelik soğuktu ve hayret verici derecede ucuzdu.

"Bu meyhanenin sahibi kürk alıcıları," dedi İpek üst dudağından bira köpüğünü silerken. "Tuzakçıların sarhoş olduklarında pazarlık edilmesi daha kolay hale geldiklerini bildiklerinden, birayı bol ve ucuz tutuyorlar."

"Mantıklı gibi," dedi Garion. "Peki tuzakçılar bunu bilmiyorlar mı?"

"Tabii biliyorlar."

"Öyleyse neden iş yapmadan önce içiyorlar?"

İpek omuz silkti. "İçmeyi seviyorlar da ondan."

Yanlarındaki masada oturan iki tuzakçı on yıldan fazla geçmişi olan bir tanışıklığı tazelemekteydi, ikisinin de sakallarına kır düşmüştü, ama gençler gibi rahat ve kaygısız konuşuyorlardı.

"Kuzeyde Morindimle başın belaya girdi mi?" diye soruyordu biri.

Öteki başını sallayarak, "Tuzak kurduğum vadinin iki ucuna salgın işaretleri koydum," dedi. "Bir Morind salgın olan bir yere yaklaşmamak için on fersah uzaktan dolanır."

İlk konuşan başıyla onayladı. "En iyisi bu. Gredder hep lanet işaretlerinin daha iyi olduğunu söylerdi, ama yanıldığı ortaya çıktı."

"Son birkaç mevsimdir göremiyorum onu."

"Görsen şaşardım zaten. Üç yıl önce Morindim onu yakaladı. Ben gömdüm onu –ondan arta kalanları yani."

"Bilmiyordum. Bir zamanlar Çordu Nehrinin kaynağı civarlarında bir kış geçirmiştim onunla. Huysuz bir adamdı. Ama Morindim'in lanet işaretlerini geçmesine şaştım doğrusu."

"Anlayabildiğim kadarıyla bir sihirbaz gelip işaretlerindeki laneti kaldırmış, işaretlerinden birinde her bir parmağına üç sap ot bağlanmış kuru bir sansar ayağı buldum."

"Güçlü bir tılsım bu. Bir sihirbazın bu kadar zahmete girdiğine bakılırsa, bayağı istiyorlarmış onu ele geçirmeyi."

"Onu tanıyorsun. On fersah öteden geçerken bile insanları sinirlendirmeyi başarırdı."

"Haklısın."

"Artık yapamıyor tabii. Kafatası bir Morind sihirbazının arayış değneğinin tepesini süslüyordur şimdi."

Garion dedesine eğilerek, "Bu sözünü ettikleri işaretler de nedir?" diye fısıldadı.

"Uyarılar," diye cevap verdi Belgarath. "Yere dikilmiş, kemikler ve tüylerle süslü değneklerdir çoğu. Morindim'in okuma yazması olmadığından ilan yazamıyorsun tabii."

Deri giysileri yamalı, eskilikten parlamış, beli bükük ihtiyar bir tuzakçı, meyhanenin ortasına doğru yürüdü. Kırışık, sakallı yüzünde özür diler gibi bir ifade vardı. Hemen arkasından, belinde parlak bir zincir olan kırmızı çuha elbiseli bir Nadrak kadını geliyordu. Kadının boynunda bir tasma vardı ve ihtiyar tuzakçı da tasmanın kayışını sımsıkı tutuyordu. Tasmaya rağmen genç kadının yüzünde gururlu, yukarıdan bakan bir ifade vardı; meyhanedeki adamlara aşağılayarak bakıyordu sanki, ihtiyar tuzakçı salonun ortasına geldiğinde kalabalığın dikkatini çekmek için boğazını temizleyerek, "Bu kadını satmak istiyorum," dedi yüksek sesle.

Kadın yüzündeki ifadeyi değiştirmeden adama tükürdü.

"Biliyorsun, böyle şeyler yaparsan fiyatın düşer Vella," dedi ihtiyar yalvarırcasına.

"Sen geri zekâlının birisin Tashor," dedi kadın. "Bu meyhanede benim fiyatımı ödeyecek adam çıkmayacağını biliyorsun. Niye lafımı dinleyip kürk alıcılarına teklif etmedin?"

"Kürk alıcıları kadınlarla ilgilenmiyor Vella," dedi Tashor aynı yumuşak sesle, "İnan bana, buradaki fiyat daha iyi olur."

"Yarın güneş doğacak desen bile sana inanmam salak herif."

"Gördüğünüz gibi çok ateşli bir kadın," dedi Tashor hafifçe mahcup bir tavırla.

"Karısını mı satıyor?" diye sordu, birası boğazında kalan Garion.

"Karısı değil," diye düzeltti İpek. "Kadının sahibi sadece, kocası değil."

Garion yumruklarını sıkarak yerinden doğruldu; öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Ama Belgarath bileğinden sıkıca yakalayarak, "Otur," dedi.

"Ama..."

"Otur dedim Garion. Senin üstüne vazife değil."

"Kadını satın almak istemiyorsan tabii," dedi İpek dalga geçerek.

"Sağlıklı mı?" diye sordu yanağında yara izi olan zayıf bir tuzakçı.

"Tabii," dedi Tashor. "Dişleri de tamam. Göster dişlerini Vella."

"Kimsenin dişlerime baktığı yok geri zekâlı," dedi Vella, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle yaralı yüzlü adama bakarak.

"Çok iyi yemek pişirir," diye devam etti Tashor telaşla, "romatizma ve sıtma ilaçları bilir. Deri tabaklar, çok da yemez. Ağzı kokmaz –soğan yemedikçe

tabii– ve sarhoş olmadığı zaman da hiç horlamaz."

"O kadar iyi bir kadınsa neden satmak istiyorsun?" diye sordu yaralı surat.

"İhtiyarlıyorum," dedi Tashor. "Biraz huzur istiyorum artık. Vella ile hayat heyecanlı oluyor, ama artık heyecan istemiyorum. Yerleşip tavuk ya da keçi yetiştirmek istiyorum." Beli bükük ihtiyar tuzakçının sesi yalvarır gibiydi.

"Olmuyor, olmuyor," diye patladı Vella. "Her şeyi benim mi yapmam gerekiyor? Çekil ayak altından Tashor." İhtiyar tuzakçıyı kabaca bir yana itip, kara gözleri parlayarak kalabalığa baktı. "Pekâlâ," dedi sonra, "İşimize bakalım. Tashor beni satmak istiyor. Güçlüyüm, sağlıklıyım. Yemek pişirir, deri tabaklarım, basit hastalıkları tedavi edebilirim, alışveriş ederken sıkı pazarlık ederim, iyi bira yaparım." Gözleri kısıldı. "Hiçbir erkeğin yatağına girmedim ve beni zorlamaya kalkacak yabancılara karşı da bıçaklarımı hep keskin tutarım. Tahta flüt çalarım, bir sürü eski hikâye bilirim. Morindim'i uzak tutmak için salgın işaretleri, lanet işaretleri ve rüya işaretleri yaparım; bir keresinde otuz adımdan okla bir ayı öldürmüştüm."

"Yirmi adımdan," diye düzeltti Tashor.

"Otuza daha yakındı," diye diretti kadın.

"Dans edebilir misin?" diye sordu yaralı yüzlü, zayıf tuzakçı.

Kadın ona dik dik bakarak, "Eğer beni satın almayı gerçekten düşünüyorsan," diye cevap verdi.

"Nasıl dans ettiğini göreyim de, düşünürüz," dedi adam.

"Tempo tutabilir misin?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Pekâlâ." Vella elini beline götürüp zincirini şıngırdatarak çözdü. Kalın, kırmızı elbisesinin önünü açıp çıkardı ve Tashor'a uzattı. Sonra boynundaki tasmayı da dikkatle çözdü, gür, kara saçlarını tutması için başına kırmızı bir kurdele bağladı. Kırmızı çuha elbisenin altında Mallorya ipeğinden incecik, gül rengi bir elbise daha vardı; Vella hareket ettikçe hışırdıyor, vücuduna

yapışıyordu. Gül rengi elbise dizinin epey yukarısında bitiyordu; ayaklarında ise uzun, yumuşak deriden çizmeler vardı. Çizmelerin konçlarında iki bıçağın mücevherli kabzaları görünüyordu; üçüncü bir bıçak ise belindeki deri kemere takılmıştı. Elbise boynundaki sımsıkı bir tasmada toplanıyordu, ama kolları omuzlarına kadar çıplaktı. Her bileğinde yarımşar düzine altın bilezik vardı. Zarif bir hareketle ayak bileklerine de küçük çıngıraklardan oluşan birer halhal bağladı. Sonra yuvarlak kollarını kaldırarak ellerini yüzünün hizasına getirdi. "Tempo şöyle, yaralı surat," dedi tuzakçıya. "Bozmamaya çalış." Ellerini çırpmaya başladı. Tempo düzgün aralıklı üç vuruş ve onları izleyen dört kısa, hızlı vuruştan oluşuyordu. Vela yavaşça, küstah bir çalımla dansına başladı. O kıpırdadıkça elbisesi hışırdıyor, eteği dolgun bacaklarına dolanıyordu.

Zayıf tuzakçı nasırlı elleriyle tempoyu devraldı; el çırpışları Vella'nın dansa başlamasıyla birlikte çöken sessizlikte yankılanıyordu.

Garion kızarmaya başladı. Vella'nın dansı kıvrak ve akıcıydı. Ayak bileklerindeki çıngıraklarla bilezikleri, tuzakçının tuttuğu tempoya senkoplarla katılıyordu. Dansın karmaşık adımlarıyla ayakları görünmez oluyordu neredeyse; kolları ise havada desenler çiziyordu. Gül rengi, örümcek ağı gibi elbisenin içinde başka şeyler de oluyordu. Garion zorlukla yutkundu ve nefesini tutmakta olduğunu fark etti.

Vella dönmeye başlayınca, uzun kara saçları da elbisesiyle birlikte havada mükemmel bir uyumla uçuşmaya başladı. Sonra yavaşlayıp, salondaki bütün erkeklere meydan okuyan bir tavırla ağır temposuna geri döndü.

Dansı bitirdiğinde herkes alkışladı; Vella hafifçe, esrarlı bir edayla gülümsedi onlara.

"Çok iyi dans ediyorsun," dedi yaralı yüzlü tuzakçı sakin bir sesle.

"Tabii," dedi kadın. "Ben her şeyi çok iyi yaparım."

"Kimseye âşık mısın?" diye sordu adam ansızın.

"Hiçbir erkek kalbimi kazanamadı," dedi Vella açık açık. "Beni hak edecek kimseye rastlamadım bugüne kadar."

"Bu durum değişebilir," dedi tuzakçı. "Bir altın." Pazarlık başlamıştı.

"Yok canım," diye homurdandı kadın. "Beş altın."

"Bir buçuk," dedi adam.

"Hakaret gibi bir şey bu." Vella ellerini havaya kaldırdı ve yüzünde acıklı bir ifade belirdi. "Dörtten bir kuruş aşağı olmaz."

"İki altın," dedi tuzakçı.

"İnanamıyorum!" diye haykırdı kadın ellerini iki yana açarak. "Kalbimi kesip al da bu iş bitsin bari. Üç buçuktan aza asla olmaz."

"Vakit kazanmak için üç diyelim de olsun," dedi adam kesin bir tavırla. "Sözleşmeyi kalıcı yapma niyetiyle," diye ekledi, sonradan aklına gelmiş gibi.

"Kalıcı mı?" Vella'nın gözleri irileşti.

"Senden hoşlandım," dedi adam. "Eee, ne diyorsun?"

"Kalk da bir bakayım sana," diye emretti Vella.

Adam yavaşça oturduğu sandalyeden kalktı. Uzun boyluydu ve vücudu da yaralı yüzü kadar inceydi. Adaleli, sağlam bir yapısı vardı. Vella dudaklarını büzerek adamı inceledi, sonra, "Fena değil, değil mi?" diye mırıldandı Tashor'a.

"Daha iyisi can sağlığı Vella," dedi Tashor onu cesaretlendirmek ister gibi. "Niyetle üç altın teklifini değerlendireceğim," dedi Vella. "Adın yok mu senin?"

"Tekk," dedi uzun boylu tuzakçı hafifçe eğilerek.

"Pekâlâ Tekk," dedi Vella. "Bir yere ayrılma. Tashorla teklifini konuşacağız." Ona neredeyse utangaç denebilecek bir tavırla bakarak, "Ben de senden hoşlandım galiba," diye ekledi o kadar da küstah olmayan bir tavırla. Sonra Tashor'u elinde tutmakta olduğu kayıştan çekerek

meyhanenin dışına sürükledi; bu arada da omuzunun üstünden Tekk'e bir göz atmayı ihmal etmedi.

"Ne kadın be," diye mırıldandı İpek derin bir saygıyla.

Garion yeniden nefes almaya başlayabildiğim fark etti; ama kulakları hâlâ ateş gibi yanıyordu. "Niyet diyerek neyi kastettiler?" diye sordu İpek'e alçak sesle.

"Tekk ona uzun vadede evlenebileceklerini söylemiş oldu," dedi İpek.

Kafası karışan Garion, "Anlamıyorum," dedi.

"Birinin ona sahip olması, istediği gibi kullanabileceği anlamına gelmez," dedi İpek. "Taşıdığı bıçaklar da bunu sağlama almak içindir. Canından bıkmamış biri, bir Nadrak kadınına o istemeden yaklaşmaya kalkmaz. Kararı kadın verir. Genellikle ilk çocuklarının doğumundan sonra evlenirler."

"Fiyatla neden o kadar ilgilendi?"

"Çünkü yarısını o alacak," dedi İpek omuz silkerek.

"Her satıldığında paranın yarısını kadın mı alıyor?" dedi Garion kulaklarına inanamadan.

"Tabii. Yoksa adil bir değiş tokuş olmazdı bu."

Biralarını tazeleyen garson duraklayarak İpek'e dikkatle bakmaya başladı. "Bir sorun mu var arkadaş?" diye sordu İpek yumuşak bir sesle.

Garson hemen gözlerini kaçırarak, "Kusura bakma," diye geveledi. "Yani... Birine benzettim herhalde. Şimdi yakından bakınca yanıldığımı anladım." Maşrapaları bırakıp aceleyle, İpek'in masaya bıraktığı paraları almadan uzaklaştı.

"Gitsek iyi olacak," dedi İpek alçak sesle.

"Ne oldu?" diye sordu Garion.

"Beni tanıdı. Ortalarda dolaşan şu aranıyor ilanı var ya."

"Haklı olabilirsin," dedi Belgarath ayağa kalkarak.

"Şuradaki adamlarla konuşuyor," dedi Garion, sık sık onlardan tarafa göz atarak salonun öteki ucundaki birtakım avcılarla hararetli hararetli konuşan garsona bakarak.

"Dışarı çıkmak için yarım dakikamız var," dedi İpek. "Haydi."

Kapıya doğru hızla ilerlediler.

"Hey siz!" diye seslendi arkalarındanbiri. "Durun bir dakika!"

"Koşun!" diye haykırdı Belgarath. Dışarı fırlayıp atlarına atladılar; tam o sırada da yarım düzine deri elbiseli adam peşlerinden dışarı çıkmıştı bile.

Sokaktan aşağı dörtnala uzaklaşırlarken, "Durdurun şu adamları!" haykırışı geldi arkalarından, ama kulak asan olmadı. Tuzakçılar ve avcılar başkalarının işine karışmayı pek sevmezlerdi. Peşlerine takılacak bir grup örgütlenene kadar, Garion, İpek ve Belgarath çoktan köyden çıkıp bir sığlıktan nehri geçmeye başlamışlardı.

Nehrin öte yanındaki ormana dalarlarken İpek küfredip duruyor, lanetler yağdırıyordu. Oldukça renkli ve geniş kapsamlı küfürleri vardı; yalnızca peşlerine düşenlerin değil, o aranıyor ilanını hazırlayıp etrafta dolaştıranların da doğum yöntemleri, ana babaları ve temizlik âdetleri hakkında küfürlerdi bunlar.

Belgarath dizginlerini çekip elini kaldırdı sert bir hareketle, İpek ve Garion da durdular, İpek küfretmeye devam ediyordu.

"Söylenmeyi keser misin lütfen?" dedi Belgarath. "Dinlemeye çalışıyorum."

İpek seçmece birkaç küfür daha mırıldandıktan sonra ağzını kapadı. Arkalarından karmakarışık gürültüler ve su şapırtıları geliyordu.

"Nehri geçiyorlar," dedi Belgarath. "İşi ciddiye almaya karar vermişler belli ki. En azından bizi izleyecekler."

"Karanlık basınca vazgeçmezler mi?" diye sordu Garion.

"Bunlar Nadrak avcıları," dedi İpek iğrenen bir sesle. "Bizi günlerce izlerler, sadece av zevki için."

"Yapabileceğimiz bir şey yok artık," diye homurdandı Belgarath. "Bakalım kaçabilecek miyiz?" Atını mahmuzladı.

Aydınlık ormana dörtnala daldıklarında vakit öğleyi epeyce geçiyordu. Seyrek çalılar arasında uzun çam ve köknar ağaçları, dev sütunlar gibi mavi gökyüzüne uzanıyordu. Gezmek için güzel bir gündü. Takip edilmek için ise hiç iyi bir zaman değildi. Ama hiçbir zaman bunun için iyi sayılmaz zaten.

Bir tepeye tırmandıklarında durup peşlerindekileri dinlediler. "Geride kalıyorlar galiba," dedi Garion umutla.

"Sadece sarhoş olanlar," dedi İpek ekşi bir suratla. "Ciddi olanlar ise muhtemelen çok daha yakındadır. Avdayken bağırıp çağırmazsın. Bak." Parmağıyla işaret etti.

Garion baktı. Gerideki ağaçların arasında bir karaltı gördü. Beyaz bir ata binmiş bir adam, onlara doğru sürüyordu atını, bir yandan da eğilmiş yerdeki izlere bakıyordu.

"Eğer iyi bir izciyse, onu başımızdan savmak bir haftamızı alabilir," dedi İpek nefretle.

Sağ taraflarındaki ağaçların arasında bir yerlerde bir kurt uludu.

"Haydi gidelim," dedi Belgarath.

Dörtnala yollarına devam edip ağaçların arasından dolanarak, tepenin öte yanından aşağı indiler. Atlarının nalları, orman zemininin yumuşak toprağında boğuk bir gümbürtü çıkarıyor, kuru dallar ve çürümüş yapraklar dört bir yana saçılıyordu.

"Arkamızda yol gibi iz bırakıyoruz," diye haykırdı İpek Belgarath'a.

"Ne yapalım," dedi ihtiyar. "İzlerimizi örtmeye başlamadan biraz arayı açmamız lazım."

Ormandan acıklı bir uluma sesi daha yükseldi. Bu defaki sol taraflarından gelmişti ve ilkinden biraz daha yakındı.

Çeyrek saat kadar daha gittiler, sonra birden arkalarından müthiş bir karmaşanın gürültüsü duyuldu. Adamlar bağrışıyor, atlar panik halinde kişniyorlardı. Garion arada vahşi homurtular da duyuyordu. Belgarath'ın işaretiyle atlarını yavaşlatıp dinlemeye çalıştılar. Atların dehşet içindeki kişnemeleri ağaçlar arasında yankılanıyordu, binicilerin küfürleri ve çığlıkları da bu seslere karışıyordu. Dört bir yanlarından bir uluma korosu yükseldi. Orman kurtlarla dolmuştu sanki. Nadrak ödül avcılarının atları panik içinde kişneyerek dört bir yana dağılınca, takip de sona ermiş oldu.

Belgarath yüzünde mutlu bir ifadeyle arkalarındaki uzaklaşan sesleri dinledi. Sonra, dev gibi, koyu renk kürklü bir kurt, dili dışarı sarkmış halde ağaçların arasından çıkarak otuz metre kadar ilerilerinde durdu. Oturup sarı gözleriyle dikkatle onları seyre koyuldu.

"Dizginleri sıkı tutun," dedi Belgarath alçak sesle, dehşete kapılmış atının yelesini okşayarak. Kurt bir şey demedi, yalnızca oturup onları seyretti.

Belgarath onun bakışına sakin bir tavırla karşılık verdi, sonunda da teşekkür edercesine başını salladı bir kez. Kurt ayağa kalkıp ağaçların arasına doğru ilerledi. Bir kere durup omuzunun üstünden onlara baktı ve burnunu havaya kaldırıp kalın, çınlayan bir sesle uluyarak sürüsünün üyelerini kesintiye uğrayan avlarına devam etmek için toplanmaya çağırdı. Sonra yok oluverdi ortadan; yalnızca ulumasının yankıları kaldı.

Dördüncü Bölüm

Bunu izleyen günlerde doğuya doğru ilerlediler; orman yerini geniş, çalıların daha fazla olduğu, bataklıklı bir vadiye bıraktı, hava ise epey rutubetlendi. Bir öğleden sonra kısa bir yaz yağmuruna tutuldular; gök gürültüsü, ağaçları eğen, dalları ve yaprakları koparıp atan şiddetli bir rüzgâr ve bardaktan boşanırcasına inen bir yağmur. Ama fırtına kısa sürede dindi ve güneş çıktı yeniden. Bundan sonra hava bir daha bozmadı; hızla yol aldılar.

Yol boyunca Garion'un içinde tuhaf bir eksiklik hissi vardı; zaman zaman kendini orada olmayan arkadaşlarını ararken yakalıyordu. Taş'ın peşinde yaptıkları uzun yolculuk, zihninde bir kalıp oluşturmuştu sanki, bir doğruluk ve yanlışlık hissi. Bu yolculuk da yanlış geliyordu ona. Barak yanlarında değildi her şeyden önce; iri yarı, kızıl sakallı Çerek'in yokluğu, Garion'a bir güvensizlik hissi veriyordu. Atmaca yüzlü, sessiz Hettar'ı ve zırhı içinde hep önden giden ve mızrağının ucunda gümüş rengi mavi sancağı dalgalanan Mandorallen'i de özlüyordu. Hele demirci Durnik'i iyice özlemişti; Ce'Nedra'nın huysuzluklarını ve dalaşmalarını bile. Riva'da olmuş olanlar giderek daha az gerçekmiş gibi geliyordu ona; huysuz küçük prensesle nişan törenleri bile, yarı hatırlanan bir rüya gibi silinmeye başlamıştı hafızasından.

Ancak bir akşam, atlar bağlanıp yemek bittikten ve herkes battaniyesine sarınıp bir kenara kıvrıldıktan sonra, sönmekte olan ateşin korlarını seyrederken anladı Garion hayatındaki esas boşluğun ne olduğunu. Pol Teyze yanlarında değildi ve onu feci özlüyordu. Çocukluğundan beri Pol Teyze yanında olduğu sürece hiçbir şeyin ters gidemeyeceğine, gitse de teyzesinin onu hallediverеceğine inanmıştı hep. Onun sessiz, güvenilir varlığı her zaman tutunabileceği bir şey olmuştu. Yüzünü, güzel gözlerini ve başındaki bir tutam beyaz saçı sanki yanındaymış gibi görebiliyordu Garion; onu o kadar özlemişti ki, keskin bir bıçak gibi acı veriyordu bu his.

O olmayınca her şey yanlış gibi geliyordu. Tabii Belgarath vardı; Garion dedesinin karşılarına çıkacak bütün maddi tehlikelerle başa çıkabileceğinden kuşku duymuyordu, ama ihtiyarın fark etmediği ya da

görmezden geldiği başka, o kadar bariz olmayan tehlikeler de vardı. Örneğin korktuğu zaman kime sığınacaktı Garion? Korkmak insanın hayatını tehlikeye atacak, fiziksel zarar verecek bir şey değildi tabii, ama gene de yaralayan bir şeydi; daha derin, daha ciddi bir yara da olabilirdi bu zaman zaman. Pol Teyze her zaman korkularını gidermeyi başarmıştı, ama şimdi o yoktu; Garion da korkuyordu ve bunu itiraf bile edemiyordu, içini çekip battaniyesine daha sıkı sarındı ve ağır ağır sıkıntılı bir uykuya daldı.

Çalılıklı bir vadiden güneye, başşehir Yar Nadrak'a doğru akan geniş, kirli kahverengi bir nehir olan, Çordu'nun doğu çatalına birkaç gün sonra vardılar. Bellerine kadar gelen açık yeşil çalılıklar nehrin iki kıyısında yüzlerce metre içerlere kadar uzanıyordu ve ilkbaharla kabaran sular yüzünden çamur içindeydiler. Hava ise bulutlar ve sivrisinek sürüleriyle doluydu.

Asık yüzlü bir kayıkçı onları salla karşı kıyıdaki köye geçirdi. Atlarını saldan indirirlerken, Belgarath, "Burada yönümüzü değiştireceğiz," dedi alçak sesle. "Ayrılalım. Ben gidip erzak alayım, ikiniz de kasabanın meyhanesini bulun. Bakın bakalım kuzeye, Morindim topraklarına kadar olan yoldaki geçitler hakkında bilgi edinebilecek misiniz? O bölgeye ne kadar çabuk gidersek o kadar iyi. Malloryalılar bu bölgede kontrolü ellerine geçiriyor gibiler, ansızın sınırları kapatabilirler. Her hareketimde Mallorya Grolimlerine hesap vermek istemiyorum –İpek'in aranıyor olmasını hiç saymıyorum tabii."

İpek asık yüzle onayladı. "O işi halletmek isterdim, ama vaktimiz yok, değil mi?"

"Yok tabii. Kuzeyde yaz çok çok kısa sürer, Mallorya'ya geçiş ise hiç hoş değildir, en iyi havada bile. Meyhanede kuzey topraklarında altın arayacağımızı söyleyin. O bölgedeki yolları ve geçitleri bilen birileri mutlaka vardır, bir iki de içki ısmarlarsanız."

"Yolu biliyorum demiştin hani?" dedi İpek.

"Yollardan birini biliyorum, ama o yol buradan yüz fersah daha doğuda. Bakalım bize daha yakın bir yol bulabilecek miyiz? Erzak aldıktan sonra

sizi meyhanede bulurum." İhtiyar atına atlayıp yük atını da yedeğine alarak toprak sokaktan yukarı yola koyuldu.

İpek ile Garion'un pis kokulu meyhanede yollar ve geçitler hakkında konuşmaya gönüllü birini bulmaları pek zor olmadı. Tam tersine ilk sorularında genel bir tartışma çıktı.

"O yol çok uzun Besher," dedi çakırkeyif bir altın arayıcısı, bir dağ geçidini tarif eden diğerinin sözünü keserek. "O şelaleden sağa değil sola dönersen üç gün kazanırsın."

"Lafımı kesme Varn," dedi Besher ters bir tavırla masaya yumruğunu vurarak. "Ben bitirince istersen sen de anlatırsın."

"Senin lafın akşama kadar bitmez, o çok sevdiğin yol gibi tıpkı. Adamlar manzara seyretmek değil altın aramak istiyor." Varn tehditkâr bir tavırla çenesini ileri uzatmıştı.

"Tepedeki geniş çayırlığa varınca ne yöne döneceğiz peki?" diye sordu İpek telaşla, kavgayı önlemek için.

"Sağa," dedi Besher Varn'a pis pis bakarak.

Varn itiraz etmek için bir bahane aradı, ama sonunda istemeye istemeye kafasını salladı. "Tabii, zaten başka yöne dönemezsiniz. Ama ardıç koruluğuna vardığınızda sola döneceksiniz." Ses tonundan itiraz edilmesini beklediği belli oluyordu.

"Sola mı?" diye haykırdı Besher. "Sen salağın tekisin Varn. Tabii ki sağa dönecekler."

"Sen kime salak diyorsun eşek herif!"

Besher lafı kısa kesip Varn'ın ağzına yumruğu indirince, ikisi masalan ve sandalyeleri devirerek dövüşmeye başladılar.

"İkisi de yanılıyor tabii," dedi yan masada oturup kavgayı tarafsız bir gözle seyreden başka bir madenci sakin bir sesle. "Ardıç korusuna varınca sapmadan düz gideceksiniz."

Kavga sırasında meyhaneye, parlak örgü zırhlarının üstüne bol, kırmızı tunikler giymiş iri yarı adamlar girmişti hiç belli etmeden. Sırıtarak yaklaşıp zeminde tepişmekte olan Vam ile Besher'i ayırdılar. Garion yanındaki İpek'in ansızın kasılıp kaldığını hissetti. "Malloryalılar," dedi İpek alçak sesle.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Garion etrafına bakınıp kaçacak yer arayarak. Ama İpek daha cevap veremeden kara cübbeli bir Grolim girdi meyhaneden içeri.

"Dövüşmeye hevesli insanlar görmek ne güzel," dedi Grolim tuhaf bir şiveyle. "Ordunun böyle adamlara ihtiyacı var."

"Asker toplayıcılar!" diye haykırdı Varn kırmızı elbiseli Malloryalıların elinden kurtulup yan kapıya koşarken. Bir an kaçabileceğini sandılar, ama kapıya vardığında dışarıda duran biri alnına sopayı indiriverdi. Varn bacakları tutmaz bir halde ve gözlerinde boş bir ifadeyle olduğu yerde döndü. Kafasına vuran Malloryalı içeri girerek adamı dikkatle inceledi, sonra kafasına bir darbe daha indirdi.

"Eee?" dedi Grolim etrafına keyifle bakarak. "Ne yapıyoruz? Kaçmak isteyen başkası var mı, yoksa sessizce gelecek misiniz?"

"Nereye götürüyorsunuz bizi?" diye sordu Besher kolunu sırıtan asker toplayıcılardan birinin elinden kurtarmaya çalışarak.

"Önce Yar Nadrak'a," dedi Grolim. "Oradan da güneye, Mishrak aç Thull yaylasına, Mallorya İmparatoru Zakath Hazretlerinin kampına. Artık orduya yazıldınız arkadaşlar. Angarak halkı cesaretinizi ve yurtseverliğinizi kutluyor; Torak sizden memnun." Sözlerini vurgulamak ister gibi, belindeki kurban bıçağına gittti Grolimin eli.

Asık yüzlü zoraki askerlerin arasında yürürken, Garion'un ayak bileğine bağlı zincir sinir bozucu bir sesle şıngırdıyordu. Nehir kıyısını izleyerek çalıların arasından güneye gitmekteydiler. Askere alınanların üstü başı silah var mı diye aranmıştı, ama Garionla ilgilenen olmamıştı. Yürürken sırtındaki dev kılıcı unutamıyordu bir türlü, ama her zamanki gibi, onunla ilgilenen yoktu.

Köyden ayrılmadan, zincire vuruldukları sırada İpekle Garion Drasniya gizli dilinin el hareketleriyle kısa bir konuşma yapabildiler.

Bu kilidi tırnağımla bile açabilirim, dedi İpek aşağılayıcı bir el hareketiyle. Gece karanlık basar basmaz zincirden kurtulup kaçarız. Askerliğin bana uyacağını sanmıyorum, hele şu anda bir Angarak ordusuna katılmak hiç olacak şey değil.

Dedem nerede? diye sordu Garion.

Buralarda bir yerdedir herhalde.

Garion ise kaygılıydı ve binlerce, "Ya şöyle olursa?" üşüşmüştü kafasına. Bunları düşünmemek için belli etmeden Malloryalı muhafızları izlemeye koyuldu. Tutsaklar zincire vurulur vurulmaz, Grolimle adamların büyük kısmı onlardan ayrılmış, başka köylerde askere alınacak adam aramaya çıkmıştı. Güneye gidecek gruba muhafızlık etmek için geriye yalnızca beş kişi bırakmışlardı. Malloryalılar diğer Angaraklardan biraz farklıydı. Gözleri diğerleri gibi çekikti, ama vücutlarında batı kabilelerindeki belirgin özellikler yoktu. Yapılıydılar, ama Murgolar gibi geniş omuzlu ve atletik değildiler; uzun boyluydular, ama Nadrakların tazı gibi vücutlarına benzemiyordu yapıları. Belli ki güçlüydüler, ama Thulların o katışıksız kaba kuvvetine sahip değildiler. Üstelik batı Angarakları karşısında takındıkları bir üstünlük havası vardı. Tutsaklarıyla kısa emir cümleleriyle konuşuyorlardı; birbirleriyle konuşurken de o kadar tuhaf bir şive kullanıyorlardı ki, anlamak mümkün olmuyordu. Örgü zırhlarının üstüne kaba dokunmuş kırmızı tunikler giyiyorlardı, iyi binici olmadıklarını fark etti Garion. Eğri kılıçları ve iri, yuvarlak kalkanları, at üstünde rahat hareket etmelerine engel oluyordu.

Garion yüz hatlarının –İpek kadar bile– Angaraka benzemediğini gizlemek için başını öne eğiyordu hep. Ama muhafızlar tutsaklarıyla tek tek ilgilenmiyor, sadece sayılarına bakıyorlardı. Ter içinde yürüyen sıra boyunca bir aşağı bir yukarı at sürüyor, sürekli kelle hesabı yapıyor ve yüzlerinde kaygılı bir ifadeyle not tutuyorlardı. Garion Yar Nadrak'a vardıklarında hesap tutturamazlarsa başlarına pek hoş olmayan şeyler geleceğini tahmin etti.

Tepenin biraz yukarısında, bir çalının ardındaki açık renk bir gölge Garion'un gözünü aldı bir an için; dönüp dikkatle o yana baktı. Kocaman, gümüşi gri bir kurt, ağaçların arasından hayalet gibi onları izliyordu. Garion telaşla başını eğdi tekrar; sendelemiş gibi yaparak İpek'e tutundu. "Dedem orada," dedi fısıldayarak.

"Yeni mi fark ettin?" dedi İpek hayretle. "Bir saattir onu gözlüyorum."

Yolları nehirden ayrılıp ağaçların arasına girince, Garion gerildiğini hissetti. Belgarath'ın ne yapacağını kestiremiyordu, ama ağaçların ona beklediği fırsatı vereceğinden de emindi, İpek'in arkasında yürürken tedirginliğini gizlemeye çalışıyordu, ama etraflarındaki ormandan gelen en ufak bir ses bile irkilmesine neden oluyordu.

Yol yüksek eğreltiotlarıyla çevrili genişçe bir açıklığa çıkınca, Malloryalı muhafızlar tutsaklarını dinlendirmek için mola verdiler. Garion İpek'in yanına, yumuşak zemine çöktü şükranla. Bir ayağı zincirliyken yürümek epey gayret istiyordu, o yüzden ter içinde kalmıştı. "Ne bekliyor?" diye fısıldadı İpek'e.

Fare suratlı ufak tefek adam omuz silkerek, "Daha karanlığa birkaç saat var," dedi alçak sesle. "Herhalde bunu bekliyordur."

Derken yolun ilerilerinden bir şarkı sesi duydular. Belden aşağı bir şarkıydı duydukları, üstelik söyleyenin sesi fena halde akortsuzdu, ama keyfinin yerinde olduğu da belli oluyordu. Yaklaştıkça epeyce sarhoş olduğunu anladılar.

Malloryalılar sırıttı. "Askere yazılmaya gelen bir yurtsever galiba," dedi biri. "Dağılın; açıklığa girer girmez yakalarız."

Kocaman, demir kır bir ata binmiş olan Nadrak açıklığa girdi. Deri, kir pas içinde bir Nadrak giysisi vardı üzerinde, kürk şapkasını bir yana yatırmıştı. Kara bir sakalı vardı, elinde ise bir tulum şarap taşıyordu. Eyerinde pek sağlam duramıyordu, ama gözlerindeki ifade, göründüğü kadar sarhoş olmadığına işaret ediyordu. Peşinde bir sıra katırla iyice ortaya çıktığında, Garion adama bakakaldı. Cthol Murgos'ta, Güney Kervan Yolunda karşılaştıkları Nadraklı tüccar Yarblek'ti bu.

"Selam!" diye haykırdı Yarblek Malloryalılara. "İyi avlanmışsınız bakıyorum; ne sağlıklı askerler bunlar böyle."

"Şimdi daha da kolay bir avımız var," dedi Malloryalılardan biri sırıtıp atıyla Yarblek'in yolunu keserek.

"Beni mi kastediyorsun?" diye güldü Yarblek. "Aptallık etme, askercilik oynayacak vaktim yok benim."

"Yazık," dedi Malloryalı.

"Benim adım Yarblek; Yar Turaklı bir tüccarım ve Kral Drosta'nın da yakın dostuyum. Kralın bana şahsen verdiği bir görevim var. Eğer bana engel olmaya kalkarsanız, Drosta derinizi yüzdürüp diri diri kızartır sizi Yar Nadrak'a vardığınızda."

Malloryalının kendine güveni biraz sarsılmış gibiydi. "Biz sadece Zakath'a karşı sorumluyuz," dedi kendini savunur gibi. "Kral Drosta'ya bağlı değiliz."

"Ama Gar og Nadrak'tasınız dostum," dedi Yarblek. "Drosta da burada ne isterse onu yapar. Ha, sonra Zakath'dan özür diler tabii, ama o zamana kadar siz beşiniz de pişmiş olursunuz."

"Resmi görevde olduğunu kanıtlayabilirsin herhalde," dedi Malloryalı muhafız..

"Tabii kanıtlayabilirim," dedi Yarblek. Yüzünde salakça bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sakalını kaşımaya başladı. "Nereye koydum o parşömeni?" diye mırıldandı kendi kendine. Sonra birden parmaklarını şaklatarak, "Hah!" dedi, "Şimdi hatırladım. Sondaki katırın yükündeydi. Alın, ben belgeyi getirirken siz biraz için." Şarap tulumunu Malloryalıya fırlattı, atını çevirip katır sürüsünün sonuna gitti, sonra yere atlayıp yükü karıştırmaya başladı.

"Karar vermeden önce belgelerine bakalım," dedi öteki muhafızlardan biri. "Kral Drosta ile başımızı belaya sokmak iyi olmaz şimdi."

"Beklerken biraz içsek iyi olur," dedi bir başkası şarap tulumuna bakarak.

"Bu konuda anlaşabiliriz işte," dedi ilki tulumun tapasını açarken. Tulumu iki eliyle havaya kaldırıp başını yukarı çevirdi.

Tok bir ses duyuldu. Bir an sonra adamın boğazında, kırmızı tuniğinin hemen üstünde bir okun tüyleri beliriverdi. Adamın şaşkın yüzüne aktı şarap. Arkadaşları ona hayretle baktılar, sonra çığlıklar atarak ellerini silahlarına götürdüler, ama artık çok geçti. Çoğu eğreltiotlarının arasından gelen bir ok yağmuru altında atlarından yere devrildiler. Böğrüne ok yemiş bir tanesi atını çevirmeyi başardı. Ama daha iki adım gitmemişti ki sırtına üç ok birden yedi. Malloryalı kaskatı kesilip attan yere kaydı. Bir ayağı üzengiden kurtulmamıştı; korkan at kaçmaya devam ederken binicisini de sarsıla sarsıla arkasından sürükledi yol boyunca.

"Belgeleri bulamadım," dedi yüzünde pis bir sırıtışla geri dönen Yarblek. İlk konuştuğu Malloryalının cesedini ayağıyla çevirdi. "Ama zaten görmek istemiyorsun, değil mi?" diye sordu cesede.

Boğazından oklanmış olan Malloryalı ağzı açık, boş gözlerle gökyüzüne bakıyordu; burnundan hâlâ kan boşanmaktaydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye bir kahkaha attı Yarblek. Cesede bir tekme atarak tekrar yüzükoyun çevirdi. Sonra, okçuları koyu yeşil eğreltiotlarmın arasından çıkarlarken İpek'e yaklaşarak, "Ne yapacağın hiç belli olmuyor İpek," dedi. "O Cthol Murgos denilen pis kokulu yerde Taur Urgas'ın işini bitirdiğini sanıyordum."

"Yanlış hesap yapmış," dedi İpek aldırmaz bir tavırla.

"Mallorya ordusuna yazılmayı nasıl başardın?" diye sordu Yarblek merakla. Sarhoşluğundan hiç iz kalmamıştı.

"Dikkatsizlik ettim," dedi İpek omuz silkerek.

"Son üç gündür seni takip ediyordum."

"İlgin için sağol," dedi İpek zincirli ayağını kaldırıp zincirlerini şıngırdatarak. "Bir zahmet şunu çıkarabilir misin?"

"Aptalca bir şey yapmazsın, değil mi?"

"Tabii yapmam."

"Anahtarı bulun," dedi Yarblek okçulardan birine.

"Bizi ne yapacaksınız?" diye sordu Besher endişeli bir tavırla, ölü muhafızlara bakarak.

Yarblek güldü. "Zincirden kurtulunca ne yapacağınız size kalmış," dedi kayıtsız bir tavırla. "Ama yerinizde olsam bir sürü ölü Malloryalının civarında bulunmazdım. Biri gelip soru sormaya başlayabilir."

"Bizi bırakacak mısınız yani?" diye sordu Besher hayretle. "Sizi beslemeyeceğim kesin," dedi Yarblek.

Okçular zincir boyunca tutsakları birer birer çözdüler. Çözülen her Nadrak anında çalılar arasında kayboldu.

"Eh," dedi Yarblek ellerini ovuşturarak, "bu iş de hallolduğuna göre biraz içelim."

"O muhafız attan düştüğünde bütün şarabını döktü," dedi İpek.

"O benim şarabım değildi," diye homurdandı Yarblek. "Bu sabah birinden çalmıştım. Öldürmeyi planladığım birine kendi içkimi ikram etmeyeceğimi bilirsin."

"Ben de onu merak etmiştim," diye sırıttı İpek. "Huy mu değiştiriyor acaba demiştim kendi kendime."

Yarblek'in kaba suratında incinmiş bir ifade belirdi.

"Pardon," dedi İpek hemen. "Seni yanlış değerlendirmişim."

"Bir şey değil," diye omuz silkti Yarblek. "Çok kişi yanlış anlar beni zaten." İçini çekti. "Ne yapalım, dayanacağız işte." En baştaki katınn yükünden küçük bir bira fıçısı çıkardı. Yere koyup tepesini tek bir yumrukta kırıverdi. "Haydi sarhoş olalım," dedi sonra.

"Çok isterdik," dedi İpek kibar bir tavırla. "Ama acele bir işimiz var."

"Ne kadar üzüldüğümü bilemezsin," dedi Yarblek, katırdan birkaç maşrapa alarak.

"Anlayacağını biliyordum."

"Anlamasına anlıyorum İpek," dedi Yarblek eğilip iki maşrapa bira doldururken. "Ama üzgünüm, işiniz biraz gecikecek. Alın bakalım." Maşrapalardan birini İpek'e, diğerini de Garion'a verdi, sonra dönüp bir maşrapa da kendine doldurdu.

İpek bir kaşını kaldırarak baktı adamın yüzüne.

Yarblek bira fıçısının yanında yere yayılarak ayaklarını ölü Malloryalılardan birinin üstüne uzattı. "Mesele şu ki İpek," dedi, "Drosta seni istiyor, hem de fena halde. Vadettiği ödül ise gözardı edilemeyecek kadar yüksek. Arkadaşlık başka, iş başka. Şimdi sen ve arkadaşın keyfinize bakın. Bu açıklık hem gölgelik, hem de zemini yumuşak. Sarhoş olduktan sonra bana Taur Urgas'tan kaçmayı nasıl başardığını anlatırsın. Sonra da Cthol Murgos'ta yanında olan o güzel kadına ne olduğunu anlatırsın. Belki de bu işten onu satın alacak kadar para kazanabilirim. Ben müzmin bir bekârım, ama Torak'ın dişleri adına, o kadın çok güzeldi. Onun için özgürlüğümü bile feda edebilirim."

"Eminim çok hoşuna gidecektir bu sözlerin," dedi İpek. "Ya sonra?"

"Neden sonra?"

"Sarhoş olduktan sonra ne olacak?"

"Muhtemelen midemizi bozarız –genellikle öyle olmaz mı? İyileştikten sonra da Yar Nadrak'a gideriz. Ben ödülümü alırım, sen de Kral Drosta lek Thun'un seni niye bu kadar istediğini öğrenirsin." İpek'e keyifli bir ifadeyle baktı. "Oturup içsen iyi olacak dostum. Hiçbir yere gitmiyorsun çünkü."

Beşinci Bölüm

Yar Nadrak, Çordu Nehrinin doğu ve batı kollarının birleştiği noktaya kurulmuş, surlarla çevrili bir şehirdi. Başşehrin dört bir yanındaki ormanlar birer fersah boyunca yakılarak yok edilmişti. Şehre yaklaşırken yanıp kararmış ağaç gövdelerinin ve pıtrak gibi bitmiş çalıların arasından geçtiler. Şehrin kocaman kapısı katranla sıvanmıştı, kapının üstünde ise Torak'ın maskesinin taştan bir sureti duruyordu. Bu çok güzel ve insanlık dışı bir zalimlik ifadesi taşıyan yüz, kapıdan her gireni gözetliyordu sanki. Garion kapıdan geçerken ürperdiğini hissetti.

Nadrak başşehrindeki evlerin hepsi yüksekti ve dik çatıları vardı, ikinci kat pencerelerinin hepsi pancurluydu ve bunların çoğu da kapalıydı. Binaların tahta kısımları korunmak amacıyla katranlanmıştı, bu kara lekeler de binalara hastalıklı bir görüntü veriyordu.

Yar Nadrak'ın dar, eğri büğrü sokaklarında asık yüzlü, korku içinde bir hava vardı; işlerine giden şehir sakinleri gözlerini yerden kaldırmıyorlardı. Şehirlilerin kıyafetleri kırlık bölgede olduğu gibi deri değildi çoğunlukla, ama burada bile siyah en gözde renkti; arada bir mavi ya da sarıya rastlanabiliyordu. Bunun tek istisnası, Mallorya askerlerinin kırmızı tunikleriydi. Her yer onlarla kaynıyordu. Sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, şehir ahalisine kaba davranıyor ve kendi aralarında yüksek sesle ve anlaşılmaz bir şiveyle konuşuyorlardı.

Askerlerin çoğu yabancı bir ülkede bulunmanın gerginliğini kabalık ve küstahlıkla örtmeye çalışan genç zorbalardı, ama Mallorya Grolimleri başka bir meseleydi. Garion'un Cthol Murgos'ta gördüğü batılı Grolimlerden farklı olarak cilalı çelik maskeler giymiyorlardı; onun yerine, kara cübbelerinin kukuletalarını başlarına çekip, yüzlerinde donuk, kara bir ifadeyle, gözlerini ve dudaklarını kısarak dolaşıyorlardı sokaklarda. Yollarına çıkan Malloryalılar da Nadraklar da hemen çekilip yol veriyordu onlara.

İki katıra bindirilip sıkı koruma altına alınmış olan İpek ve Garion, Yarblek'in peşinde şehre girdiler. Yarblekle İpek nehir kıyısından yaptıkları yolculuk boyunca atışmayı, birbirlerine keyifle hakaretler yağdırıp geçmiş

anılarını yadetmeyi hiç kesmemişlerdi. Yarblek dost gibi görünmesine rağmen gözünü üstlerinden ayırmıyordu hiç; adamları ise sürekli tetikteydiler. Üç günlük yolculuk boyunca Garion durmadan ormanı gözlemiş, ama Belgarath'ın izine rastlayamamıştı. O yüzden de şehre girdiklerinde iyice huzursuzdu, İpek ise her zamanki gibi pek rahat ve kendine güvenli görünüyordu, bu tavır da her nedense Garion'un fena halde sinirine dokunuyordu.

Bir süre eğri büğrü bir sokakta ilerledikten sonra, Yarblek nehre çıkan dar, pis bir ara yola döndü.

"Saray bu tarafta kalmadı mı?" diye sordu İpek şehir merkezini göstererek.

"Öyle," dedi Yarblek, "ama saraya gitmiyoruz. Drosta'nın misafirleri var, o ise işini özel olarak halletmeyi sever." Ara yol iki yanında bakımsız, dar evler olan berbat bir sokağa çıktı. Hemen önlerindeki köşeden dönüp onlara doğru yürüyen iki Malloryalı Grolimi gören uzun boylu Nadrak ağzını sımsıkı kapattı. Yüzündeki ifade açıkça düşmancaydı.

Grolimlerden biri durup onun bu bakışına karşılık vererek, "Bir derdin mi var dostum?" diye sordu.

"Orası benim bileceğim iş," dedi Yarblek.

"Tabii öyle," dedi Grolim soğukkanlı bir tavırla. "Ama gene de dikkatli olsan iyi olur. Rahiplere açıkça saygısızlık göstermek başını belaya sokabilir." Kara cübbeli adamın bakışı tehdit doluydu.

Garion ani bir kararla zihniyle uzanıp çok hafifçe Grolimin zihnini yokladı; ama adamda büyücülere özgü o bilince ya da haleye rastlayamadı.

"Yapma," diye uyardı içindeki ses. "Bu çan çalmak ya da boynuna tabela asmak gibi bir şey."

Garion hemen geri çekilerek, "Bütün Grolimlerin büyücü olduğunu sanıyordum" dedi sessizce. "Bu ikisi sıradan insanlarmış sadece." Ama diğer bilinç kaybolmuştu bile.

İki Grolim geçip gidince, "Domuzlar," diye mırıldandı Yarblek. "Bu Malloryalılardan Murgolardan olduğu kadar nefret etmeye başladım."

"Ülkeni ele geçiriyorlar galiba Yarblek," dedi İpek.

"Bir Malloryalıyı içeri al, göz açıp kapayana kadar her yana doluşuyorlar," diye homurdandı Yarblek.

"Baştan neden kabul ettiniz ki?" diye sordu İpek yumuşak bir sesle.

"İpek," dedi Yarblek. "Senin casus olduğunu biliyorum, seninle politika tartışmaya niyetim yok; o yüzden bilgi sızdırmaya çalışmaktan vazgeç."

"Vakit öldürüyordum sadece," dedi İpek masum bir tavırla.

"Niye kendi işine bakmıyorsun?"

"Ama benim işim bu eski dostum."

Yarblek ona ters ters baktı, sonra birden gülmeye başladı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu İpek sefil sokağa bakınarak. "Burası şehrin en şık bölgesi değildi hatırladığım kadarıyla."

"Görürsün," dedi Yarblek.

Nehre doğru at sürmeye devam ettikçe, suda yüzen çöplerin ve açık lağımın kokusu tahammül edilmez bir hal aldı. Garion yol kıyısındaki hendeklerde dolanan sıçanlar gördü; sokakta dolananların üstü başı perişandı ve polise görünmemeye çalışan insanların hali vardı üzerlerinde.

Yarblek birden atını çevirerek onları başka bir dar, pis ara yola soktu. "Gerisini yürüyeceğiz," dedi atından inerken. "Arka kapıdan girmek istiyorum." Atları adamlarının birine bırakıp, yerdeki çürümekte olan çöp yığınlarına basmamaya çalışarak ara yol boyunca ilerlediler.

"Şurası," dedi Yarblek, dar bir kapıya doğru inen eğri büğrü tahta merdivenleri göstererek, "İçeri girdiğimizde başınızı kaldırmamaya çalışın. Nadrak olmadığınız anlaşılmasa iyi olur."

Gıcırdayan basamaklardan inerek kapıdan loş, dumanlı bir meyhaneye girdiler, içerisi ter, bira ve kusmuk kokuyordu. Odanın ortasındaki ateş çukuru kül doluydu ve küllerin arasına sıkışmış birkaç kütük pis pis tütüyor, ortalığı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Ön tarafa bakan iki dar ve pis pencere, duvarlardan biraz daha aydınlıktı sadece; kirişlerden birinden zincirle bir yağ lambası sallanıyordu.

"Burada oturun," dedi Yarblek, arka duvara dayalı bir bankı işaret ederek. "Ben hemen dönerim." Meyhanenin ön tarafına yürüdü. Garion hızla çevresine bir göz attığında, Yarblek'in adamlarından ikisinin dikkati çekmeden kapıyı tutmuş olduklarını fark etti.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı İpek'e.

"Bekleyip görmekten başka çaremiz yok," dedi İpek.

"Pek kaygılı görünmüyorsun."

"Değilim zaten."

"Ama tevkif edildik, değil mi?"

İpek başını olumsuz anlamda salladı. "Birini tevkif ettiğinde zincire vurursun. Kral Drosta benimle konuşmak istiyor, o kadar."

"Ama o ödül ilanı..."

"Ona pek aldırma sen Garion. O ilan belli ki Malloryalıların gözünü boyamak için. Drosta'nın hesabı neyse, Malloryalıların bilmesini istemiyor."

Yarblek kalabalığın arasından sıyrılarak yanlarına gelip yağlı banka oturarak, "Drosta birazdan burada olur," dedi. "Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz?"

İpek suratında nahoş bir ifadeyle etrafa bakınarak, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Böyle yerlerdeki bira fıçılarının içinde mutlaka birkaç fare ölüsü olur –sineklerle hamamböceklerini hiç saymıyorum."

"Sen bilirsin," dedi Yarblek.

"Bir kralla buluşmak için biraz tuhaf bir yer sayılmaz mı burası?" diye sordu Garion meyhanenin sefil görünüşüne bakarak.

"Kral Drosta'yı tanışan anlardın," dedi İpek. "Bazı tuhaf zevkleriyle ünlüdür o; bu nehir kıyısı batakhaneleri de buna çok uygun yerlerdir."

Yarblek gülerek onayladı. "Hükümdarımız şehvetli bir arkadaştır, ama aptal olduğunu sanmayın sakın. Biraz kabadır, ama aptal değildir. Böyle bir yere geldiğinde hiçbir Malloryalı peşine takılma zahmetine katlanmaz. Zakath'ın haberi olmasını istemediği işlerini buralarda yürütmenin iyi bir yol olduğunu keşfetti o da."

Meyhanenin ön tarafında bir dalgalanma oldu ve sivri miğferli, siyah deri tunikler giymiş iri yarı iki Nadrak kendilerine yol açarak içeri girdi. "Açılın!" diye haykırdı biri. "Herkes ayağa kalksın!"

"Ayağa kalkacak hali olanlar tabii," diye ekledi öteki alayla.

Kalabalıktan yükselen gülüşmeler ve ıslıklar arasında, sarı saten bir ceket ve kürk bordürlü yeşil kadife bir kaftan giymiş zayıf bir adam girdi içeri. Gözleri yuvalarından uğramış gibi duruyordu, yüzü ise yaralı ve çiçek bozuğuydu. Hareketleri hızlı hızlı ve biraz sakarcaydı, yüzündeki ifade ise derin bir alaycılıkla, çaresiz, giderilemez bir açlığın karışımıydı.

"Nadrak Kralı Drosta lek Thun Hazretlerine selam olsun!" diye haykırdı sarhoşun biri, meyhanedekiler ıslık çalıp el çırparak ve ayaklarını yere vurarak cevap verdiler ona.

"Sadık tebam," dedi çiçek bozuğu suratlı adam yüzünde bir iğrenme ifadesiyle. "Sarhoşlar, hırsızlar, dolandırıcılar. Bana olan sevginiz içimi ısıtıyor." Pis ve hırpani kalabalıktan olduğu kadar kendisinden de iğreniyor gibiydi.

Ona cevap olarak ıslık çalıp ayaklarını yere vurdu herkes. "Bu gece kaç kız Drosta?" diye haykırdı biri.

"Kaç tanesine gücüm yeterse," diye cevap verdi kral çapkın bir bakışla. "Krallığın şefaatini mümkün olduğunca çok kişiye dağıtmalıyım, değil mi?"

"Sen ona öyle mi diyorsun?" diye sordu bir sarhoş.

"Niye olmasın?" dedi Drosta omuz silkerek.

"Kraliyet yatak odası sizi bekliyor," dedi meyhaneci alaylı bir selamla yerlere kadar eğilerek.

"İçinde de kraliyet tahtakuruları vardır herhalde," dedi Drosta. "İçebilecek kadar ayık olan herkese benden bira. Sadık tebam erkekliğime içsin."

Kral merdivenden yukarı çıkarken, kalabalık da tezahürata başladı. "Görevim beni bekliyor," dedi kral yukarı katı işaret ederek. "Herkes sorumluluklarımı ne kadar hevesle yerine getirdiğime bakıp örnek alsın." Sonra alkışlar arasında yoluna devam etti.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu İpek.

"Biraz bekleyelim," dedi Yarblek. "Hemen yukarı çıkarsak dikkat çekeriz."

Garion oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Kulaklarının arkasında hafif, gergin bir karıncalanma başlamıştı, kafa derisinde dolanan bir kaşıntı gibi bir şeydi bu. Meyhaneyi dolduran pis kalabalığın bit ve pirelerinin taze kan aramaya çıktıklarını düşünerek kendini kötü hissetti bir an, ama sonra vazgeçti bundan. Karıncalanma dışarıdan gelmiyordu.

Pek uzakta olmayan masada, hırpani bir sarhoş, kafasını kollarına dayamış horluyordu. Bir ara kafasını hafifçe kaldırıp Garion'a göz kırptı. Belgarath'tı bu. Kafası tekrar masaya düşüp horlamasına devam ederken, Garion'un içi müthiş rahatladı.

Meyhanedeki sarhoş kalabalık giderek daha gürültücü olmaya başlamıştı. Ateş çukurunun yanında pis bir kavga çıktı. Seyredenler önce tezahürat yaptılar, sonra kendileri de dövüşe katılıp yerde debelenen iki adamı tekmelemeye başladılar.

"Haydi gidelim," dedi Yarblek sessizce ayağa kalkarak. Kalabalığın arasından geçip merdivenleri çıkmaya başladı.

"Dedem burada," diye fısıldadı Garion İpek'e.

"Gördüm," dedi İpek.

Merdivenlerden loş, pis bir halıyla kaplı bir koridora çıktılar. Koridorun öteki ucunda, Kral Drosta'nın muhafızları, sağlam bir kapının önünde, sıkıntılı suratlarla bekliyorlardı.

"Adım Yarblek," dedi İpek'in arkadaşı kapıya vardıklarında. "Drosta beni bekliyordu."

Muhafızlar birbirlerine baktılar, sonra biri kapıyı tıklatarak, "Beklediğiniz adam geldi Haşmetmeap," diye seslendi içeri.

"Gönderin," diye cevap verdi Drosta'nın boğuk sesi.

"Yalnız değil," dedi muhafız.

"Önemli değil."

"Girin öyleyse," dedi muhafız kapının sürgüsünü çekip açarak.

Nadrak Kralı dağınık bir yatağa serilmiş, iki yanındaki bakımsız, az giyimli, dağınık saçlı ve yüzlerinde ümitsiz ifadeler olan iki kızın omuzlarına atmıştı kollarını. "Yarblek," dedi ahlâksız hükümdar tüccara, "nerede kaldın?"

"Hemen peşinden gelerek dikkat çekmek istemedim Drosta."

"Az kalsın benim dikkatim dağılıyordu," dedi Drosta kızlara çapkın çapkın bakarak. "Ne güzeller, değil mi?"

"Zevkine bağlı," dedi Yarblek omuz silkerek. "Ben daha olgun tipleri severim."

"Onlar da güzeldir," dedi Drosta, "ama ben hepsini severim zaten. Günde yirmi kere âşık oluyorum. Haydi gidin güzellerim," dedi kızlara. "Şimdi biraz işim var. Sizi sonra çağırtırım."

Kızlar hemen çıkıp kapıyı sessizce kapadılar arkalarından.

Drosta yatağın içinde doğrulup dalgın dalgın koltuk altını kaşımaya başladı. Lekeli ve buruşuk sarı ceketinin düğmeleri açılmıştı, içinden kemikli ve kıllı göğsü görünüyordu. Sıska denecek kadar zayıftı, kolları sopa gibiydi. Saçı cansız ve yağlıydı, sakalı ise o kadar seyrekti ki çenesinde tek tuk kıl görünüyordu ancak. Yüzündeki yara izleri derin ve kırmızıydı, boynu ve elleri ise sağlıksız görünüşlü bir isilikle kaplıydı. Kokusu ise hiç hoş değildi, "İstediğim adamın bu olduğundan emin misin?" diye sordu Yarblek'e. Garion Nadrak Kralına dikkatle baktı. Adamın sesindeki kabalık gidivermiş ve bir işadamının işbilir, temkinli sesine dönüşmüştü. Garion ilk izlenimlerini değiştirdi hemen. Drosta lek Thun hiç de göründüğü gibi biri değildi.

"Onu yıllardır tanırım Drosta," diye cevap verdi Yarblek. "Bu Drasniya Prensi Kheldar. İpek olarak da bilinir, bazen de Kotulu Ambar ve Boktorlu Radek olarak. Hırsız, dolandırıcı ve casustur. Bunların dışında fena adam değildir."

"Bu kadar ünlü biriyle tanışmaktan şeref duyduk," dedi Kral Drosta. "Hoş geldin Prens Kheldar."

"Haşmetmeap," dedi İpek eğilerek.

"Seni saraya davet ederdim," diye devam etti Drosta, "ama işlerime burnunu sokmak gibi kötü huyları olan bazı misafirlerim var." Alayla güldü. "Neyse ki Malloryalıların burnu büyük bir ırk olduğunu keşfettim hemen. Beni böyle yerlerde izlemiyorlar, o yüzden rahatça konuşabiliriz." Ucuz, banal mobilyalara ve kırmızı perdelere baktı hoşgörülü bir ifadeyle. "Ayrıca," diye ekledi, "burası hoşuma gidiyor."

Garion kapının yanındaki duvara dayanmış, dikkat çekmemeye çalışıyordu, ama Kral Drosta'nın dikkatli gözleri hemen yakaladı onu. "Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu kral İpek'e.

"Tamamen," dedi İpek. "Çırağımdır. Ona zanaati öğretiyorum."

"Hangi zanaati? Hırsızlığı mı, casusluğu mu?"

İpek omuz silkerek, "Aynı kapıya çıkar," dedi. "Yarblek beni görmek istediğini söyledi. Geçmiş anlaşmazlıklarımızın değil, güncel meselelerin sözkonusu olduğunu sanıyorum."

"Çok uyanıksın Kheldar," dedi Drosta takdirle. "Yardımına ihtiyacım var ve bedelini ödemeye de hazırım."

İpek sırıttı. "Ödeme lafına bayılırım."

"Ben de öyle duymuştum. Gar og Nadrak'ta olup bitenlerin farkında mısın?" Drosta'nın gözleri pırıl pırıldı ve o iğrenç keyfine düşkün adam havası tamamen yok olmuştu.

"İstihbarat teşkilatında olduğumu unutmayın Haşmetmeap," dedi İpek.

Drosta homurdanarak üzerinde bir şarap şişesi ve birkaç bardak bulunan masaya yürüdü, "İçer misiniz?"

"Neden olmasın?"

Drosta dört bardak doldurup birini kendi aldı ve öfkeli bir suratla volta atmaya başladı. "Olmaz böyle şey Kheldar," diye patladı sonunda. "Ailem kuşaklar, hatta yüzyıllar boyu Gar og Nadrak'ı Grolimlerin hâkimiyetinden uzak tutmaya çalıştı. Şimdi bizi tekrar o barbarlığa çekmeye çalışıyorlar ve ayak uydurmaktan başka çarem yok. Sınırlarımın içinde keyfince dolaşan çeyrek milyon Malloryalı var, güneyimde de saymakla bitmeyecek bir ordu. Ağzımı açmaya kalksam, Zakath krallığımı bir yumrukta ezecek."

"Gerçekten yapar mı?" diye sordu İpek masaya oturarak.

"Bir sinek ezer gibi kayıtsız bir tavırla hem de," diye cevap verdi Drosta. "Onunla karşılaştın mı hiç?"

İpek başını olumsuz anlamda salladı.

"Şanslısın," dedi Drosta ürpererek. "Taur Urgas delidir, ama nefret etsem de insandır sonunda. Zakath ise buzdan yapılmış sanki. Rhodarla temasa geçmem lazım."

"Aha," dedi İpek, "Demek mesele bu."

"İyi adamsın Kheldar," dedi Drosta alayla, "ama sırf seninle muhabbet etmek için bu kadar zahmete girmezdim herhalde. Rhodar'a benden bir mesaj ulaştıracaksın. Haber yollamaya çalıştım, ama bir türlü yakalayamadım onu. Hiç yerinde durmuyor ki. O kadar şişman bir adam nasıl bu kadar hızlı hareket ediyor anlayamıyorum."

"Görünüş aldatıcıdır," dedi İpek. "Tam olarak ne istiyorsun?"

"İttifak," dedi Drosta. "Köşeye sıkışmış durumdayım. Ya Rhodar ile ittifak yapacağım ya da beni yutacaklar."

İpek dikkatle masaya bıraktı bardağını. "Bu çok büyük bir öneri Haşmetmeap. Mevcut durumda böyle bir şeyi ayarlamak için çok dil dökmek gerekebilir."

"Seni bunun için çağırttım Kheldar. Dünyanın sonu kapımıza dayandı. Rhodar'ı bulup ordusunu Thull sınırından çekmesini söylemelisin ona. Bu delilik fazla ilerlemeden durdurulmalı."

"Amcama ne yapacağını söylemek beni biraz aşar Kral Drosta," dedi İpek ihtiyatla. "Bu kadar etkili olabileceğime inanmanız şeref verdi bana, ama aramızdaki ilişki genellikle bunun tersine çalışır."

"Neler olduğunu anlamıyor musun Kheldar?" Kral Drosta'nın sesi acı içindeydi ve konuşurken elleriyle heyecanlı hareketler yapıyordu. "Hayatta kalmak için tek şansımız, Murgolarla Malloryalıların birleşmesi için bir bahane yaratmamak. Aralarında sorun çıkarmak için çalışmalıyız, onlara ortak bir düşman sağlamamalıyız. Taur Urgas ile Zakath birbirlerinden o kadar şiddetle nefret ediyorlar ki, neredeyse kutsal bir nefret bu. Kum taneleri kadar Murgo, gökteki yıldızlar kadar Malloryalı var. Grolimler istedikleri kadar Torak'ın uyanacağı konusunda söylenip dursunlar; Taur Urgas ile Zakath'ın seferber olmalarının tek nedeni var: Ötekini yok edip bütün Angarakların hükümdarı olma arzusu. Birbirlerini yok etmek için savaşa hazırlanıyorlar. Eğer karışmazsak, ikisinden de kurtulmuş oluruz."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye mırıldandı İpek.

"Zakath Malloryalıları Doğu Denizi'nden geçirerek Thull Zelik'te topluyor; Taur Urgas da güney Murgolarını Rak Goska'ya yığıyor. Kaçınılmaz olarak birbirlerine karşı harekete geçecekler. Yollarından çekilip birbirleriyle savaşmalarına izin vermeliyiz. Her şeyi berbat etmeden geri çekilmesini sağla Rhodar'ın."

"Thullarla konuştun mu bunu?" diye sordu İpek.

"Ne faydası var ki?" diye homurdandı Drosta aşağılayan bir tavırla. "Kral Gethell'e anlatmaya çalıştım, ama onunla konuşmak bir gübre yığınıyla konuşmaktan farksız. Thullar Grolimlerden o kadar korkuyorlar ki, Torak'ın adı anılır anılmaz dehşetten kendilerinden geçiyorlar. Gethell de tam bir Thull. Kafasında kumdan başka bir şey yok."

"Tek sorunumuz var Drosta," dedi İpek heyecan içindeki krala. "Mesajını Rhodar'a götüremem."

"Götüremez misin?" diye patladı Drosta. "Ne demek götüremem?"

"Amcamla aramız pek iyi değil bu aralarda," diye yalana başladı İpek. "Bir kaç ay önce aramızda bir anlaşmazlık oldu, beni görürse ilk yapacağı iş zincire vurdurmak olur. Ondan sonra da işler pek düzgün gitmez sanırım."

"Mahvolduk öyleyse," diye inledi Drosta omuzları çökerek. "Benim son umudum sendin."

"Dur bir dakika düşüneyim," dedi İpek. "Belki bir şeyleri kurtarabiliriz." Yere bakarak sorunu kafasında evirip çeviriken, bir tırnağını kemirmeye koyuldu. "Ben gidemem," dedi sonunda. "Burası kesin. Ama başka biri de gidemez anlamına gelmiyor bu."

"Rhodar başka kime güvenir ki?" diye sordu Drosta.

İpek yüzünde kaygılı bir ifadeyle onları dinlemekte olan Yarblek'e dönerek, "Drasniya'da aranıyor filan değilsin şu ara, değil mi?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Pekâlâ," dedi İpek. "Boktor'da Geldahar adlı bir kürk taciri var."

"Şişman bir adam. Biraz şaşı hani?"

"Tamam o işte. Yanına bir kürk yükü alarak Boktor'a gitsene sen. Geldahar'a kürk satarken de arada bu yıl som balığı akınının geç başladığını söylersin."

"Herhalde bunu öğrenmekten pek mutlu olacaktır."

"Bu bir parola," dedi İpek abartılı bir sabır gösterisiyle. "Bunu söyler söylemez o seni saraya götürüp Kraliçe Porenn ile görüştürecektir."

"Çok güzel bir kadın olduğunu duymuştum," dedi Yarblek. "Ama sırf güzel bir kız görmek için çok uzun bir yolculuk değil mi bu? Şu koridorun ucunda da güzel bir kız bulabilirim."

"Anlamıyorsun Yarblek," dedi İpek. "Porenn Rhodar'ın kraliçesi, Rhodar ona bana güvendiğinden daha da çok güvenir. Porenn seni benim gönderdiğimi anlayacaktır ve söylediğin her şeyi amcama iletecektir. Sen Boktor'a girdikten üç gün sonra, Drosta'nın mesajı Rhodar'ın elinde olur. Emin olun."

"Bütün bunları bir kadına mı anlatacaksın?" diye itiraz etti Drosta şiddetle. "Kheldar, sen delisin. Sır tutabilen tek kadın, dili kesilmiş olandır."

İpek kesin bir tavırla başını sallayarak, "Porenn şu anda Drasniya istihbarat servisinin başında," dedi. "Dünyadaki sırların çoğunu biliyor zaten. Bir Alorn ordusunun içindeyken Rhodar'a asla mesaj yollayamazsın, unut bunu. Yanında Çerekler var, onlarsa bir Angarakı görür görmez öldürürler. Eğer Rhodar ile haberleşmek istiyorsan, Drasniya istihbarat servisini aracı olarak kullanmak zorundasın; bu da Porenn' e gitmek anlamına gelir."

Drosta pek inanmış gibi görünmüyordu. "Olabilir," dedi biraz düşündükten sonra. "Şu anda her yolu deneyebilirim. Ama neden Yarblek'i kullanıyorsun? Neden Drasniya kraliçesine mesajımı sen götürmüyorsun?"

İpek biraz mahcup bir tavırla, "Bu pek iyi bir fikir olmaz," diye cevap verdi. "Amcamla aramızdaki anlaşmazlık biraz Porenn ile ilgiliydi. Şu anda sarayda hoş kabul görmeyeceğim kesin."

Kral Drosta'nın saçak gibi kaşlarından biri havaya kalkıverdi. "Haa, demek mesele buymuş," dedi gülerek. "Ününü hakediyorsun Kheldar." Yarblek'e döndü. "İş sana kalıyor öyleyse. Boktor'a gitmek için hazırlığa başla."

"Bana zaten borçlusun Drosta," dedi Yarblek müdanaasız bir tavırla. "Kheldar'ı getirdiğim için ödül alacaktım hani?"

Drosta omuz silkerek, "Borcuma yaz canım," dedi.

Yarblek inatla kafasını salladı. "Yemezler. Veresiye çalışmam ben. Zaten işin görüldükten sonra borçlarını ödeme konusunda pek hevesli olmadığını biliyoruz."

"Yarblek," dedi Drosta yalvarırcasına, "senin kralınım ben."

Yarblek alayla başını eğerek, "Haşmetmeaplarına saygım sonsuz," dedi, "ama iş başka, saygı başka."

"Yanımda o kadar çok para taşımıyorum," diye itiraz etti Drosta.

"Peki Drosta, beklerim." Yarblek kollarım kavuşturup geniş bir koltuğa oturdu, oturduğu yerde uzun süre kalmayı planlayan birinin edasıyla.

Nadrak Kralı çaresiz bir tavırla ona bakakaldı.

Derken kapı açıldı ve Belgarath odaya girdi. Üzerinde hâlâ meyhanede giydiği paçavralar vardı. Odaya girişi hiç kaçamak değildi ve önemli işi olan birinin edasıyla yürüyordu.

"Bu da ne!" diye haykırdı Drosta hayretle. "Muhafızlar! Çıkarın bu sarhoş moruğu buradan."

"Muhafızların uyuyor Drosta," dedi Belgarath sükûnetle. "Ama onlara kötü davranma, çünkü kendi kabahatleri değil." Kapıyı kapattı.

"Sen de kimsin? Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi Drosta. "Çabuk çık buradan."

"Ona biraz daha dikkatle baksan iyi olur Drosta," dedi İpek alayla kıkırdayarak. "Görünüşe aldanmamalı; ayrıca da birini kapı dışarı etmekte pek acele etmemeli insan. Belki de sana söyleyeceği önemli bir şey vardır."

"Bu adamı tanıyor musun Kheldar?" diye sordu Drosta.

"Dünyadaki herkes tanır onu," dedi İpek. "Ya da en azından ondan bahsedildiğini duymuştur."

Drosta'nın kaşları çatıldı, yüzü merakla kırıştı; ama Yarblek bembeyaz bir suratla koltuğundan fırlamıştı bile. "Drosta!" dedi. "Bak şu adama. Bir an düşün. Kim olduğunu biliyorsun."

Drosta hırpani ihtiyara bakarken patlak gözleri daha da irileşti birden. "Sen ha!" dedi kekeleyerek.

Yarblek hâlâ ağzı açık Belgarath'a bakıyordu. "Başından beri bu işin içinde. Cthol Murgos'tayken anlamalıydım, o kadın, filan."

"Gar og Nadrak'ta ne yapıyorsun?" diye sordu Drosta dehşet içinde.

"Sadece geçiyordum Drosta," diye cevap verdi Belgarath. "Eğer muhabbetiniz bittiyse, şu iki Alornu alıp gideceğim. Bir randevumuz var ve geç kalıyoruz."

"Ben senin efsane olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanılmasını isterim hep," dedi Belgarath. "Etrafta dolaşmamı kolaylaştırıyor bu inanç."

"Alornların yaptıkları işler senin başının altından mı çıkıyor?"

"Benim önerilerime göre davranıyorlar diyebiliriz. Polgara da onlara göz kulak oluyor."

"Onlara haber yollayıp geri çekilmelerini söyleyemez misin?"

"Bu pek gerekli olmayacak Drosta. Senin yerinde olsam Taur Urgas ve Zakath yüzünden fazla kaygılanmazdım. Onların dalaşmalarından daha

önemli işler olmakta dünyada."

"Demek Rhodar'ın hareketinin nedeni buymuş," dedi Drosta aniden durumu kavrayarak. "Vakit geldi mi yani?"

"Geldi de geçiyor bile," dedi ihtiyar büyücü. Masaya gidip kendine Drosta'nın şarabından doldurdu. "Torak kıpırdanıyor; kış gelmeden her şey halledilmiş olacak."

"Bu kadarına tahammülüm yok Belgarath," dedi Drosta. "Taur Urgas ve Zakath'a oyun oynamak başka şey, ama Torak'ı kızdıracak bir şey yapmayacağım." Kararlı bir tavırla kapıya döndü.

"Saçma bir şey yapma sakın Drosta," dedi Belgarath sakin bir tavırla oturup şarabından bir yudum alarak. "Grolimler çok mantıksız insanlardır; benim Yar Nadrak'ta bulunmam bile senin ihanetinin kanıtı olarak görülebilir, ister kral ol, ister olma, sen daha durumu açıklayamadan kendini bir kurban taşına sırtüstü yatırılmış, kalbini de kömürde pişerken bulabilirsin."

Drosta donup kaldı ve çiçek bozuğu yüzü bembeyaz kesildi. Bir an bir iç hesaplaşma yapıyormuş gibi göründü, sonra omuzları çöktü ve kararlılığı dağılıp gitti. "Beni köşeye kıstırdın Belgarath," dedi gülerek. "Kendi uyanıklığımın kurbanı oldum, şimdi de bunu kullanıp beni Angarakların tanrısına ihanete zorlayacaksın."

"Çok mu seviyorsun onu?"

"Torak'ı kim sever? Ondan korkuyorum, bu da onunla iyi geçinmem için herhangi bir duygusal bağdan daha iyi bir neden. Bir uyanırsa..." Nadrak Kralı ürperdi.

"Eğer Torak olmasaydı dünyanın nasıl bir yer olacağını düşündün mü hiç?" diye sordu Belgarath.

"Böyle bir şeyi ummaya bile cesaret edemem. O bir tanrı. Kimse onunla başa çıkamaz. Çok güçlüdür Torak."

"Tanrılardan da güçlü varlıklar vardır Drosta; düşününce hemen aklıma gelen ikisi var ki, şu anda son karşılaşmaya doğru ilerliyorlar. Aralarına girmeye çalışmak hiç akıllıca olmaz."

Ama o anda Drosta'nın aklına başka bir şey gelmişti. Birden şaşkınlıkla dönüp Garion'a bakmaya başladı. Başını sallayıp bir sis perdesini açmak istermiş gibi gözlerini ovuşturdu. Garion sırtındaki dev kılıcı hissetmeye başladı huzursuz bir şekilde. Drosta Taş'ın gözbağından kurtulup da karşısında duranın ne olduğunu anlamaya başladığında patlak gözleri daha da irileşti. Çirkin yüzünde huşu dolu bir ifade belirdi ve çılgınca bir umut ışığı parladı gözlerinde. "Haşmetmeap," diye kekeleyerek derin bir saygıyla selam verdi.

"Haşmetmeap," diye cevap verdi Garion saygıyla başını eğerek.

"Galiba size iyi şanslar dilemek zorundayım," dedi Drosta alçak sesle. "Belgarath ne derse desin, buna ihtiyacınız olacak."

"Sağolun Kral Drosta," dedi Garion.

Altıncı Bölüm

"Drosta'ya güvenebilir miyiz sence?" diye sordu Garion İpek'e, meyhanenin arkasındaki çöp yığılı ara yolda Belgarath'ı izlerlerken.

"Drosta'ya hiç güven olmaz," dedi İpek. "Ama bir konuda doğruyu söylüyordu. Gerçekten köşeye sıkışmış durumda. O yüzden Rhodarla art niyetsiz bir pazarlığa girebilir –en azından başlangıçta."

Ara yolun sonunda caddeye vardıklarında, Belgarath akşam gökyüzüne bir göz atarak, "Acele edelim," dedi. "Kapılar kapanmadan şehirden çıkmak istiyorum. Atlarımızı surların bir mil kadar dışında bir ağaçlıkta bıraktım."

"Dönüp atları mı aldın?" diye sordu İpek biraz hayretle.

"Tabii. Morindland'a kadar yürümek niyetinde değilim." Öne geçip caddeden yukarı yürümeye başladı.

Akşamın son ışıklarında şehir kapılarına varıp, muhafızlar tam gece için kapatmaya hazırlanırken dışarı çıktılar. Nadrak askerlerinden biri elini kaldırıp yollarını kesmeye hazırlandıysa da, fikrini değiştirip öfkeyle ağzının içinden küfürler savurarak geçmelerini işaret etti. Dev, ziftli kapı arkalarından büyük bir gümbürtüyle kapandı ve çekilen sürgülerle bağlanan zincirlerin şakırtısı duyuldu. Garion son bir kez kapının üstünde onları seyreden Torak'ın yüzüne baktı, sonra arkasını döndü ona.

"Bizi takip ederler mi?" diye sordu İpek Belgarath'a, şehirden ayrılan toprak yolda ilerlerlerken.

"Ederlerse hiç şaşmam," dedi Belgarath. "Drosta ne yaptığımızı biliyor, en azından şüpheleniyor. Mallorya Grolimleri belli etmezler; ama bir insanın kafasının içinden düşüncelerini okuyabilirler. Herhalde tam da bu yüzden Drosta'nın peşine takılma zahmetine katlanmıyorlardır."

"Tedbir alman gerekmez mi?" dedi İpek çökmekte olan karanlıkta ilerlerlerken.

"Mallorya'ya çok yakınız, artık gereksiz yere gürültü çıkarmak istemiyorum," dedi Belgarath. "Zedar beni çok uzaklardan bile duyabilir, Torak ise tavşan uykusunda artık. Patırtı edip onu uyandırma riskini almak istemiyorum."

Anayoldan, şehri çevreleyen açık alanın kıyısındaki gölgeli çalılıklara doğru ilerlediler. Alacakaranlıkta nehir kıyısındaki çamurlar arasından kurbağaların gürültüsü duyuluyordu.

"Torak uyumuyor mu artık?" diye sordu Garion sonunda. O ana kadar için için uyuyan tanrının yanına belli etmeden yaklaşıp işi bitirebileceğine dair muğlak bir umut vardı içinde.

"Tam olarak değil," dedi dedesi. "Senin Taş'a dokunmanın sesi dünyayı sarstı. Torak bile o gürültüde uyuyamazdı. Tam olarak uyanmadı belki, ama artık uyuyor da sayılmaz."

"O kadar gürültü çıktı mı gerçekten?" diye sordu İpek merakla.

"Evrenin öteki ucundan bile duyulmuştur. Atları şurada bıraktım," dedi ihtiyar yolun birkaç yüz metre solundaki gölgeli bir söğüt koruluğunu göstererek.

Arkalarından ağır bir zincirin şangırtısı kurbağaları ürküterek bir an için seslerini kesmelerine neden oldu.

"Kapıyı açıyorlar," dedi İpek. "Resmi bir neden olmadan yapmazlar böyle bir şeyi."

"Acele edelim," dedi Belgarath.

Hızla inen karanlıkta söğütlerin arasından yürütmeye çalıştıkları atlar huylanarak kişnedi. Koruluktan çıkıp atlarına atlayarak anayola döndüler.

"Buralarda olduğumuzu biliyorlar," dedi Belgarath. "Utangaç davranmamıza gerek yok."

"Bir saniye," dedi İpek atından atlayıp yük atının sırtındaki torbalardan birini karıştırmaya başlayarak. Torbadan bir şey alıp tekrar atına atladı.

"Haydi gidelim."

Atlarını dörtnala kaldırıp yıldızlı, aysız bir gecede, toprak yoldan Nadrak başşehrini çevreleyen yanık, çalılıklı açıklığın kıyısındaki ormanın karanlık gölgelerine doğru ilerlediler.

"Görebiliyor musun onları?" diye seslendi Belgarath en arkada, sürekli arkasına bakarak at süren İpek'e.

"Galiba," diye cevap verdi İpek. "Bir mil kadar arkamızdalar."

"Çok yakın."

"Ağaçların arasına girdiğimizde halledeceğim," dedi İpek güvenle.

Toprak yolda dörtnala ilerleyerek karanlık ormana yaklaştılar. Garion ağaçların kokusunu alabiliyordu artık.

Ağaçların altındaki karanlık gölgelere dalınca, ormanlarda hep olan o biraz daha sıcak hava çarptı yüzlerine, İpek ansızın atının dizginlerini çekip, "Yola devam edin," dedi yere atlayarak. "Ben size yetişirim."

Belgarath ve Garion karanlıkta yollarını bulabilmek için biraz yavaşlayarak at sürmeye devam ettiler. Birkaç dakika sonra İpek onlara yetişmişti. "Dinleyin," dedi ufak tefek Drasniyalı atını durdurarak. Gölgeler arasından görünen dişlerinden sırıttığı belli oluyordu.

"Geliyorlar," diye uyardı Garion nal sesleri duyunca. "Biraz uzaklaşsak..."

"Dinle," diye fısıldadı İpek.

Arkalarından haykırışlar ve yere düşen insan sesleri geldi. Bir at kişneyerek uzaklaştı.

İpek pis pis gülerek, "Artık devam edebiliriz," dedi keyifle. "Atlarını toplamaları biraz zaman alacak."

"Ne yaptın?" diye sordu Garion.

"Yola bir atlının göğüs hizasında bir ip gerdim," dedi İpek omuz silkerek. "Eski numaradır, ama bazen eski numaralar en iyi sonucu verir. Bundan sonra ihtiyatla at süreceklerdir, o yüzden sabaha kadar izimizi kaybettirebiliriz."

"Gidelim öyleyse," dedi Belgarath.

"Ne tarafa?" diye sordu İpek atını tırısa kaldırırken.

"Doğruca kuzeye gidiyoruz," diye cevap verdi ihtiyar. "Burada olduğumuzu bilenlerin sayısı çoğaldı, o yüzden bir an önce Morindim topraklarına girsek iyi ederiz."

"Eğer bizi yakalamak istiyorlarsa orada da takip etmezler mi?" diye sordu Garion kaygıyla geriye bakarak.

"Sanmam," dedi Belgarath. "Oraya vardığımızda çok geride kalmış olacaklar. Eski bir izi takip etmek için Morin bölgesine girme riskini alamazlar."

"O kadar tehlikeli mi dede?"

"Morindim kendi topraklarında yabancı yakalarsa çok kötü şeyler yapar."

Garion biraz düşündükten sonra, "Biz de yabancı değil miyiz?" diye sordu. "Morindim için yani?"

"Oraya vardığımızda halledeceğim bunu."

Kadife gibi gecenin geri kalan kısmında, artık ihtiyatla ilerlemek zorunda olan takipçilerini iyice geride bırakıp dörtnala ilerlediler. Ağaçların altındaki karanlık, ateş böceklerinin soluk, göz kırpan ışıklarıyla nokta noktaydı ve ağustos böcekleri sürekli ötüyordu. Günün ilk ışıkları ağaçların arasından süzülmeye başladığında, yakılarak açılmış başka bir alanın kıyısına vardılar. Belgarath durup çalıların arasından ihtiyatla, tek tuk yanık ağaç gövdelerinin olduğu açıklığa baktı. "Bir şeyler yesek iyi olur," dedi sonra. "Atların dinlenmeye ihtiyacı var, yola devam etmeden biz de biraz uyuyabiliriz. Giderek artan ışıkta çevresine baktı. "Yoldan ayrılalım ama."

Atını çevirip diğerlerini açıklığın kıyısı boyunca yürütmeye başladı. Birkaç yüz metre sonra çalılar arasında iyice temizlenmiş bir yere vardılar. Küçük bir pınarın suyu, açıklığın tam kıyısındaki yosunlu bir havuzu dolduruyordu, çimler ise yemyeşildi. Çevre sarmaşıklar ve yanık ağaç dallarıyla sıkı sıkıya örülüydü. "Burası iyiye benziyor," dedi Belgarath.

"Yok canım," dedi İpek. Açıklığın tam ortasındaki dikdörtgen şeklindeki bir taşa dikmişti gözlerini. Taşın kenarlarında iğrenç siyah lekeler vardı çepeçevre.

"Bizim için iyi," dedi ihtiyar. "Torak'ın kurban taşlarından genellikle kaçınır insanlar; biz de kimsenin bizi ziyaret etmesini istemiyoruz."

Ağaçların kıyısında atlarından indiler; Belgarath çantada ekmek ve kurutulmuş et aramaya başladı. Garion ise iyice dalgınlaşmıştı. Yorgundu, bu yorgunluk da başını döndürüyordu biraz. Açıklığın esnek zemininde, kan lekeleriyle kaplı kurban taşına yürüdü doğruca, seyretmeye başladı. Gözleri neyi ima ettiklerini ayırt etmeden bütün ayrıntıları kaydediyordu. Kararmış taş, açıklığın tam ortasına kurulmuştu ve soluk sabah ışığında gölgesi yoktu. Eski bir kurban taşıydı bu, son zamanlarda kullanılmadığı belliydi. Kayanın gözeneklerine sinmiş lekeler, zamanla karamıştı; yeri dolduran kemikler yarı yarıya toprağa gömülmüştü ve yeşilimsi bir yosunla kaplıydı. Bir örümcek yosun tutmuş bir kafatasının gözünden içeri dalıp karanlığa gizlendi. Kemiklerin çoğu kırılmıştı ve leşle beslenen orman hayvanlarının diş izleriyle kaplıydı. Ucuz, yıpranmış bir gümüş madalyonun zinciri, bir iskeletin boynuna dolanmıştı, biraz ileride ise, çürümüş bir deri parçasının ucunda, rengi yeşile dönmüş pirinç bir kemer tokası duruyordu.

"Şu iğrenç taşı bıraksana Garion," dedi İpek sesinde bir iğrenme ifadesiyle.

"Bakmanın yararı oluyor," dedi Garion soğukkanlılıkla, gözünü taştan ve kemiklerden ayırmadan. "Korkmanın dışında yapacak bir şey çıkıyor bana." Omuzlarını dikleştirince sırtındaki dev kılıç kımıldadı. "Dünyada böyle şeyler olmamalı. Belki de birinin bu konuda bir şeyler yapmasının vakti gelmiştir artık."

Döndüğünde Belgarath'ın ihtiyar, bilge gözleriyle kendisine bakmakta olduğunu gördü. "Bu da bir başlangıç," dedi büyücü. "Haydi karnımızı

doyurup yatalım."

Acele bir kahvaltı edip atlarını bağladılar, sonra açıklığın kıyısındaki çalıların altında battaniyelerine sarınıp yattılar. Ne Grolim sunağının varlığı, ne de içinde beliren kararlılık engel olabildi Garion'un anında uykuya dalmasına.

Zihninde hafif bir fısıltı duyarak uyandığında neredeyse öğle olmuştu. Hemen doğrulup bunun kaynağını araştırmak için etrafına bakındı, ama ne ormanda, ne de çalılıklarla dolu yanık alanda bir tehlike görünüyordu. Biraz ötede Belgarath oturmuş, üstlerinde dönen mavi çizgili bir atmacaya bakıyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" ihtiyar büyücü yüksek sesle konuşmamış, soruyu zihniyle gökyüzüne göndermişti. Atmaca dönerek açıklığa yaklaştı, kanat çırparak kurban taşından uzaklaştı ve yere kondu. Vahşi sarı gözleriyle Belgarath'a bakarken titreşip şekli bulanıklaşmaya başladı. Titreme sona erdiğinde, atmacanın yerinde şekilsiz büyücü Beldin duruyordu. Hâlâ Garion'un onu son gördüğünde olduğu gibi pis, pasaklı ve aksiydi.

"Bu kadarcık mı yol gelebildiniz gele gele?" diye sordu Belgarath'a ters bir tavırla. "Ne yapıyorsunuz kuzum? Yoldaki her meyhanede mola mı veriyorsunuz?"

"Biraz aksilik çıktı," dedi Belgarath sakin bir tavırla.

"Böyle sallanırsanız, yıl sonundan önce Cthol Mishrak'a varamazsınız," diye homurdandı Beldin ekşi bir suratla.

"Varırız Beldin. Fazla dertlenme."

"Birinin dertlenmesi lazım. Peşinizde adam var."

"Ne kadar gerimizdeler?"

"Beş fersah kadar."

"Bize yeter," diye omuz silkti Belgarath. "Morindland'a vardığımızda vazgeçerler."

"Ya vazgeçmezlerse?"

"Sen son zamanlarda Polgara ile mi görüşüyorsun?" diye sordu Belgarath alayla. "Onun 'ya şöyle olursa'larından kurtuldum sanıyordum."

Beldin'in omuz silkmesi, sırtındaki kambur yüzünden çok tuhaf bir görüntü oluşturdu. "Geçen hafta gördüm onu," dedi sonra. "Hakkında ilginç planları var."

"Vadi'ye mi geldi?" diye sordu Belgarath şaşkınlıkla.

"Geçiyordu. Kızıl saçlı kızın ordusuyla beraberdi."

Garion battaniyesinden silkinerek, "Kimin ordusu?" diye haykırdı.

"Neler oluyor oralarda?" diye sordu Belgarath.

Beldin düğüm düğüm saçlarını kaşıyarak, "Tam olarak öğrenemedim," dedi. "Bütün bildiğim, Alornların kızıl saçlı Tolnedralı kızın peşine takıldıkları. Kendisine Riva Kraliçesi diyor –her ne demekse."

"Ce'Nedra mı? Garion hayretler içindeydi, ama bir yandan da bu kadar hayret etmemesi gerektiğinin farkındaydı.

"Arendiya'dan tam bir salgın hastalık gibi geçmiş," diye devam etti Beldin. "O geçtikten sonra krallıkta eli silah tutan tek kişi bile kalmamış. Sonra Tolnedra'ya inip babasına bir havale geçirttirmiş. Böyle bir hastalığı olduğunu bilmiyordum."

"Borune soyunda arada bir ortaya çıkan bir hastalıktır," dedi Belgarath. "Ciddi bir şey değil, ama gizli tutarlar."

"Her neyse," diye devam etti kambur, "Ran Borune ağzından köpükler saçarken, kızı lejyonlarını çalıp götürmüş. Dünyanın yarısını peşine takmış durumda." Garion'a soru sorar gibi baktı. "Sen de bununla evleneceksin, değil mi?" Garion ağzını açmaya cesaret edemeden başını salladı. Beldin aniden sırıtarak, "Yerinde olsam kaçmayı düşünürdüm," dedi.

"Ce'Nedra ha!" diyebildi Garion.

"Kafası biraz dağılmış bunun," dedi Beldin.

"Son zamanlarda biraz stres altında," dedi Belgarath, "sinirleri de epey bozuk. Vadi'ye dönecek misin?"

Beldin başıyla onayladı. "Sefer başladığında ikizlerle birlikte Polgara'ya katılacağız. Grolimler saldırdığında yardıma ihtiyacı olabilir."

"Sefer mi?" diye haykırdı Belgarath. "Ne seferi. Onlara ordularını aşağı yukarı yürütüp gürültü çıkarmalarını söyledim. Özellikle istilaya kalkışmamalarını tembih ettim."

"Seni dinlememişler demek ki. Alornlar böyle konularda inatçı olurlar. Belli ki bir araya gelip bazı kararlar almışlar. Şişman olanı oldukça zeki. Doğu Denizi'ne bir Çerek filosu indirip Mallorya gemilerine yönelik bazı yapıcı şiddet eylemlerinde bulunmayı planlıyor. Gerisi tamamen dikkat dağıtmaya yönelik."

Belgarath küfretmeye başladı. "Bunları bir an bile gözünün önünden ayırmaya gelmiyor," diye haykırdı öfkeyle. "Polgara bu aptallığa nasıl razı oldu?"

"Bu planın bazı avantajları yok değil Belgarath. Ne kadar çok Malloryalı denizin dibine gömülürse, ileride o kadar az Malloryalıyla dövüşmek zorunda kalırız."

"Onlarla hiç dövüşmeyecektik ki Beldin. Angaraklar Torak geri dönüp onları kaynaştırana kadar birleşemezler –ya da karşılarına ortak bir düşman çıkmadıkça. Daha yeni Nadrak Kralı Drosta lek Thun ile konuştuk; adam Murgolarla Malloryalıların aralarında savaşacaklarından o kadar emin ki, postunu kurtarmak için batıyla ittifak yapmak istiyor. Geri döndüğünde Rhodarla Anheg'in akıllarını başlarına getirmeye çalış. Zaten yeteri kadar sorunum var."

"Sorunların daha yeni başlıyor Belgarath. İkizler iki gün önce bir ziyarete maruz kaldılar."

"Neye, neye?"

"Başka ne ad verilir bilmiyorum," diye omuz silkti Beldin. "Bütün bunlarla tamamen ilgisiz bir şey üzerine çalışıyorlardı ki, birdenbire trans haline geçip saçmalamaya başladılar. Başta sadece Kitab-ı Mrin'in saçmalıklarını tekrarlayıp duruyorlardı –neresi olduğunu tahmin edebilirsin, Mrin kahininin tamamen kaçırıp bir süre hayvan sesleri çıkarmaya başladığı yeri. Her neyse, o bölümü tekrarladılar, ama bu defa anlaşılır bir dille."

"Ne dediler?" diye sordu Belgarath alev gibi yanan gözlerle.

"Bilmek istediğinden emin misin?"

"Tabii ki bilmek istiyorum."

"Pekâlâ. Şöyle: Ve taşın yüreği yumuşayacak ve yok edilen güzellik geri gelecek ve kör olan göz onarılacak."

Belgarath'ın ağzı açık kalmıştı. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar," dedi Beldin.

"Ne demek şimdi bu?" diye sordu Garion.

"Ne diyorsa o Belgarion," dedi Beldin. "Bir nedenle, Taş Torak'ı eski haline geri döndürecek."

Beldin'in sözlerinin tam anlamı kafasına dank edince Garion titremeye başladı. "Torak kazanacak demek," dedi donuk bir sesle.

"Kazanmaktan ya da kaybetmekten bahsetmiyor Belgarion," diye düzeltti Beldin. "Bütün söylediği, Taş'ın Torak onu kullanıp dünyayı çatlattığı zaman yaptıklarını geri alacağı. Nedenini söylemiyor."

"Zaten Kehanet'in sorunu da budur," dedi Belgarath. "En az bir düzine değişik anlamdan herhangi birine gelebilir."

"Ya da hepsine birden," diye ekledi Beldin. "Anlamayı o kadar güçleştiren de bu zaten. Biz bir şey üstüne yoğunlaşmaya çalışırken, Kehanet aynı anda her şeyi birden içeriyor. Üzerinde biraz düşünüp bakayım bir anlam çıkarabilecek miyim? Bir şeyler bulursam haber veririm. Artık gitsem iyi

olacak." Öne eğilip kollarını kanat gibi kıvırdı. "Morindim'e dikkat et," dedi Belgarath'a. "Fena büyücü değilsin, ama sihir başka şey, bazen kontrolden çıkabiliyor."

"Gerekirse başa çıkabilirim, merak etme," diye cevap verdi Belgarath ters bir sesle.

"Belki," dedi Beldin. "Eğer ayık kalabilirsen." Sonra titreşip atmacaya dönüştü, kanatlarını iki kere çırptı ve helezon çizerek açıklıktan göğe yükseldi. Garion bir nokta haline gelene kadar izledi onu.

"Tuhaf bir ziyaretti," dedi İpek battaniyesini katlarken. "Biz gideli beri epey şey olmuş galiba."

"Hiçbiri de iyi değil," dedi Belgarath ekşi bir tavırla. "Haydi yola çıkalım. Şimdi iyice acele etmemiz lazım işte. Eğer Anheg donanmasını Doğu Denizi'ne indirip Mallorya gemilerini batırmaya başlarsa, Zakath da kuzeye yürüyüp ordusunu kara köprüsünden geçirmeye karar verebilir. Eğer bir an önce oraya ulaşmazsak çok kalabalık olacak." İhtiyar karanlık bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Amcanı bir elime geçirsem," dedi, "ona birkaç kilo verdirirdim şimdi."

Hemen atlarını eyerleyip aydınlık ormanın kıyısı boyunca kuzey yoluna doğru ilerlediler.

İki büyücünün verdikleri bütün teminata rağmen, Garion ümitsizlikten çökmüş bir haldeydi. Kaybedeceklerdi ve Torak da onu öldürecekti.

"Kendine acımayı bırak," dedi içindeki ses sonunda.

"Niye bu işin içine soktun beni?" diye sordu Garion acı acı.

"Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Beni öldürecek."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Kehanet öyle demiş." Garion aklına bir şey gelince durdu birden. "Sen demişsin. Kehanet sen değil misin zaten?"

"Bu yanıltıcı bir terim; ayrıca da kazanmak ya da kaybetmek konusunda hiçbir şey söylemedim ben."

"O anlama gelmiyor mu?"

"Hayır. Ne diyorsa o anlama geliyor."

"Başka ne anlama gelebilir ki?"

"Gittikçe inatçılaşıyorsun sen. Anlamlara kafayı takacağına yapman gerekeni yap. Kurban taşının önünde neredeyse yakalıyordun işin aslını."

"Hep bilmece şeklinde konuşacaksan, konuşma daha iyi. Kimsenin anlayamayacağı şeyleri söylemenin ne yararı var?"

"Çünkü söylenmesi gerekiyor. Söz olayı belirler. Söz olayın sınırlarını çizer ve onu şekillendirir. Söz olmadan, olay gelişigüzel bir şeydir yalnızca. Senin kehanet dediğin şeyin bütün amacı da budur –önemli olanı gelişigüzel olandan ayırmak."

"Anlamıyorum."

"Anlayacağını sanmıyordum zaten, ama sen sordun. Şimdi dertlenmeyi bırak. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Garion itiraz etmeye çalıştı, ama ses gitmişti. Gene de bu konuşma onu rahatlatmıştı biraz, çok olmasa da bir miktar. Kafasını bu konudan uzaklaştırmak için tam yanık alanın öteki tarafından ormana girerlerken atını Belgarath'ın yanına çekip, "Morindim kim dede?" diye sordu. "Herkes çok tehlikeli olduklarını söylüyor durmadan."

"Öyleler zaten," diye cevap verdi Belgarath. "Ama dikkatli olursan ülkelerinden geçebilirsin."

"Torak'tan yanalar mı?"

"Morindim kimseden yana değildir. Bizimle aynı dünyada bile yaşamıyorlar."

"Bunu anlayamadım."

"Morindim Ulgoların Ul onları kabul etmeden önceki haline benzer. Tanrısızlar bir sürü gruba bölünmüştü. Hepsi farklı yönlere dağıldılar. Ulgolar batıya gitti, Morindim ise kuzeye. Başka grupla, ise güneye ve doğuya gidip yokoldular."

"Neden oldukları yerde kalmamışlar ki?"

"Kalamazlardı. Tanrıların kararlarının bir zorlayıcılığı vardır. Her neyse, Ulgolar sonunda kendilerine bir tanrı buldular. Morindim bulamadı. Diğer insanlardan ayrı kalma zorlaması hâlâ var. Kuzey dağlarının ötesindeki ağaçsız boşlukta yaşıyorlar. Çoğu küçük göçebe topluluklar halinde."

"Bizimle aynı dünyada yaşamıyorlar derken neyi kastediyordun?"

"Dünya bir Morind için çok korkunç bir yerdir –ifritlerle doludur. Şeytanlara taparlar ve gerçeklikten ziyade düşte yaşarlar. Toplumları düşçülerin ve sihirbazların egemenliğindedir."

"Şeytanlar gerçekten yok, değil mi?" diye sordu Garion kuşkucu bir tavırla.

"Tabii varlar. Şeytanlar çok gerçektir."

"Nereden geliyorlar?"

"Hiçbir fikrim yok," diye omuz silkti Belgarath. "Ama varlar ve katışıksız biçimde kötüler. Morindim onları sihir yardımıyla kontrol eder."

"Sihir mi? Bu bizim yaptığımızdan farklı bir şey mi?"

"Epeyce. Biz büyücüyüz, en azından bize bu adı veriyorlar. Bizim yaptığımız şey, İrade ve Söz ile ilgili. Ama tek yöntem bu değil."

"Pek anlayamadım."

"O kadar da karmaşık değil Garion. Olayların normal akışına müdahale etmenin çeşitli yolları vardır. Vordai cadıydı. Onun yaptığı ruhları kullanmak –çoğu kez iyi huylu, bazen de hınzır ruhları. Ama hiçbiri habis değildir onların. Sihirbaz ise şeytanları kullanır –habis ruhları."

"Peki ama tehlikeli değil mi bu?"

"Hem de çok," dedi Belgarath başını sallayarak. "Sihirbaz şeytanı tılsımlarla kontrol etmeye çalışır, formüllerle, efsunlarla, simgelerle, mistik diyagramlarla filan. Hata yapmadığı sürece, şeytan onun mutlak kölesidir ve her istediğini yapar. Ama şeytan köle olmaktan hoşlanmadığı için tılsımı kıracak yollar arar hep."

"Başarırsa ne olur?"

"Sihirbazı anında yutar. Sık sık olur bu. Dikkatin dağılırsa ya da çok güçlü bir şeytan çağırırsan, başın belada demektir."

"Beldin senin sihir alanında pek iyi olmadığın söylerken ne demek istedi?" diye sordu İpek.

"Öğrenmek için pek çaba harcamadım," dedi ihtiyar büyücü. "Başka yolları vardı ne de olsa; sihir tehlikelidir ve pek de güvenilir değildir."

"Kullanma öyleyse," dedi İpek.

"Aslında niyetim yoktu. Sihir tehdidi bile Morindim'i uzakta tutmaya yeter. Gerçek kavgalara pek sık rastlanmaz."

"Sebebini anlayabiliyorum."

"Kuzey Dağlarını geçince kıyafet değiştireceğiz. Morindim'in bize yaklaşmamasını sağlayacak işaretler ve simgeler vardır."

"Buna sevindim."

"Tabii önce oraya varmamız lazım," dedi ihtiyar. "Biraz hızlanalım, daha çok yolumuz var." Atını dörtnala kaldırdı.

Yedinci Bölüm

Üç dört gün kadar hiç ara vermeden sürekli kuzeye doğru at sürdüler ve Nadrak ormanındaki tek tük yerleşim merkezine hiç uğramadılar. Garion gecelerin kısalmakta olduğunu fark etti; kuzey dağlarının eteklerine vardıklarında karanlık neredeyse hiç çökmüyordu artık. Akşam ve sabah birkaç saatlik ışıklı bir alacakaranlıkta birleşmişti; güneş kısa bir süre için ufkun altına iniyor, sonra hemen yeniden ortaya çıkıyordu.

Kuzey Dağları Nadrak ormanının üst sınırını çiziyordu. Dağlık bir bölge olmaktan çok bir tepeler zinciriydi burası; kıtanın belkemiğini oluşturan geniş dağlık kesimden doğuya uzanmış bir parmak gibi. Belli belirsiz bir yoldan iki karlı tepenin arasındaki bir geçide doğru ilerlerlerken, çevrelerindeki ağaçlar giderek seyreldi, sonra da tamamen yokoldu. Bundan sonra bir daha ağaç görmeyeceklerdi artık. Belgarath bu son ağaç kümelerinden birinin kıyısında durup yarım düzine uzun dal kesti.

Tepelerden inen rüzgâr soğuktu ve sürekli bir kışın kokusunu getiriyordu. Dev kayalarla dolu tepeye vardıklarında, Garion ilk kez karşılarında uzanan uçsuz bucaksız yaylaya baktı. Üzerinde tek bir ağaç bile bulunmayan düzlük, tepelerden gelen rüzgârla dalga dalga eğilen uzun otlarla kaplıydı. Bu boşlukta nehirler amaçsızca dolanıyordu; bine yakın göl ve gölcük, kuzey güneşinin altında ufka doğru masmavi uzanıyordu.

"Nereye kadar gidiyor?" diye sordu Garion alçak sesle.

"Buradan kutup buzullarına kadar," diye cevap verdi Belgarath. "Yüzlerce fersah."

"Morindimden başka kimse yaşamıyor mu burada?"

"Kim yaşamak ister ki burada? Yılın büyük kısmında kar altında ve kapkaranlıktır. Altı ay yol gidip güneşi hiç göremediğin olur."

Kayalık meyilden aşağı, yaylaya inip, granit yamacın dibinde, dağlarla yaylanın sınırında, alçak tavanlı bir mağara buldular. "Burada biraz

duralım," dedi Belgarath yorgun atını durdurarak. "Hem hazırlık yaparız, hem de atlar dinlenir."

Bunu izleyen birkaç gün boyunca harıl harıl çalıştılar. Belgarath üçünün de görünümünü değiştirmeye uğraşıyordu, İpek tavşan kovukları labirenti arasında derme çatma tuzaklar kuruyor, Garion ise bazı kökler ve tuhaf kokulu beyaz bir çiçek arayarak dağın eteklerinde gezinip duruyordu. Belgarath mağaranın ağzında oturarak kestiği dallardan tuhaf aletler yapıyordu. Garion'un getirdiği köklerden koyu kahverengi bir boya çıktı, Belgarath üçünün de ciltlerini bununla boyadı. "Morindim koyu tenlidir," dedi oturmuş İpek'in sırtını ve kollarını boyarken. "Tolnedralılar ve Nyissalılardan da daha koyudur ciltleri. Bu boya birkaç haftada çıkar, ama biz geçene kadar dayanır."

Hepsinin ciltleri iyice boyandıktan sonra tuhaf kokulu çiçekleri ezerek kapkara bir boya elde etti. "İpek'in saçlarının rengi zaten uygun," dedi sonra, "ama Garion'un saçları olmaz." Boyayı suyla seyreltip Garion'un kum rengi saçlarını siyaha boyadı. "Oldu işte," diye homurdandı işi bittiğinde. "Dövmeler için de yeteri kadar arttı."

"Dövme mi?" dedi Garion hayretle.

"Morindim vücutlarının her yanını süsler."

"Canım yanacak mı?"

"Gerçekten dövme yapmayacağız Garion," dedi Belgarath sıkıntılı bir yüzle, "İyileşmesi çok zaman alır. Ayrıca seni her tarafına desenler çizilmiş olarak geri götürürsem, teyzen histeri krizi geçirir. Bu boya Morindland'ı geçene kadar dayanır. Sonra kendiliğinden çıkar –zamanla tabii."

İpek mağaranın önünde bağdaş kurmuş, yıllanmış bir terzi edasıyla taze tavşan kürklerini elbiselerine dikiyordu.

"Birkaç gün sonra kokmaya başlamaz mı bunlar?" diye sordu Garion burnunu buruşturarak.

"Muhtemelen," dedi İpek. "Ama tabaklayacak vaktim yok."

Daha sonra, Belgarath yüzlerine dövmeleri çizerken, oynayacakları rolleri anlattı onlara. "Garion arayıcı olacak," dedi.

"O da ne?" diye sordu Garion.

"Yüzünü kıpırdatma," dedi Belgarath kaşlarını çatmış, kuzgun tüyünden bir kalemle Garion'un gözlerinin altına çizgiler çekerken. "Arayış bir Morind törenidir. Belli bir statüye sahip genç adamlar kabileleri içinde bir mevkiye gelebilmek için bir arayışa çıkmak zorundadırlar. Başına beyaz kürkten bir bant takacaksın ve hazırladığım kırmızı mızrağı taşıyacaksın. Unutma, mızrak sadece törensel, o yüzden kimseyi şişlemeye kalkma onunla, ayıp olur."

"Unutmam."

"Kılıcını bir tür tarihi kalıntı kılığına sokacağız. Bir sihirbaz Taş'ın telkininden kurtulup kılıcı görebilir bir ihtimal –ne kadar iyi olduğuna bağlı. Ha bir de, arayıcılar kesinlikle konuşamazlar, her ne olursa olsun, o yüzden sakın ağzını açma. İpek senin düşçün olacak. Beyaz kürk bandı sol koluna takacak. Düşçüler bilmece gibi, saçma sapan konuşurlar çoğunlukla, bazen de trans haline girip kriz geçirirler." İpek'e baktı. "Becerebilir misin?"

"Güven bana," dedi İpek sırıtarak.

"Yok canım," diye homurdandı Belgarath. "Ben de Garion'un sihirbazı olacağım. Ucunda boynuzlu kurukafa olan bir asam olacak, bu Morindim'in bizden uzak durmasına yeter çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?" diye sordu İpek hemen.

"Bir arayışa müdahale etmek ayıp sayılır, ama arada bir olabilir böyle şeyler." İhtiyar Garion'un dövmelerine eleştirel bir gözle bakarak, "İdare eder," dedi, sonra tüy kalemiyle İpek üzerinde çalışmaya başladı.

Her şey hazır olduğunda, üçü de tanınmayacak hale gelmişlerdi, ihtiyarın kollarına ve yüzüne çizdikleri, resimden çok desendi. Yüzleri korkunç şeytan maskelerine benzemişti, vücutlarının açıkta kalan bölümleri ise siyah mürekkeple çizilmiş simgelerle doluydu. Kürk kaplı pantolonlar ve yelekler

vardı üstlerinde; boyunlarındaki kemik kolyeler takırdayıp duruyordu. Kolları ve omuzları açıkta bırakılmış, ince ince işlenmişti.

Sonra Belgarath mağaranın hemen önündeki vadiye bir şey aramaya çıktı. Zihniyle taramaya başladığında aradığını bulması çok sürmedi. Garion iğrenerek ihtiyarın bir mezarı açmasını izledi. Belgarath mezardan sırıtan bir insan kafatası çıkardı ve çamurlarını temizledi, "İki geyik boynuzuna ihtiyacım var," dedi Garion'a. "Çok büyük olmasın, birbiriyle uyumlu olsun." Çömelip kafatasını kumla ovmaya başladığında, kürkleri ve dövmeleriyle tam bir vahşiye benzemişti.

Yüksek otların arasında, orada burada zamanla beyazlaşmış boynuzlar vardı, çünkü bu bölgedeki geyikler her kış boynuz değiştiriyordu. Garion bir düzine kadar boynuz toplayıp mağaraya döndüğünde, dedesini kafatasına iki delik açarken buldu, ihtiyar büyücü Garion'un getirdiği boynuzları dikkatle inceleyip ikisini seçti ve açtığı deliklere vidalar gibi çevirerek sıkıca taktı. Kemiğin kemiğe sürtülürken çıkardığı ses, Garion'un midesini kaldırmıştı. "Ne diyorsun?" diye sordu Belgarath boynuzlu kafatasını kaldırarak.

"İğrenç," dedi Garion ürpererek.

"Amaç da bu zaten," dedi ihtiyar. Kafatasını uzun bir asanın ucuna sıkıca geçirdi, birkaç tüyle süsledi, sonra ayağa kalkarak, "Toplanın, gidiyoruz," dedi.

Güneş güneydoğu ufkunda, bir süre önce geçtikleri dağ sırasının ardından kısa bir süre için kaybolurken, dağın ağaçsız eteklerinden bellerine kadar gelen otlarla kaplı düzlüğe indiler. İpek'in elbiselerine diktiği tabaklanmamış tavşan derilerinin kokusu pek hoş değildi; Garion Belgarath'ın asasının ucundaki korkunç kafatasına hiç bakmamaya çalışıyordu.

"İzleniyoruz," dedi İpek aldırmaz bir tavırla, bir saat kadar at sürdükten sonra.

"Bunu bekliyordum," diye cevap verdi Belgarath. "Devam edelim."

Morindim ile ilk karşılaşmaları güneş doğarken oldu. Atlarını sulamak için dolambaçlı bir derenin çatallık kıyısında durmuşlardı. Bir düzine kadar kürkler giymiş, esmer yüzleri şeytan dövmeli atlı, karşı kıyıya yaklaşıp durdu. Konuşmadılar, ama Belgarath'ın uğraşa didine hazırladığı tanıtıcı işaretleri dikkatle incelediler. Aralarında tasaca fısıldaştıktan sonra, atlarını çevirip dereden uzaklaştılar. Birkaç dakika sonra atlılardan biri dörtnala geri döndü. Elindeki tilki derisine sarılı çıkını dere kıyısına bıraktıktan sonra, arkasına bakmadan uzaklaştı.

"Ne oldu şimdi?" diye sordu Garion.

"O çıkın bir tür hediye," diye cevap verdi Belgarath. "Yanımızda getirdiğimiz şeytanlara sunulan bir adak. Git al."

"İçinde ne var?"

"Şundan bundan. Yerinde olsam hiç açmazdım. Bu arada konuşmaman gerektiğini unutuyorsun."

"Etrafta kimse yok ki," dedi Garion sağa sola bakıp kendilerini izleyen kimsenin olup olmadığını anlamaya çalışarak.

"Çok emin olma," dedi ihtiyar. "Otların arasında yüzlerce Morind saklanıyor olabilir. Git hediyeyi al da yola devam edelim. Kibar insanlar, ama şeytanlarımızı da alıp bölgelerinden uzaklaşsak çok mutlu olacaklar."

Dümdüz, tekdüze yaylada ilerlerken, giydikleri tabaklanmamış derilerin cezbettiği koca bir sinek bulutu üşüştü üstlerine.

Birkaç gün sonraki ikinci karşılaşmaları bu kadar iyi niyetli geçmedi. Tepelik bir bölgeye gelmişlerdi; otların arasından dev, beyaz, yuvarlak kayalar yükseliyor, aralarında uzun boynuzlu, bol tüylü vahşi sığırlar otluyordu. Gökyüzü yüksek bulutlarla kaplanmıştı; gri gökyüzü ışığı kırıyor, bir günden ötekine geçerkenki kısa alacakaranlığı bile algılanamaz hale getiriyordu. Hafif bir meyilden aşağı, bulutlu göğün altında kurşundan bir tabaka gibi parlayan irice bir göle doğru ilerlemekteydiler. Tam o sırada dört bir yanlarındaki otların arasından, ellerinde mızraklar ve kemikten yapılmış gibi görünen kısa yaylar olan kürk giysili savaşçılar fırladı.

Garion hemen dizginlerini çekerek Belgarath'a baktı soru sorarcasına. "Gözlerini kaçırma," dedi dedesi alçak sesle. "Konuşmana izin verilmediğini de unutma."

"Başkaları da geliyor," dedi İpek, çenesiyle yakındaki bir tepenin üstünden ağır tempoyla kendilerine yaklaşan, boyalı midillilere binmiş bir düzine kadar Morindim'i işaret ederek.

"Konuşmayı bana bırakın," dedi Belgarath.

"Memnun oluruz."

Atlı grubun başındaki adam arkadaşlarından daha yapılıydı ve yüzündeki kara dövme Kırmızı ve mavi renklerle süslenerek şeytan suretini daha da korkunç hale getirmişti; bu da onun önemli bir kişi olduğunu gösteriyordu. Elinde garip simgelerle kaplı ve çeşitli hayvanların dişleriyle süslenmiş tahta bir sopa vardı. Taşıma biçiminden bunun bir silahtan ziyade bir mevta simgesi olduğu anlaşılıyordu. Midillisi eyersizdi ve tekli bir dizgini vardı. Otuz metre kadar ileride durup, "Sansar Kabilesinin topraklarına neden girdiniz?" diye sordu sert bir sesle. Şivesi tuhaftı ve gözlerinden düşmanlık okunuyordu.

Belgarath atının üzerinde öfkeyle dikilerek, "Sansar Kabilesinin Şefi arayış işaretini daha önce hiç görmemiş mi?" dedi soğuk bir tavırla. "Sansar Kabilesinin topraklarında gözümüz yok, Kurt Kabilesinin Şeytan Ruhunun emirlerine uyarak onun bize verdiği görevi yerine getiriyoruz."

"Kurt Kabilesini hiç duymadım," dedi Şef. "Toprakları nerede?"

"Batıda," diye cevap verdi Belgarath. "Ay Ruhunun iki doğuşu ve batışı kadar yol geldik buraya varana kadar."

Şef bundan etkilenmiş gibiydi.

Beyaz saç örgülü ve ince, pis sakallı bir Morind, Şefin yanına geldi. Elinde ucuna büyük bir kuşun kafatası takılı bir asa vardı. Kuşun açık ağzı dişlerle süslenerek vahşi bir görünüm kazanmıştı. "Kurt Kabilesinin Şeytan Ruhunun adı nedir?" diye sordu. "Belki de tanıyorumdur onu."

"Pek ihtimal vermem buna, Sansar Kabilesinin Sihirbazı," dedi Belgarath kibarca. "Çünkü o halkından pek uzaklaşmaz. Zaten adını da söyleyemem, çünkü düşçülerden başkasının o adı ağzına alması yasaktır."

"Suretini ve özelliklerini söyleyebilir misin?" diye sordu beyaz saç örgülü sihirbaz.

İpek gargara yaparmış gibi bir ses çıkararak atının üzerinde kasıldı ve gözlerini devirip beyazlarını ortaya çıkardı, ihtilaç geçirir gibi bir hareketle kollarını havaya kaldırarak, "Göze görünmeden bizi izleyen Şeytan Agrinja'dan sakının," dedi gürleyen bir kahin sesiyle. "Üç gözünü ve yüz dişini gördüm düşlerimde. Ölümlüler onun yüzüne bakamaz, ama onun yedi pençeli elleri uzanır ve seçilmiş arayıcısının, Kurt Kabilesinin mızrak taşıyıcısının yoluna dikilenleri paramparça eder. Kâbuslarımda onun yemek yemesini gördüm, insan etine acıkmış Agrinja yaklaşıyor. Kaçın onun açlığından." Ürpererek kollarını indirdi ve tükenmiş gibi atının üstüne yığıldı.

"Daha önce de buralarda bulunmuşsun bakıyorum," dedi Belgarath ağzının içinden. "Ama yaratıcılığını dizginle biraz, senin tarif ettiğin şeyi ortaya çıkarması gereken benim."

İpek çaktırmadan göz kırptı ona. Şeytanın tarifi Morindim üzerinde gözle görünür bir etki yaratmıştı. Atlılar endişeyle etraflarına bakındılar, otların arasında duranlar ise titreyen elleriyle silahlarını sıkıca kavrayarak birbirlerine yaklaştılar iyice.

Derken sol kolunda beyaz kürkten bir bant olan zayıf bir Morind korkmuş savaşçıların arasından öne çıktı. Sağ bacağı sakattı ve yürürken şiddetle topallıyordu, İpek'e derin bir nefretle bakarak kollarını ita yana açıp çırpınmaya başladı. Geriye doğru bükülüp otların üstüne devrilerek ihtilaçlar geçirdi ve sonunda kaskatı kesilerek konuştu: "Sansar Kabilesinin Şeytan Ruhu korkunç Horja benimle konuşuyor. Şeytan Agrinja'nın arayıcısını neden Sansar Kabilesinin topraklarına yolladığını soruyor. Şeytan Horja yüzüne bakılamayacak kadar korkunçtur. Dört gözü ve yüz on dişi vardır. Altı kolunun her biri sekizer pençelidir, insanların karınlarını deşerek beslenir; şimdi de acıkmış."

"Taklitçi," dedi İpek başını kaldırmadan. "Kendi düşünü bile uyduramıyor."

Sansar Kabilesinin sihirbazı otlar arasında yatan düşçüye iğrenerek baktı, sonra Belgarath'a dönerek, "Şeytan Ruh Horja, Şeytan Ruh Agrinja'ya meydan okuyor," dedi. "Eğer defolup gitmezse, Agrinja'nın arayıcısının karnını deşecek."

Belgarath ağzının içinden küfretmeye başladı. "Şimdi ne olacak," diye mırıldandı İpek.

"Şimdi bununla dövüşmek zorundayım," dedi Belgarath ekşi bir suratla. "Zaten baştan beri işi buraya getirmeye çalışıyordu. Beyaz saç örgülü şöhret kazanmaya çalışıyor. Herhalde yoluna çıkan bütün sihirbazlara saldırıyordur"

"Başa çıkabilecek misin?"

"Göreceğiz." Belgarath atından atlayarak, "Sizi uyarıyorum, kenara çekilin," diye gürledi. "Yoksa Şeytan Ruhumuzun açlığını üstünüze salarım." Asasının ucuyla yere bir daire, onun içine de beş köşeli bir yıldız çizdi ve asık bir yüzle dairenin içine girip durdu.

Sansar Kabilesinin beyaz saç örgülü sihirbazı da midillisinden yere atlayıp hemen benzer bir şekil çizerek içine sığındı.

"Eveeet," diye mırıldandı İpek Garion'a. "Bir kere bu simgeler çizildi mi artık geri dönüş yoktur."

Belgarath ve beyaz saç örgülü sihirbaz, kafatası başlı asalarını birbirlerini doğru sallayarak, Garion'un hiç duymadığı bir dilde dualar mırıldanmaya başlamışlardı. Ansızın savaşın tam ortasında kaldığını fark eden Sansar Kabilesinin düşçüsü, mucizevi bir biçimde iyileşip, yüzünde bir dehşet ifadesiyle topallaya topallaya oradan uzaklaştı.

Vakarını kaybetmemeye çalışan Şef de midillisini ihtiyatla, dualar mırıldanan iki ihtiyarın civarından uzaklaştırdı.

Yirmi metre kadar sollarındaki kocaman beyaz bir kayanın üstünde, havada, sıcak bir günde çatıdan yükselen ısı dalgaları gibi bir titreşme başladı. Garion gözüne ilişen bu tuhaf olayı merakla izlerken, titreşim netleşti ve içine görünmeyen bir ateşin rengârenk alevleri gibi, ışıldayan, hareket eden ve nabız gibi atan gökkuşağı parçacıkları doluştu. Garion hayranlık içinde bu olayı izliyordu ki, sağ taraflarındaki otların üzerinde benzer bir titreşme başladı. Bu titreşme de renk parçacıkları toplamaya başladı havadan. Önce ilkinin, sonra da ikincisinin içinde bir şeklin oluşmakta olduğunu fark etti Garion –ya da ona öyle geliyordu. Suretler önce şekilsizdi, değişiyor, akıyor, etraflarındaki havada uçuşan rengârenk parçacıklardan biçim alıyorlardı. Sonra, belli bir noktaya ulaşınca, suretler ansızın tamamlandı, müthiş bir akışla parçacıklar bir araya gelip birbirine bakan, müthiş bir kinle birbirlerine hırlayıp saldırmaya çalışan iki dev cüsse oluştu, ikisi de bir ev büyüklüğündeydi bunların, inanılmaz genişlikte omuzları vardı. Tenleri rengârenkti ve içinden renk dalgaları akıyordu.

Otların üzerinde duranın gözlerinin arasında nefretle bakan üçüncü bir göz daha vardı; müthiş kollarının ucunda ise iğrenç bir iştahla kıvrılan yedi parmaklı pençeler. Ardına kadar açık ağzında sıra sıra, iğne gibi dişler vardı. Kinle ve korkunç bir açlıkla dolu bir çığlık yükseldi bu ağızdan.

Kayanın üstünde ise öteki yaratık duruyordu. Gövdesinin üst kısmında bir sürü omuzu vardı ve bunlardan yılan gibi bir sürü uzun, pullu kol, dört bir yana doğru fışkırıyordu. Her kolun ucunda, çok parmaklı birer pençe vardı. Yüzünde birbiri üstünde iki sıra halindeki dört gözü, çılgınca bir nefretle bakıyordu; diğerininkine benzeyen ağzında ise dişlerden bir orman vardı sanki. Başını havaya kaldırıp kükrerken, ağzından köpükler saçılıyordu.

Ancak iki canavar birbirlerine meydan okurken, herbirinin içinde de başka bir mücadele oluyor gibiydi. Derileri dalgalanıyor, içinde olmadık yerlerde, bir göğüslerinde bir böğürlerinde yumrular belirip kayboluyordu. Garion içlerinde başka –ve belki de daha beter– bir şeyin dışarı çıkmaya çabaladığı hissine kapıldı, iki şeytan kükreyerek birbirlerinin üstüne yürüdü, ama dövüşmeye çok hevesli olmalarına rağmen, bir yandan da direniyorlar, kavgaya sanki zorla itiliyorlardı. Sanki korkunç bir tereddüt vardı içlerinde; iğrenç kafaları bir düşmanlarına, bir kendilerini yöneten sihirbaza dönerek hırlıyordu. Bu isteksizliğin Şeytanların tabiatından, derinlerinde bir

yerlerden geldiğini anladı Garion. Köleleştirilmekten, başkasının emirlerine uymak zorunda olmaktan nefret ediyorlardı. Belgarath'ın ve beyaz saç örgülü Morindin sihir ve duayla yarattığı zincirler dayanılmaz bir acı veriyordu onlara; kükremelerin içinde acı çığlıkları da vardı.

Belgarath terlemeye başlamıştı. Ter taneleri boyalı yüzünden aşağı sızıyordu. Şeytan Agrinja'yı yarattığı bu suretin içine hapseden dualar hiç durmadan dökülüyordu ağzından. Kelimeleri şaşıracak ya da zihnindeki sureti karıştıracak olsa, çağırdığı yaratık üzerindeki hâkimiyeti sona erecek, yaratık ona dönecekti hemen.

Kendilerini içeriden parçalamaya çalışan yaratıklar gibi, Agrinja ve Horja birbirlerine saldırdılar ve pençeleri ve dişleriyle birbirlerinin vücutlarından koca parçalar koparmaya başladılar. Onlar dövüşürken ayaklarının altındaki yer sarsılıyordu.

Korkamayacak kadar donmuş bir halde seyrediyordu bu vahşi dövüşü Garion. Bu arada, iki yaratığın arasındaki bir fark gözüne çarptı. Agrinja'nın yaralarından kan dökülüyordu; koyu renk, garip, siyaha yakın kızıllıkta bir kan. Horja'nın ise kanı akmıyordu. Kollarından ve omuzlarından kopan parçalar tahta gibiydi. Beyaz saç örgülü sihirbaz da bu farkı görmüş olacak ki, gözleri ansızın korkuyla irileşti. Horja'ya efsunlar okurken sesi tizleşti, Şeytanı kontrolü altında tutmak için çabalamaya başladı. Horja'nın derisinin altında hareket eden yumrular da büyüdü ve hızlandı. Dev Şeytan Agrinja'dan ayrılıp göğsü inip kalkarak, gözlerinde bir ümit ışığıyla olduğu yerde durdu.

Beyaz saç örgülü artık çığlık atmaya başlamıştı. Duaları ağzından paldır küldür dökülüyordu, kekeliyor, tökezliyordu. En sonunda karmaşık bir formülde dili dolandı. Tekrarlamaya çalıştıysa da bir türlü doğrusunu söyleyemedi.

Şeytan Horja bir zafer narasıyla doğruldu ve patlarmış gibi oldu. Pullu derisinin parçaları dört bir yana saçıldı ve canavar onu bağlayan hayali suretten kurtulup özgür kaldı, iki kolu ve insana çok benzeyen bir yüzü vardı, ama başından kıvrım kıvrım, sivri uçlu iki boynuz yükseliyordu. Keçi ayaklıydı ve gri derisinden cıvık bir sıvı damlıyordu. Dönerek yanan gözlerini saçmalayan sihirbaza dikti.

"Horja!" diye bir çığlık attı beyaz saç örgülü Morind. "Sana emrediyorum..." Ama Şeytan tamamen kontrolünden çıktığı için korkudan gerisini getiremedi. "Horja! Ben senin efendinim!" Ama Horja keçi ayaklarıyla otları ezerek adım adım eski efendisinin üstüne yürümeye başlamıştı bile.

Panik halindeki beyaz saç örgülü Morind geri çekildi ve farkına varmadan koruyucu daire ve yıldız simgesinin içinden çıktı.. Horja buz gibi bir gülüşle güldü o zaman; eğilerek çığlıklar atan sihirbazı ayaklarından yakaladı; bu arada adamın kurukafalı asasıyla indirdiği darbelere aldırmıyordu bile. Sonra doğrularak debelenen adamı başaşağı havaya kaldırdı. Dev omuzları müthiş bir güçle titredi ve Şeytan korkunç bir gülüşle sihirbazı ağır ağır, tam ortasından ikiye böldü. Morindim kaçmaya başladı.

Dev Şeytan aşağılayıcı bir tavırla eski efendisinin parçalarını kaçanların arkasından fırlatarak otları kana buladı. Sonra vahşi bir av çığlığıyla peşlerine takıldı.

Üç gözlü Agrinja durmuş, dövüş duruşunu bozmadan beyaz saç örgülü Morindin parçalanışını kayıtsız bakışlarla seyretmişti. Olay sona erince dönüp nefretle yanan gözlerini Belgarath'a dikti.

Ter içinde kalmış olan ihtiyar büyücü, yüzünde müthiş bir yoğunlaşma ifadesiyle, kurukafalı asasını kaldırdı. Canavarın suretinin içindeki mücadele şiddetlenmiş gibiydi, ama Belgarath'ın iradesi yavaş yavaş egemen oldu ve sureti sabitleştirdi. Agrinja hayal kırıklığıyla uludu ve değişimin bütün izleri silinene kadar havayı pençeleriyle tırmalamaya çalıştı. Sonra korkunç kolları iki yanına düştü ve canavarın başı teslim olurcasına önüne eğildi.

"Defol," dedi Belgarath rahat bir tavırla; Agrinja anında yokoldu.

Garion zangır zangır titremeye başladı birden. Midesi kalktı, hemen dönüp birkaç adım uzaklaştı ve diz çökerek kusmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu İpek titreyen bir sesle.

"Elinden kaçırdı," dedi Belgarath sükûnetle. "Kan yüzünden oldu galiba. Agrinja'nın kanının aktığını ama Horja'nın kanının akmadığını görünce, bir şeyleri unuttuğunu fark etti. Kendine güveni sarsılınca da kontrolü kaybetti. Garion yeter artık."

"Duramıyorum," diye inledi Garion midesi yeni bir spazmla sıkışırken.

"Horja bunları ne kadar kovalar?" diye sordu İpek.

"Güneş batana kadar," dedi Belgarath. "Sansar Kabilesi kötü bir akşam geçirecek korkarım."

"Dönüp bize saldırma ihtimali var mı?

"Bunun için bir sebebi yok ki. Biz onu köle etmeye çalışmadık. Garion midesini kontrol altına alır almaz yola devam edebiliriz. Artık bizi rahatsız etmezler."

Garion dermansız bir halde ağzını silerek ayağa kalktı.

"İyi misin?" diye sordu Belgarath.

"Hayır," dedi Garion. "Ama çıkaracak bir şey kalmadı."

"Biraz su iç ve bu konuyu düşünmemeye çalış."

"Bunu bir daha yapman gerekecek mi?" diye sordu İpek korkulu bir suratla.

"Hayır." Belgarath bir mil kadar ötedeki bir tepenin üstündeki atlıları gösterdi. "Bölgedeki diğer Morindim her şeyi izledi. Haber yayılınca kimse yanımıza yaklaşmaz. Haydi atlara atlayıp yola devam edelim. Sahile daha çok yol var."

Bunu izleyen birkaç gün boyunca Garion izlediği korkunç mücadele hakkında merak ettiği şeyleri parça parça öğrenme fırsatı buldu.

"Meselenin esası biçimde," dedi Belgarath. "Morindim'in Şeytan Ruhlar dediği şeyler aslında insandan çok farklı bir görünüme sahip değiller. Hayal gücünü kullanıp bir yanılsama oluşturuyorsun ve ruhu o biçime girmeye

zorluyorsun. Onu yanılsamanın içinde hapis tuttuğun sürece, ona emrettiklerini yapmak zorunda. Eğer herhangi bir nedenle yanılsama bozulursa, ruh kurtulup gerçek biçimini alıyor. Ondan sonra bir kontrolün kalmıyor onun üstünde. Tabii benim bu konuda bir avantajım var. Sürekli insan ve kurt suretleri arasında değişmek hayal gücümü epeyce keskinleştirdi."

"Peki Beldin neden senin kötü bir sihirbaz olduğunu söyledi öyleyse?" diye sordu İpek merakla.

"Beldin mükemmeliyetçidir," dedi ihtiyar omuz silkerek. "Her şeyi kılı kılına hesaplaman gerektiğine inanır, son pula ve tırnağa kadar. Gereksiz tabii, ama inanıyor işte."

"Konuyu değiştirmemiz mümkün mü acaba?" dedi Garion.

Bir gün kadar sonra sahile vardılar. Gökyüzü hâlâ kapalıydı, Doğu Denizi kirli gri bulutların altında öfkeli ve dalgalı görünüyordu. Vardıkları kıyı kara taşlardan oluşan geniş bir şeritti, şurada burada dalgaların getirdiği beyazlaşmış dallar ve ağaç gövdeleri yığılmıştı. Dalgalar köpürerek kıyıyı dövüyor, sonra hüzünlü bir iç çekişle geri çekiliyorlardı. Sert rüzgârda havada asılı duran deniz kuşlarının çığlıkları duyuluyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu İpek.

Belgarath etrafına bakınıp, "Kuzeye," dedi.

"Ne kadar yolumuz var?"

"Emin değilim. Çok zaman oldu, ben de tam nerede olduğumuzu bilmiyorum."

"Dünyadaki en iyi kılavuz olduğunu söyleyemeyiz eski dostum," dedi İpek.

"Ee, idare edeceksin artık."

İki gün sonra kara köprüsüne vardıklarında Garion dehşetle ba kaldı. Hiç beklediği gibi değildi bu köprü; karanlık sulardan çıkan parlak, dalgalarla aşınmış beyaz kayalardan oluşan ve ufuktaki karanlık bir lekeye doğru

uzanan düzensiz bir kayalıktı sadece. Kuzeyden esen rüzgâr buz gibiydi ve kutup buzlarının kokusunu taşıyordu. Dalgalar kayaların arasındaki suyun altında kalan mercan kayalıklarında kırıldığından, aralan bembeyaz köpüklerle kaplıydı.

"Bunu nasıl geçeceğiz?" diye söylendi İpek.

"Cezre kadar bekleyeceğiz," dedi Belgarath. "Mercan kayalıkları büyük ölçüde sudan çıkar o zaman."

"Büyük ölçüde ha?"

"Arada bir ıslanacağız tabii. Yola çıkmadan şu kürkleri sökelim giysilerimizden. Cezri beklerken vakit geçirmiş oluruz, hem iyice kokmaya da başlamıştık."

Dalgalarla gelen dallardan oluşan bir yığının arkasına siperlenip, kaskatı kesiymiş, pis kokulu tavşan kürklerini söktüler giysilerinden. Sonra çantalarından yiyecek bir şeyler çıkarıp karınlarını doyurdular. Garion yüzündeki ve ellerindeki boyanın renginin açılmaya başladığını fark etti; arkadaşlarının yüzlerindeki dövmeler de solmaya başlamıştı.

Hava karardı; günleri birbirinden ayıran alacakaranlık, daha bir hafta önce olduğundan epey daha uzundu artık.

"Yaz buralarda neredeyse bitmek üzere," dedi Belgarath, alacakaranlıkta çekilmekte olan bulanık sulardan çıkan kayalara bakarak.

"Suların tam çekilmesine ne kadar kaldı?" diye sordu İpek.

"Bir saat kadar."

Beklediler. Rüzgâr arkasına sığındıkları dal yığınını itip kakıyor, sahilin biraz yukarısındaki otları dalgalandırıyordu.

Sonunda Belgarath ayağa kalkarak, "Gidelim," dedi. "Atları yürüteceğiz. Mercanlar kaygandır, o yüzden bastığınız yere dikkat edin."

İlk kayaların arasındaki mercanlardan geçiş çok fena değildi, ama kıyıdan uzaklaştıkça rüzgâr sorun olmaya başladı. Sık sık rüzgârla savrulan köpüklerle ıslanıyorlardı, arada bir de yüksek bir dalga mercan kayalığının tepesini aşıp bastıkları yeri suyla kaplıyor, onları denize çekiyordu. Su buz gibiydi.

"Medden önce karşıya varabilecek miyiz?" diye bağırdı İpek dalgaların gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Hayır," diye haykırdı Belgarath. "Büyük kayalardan birinin tepesinde konaklayacağız."

"Hiç hoş bir fikir değil."

"Yüzmek kadar kötü değil en azından."

Suların tekrar yükselmeye başladığını fark ettiklerinde yolun yarısına gelmiş sayılırlardı. Dalgalar artık daha sık aşıyordu mercan kayalıklarını, iri bir dalga Garion'un atının ayağını kaydırdı. Garion ürken hayvanı yeniden ayağa kaldırmak için çabalamaya başladı; o dizginleri çekmeye çalışırken, hayvancağız da kaygan mercanlarda basacak sağlam bir yer bulmaya çalışıyordu. "Duracak bir yer bulsak iyi olur dede," diye haykırdı dalgaların sesini bastırmaya çalışarak. "Biraz sonra boğazımıza kadar suya batacağız."

"İki ada daha kaldı," dedi Belgarath. "İleride büyük bir ada var."

Mercan kayalığının son bölümü tamamen su altındaydı. Garion buz gibi suya basınca ürperdi. Kınları dalgalar mercanın yüzeyini köpükle kapladığı için dibi görmek mümkün olmuyordu. Körükörüne, uyuşmuş ayaklarıyla dibi yoklayarak ilerlemeye başladı. Dev bir dalga yükselip koltuk altlarına kadar suya batırdı onu; geri çekilirken de yere devirdi. Atının dizginlerine yapışarak bir yandan yuttuğu suları tükürmeye, bir yandan da ayağa kalkmaya çabaladı Garion.

En sonunda işin zor kısmı bitti. Mercan kayalığının en son kısmında su ayak bileklerine kadar geliyordu sadece. Birkaç dakika sonra, kocaman, beyaz bir kayanın üstüne tırmandılar. Emniyete ulaşınca derin bir nefes aldı

Garion. Rüzgâr ıslak elbisenin üstüne yapıştırıp iliklerine kadar üşütüyordu onu, ama en azından sudan kurtulmuşlardı.

Daha sonra, kayanın öteki tarafına geçtiklerinde, Garion öfkeli karanlık suların ötesine, karşıdaki alçak, korkutucu görünüşlü sahile baktı. Sahil geride bıraktıkları Morindland'da olduğu gibi siyah çakıldı; gerideki alçak tepeler gri bulutların altında kapkaranlık görünüyordu. Hiç hayat belirtisi yoktu, ama toprağın şeklinde bile bir tehdit gizliydi sanki.

"Burası mı?" diye sordu sonunda kısık bir sesle.

Suların üzerinden karşı sahile bakan Belgarath'ın yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. "Evet," diye cevap verdi. "Burası Mallorya."

İkinci Kısım

Mishrak aç Thull

Sekizinci Bölüm

Taç, Kraliçe İslena'nın ilk hatası olmuştu. Ağırdı ve hep başını ağrıtıyordu. Giymeye karar vermesinin nedeni kendine güvensizlik duygusuydu başta. Anheg'in taht salonundaki sakallı savaşçılar karşısında güçsüz hissediyordu kendini, o yüzden gözle görünür bir otorite simgesi olsun istemişti. Şimdi taçsız ortaya çıkmaya bile korkuyordu. Her gün tacını giyerken kendini daha kötü hissediyor, Anheg'in sarayının taht salonuna daha güvensiz giriyordu.

Acı gerçek şuydu ki, Çerek Kraliçesi İslena yönetmek için hiç de hazır değildi. Kızıl kraliyet rengindeki kaftanını giyip başında sımsıkı oturtulmuş altın tacıyla Val Alorn'daki kemerli taht salonuna girerek kocasının yokluğunda krallığı kendisinin yöneteceğini ilan edene kadar, hangi elbiseyi giyip saçını nasıl taratacağı dışında bir konuda karar vermişliği yoktu İslena'nın. Şimdi ise ne zaman bir seçim yapmak zorunda kalsa, Çerek'ın kaderi söz konusu oluyordu.

Ellerinde bira maşrapalarıyla dev ateş çukurunun çevresinde tembel tembel takılan ya da hasır döşeli yerlerde amaçsızca dolanan savaşçılar hiç yardımcı olmuyorlardı ona. Ne zaman taht salonuna girse, bütün konuşmalar anında kesiliyor, herkes ayağa kalkıp ardında bayrak asılı tahta yürümesini izliyordu, ama kimsenin yüzünden gerçek hislerini okumak mümkün değildi. Aklı mantığı bir yana bırakıp, bunun sakallar yüzünden olduğuna karar verdi bir ara. Yüzü kulaklarına kadar kıllarla kaplı bir adamın ne düşündüğünü nasıl anlayabilirdi? Trellheim Kontu'nun soğukkanlı eşi Leydi Merel'ın zamanında müdahalesi olmasa, herkesin sakalını kesmesini emredecekti az kalsın.

"Yapamazsın İslena," dedi Merel, aceleyle çiziktirdiği kararnamenin altını imzalamaya hazırlanan kraliçenin elinden divitini alarak. "Onlar sakallarına çocukların oyuncaklarına bağlı oldukları gibi bağlı. Sakallarını kestiremezsin onlara."

"Ben Kraliçeyim."

"Onlar sana izin verdikleri sürece. Anheg'e saygılarından kabul ediyorlar seni, o kadar. Eğer gururlarıyla oynamaya kalkarsan, seni tahttan indiriverirler." Bu tehdit meselenin hemen kapanması için yetti de arttı bile.

İslena giderek daha çok dayanmaya başlamıştı Barak'ın karısına; çok geçmeden biri yeşiller diğeri kızıllar giyen iki kadın birbirinden ayrılmaz olmuştu, İslena bir pot kırdığında bile, Merel'in buz gibi bakışları –özellikle bira fazla kaçırıldığında– ortaya çıkar gibi olan saygısızlık gösterilerini durdurmaya yetiyordu. Krallığın günbegün yönetilmesi için gereken kararları veren kişi Merel olmuştu giderek, İslena tahtında otururken, sarısın bukleleri başını taç gibi örten Merel kararsız kraliçenin görebileceği bir yerde duruyordu mutlaka. Çerek onun yüzündeki ifadelerle yönetiliyordu. Hafif bir gülümseme evet demekti, kaş çatma hayır; hafif bir omuz silkmesi ise belki anlamına geliyordu, işler oldukça yolunda gidiyordu böylece.

Ancak Merel'in soğuk bakışlarıyla sindiremediği bir kişi vardı. Beyaz sakallı, dev cüsseli Belar Başrahibi Grodeg, kaçınılmaz olarak kraliçeyle yalnız görüşmek istedi. Merel toplantı odasından çıktığı anda da İslena kayboldu gitti.

Anheg'in genel seferberlik ilanına rağmen, Ayı Mezhebi üyeleri sefere katılmak için yola çıkmamışlardı hâlâ. Donanmaya sonradan katılma sözleri içten görünüyordu, ama zaman geçtikçe bahaneleri ve mazeretleri gittikçe daha bariz görünmeye başladı. İslena bütün bunların arkasında Grodeg'in olduğunu biliyordu. Krallıktaki eli silah tutan hemen herkes, şu anda Aldur Nehri'nden merkezi Algarya'da bulunan Anheg'e katılmak üzere kürek çekmekte olan donanmaya katılmıştı. Val Alorn'daki saray muhafızları bile kır sakallı ihtiyarlarla sakalı yeni bitmiş oğlanlardan oluşuyordu. Bir tek Ayı Mezhebi kalmıştı geride. Grodeg de bu avantajı sonun kadar kullanmakta kararlıydı.

Durumun gerektirdiği gibi kibarca davranıyordu kraliçeye selam verirken, mezhep ile geçmiş ilişkilerinden ise hiç söz etmiyordu, ama yardım önerileri gittikçe daha ısrarlı olmaya başlamıştı. İslena şu ya da bu meseledeki bir önerisine cevap verirken bir an tereddüt etse, bu tereddüdü hemen kabul olarak yorumlayıp ona göre davranıyordu. İslena yavaş yavaş kontrolü kaybetmeye başlamıştı; arkasındaki mezhepten güç alan Grodeg ise işleri ele alıyordu. Mezhep üyeleri birer birer saraya sızıyor, emirler

yağdırıyor, taht odasına yerleşip İslena'nın yönetme çabalarını gülerek seyrediyorlardı.

"Bir şeyler yapmak zorundasın İslena," dedi Merel kesin bir tavırla, kraliçenin özel dairesinde oturdukları bir akşam. Odada bir aşağı bir yukarı yürüyor, saçları mum ışığında yumuşak altın gibi parlıyordu; ama yüzündeki ifadede yumuşaklıktan eser yoktu.

"Ne yapabilirim?" diye sızlandı İslena ellerini ovuşturarak. "Hiç açıkça saygısızlık etmiyor, almamı istediği kararlar da hep Çerek'in çıkarına gibi görünüyor."

"Yardıma ihtiyacın var İslena," dedi Merel.

"Kimden yardım isteyebilirim ki?" dedi İslena. Nedereyse ağlayacaktı.

Leydi Merel yeşil kadife elbisesini düzelterek, "Galiba Porenn'e yazmanın zamanı geldi," dedi.

"Ne diyeceğim?" diye sordu İslena yalvarır gibi.

Merel onu köşede, üzerinde parşömen ve mürekkep olan küçük masaya doğru götürerek, "Otur," dedi. "Söyleyeceklerimi yaz."

Tolnedra elçisi Kont Brador'un çekilmez olduğuna karar verdi Kraliçe Layla. Tombul küçük kraliçe kararlı adımlarla elçinin bir çanta dolusu belgeyle kendisini beklemekte olduğu toplantı odasına yürüyordu.

Koridorlardaki saraylılar o geçerken eğilerek selam veriyorlardı. Tacı her zamanki gibi biraz yana kaykılmıştı, topukları cilalı meşe zeminde şıkırdıyordu. Kraliçe Layla âdetinin aksine, kendisine selam verenleri görmezden geldi. Kibarlık ya da muhabbet vakti değildi şimdi. Tolnedralıyla hesaplaşması gerekiyordu ve zaten yeteri kadar geç kalmıştı bunun için.

Elçi zeytin rengi tenli, alnı açılmaya başlamış, kanca burunlu bir adamdı. Kahverengi kaftanının altın rengi bordürü, Borune hanedanı ile akraba

olduğunu belirtiyordu. Kraliçe Layla ile toplantı yapacakları odada, pencerenin yanındaki kocaman, yastıklarla dolu bir koltuğa biraz tembel bir tavırla oturmuştu. Kraliçe içeri girince ayağa fırlayıp, "Asaletmeap," diye mırıldanarak eğildi zarif bir tavırla.

"Sevgili Kont Brador," dedi Layla, en çaresiz ve dağınık yüz ifadesini takınarak. "Lütfen oturun. Bütün bu sıkıcı formalitelere gerek duymayacak kadar tanıyoruz birbirimizi." Bir koltuğa çöküp eliyle kendini yelpazelerken, "Ne kadar sıcak oldu, değil mi?" diye ekledi.

"Sendarya'da yaz mevsimi çok güzel oluyor Asaletmeap," dedi kont koltuğuna otururken. "Acaba son toplantımızda size sunduğum önerileri düşünebildiniz mi?"

Kraliçe Layla konta boş boş baktı. "Hangi öneriler Kont Brador?" Küçük bir kız gibi kıkırdadı. "Kusura bakmayın, ama bu günlerde aklımı toparlayamıyorum bir türlü. Ne kadar çok ayrıntı var. Kocam bütün bunları nasıl idare ediyormuş anlayamıyorum doğrusu."

"Camaar limanının yönetimini tartışıyorduk Asaletmeap," dedi kont nezaketle.

"Öyle mi?" Kraliçe bir yandan kontun yüzüne hiç anlamayan bir ifadeyle bakarken, için için de onun yüzünde beliren hafif öfkeye gülüyordu. Daha önceki konuşmalarını tamamen unutmuş numarası yaparak, her defasında baştan başlamak zorunda bırakıyordu adamcağızı. Kontun stratejisinin son öneriye doğru adım adım tartışarak ilerlemek olduğunu bildiğinden, her defasında daha önce konuşulanları unutmuş gibi yaparak bu stratejiyi altüst ediyordu. "Bu kadar sıkıcı bir konuya nasıl gelmişiz ki?" diye ekledi sonra.

"Asaletmeap mutlaka hatırlıyordur," dedi kont çok hafif bir öfkeyle. "Tolnedra ticaret gemisi Tol Horb Yıldızı limanda kendisine yanaşacak bir iskele bulunana kadar bir buçuk hafta açıkta demirli beklemişti. Yükünü indirmekte geciktiği her gün bir servete mal oluyordu."

"Bu günlerde her şey o kadar karışık ki," diye içini çekti Sendarya Kraliçesi. "Biliyorsunuz, çalışacak insan kıtlığı var. Savaşa gitmeyen

herkes, orduya erzak yetiştirme telaşında. Liman yetkililerine çok sert bir kınama yollayacağım. Başka bir şey var mıydı Kont Brador?"

Brador huzursuz bir tavırla öksürerek, "Asaletmeap böyle bir kınama yazısı göndermişlerdi zaten," dedi.

"Göndermiş miydim?" dedi Kraliçe Layla yapmacık bir hayretle. "Öyleyse her şey yolunda. Demek bana teşekkür etmek için uğradınız." Küçük bir kız gibi gülümsedi. "Ne kadar kibarsınız." Uzanıp adamın elini okşar gibi yaparken, elindeki belgeyi kasten yere düşürdü. "Ah, ne kadar sakarım," diye haykırarak eğilip konttan önce belgeyi yerden aldı. Sonra koltuğuna oturarak dalgın dalgın rulo halindeki parşömeni yanağına vurmaya başladı.

"Aslında tartışmamız liman yetkililerini kınamaktan biraz daha ileri gitmişti Asaletmeap," dedi Brador, Layla'nın ustalıkla elinden alıverdiği parşömene endişeli bir tavırla bakarak. "Hatırlarsanız, ben liman yönetiminde Tolnedra'nın size yardımcı olmasını önermiştim. Böyle bir yardımın Asaletmeaplarının sözünü ettiği insan gücü sıkıntısını giderebileceği konusunda anlaşmıştık."

"Ne kadar harika bir fikir," diye haykırdı Layla, tombul, minik yumruğunu heyecanla koltuğunun koluna indirerek. Onun bu sinyali üzerine küçük çocuklarından ikisi, yüksek sesle bağrışarak odaya daldılar.

"Anne!" diye haykırıyordu Prenses Gelda öfkeyle. "Ferna kırmızı kurdelemi çaldı!"

"Çalmadım işte!" diyordu Prenses Ferna. "Onu bana mavi misketlerime karşılık olarak verdin sen."

"Hayır vermedim!" diye haykırdı Gelda.

"Verdin işte!" dedi Ferna.

"Çocuklar, çocuklar," dedi Layla. "Annenizin meşgul olduğunu görmüyor musunuz? Sevgili kont sizin hakkınızda neler düşünür sonra?"

"Ama çaldı anne!" dedi Gelda. "Kırmızı kurdelemi çaldı."

"Çalmadım bi kere!" dedi Ferna kardeşine dilini çıkararak.

İki kızın arkasından, olayı meraklı gözlerle izleyen Prens Meldig girdi odaya. Layla'nın en küçük çocuğuydu Meldig, elinde bir reçel kavanozu vardı ve yüzü olduğu gibi reçele bulanmıştı. "Olamaz," diye haykırdı Layla ayağa fırlayarak. "Kızlar, sizin ona göz kulak olmanız gerekiyordu." Reçele bulanmış prensin yanına koşarak, elindeki parşömenle yüzünü silmeye koyuldu. Birden ne yaptığını yeni fark etmiş gibi, "Aman tanrım, önemli bir şey miydi bu Kont Brador?" diye sordu Tolnedra elçisine yapış yapış olmuş belgeyi uzatarak.

Brador'un omuzları çökmüş, yenilgiyi kabullenmişti. "Hayır Asaletmeap," dedi teslimiyetle. "Değildi. Görüyorum ki Sendarya kraliyet ailesi beni köşeye sıkıştırdı." Ayağa kalkarak, "Belki başka bir zaman konuşuruz bu konuyu," diye mırıldandı selam vererek. "Asaletmeaplarının izniyle." Kapıya döndü.

"Bunu unutmayın Kont Brador," dedi Layla reçel içindeki parşömeni eline sıkıştırarak.

Odadan çıkan kontun yüzünde şehitlere yakışır bir ifade vardı. Kraliçe Layla, kendisine cin gibi sırıtmakta olan çocuklarına döndü. Kontun iyice uzaklaştığından emin olana kadar onları yüksek sesle azarladı, sonra yere diz çöküp üçünü de kucakladı kahkahalar içinde.

"Nasıldık anne?" diye sordu Prenses Gelda.

"Harikaydınız," dedi Kraliçe Layla gülmeye devam ederek.

Hadımağası Sadi Sthiss Tor'daki sarayda son bir yıldır hüküm süren medeni hava yüzünden biraz gevşemiş, bunu fırsat bilen meslekdaşlarından biri de onu zehirletmeye kalkmıştı. Sadi zehirlenmekten hiç hoşlanmıyordu. Panzehirlerin tadı iğrençti ve sonrasında insan zayıf düşüyor, sürekli başı dönüyordu. Bu yüzden Kral Taur Urgas'ın elçisini kabul ederken hoşnutsuzluğunu zorlukla gizleyebiliyordu.

"Murgo Kralı Taur Urgas, Ölümsüz Salmissra'nın hizmetkârı Sadi'yi selamlar," dedi Murgo yerlere kadar eğilerek, Sadi'nin ulusun meseleleriyle ilgilendiği serin, loş çalışma odasına girdiğinde.

"Yılan Kraliçenin hizmetkârı, Angarakların Ejderha Tanrısının sağ kolunun selamına karşılık verir," dedi Sadi ezberden. "Hemen meseleye girebilir miyiz? Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum da."

"İyileştiğinize sevindim," dedi elçi; yaralı yüzünde hiçbir ifade olmamasına rağmen, yalan söylediği belliydi. "Sizi zehirleyen kişi yakalandı mı?" Bir sandalye çekip Sadi'nin cilalı çalışma masasının başına oturdu.

"Tabii," dedi dalgın dalgın kel kafasını okşayarak.

"İdam edildi mi peki?"

"Niye edelim ki? Adam profesyonel, işini yapıyordu sadece."

Murgo şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"İyi bir zehirci, ulusal servet sayılır," dedi Sadi. "Her zehirlediklerinde adandan idam etmeye kalksak, geriye kimse kalmaz; oysa ben de birini zehirletmek isteyebilirim."

Murgo elçisi hayretle başını sallayarak, "Sizin bu hoşgörünüzü hiç anlayamıyorum Sadi," dedi bozuk şivesiyle. "Peki ya ona bu işi veren kişi?"

"O başka," diye cevap verdi Sadi. "İşvereni şu anda nehrin dibindeki sülükleri eğlendiriyor. Bu resmi bir ziyaret mi, yoksa sağlığımı sormaya mı uğradınız?"

"İkisi de Ekselans."

"Siz Murgolar ekonomik bir ırksınız," dedi Sadi şakayla karışık. "Taur Urgas gene ne istiyor?"

"Alornlar Mishrak aç Thull'u istilaya hazırlanıyorlar Ekselans."

"Duydum. Peki bunun Nyissa ile ne ilgisi var?"

"Nyissalıların Alornları sevmesi için hiçbir neden yok."

"Murgoları sevmemiz için de bir neden yok," dedi Sadi.

"Riva Kralının ölümünden sonra Nyissa'yı istila eden Alornlardı," dedi Murgo. "Nyissa'nın en önemli ithalatına pazar sağlayan ise Murgolar."

"Sevgili dostum, lütfen konuya gelin," dedi Sadi bıkkınlıkla kelini ovuşturarak. "Geçmiş kötülükler ya da geçmiş iyilikler temelinde iş görecek değilim. Köle ticaretinin artık bir önemi kalmadı, Alorn istilasının izleri ise asırlar önce silindi gitti. Taur Urgas ne istiyor?"

"Kralım kan dökülmesini önlemek istiyor," dedi Murgo. "Algarya'da toplanan ordunun önemli bir bölümünü Tolnedra lejyonları oluşturuyor. Eğer güney sınırında bir tehdit oluşursa –yalnızca bir tehditten bahsediyorum– Ran Borune lejyonlarını geri çağıracaktır. Lejyonlardan mahrum kalan Alornlar da bu maceradan vazgeçerler."

"Tolnedra'yı istila etmemi mi istiyorsunuz?" dedi Sadi dehşetle.

"Tabii ki hayır, Lord Sadi. Haşmetmeap bazı güçlerin ülkenizden geçerek Tolnedra'nın güney sınırında bir tehdit oluşturmasına izin vermenizi rica ediyor sadece. Hiç kan dökülmesi gerekmeyecek."

"Nyissalı kanı hariç tabii. Murgo ordusu çekildikten sonra lejyorlar Orman Nehri'ni geçip eşek arıları gibi ülkeme üşüşürler."

"Taur Urgas Nyissa topraklarının bütünlüğünü korumak için geride bir garnizon bırakmaktan memnun olacaktır."

"Hiç şüphem yok bundan," dedi Sadi alayla. "Kralınıza şu aşamada önerisinin kabul edilemez olduğunu bildirin."

"Cthol Murgos Kralı güçlüdür," dedi Murgo sert bir tavırla. "Kendisine zorluk çıkaranları da hiç unutmaz."

"Taur Urgas delinin teki," dedi Sadi lafını sakınmadan. "Alornlarla sorun çıkmasın istiyor ki, Zakath ile rahatça uğraşabilsin. Deli olmasına rağmen, Nyissa'nın isteği olmadan buraya bir ordu gönderecek kadar aptal değil

ama. Bir ordunun yemek yemesi gerekir, Nyissa ise yiyecek bulmak için uygun bir yer değildir, tarihin de gösterdiği gibi. En güzel meyvanın suyu zehirli olabilir."

"Murgo orduları yiyeceklerini yanlarında taşırlar," dedi elçi kaskatı bir tavırla.

"Aman ne güzel. Peki içme suyunu nereden bulacaklar? Bu konuşmadan bir sonuç çıkacağını sanmıyorum. Önerinizi Haşmetmeaplarına ileteceğim. Son kararı o verecektir tabii ki. Ama onun bu öneriyi değerlendirmesi için sürekli bir Murgo istilasından daha ilginç bir şey vaadetmeniz gerekir sanıyorum. Başka bir şey var mıydı?"

Murgo yaralı yüzünde öfkeli bir ifadeyle ayağa kalkarak Sadi'ye soğuk bir selam verdi ve konuşmadan odayı terk etti.

Sadi bir süre düşündü. Eğer kartlarını doğru oynarsa, minimum riskle büyük kazanç elde edebilirdi bu durumdan. Algarya'da bulunan Kral Rhodar'a dikkatlice yazılacak birkaç mektup, Nyissa'yı batının dostları arasına katabilirdi. Eğer Rhodar'ın ordusu kazanırsa, Nyissa bundan kârlı çıkardı. Yok eğer batı kaybedecekmiş gibi görünüyorsa, Taur Urgas'ın önerisini kabul ederdi. İki durumda da Nyissa kazanan tarafta olurdu. Bu fikir Sadi'nin çok hoşuna gitmişti. Parlak İpek kaftanını savurarak ayağa kalkıp bir dolaba gitti, içinde lacivert bir sıvı bulunan kristal bir sürahiyi alıp sıvının bir kısmını küçük bir bardağa doldurarak içti. En sevdiği uyuşturucu etkisini hemen gösterdi ve keyifli bir huzur doldurdu içini. Birkaç saniye sonra kraliçesinin karşısına çıkmaya hazırdı. Çalışma odasından çıkıp taht salonun giden loş koridora daldığında gülümsüyordu bile.

Salmissra'nın taht salonu, her zamanki gibi gölgeli tavandan gümüş zincirlerle asılmış yağ kandilleriyle hafifçe aydınlatılmıştı. Hadımlar korosu eskisi gibi kraliçenin huzurunda hayranlıkla diz çökmüş bekliyordu, ama artık övgü şarkıları söylemiyordu. Her tür gürültü Salmissra'yı rahatsız ediyordu ve onu huzursuz etmek de hiç akıllıca bir şey değildi. Yılan Kraliçe gene dev İssa heykelinin altındaki divan gibi tahta kurulmuştu. Aralıksız uyukluyor, kivrım kıvrım gövdesinin kıpırtılarından, pulun pula sürtünmesinden çıkan o kuru hışırtı duyuluyordu. Ama bu huzursuz

uykusunda bile dili sinirli sinirli ağzına girip çıkıyordu durmadan. Sadi tahta yaklaşıp cilalı taş zemine secde ederek bekledi. Kokusu, kraliçesi olan geniş başlı yılana geldiğini haber verecekti.

"Ne var Sadi?" dedi yılan sonunda kuru bir fısıltıyla.

"Murgolar bizimle ittifak yapmak istiyorlar Kraliçem," dedi Sadi. "Taur Urgas Tolnedra lejyonlarını Thull sınırından çekmek için Ran Borune'yi güneyden tehdit etmek istiyor."

"İlginç," dedi kraliçe kayıtsız bir tavırla. Kıvrımları hışırdayarak, ölü gözleriyle Sadi'ye baktı. "Sen ne diyorsun?"

"Tarafsızlıktan zarar gelmez Kutsal Salmissra," diye cevap verdi Sadi. "Hangi tarafla olursa olsun ittifak için henüz erken."

Salmissra dönüp rengârenk başını seyretti tahtın yanındaki aynada. Pulları kadar parlak olan tacı hâlâ başındaydı. Dili kıpırdadı ve cam gibi gözlerle aynaya baktı. "Nasıl istiyorsan öyle yap Sadi," dedi umursamayan bir sesle.

"Hallederim Kraliçem," dedi Sadi yüzünü yere yapıştırıp gitmeye hazırlanarak.

"Artık Torak'a ihtiyacım yok," dedi kraliçe gözlerini aynadan ayırmadan. "Polgara o işi halletti."

"Evet Kraliçem," dedi Sadi ifadesiz bir sesle, kalkmaya hazırlanarak.

Salmissra dönüp ona baktı. "Kal biraz Sadi. Kendimi yalnız hissediyorum."

Sadi hemen cilalı yere çöktü yeniden.

"Bazen çok tuhaf rüyalar görüyorum Sadi," diye tısladı yılan. "Çok tuhaf rüyalar. Bir şeyler hatırlıyorum sanki, kanım sıcakken, bir kadınken olan şeyler. Tuhaf fikirler giriyor rüyalarıma, tuhaf ihtiraslar." Tekrar Sadi'ye baktı başının renkleri parlayarak, sivri yüzünü ona uzattı. "Gerçekten öyle miydim Sadi? Her şey bir duman perdesinin arkasında sanki."

"Zor zamanlardı Kraliçem," diye cevap verdi Sadi içtenlikle. "Hepimiz için."

"Polgara haklıydı aslında," diye devam etti fısıltı. "O ilaçlar yakıp tutuşturuyordu beni. Böylesi daha iyi galiba –ihtiras yok, açlık yok, korku yok." Tekrar aynaya döndü. "Gidebilirsin artık Sadi."

Sadi ayağa kalkıp kapıya döndü.

"Ha, Sadi."

"Evet Kraliçem?"

"Eğer o zamanlar seni yorduysam, üzgünüm."

Sadi kraliçeye bakakaldı.

"Çok değil tabii, ama biraz." Tekrar aynasına döndü.

Sadi kapıyı ardından kapatırken titriyordu. Bir süre sonra İssus'u çağırttı. Hırpani, tek gözlü kiralık katil hadımağasının çalışma odasına girerken biraz çekiniyor gibiydi, yüzü ise kaygılıydı.

"Gel İssus," dedi Sadi sakin bir tavırla.

"Kin tutmuyorsundur umarım," dedi İssus endişeyle, yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakınarak. "Kişisel bir şey değildi."

"Tabii, İssus," dedi Sadi. "Sen sadece görevini yapıyordun."

"Nasıl fark ettin?" diye sordu İssus profesyonel bir merakla. "Çoğu kişi zehirlendiğini anlayana kadar, panzehirin fayda etmeyeceği yere gelmiş olur."

"Senin karışımın çok hafif bir limon tadı bırakıyor," diye cevap verdi Sadi. "Ben bunları anlama konusunda eğitimliyim."

"Yaa," dedi İssus. "Bu konuda çalışmam lazım. Onun dışında çok iyi bir zehir çünkü."

"Mükemmel bir zehir İssus," dedi Sadi. "Şimdi seni çağırtma nedenime geleyim. Kurtulmak istediğim biri var."

İssus'un tek gözü parladı ve ellerini ovuşturdu. "Her zamanki fiyat, değil mi?"

"Tabii."

"Kim?"

"Murgo elçisi."

Bir an için yüzü bulutlandı İssus'un. "Ulaşması güç olacak," dedi kafasını kaşıyarak.

"Sen yolunu bulursun. Bu konuda sana güvenim sonsuz."

"En iyisiyimdir," dedi İssus hiç tevazu göstermeden.

"Elçi beni ertelemek istediğim bazı görüşmelere zorluyor," diye devam etti Sadi. "Onu ansızın kaybedersek, işler biraz kolaylaşır."

"Açıklaman gerekmez Sadi," dedi İssus. "Niye öldürülmesini istediğini bilmem gerekmiyor."

"Ama nasıl yapacağını bilmelisin. Çeşitli nedenlerle bu ölümün çok doğal görünmesini istiyorum. Adamın ve evindeki birkaç kişinin bir çeşit ateşli hastalıktan ölmesini sağlayabilir misin? Bulaşıcı bir hastalıktan?"

İssus kaşlarını çatarak, "O biraz zor," dedi. "Böyle şeyler kontrolden çıkabilir. Bütün bir mahalleyi hasta edebiliriz. Sağ kalan da pek az olur."

Sadi omuz silkerek, "Bazen fedakârlık gerekebilir," dedi. "Yapabilir misin?"

İssus başıyla onayladı ciddi bir tavırla.

"Sen işini gör öyleyse, ben de Kral Taur Urgas'a bir taziye mektubu yazayım."

Kraliçe Silar Algar Kalesinin büyük salonunda dokuma tezgâhının başına oturmuş, parmakları mekiği ileri geri hareket ettirirken kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Duvarın yukarılarındaki dar pencerelerden güneş ışığı içeri doluyor, ince uzun salonu altın rengine boyuyordu. Kral Ço-Hag ve Hettar Kale'den ayrılmış, doğu sıradağlarının dibinden birkaç fersah beride koca bir kamp yeri hazırlamaktaydılar, batıdan gelen Alorn, Arend, Sendar ve Tolnedra ordusu için.

Hâlâ krallık sınırları içinde olmasına rağmen, Ço-Hag yetkilerini resmi olarak karısına devretmiş, bütün Kabile Şeflerinden bu konuda bir bağlılık yemini almıştı.

Algarya kraliçesi sessiz bir kadındı, sakin yüzü duygularını ele vermezdi hiç. Bütün hayatını geri planda kalarak geçirmişti, o kadar ki insanlar onun varlığını bile fark etmezlerdi. Ama gözlerini ve kulaklarını açık tutmuştu hep. Ayrıca sakat kocası da bütün sırlarını ona açardı. Sessiz, siyah saçlı kraliçe bütün olup bitenlerden haberdardı kısacası.

Algarya başrahibi Elvar, beyaz cübbesi içinde kasılarak dikilmiş, pratikte bütün iktidarı kendisine geçirecek bir dizi kararnameyi okumaktaydı kraliçeye. Arada bir küçümseyen bir tavırla durup bazı maddeleri açıklıyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu Silar, adam okumayı bitirdiğinde.

"Gerçekten de en iyisi böyle Asaletmeap," dedi Elvar havalı bir tavırla. "Kadınların yönetmek için uygun olmadığını bütün dünya bilir. Kalem ve mürekkep getirteyim mi?"

"Biraz dur Elvar," dedi kraliçe sükûnetle, ellerini tezgâhından ayırmadan. "Ama..."

"Birden aklıma tuhaf bir şey geldi," dedi Silar adamın yüzüne bakarak. "Algarya'daki Belar Başrahibisin, ama Kale'den hiç çıkmıyorsun. Biraz tuhaf değil mi bu?"

"Asaletmeap, görevlerim beni..."

"Esas görevin halka, Belar'ın çocuklarına karşı değil mi? Kalbin dışarıda, kabilelerin yanında bulunup çocukların dinsel eğitimine göz kulak olmak için yanıp tutuşurken, seni burada, sarayda tutmamız çok bencilce bir davranış."

Elvar ağzı açık bakakaldı kraliçeye.

"Bütün diğer rahipler de," diye devam etti Silar. "Hepsi Kale'de toplanıp idari işlerle uğraşıyorlar. Bir rahip böyle işlerde harcanamayacak kadar değerlidir. Bu durumu hemen düzeltmemiz gerekiyor."

"Ama..."

"Hayır Elvar. Kraliçe olarak görevim çok açık. Algarya çocukları her şeyden önce gelmeli. Seni Kale'deki tüm görevlerinden affediyorum, böylece esas görevine dönebilirsin." Ansızın gülümsedi. "Sana kendi ellerimle bir seyahat planı bile çıkarırım." Bir süre düşündükten sonra, "Zaman kötü," diye ekledi. "O yüzden sana refakatçi vermeliyim; kendi kabilemden güvenilir adamlar. Böylece yolculuklarının ve vaazlarının dışarıdan gelen rahatsız edici haberlerle kesintiye uğramamasını sağlarız." Tekrar adama baktı. "Hepsi bu kadar Elvar. Gidip eşyalarını toplasan iyi olacak. Herhalde geri dönmen birkaç mevsim alacaktır."

Belar Başrahibi boğulur gibi sesler çıkarıyordu.

"Ha, bir şey daha," dedi kraliçe dikkatle yeni bir yumak ipliği seçip ışığa tutarak. "Yıllardır sürülerin doğru dürüst bir sayımı yapılmadı. Ne de olsa oralarda olacağına göre, Algarya'daki tüm buzağıların ve tayların da bir dökümünü istiyorum. Arada bir bir rapor gönderirsin bana, değil mi?" Dokumasına dönerek, "Gidebilirsin Elvar," dedi yumuşak bir sesle, başını bile kaldırmadan. Öfkeden titreyen Başrahip yol tutsaklığının hazırlıklarını yapmak için salondan çıktı.

İmparator XXIII. Ran Borune Hazretlerinin Başmabeyincisi Lon Morin, İmparatorun özel bahçesine girerken içini çekti. Bir nutuk daha dinleyecekti kuşkusuz, Morin bu nutku en az on kere duymuştu, İmparator bazen kendini tekrarlama konusunda çok yetenekli olabiliyordu.

Ama Ran Borune tuhaf bir ruh halindeydi. Kel, atmaca burunlu, ufak tefek İmparator, düşünceli bir tavırla ağaç gölgesindeki bir koltuğa oturmuş, kanaryasının ötüşünü dinliyordu. "Biliyor musun Morin," dedi İmparator kısacık biçilmiş çimlerden kendisine yaklaşan mabeyincisine, "bir daha hiç konuşmadı. Bir tek Polgara'nın geldiği gün konuşmuştu." Altın rengi minik kuşa hüzünlü gözlerle baktı, içini çekti. "Bu alışverişte kaybeden ben oldum galiba. Polgara bana bir kanarya verdi, karşılığında da Ce'Nedra'yı aldı." Güneşli bahçesine ve bahçenin çevresindeki serin, mermer duvarlara baktı. "Morin, bana mı öyle geliyor, yoksa saray gerçekten soğuk ve boş mu artık?" Tekrar dalıp boş gözlerle biraz ötedeki kızıl güllere bakmaya başladı.

Derken İmparator tuhaf bir ses çıkardı; Lord Morin yeni bir kriz mi geliyor korkusuyla hemen doğrulduysa da, böyle bir şey yoktu ortada. Tersine, Morin Ran Borune'nin gülmekte olduğunu fark etti. "Beni nasıl kandırdığını gördün, değil mi Morin?" diyordu İmparator gülerek. "Bana kasten kriz geçirtti. Ah bir erkek olsaydı! Tolnedra tarihindeki en büyük İmparator olurdu." Ce'Nedra'nın kurnazlığına duyduğu hayranlığı gizleyemeyen Ran Borune açık açık gülüyordu artık.

"Ne de olsa sizin kızınız Haşmetmeap," dedi Lord Morin.

"Daha on altısındayken topladığı ordunun büyüklüğüne bak," dedi İmparator. "Ne harika bir çocuk!" Tol Honeth'e döndüğünden beri yakasını bırakmayan huysuzluğu ansızın geçmiş gibi görünüyordu. Bir süre sonra gülmesi kesildi ve küçük, parlak gözlerini kurnaz bir ifadeyle kısarak, "Benden çaldığı lejyonların başında profesyonel subaylar olmazsa, kısa zamanda dağılırlar," dedi.

"Bence o Ce'Nedra'nın sorunu Haşmetmeap," diye cevap verdi Morin. "Ya da Polgara'nın."

"Hımm..." dedi İmparator kulağını kaşıyarak. "Bilmiyorum Morin. Oradaki durum pek açık değil." Başmabeyincisine baktı. "General Varana'yı tanıyor musun?"

"Anadile Dükünü mü? Tabii Haşmetmeap. Mesleğini çok iyi yapan bir adamdır. Sağlam, iddiasız, son derece zeki."

"Ailenin de eski bir dostudur," dedi Ran Borune. "Ce'Nedra onu tanır ve tavsiyesini dinler. Varana'yla bir görüşsene Morin. Belki de izin alıp Algarya'ya giderek durumu bir gözden geçirmek ister."

"Tatil fikrinden çok hoşlanacağından eminim," dedi Lord Morin. "Yaz vakti kışla hayatı çok sıkıcı olur."

"Bir öneri benimki sadece," dedi İmparator. "Tabii savaş bölgesindeki varlığı kesinlikle gayri resmi olacak."

"Tabiatiyle Haşmetmeap."

"Ama birkaç öneride bulunacak olursa ya da lejyonlara biraz önderlik ederse bizim kesinlikle bundan haberimiz olmaz, değil mi? Sonuç olarak bir sivilin boş vakitlerinde ne yaptığı bizi hiç ilgilendirmez.

"Kesinlikle Haşmetmeap."

İmparator keyifle sırıttı. "Bu hikâyeden hiç ayrılmayacağız değil mi?"

"Asla Haşmetmeap," diye cevap verdi Morin ciddi bir ifadeyle.

Drasniya veliahtı gürültüyle annesinin kulağına geğirdi, sonra da omuzunda uykuya dalıverdi. Kraliçe Porenn oğluna gülümseyerek beşiğine yatırdı ve koltukta oturan belirsiz giyimli, zayıf adama döndü yeniden. Sıska adam "Cirit" takma adıyla tanınırdı. Cirit, Drasniya istihbarat örgütünün başıydı ve Porenn'in en yakın danışmanlarından biriydi.

"Her neyse," diye sözüne devam etti Cirit, "Tolnedralı kızın ordusu Kale'den iki günlük mesafede. Sıradağların tepesine Çerek gemilerini

çıkaracak tertibatı kuran mühendisler işlerini vaktinden önce bitirecek gibi görünüyorlar; Çerekler ise gemileri Aldur Nehri'nin doğu kıyısından karaya çıkarmak üzereler."

"Her şey yolunda gidiyor öyleyse," dedi kraliçe pencerenin yanındaki cilalı masasına oturarak.

"Arendiya'da biraz sorun var," dedi Cirit. "Her zamanki pusular ve kavgalar, hiçbiri ciddi sayılmaz. Kraliçe Layla Tolnedralı Brador'un elini ayağını bağlamış durumda, adamcağızın Sendarya'da bulunup bulunmaması bile fark etmiyor artık." Sivri çenesini kaşıdı. "Sthiss Tor'dan tuhaf haberler geliyor. Murgolar bir pazarlığa girmeye çalışıyorlar, ama elçileri durmadan ölüyor. Sadi'ye yakın birilerinden tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Bakalım... Başka ne vardı? Ha, Honethler sonunda bir aday çevresinde birleştiler; kibirli, küstah eşeğin teki, Tol Honeth'deki herkesle de arası bozuk. Tacı ona satın almaya çalışacaklar, ama bir İmparator olmayı becermesi mümkün değil. Bütün paralarını da harcasalar, onu tahta çıkaramazlar. Galiba bu kadar Asaletmeap."

"Val Alorn'dan, İslena'dan bir mektup geldi," dedi Kraliçe Porenn.

"Evet Asaletmeap," dedi Cirit kibar bir tavırla. "Biliyorum."

"Cirit, gene mektuplarımı mı okuyorsun?" dedi Porenn öfkeyle.

"Dünyada olup bitenleri yakından izlemeye çalışıyorum sadece Porenn."

"Bunu yapmamanı söylemiştim sana."

"Ama seni dinleyeceğimi sanmıyordun, değil mi?" Biraz şaşırmış gibiydi Cirit.

"Seninle başa çıkılmaz," dedi Porenn gülerek.

"Tabii ki öyle. İşim bu."

"İslena'ya yardım edebilir miyiz?"

"Birkaç kişiyi bu işle görevlendireceğim," diye teminat verdi Cirit. "Trellheim Kontunun karısı Merel üzerinden çalışabiliriz. Olgunlaşma belirtileri gösteriyor, İslena'ya da çok yakın."

"Kendi istihbarat servisimize de bir göz atsak iyi olur," dedi Porenn. "Ayı Mezhebi ile bağlantısı olabilecek herkesi belirleyelim. Tedbir almamız gereken bir zaman gelebilir."

Cirit başıyla ona katıldığını belirtti.

Kapı hafifçe çalındı. "Evet?" dedi Porenn.

Kapı aralandı ve bir hizmetkâr başını içeri uzatarak, "Özür dilerim Asaletmeap," dedi. "Ama burada Yarblek adlı bir Nadrak tüccar var. Sizinle som balığı akını hakkında konuşmak istiyormuş." Hizmetkâr şaşkınlık içindeydi.

Porenn koltuğunda dikleşerek, "İçeri yolla onu," dedi. "Hemen."

Dokuzuncu Bölüm

Nutuklar bitmişti. Prenses Ce'Nedra'ya o kadar acı veren konuşmalar işlerini görmüştü; o yüzden de prenses olayların merkezinden giderek uzaklaşmaktaydı. Önce önündeki günlerin müthiş bir özgürlük getireceğine inanmıştı. Günde iki üç kere büyük kalabalıklar karşısında konuşmanın getirdiği korkunç gerginlik yoktu artık. O sinirli yorgunluk kaybolmuştu, artık gecenin ortasında titreyerek, dehşet içinde uyanmıyordu. Bir hafta kadar bu özgürlüğün keyfini çıkardı, sonra sıkılmaya başladı tabii.

Arendiya'da ve kuzey Tolnedra'da topladığı ordu, bir deniz gibi ilerliyordu Ulgoland sınırlarında. Parlak güneşte zırhları ışıyan, uzun mızlaklarının ucundan rengârenk sancakları dalgalanan Mimbre şövalyeleri ordunun başını çekiyordu. Onların arkasında Ce'Nedra'nın piyadeleri yumuşak, yeşil tepelere yayılmıştı: Sendarlar, Asturyalılar, Rivalılar ve biraz da Çerek. Merkezde ise ordunun çekirdeğini oluşturan Tolnedra İmparatorluk Lejyonları geliyordu; Kızıl sancakları dalgalanarak ve miğferlerindeki beyaz tüyler uygun adım salınarak yürüyorlardı, ilk günlerde böyle bir dev ordunun başında komutan olarak doğuya yürümek çok heyecan verici olmuştu, ama bu yenilik hissi de zamanla geçti.

Prenses Ce'Nedra'nın giderek komuta merkezinden uzaklaşması kendi hatasıydı aslında. Verilecek kararların çoğu lojistikle ilgiliydi artık: Ordugâh kurulacak yerlerin seçimi, sahra mutfakları filan. Ce'Nedra bu konuları tartışmaktan sıkılıyordu, oysa ordunun yürüyüş hızını tayin eden şeyler de bunlardı.

Ansızın, herkesi hayrete düşüren bir şekilde, Sendarya Kralı Fulrach ordunun mutlak kumandanı olmuştu. Her gün ne kadar yol alacaklarına, nerede dinleneceklerine ve kampı nereye kuracaklarına karar veren hep oydu. Bu yetkiyi erzak arabalarının sahibi olmasından alıyordu. Daha kuzey Arendiya'dan geçerlerken tıknaz Sendarya hükümdarı, Alorn krallarının askerlerin tayını için yaptıkları kabataslak planlara bakmış, eleştirel bir tavırla başını sallamış ve seferin bu yanının sorumluluğunu üstlenmişti. Sendarya bir tarım ülkesiydi, erzak depoları da ağzına kadar doluydu. Üstelik belirli mevsimlerde Sendarya yolları arabalarla dolup taşardı. Kral

Fulrach gündelik bir iş yaparmış gibi birkaç emir vermiş ve kervanlar dolusu yüklü araba Arendiya'dan Tolnedra'ya geçmiş, sonra da doğuya dönerek ordunun peşine takılmıştı. Ordunun hızını bu gıcırdayan yük arabaları belirliyordu.

Ulgo Dağlarının eteklerinde birkaç gün ilerlemişken, Kral Fulrach'ın otoritesinin gücü ortaya çıktı.

"Fulrach," dedi Drasniya Kralı Rhodar, Sendar Kralı mola verilmesini işaret ettiğinde. "Bundan daha hızlı ilerlemezsek, doğu yamaçlarına varmak bütün yazımızı alacak."

"Abartıyorsun Rhodar," dedi Fulrach sakin bir tavırla. "Gayet iyi gidiyoruz. Erzak arabaları ağır, hayvanların saat başı dinlenmesi lazım."

"İmkânsız," dedi Rhodar. "Hızı artıracağım."

"Sen bilirsin tabii," dedi kahverengi sakallı Sendar omuz silkip Rhodar'ın dev göbeğine bakarak. "Ama hayvanları bugün yorgunluktan devirirsen, yarın yemek yiyemezsin."

Bu da tartışmayı sona erdirdi.

Ulgoland'ın sarp dağgeçitlerinde hızları daha da azaldı. Ce'Nedra bu sık ormanlar ve sarp kayalar ülkesine girerken heyecanlıydı. Geçen kış onu çok korkutmuş olan Eldrak Grul ile yapılan dövüşü, Algrothların saldırısını ve Hrulgini çok iyi hatırlıyordu. Ancak Ulgo Dağlarındaki canavarların pek azıyla karşılaştılar. Ordunun büyüklüğü yaratıkları uzaklaştırmış olmalıydı. Vo Mandor Baronu Mandorallen, pek az canavara rastladıklarını bildirirken biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Belki de kuvvetlemizin bir gün kadar önünde ilerlersem, bu hayvanların daha vahşi olanlarından birkaçıyla çarpışma imkânı bulurum," dedi bir akşam ateşe dalgın dalgın bakarak.

"Hiç rahat duramıyorsun, değil mi?" dedi Barak.

"Vazgeç Mandorallen," dedi Polgara şövalyeye. "Yaratıklar bize zarar vermiyor, ayrıca onlara dokunmazsak Ulgo Gorimi de memnun olur."

Mandorallen için çekti.

"Hep böyle midir?" diye sordu Anheg Barak'a merakla.

"Tahmin bile edemezsin," diye cevap verdi Barak.

Rhodar, Brand ve Anheg'in bütün şikâyetlerine rağmen, Ulgoland'dan yavaş geçmeleri, askerin gücünü korumuştu; Algarya ovasına indiklerinde hayret verici derecede sağlamdı ordu.

"Algaya Kalesine gideceğiz," dedi Kral Rhodar, ordu son geçidi de aşıp otlaklara yayılırken. "Toparlanmamız lazım, ayrıca mühendisler hazır olmadan yamaca varmamızın da bir anlamı yok. Yarın tepesinden bakan her Thulla ordunun büyüklüğünü bildirmemiz de gerekmiyor."

Böylece ordu adım adım Algarya'dan geçerek ilerlerken, ardında bir mil genişliğinde ezilmiş otlardan bir yol bıraktı. Dev sığır ve at sürüleri bir süre için otlamayı bırakıp hafif bir hayretle geçen kalabalığı izliyor, sonra atlı Algarların gözetiminde yeniden otlamaya dönüyorlardı.

Güney Algarya'nın ortasındaki Dev Kale'nin çevresinde kurulan kamp, millerce ötelere uzanıyordu; gözcü ateşleri ise neredeyse yıldızların yerdeki yansımaları gibiydi. Prenses Ce'Nedra burada ordunun gündelik komutasından daha da uzaklaşmış buldu kendini. Saatleri sıkıntıyla doluydu. Raporlar alıyordu tabii. Sıkı bir eğitim programı hazırlanmış ve böylece yalnızca büyük kısmı profesyonel asker olmayan ordunun eğitimi sağlanmakla kalmamış, disiplin sorunu yaratan işsiz güçsüzlüğün de önüne geçilmişti. Her sabah, mizah duygusu yanından bile geçmemiş olan asık yüzlü Sendar Baronu Albay Brendig, bir önceki günkü eğitimin sonuçlarını bütün ayrıntılarıyla anlatıyor, ayrıca da Ce'Nedra'ya çok sevimsiz gelen başka bir sürü ayrıntıya da giriyordu.

Bir sabah Brendig çekildikten sonra Ce'Nedra sonunda patladı. "Eğer bir kere daha 'kanalizasyon' lafı duyarsam bağıracağım," dedi Adara ile

Polgara'ya. Odasında bir aşağı bir yukarı yürüyor, kollarını sallayıp duruyordu.

"Bu büyüklükteki bir ordu için çok önemli bir şey bu Ce'Nedra," dedi Adara sakin bir sesle. "Ama durmadan bunun sözünü etmesi şart mı? İğrenç bir şey bu."

Küçük şarışın Emanet'e sabırla ayakkabılarını bağlamayı öğretmeye çalışan Polgara başını kaldırıp Ce'Nedra'nın ruh halini bir bakışta kavradı ve bir öneri yaptı hemen: "Siz genç hanımlar, atlarınıza atlayıp bir dolaşmaya çıksanıza. Biraz temiz hava ve idman çok iyi gelecektir."

Sarışın Mimbreli arkadaşları Ariana'yı bulmaları fazla zaman almadı. Nerede arayacaklarını çok iyi biliyorlardı çünkü. Onu Lelldorin'i hayal etmekten kurtarmaları biraz daha zaman aldı. Lelldorin kuzeni Torasin'in yardımıyla bir grup Arendiyalı serfe okçuluğun temel ilkelerini öğretmeye çabalıyordu. Ateşli, genç bir Asturyalı yurtsever olan Torasin orduya geç katılmıştı. Ce'Nedra'nın anladığı kadarıyla iki genç arasında nahoş bazı olaylar olmuştu, ama sonunda savaş ve zafer hayali dayanılamayacak kadar çekici gelmişti Torasin'e. Delikanlı atını çatlatana kadar koşturup batı Ulgoland Dağlarının eteklerinde orduya yetişmişti. Lelldorin ile barışmaları çok duygusal olmuştu, şu anda da birbirlerine her zamankinden daha yakındılar. Ariana'nın gözü ise Lelldorin'den başkasını görmüyordu. Ona bakarken gözlerinde o kadar müthiş bir hayranlık beliriyordu ki, korkutucuydu.

Yumuşak deri Algar binici giysilerine bürünen üç kız, parlak sabah güneşinde kamptan ayrıldılar. Peşlerinde kaçınılmaz olarak Riva Vekilharcının küçük oğlu Olban ve bir muhafız birliği vardı. Ce'Nedra Olban'ı ne yapacağını bilemiyordu bir türlü. Arendiya ormanında pusu kurmuş bir Murgo Ce'Nedra'ya suikast yapmaya kalkışalı beri, genç Rivalı kendisini onun kişisel muhafızlarının başı ilan etmişti ve hiçbir şey onu bu görevden vazgeçiremiyordu. Her nedense, bu işi yaptığı için kraliçesine müteşekkir gibiydi; Ce'Nedra onu vazgeçirmenin tek yolunun bağlamak olduğundan emindi.

Sıcak, bulutsuz bir gündü; mavi gökyüzü uzun otların rüzgârda salındığı uçsuz bucaksız Algarya ovası boyunca uzanıyordu. Kampın görüş

alanından çıktıklarında bir sevinç kapladı Ce'Nedra'nın içini. Kral Ço-Hag'ın kendisine hediye ettiği beyaz bir ata binmişti –sabırlı, iyi huylu Asil adında bir attı bu. Asil pek uygun bir isim değildi aslında, çünkü pek tembel bir attı bu. Yumuşak başlılığının esas sebebi de yeni sahibinin çok ufak tefek olması, ona hiç ağırlık yüklememesiydi. Üstelik, sevgi gösterileri hep abartılı olan Ce'Nedra atı sürekli pışpışlıyor, ona durmadan elmalar ve şekerler veriyordu. Az çalışıp çok yiyen Asil de gözle görülür biçimde şişmanlamaya başlamıştı.

Yanında iki arkadaşı, peşinde de genç Olban, prenses tombul, beyaz atına atlayıp çayırlara doğru sürmeye başladı. Bu gezinti ona müthiş bir özgürlük hissi vermişti.

Büyük, eğimli bir tepenin eteklerinde atlarını dizginleyip biraz dinlendirdiler. Göğsü körük gibi inip kalkmakta olan Asil omuzunun üstünden hanımına sitemle bakıyordu, ama Ce'Nedra kalpsiz bir tavırla bu sessiz şikâyeti görmezden geldi. "Atla gezmek için ne güzel bir gün,"dedi hevesle.

Ariana içini çekti.

"Haydi, haydi," dedi Ce'Nedra gülerek. "Lelldorin kaçmıyor Ariana; erkeklere arada bir kendimizi özletmek iyidir."

Ariana sıcak bir tavırla gülümsedi, ama hemen ardından yine içini çekti. "Bizim onları özlememiz o kadar iyi değil ama," dedi sonra çok ciddi bir yüzle.

"Bu harika koku da ne?" dedi Ce'Nedra ansızın.

Adara pürüzsüz yüzünü havaya kaldırıp hafifçe esen rüzgârı kokladı, sonra tam olarak nerede bulunduklarını anlamak ister gibi hızla etrafına bakındı. "Beni izleyin," dedi sesinde alışılmadık bir emir verme tonuyla, sonra atını tepenin öteki tarafına doğru sürdü. Tepenin yukarılarına doğru, alçak koyu yeşil çalılardan oluşan bir küme, uçuk lavanta rengi çiçeklerle kaplıydı. Bir mavi kelebek sürüsü, heyecanlı bir bulut gibi kaplamıştı çiçeklerin üstünü. Adara hiç durmadan atını tepeye sürdü ve çiçeklerin yanında yere atladı.

Sonra hafif bir çığlık atarak, saygıyla diz çöktü ve çalıları kucaklamak ister gibi kollarıyla sardı.

Ce'Nedra yaklaştığında sevgili dostunun gri gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu fark etti, ama yüzü gülümsüyordu. "Neyin var Adara?" diye sordu.

"Benim çiçeklerim bunlar," dedi Adara çınlayan bir sesle. "Bu kadar çabuk büyüyüp yayılacaklarını tahmin etmemiştim."

"Nasıl yani?"

"Bu çiçeği geçen kış Garion yarattı –sadece benim için. Bir tane vardı, sırf bir tane. Onun elinde yoktan varolduğunu gördüm. Unutmuştum çoktan. Bakın bir mevsimde nasıl da çoğalmışlar."

Ce'Nedra'nın içi kıskançlıkla burkuldu. Garion ona bir çiçek yaratmamıştı hiç. Eğilip lavanta rengi tomurcuklardan birini çalıdan kopardı –biraz sertçe bir hareketle. "Yana yatık," dedi burnunu çekip eleştirel bir tavırla çiçeği inceleyerek. Ama daha söz ağzından çıkar çıkmaz da pişmanlıkla dudağını ısırdı.

Adara kırgın bir tavırla baktı yüzüne.

"Şaka yapıyordum Adara," dedi Ce'Nedra telaşla, sahte bir kahkaha atarak. Elinde olmadan, çiçekte bir kusur arıyordu hâlâ. Elindeki yana yatık tomurcuğu kokladı. Kokusu bütün dertlerini alıp götürüyor, içini açıyordu.

Ariana da atından inmiş çiçeklerin güzel kokusunu içine çekmekteydi, ama kaşları da hafifçe çatıktı. "Bu tomurcuklardan biraz toplayabilir miyim Leydi Adara?" diye sordu. Kanaatimce bu güzel yapraklarda gizlenmiş tuhaf bir hususiyet olabilir. Belki Leydi Polgara ilgilenir bunlarla, belki de benim şifalı otlar hakkındaki malumatımın görmeye yetmediği şifalı bir veçheleri vardır."

Ce'Nedra her zamanki gibi kırdığı potu tamir etmek için karşı yönde aşırıya kaçıp, "Harika!" diye haykırdı ellerini çırparak. "Senin çiçeğinin çok faydalı bir ilaç olduğu ortaya çıkarsa ne güzel olur, değil mi Adara? Mucizevi bir

tedavi gibi mesela. O zaman adına 'Adara Gülü' deriz ve hastalar da adını hep şükranla anar."

"Güle pek benzemiyor Ce'Nedra," dedi Adara.

"Saçma," dedi Ce'Nedra kayıtsız bir tavırla. "Ben kraliçe değil miyim? Gül diyorsam güldür. Çiçekleri hemen Leydi Polgara'ya götürelim." Çiçekleri yeyip yememe konusunda karar vermeye çalışırmış gibi duran tombul atına dönerek, "Haydi Asil," dedi prenses abartılı bir tavırla. "Dörtnala Kale'ye."

Asil "dörtnala" lafını duyunca gözle görülür biçimde irkildi.

Polgara çiçekleri dikkatle inceledi, ama prensesi ve arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratarak, tıbbi değerleri hakkında acele bir karara varmaktan kaçındı. Hevesi biraz kırılan küçük prenses de odasına ve görevlerine geri döndü.

Odasında Albay Brendig'i kendisini bekler buldu. Ce'Nedra Albay Brendig'in hayatta gördüğü en pratik adam olduğuna karar vermişti. Hiçbir ayrıntıyı önemsememezlik etmiyordu Albay. Başka birinde kılı kırk yarmak olarak görünebilirdi bu özellik, ama Brendig'in büyük şeylerin aslında küçük şeylerin bir araya gelmesinden oluştuğuna olan inancı, onun bu ayrıntılara önem verme huyuna sakin, ağırbaşlı bir yan kazandırıyordu. Kampın her yerinde her an mevcuttu sanki, onun geçtiği yerlerde çadır ipleri gerginleştiriliyor, malzeme yığınları düzenleniyor, ceketler ilikleniyordu.

"Umarım Haşmetmeapları gezilerinden memnun kalmışlardır," dedi Albay Ce'Nedra içeri girerken eğilip selam vererek.

"Sağolun Albay Brendig," dedi prenses. "Haşmetmeapları memnun kaldılar." Ce'Nedra dalgacı bir ruh halindeydi ve bu ciddi yüzlü Sendarı iğnelemek de hep hoşuna gidiyordu.

Albay Brendig'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirir gibi oldu, ama sonra hemen günlük raporuna geri döndü. "Drasniyalı mühendislerin gemileri yardan yukarı çekecek mekanizmayı hemen hemen tamamladıklarını bildirmekten sevinç duyuyorum," dedi Albay. "Geriye

kalan tek şey, Çerek gemilerinin ağırlığını dengeleyecek karşı ağırlıkları mekanizmaya eklemek."

"Ne güzel," dedi Ce'Nedra, adamcağızı deliye çevirdiğini çok iyi bildiği boş, biraz da salakça bir gülümsemeyle.

Brendig'in çenesi biraz kasıldı, ama bunun dışında hiç renk vermedi. "Çerekler gemilerinin yelken direklerini söküp gemileri karadan taşımaya hazırlanıyorlar," deye devam etti. "Yarın tepesindeki istihkâmlar ise hesapladığımızdan birkaç gün önce tamamlandı."

"Ah, harika! Harika!" diye haykırdı Ce'Nedra küçük bir kız gibi ellerini çırparak.

"Lütfen Haşmetmeap," diye yalvardı Brendig.

"Kusura bakmayın Albay Brendig," dedi Ce'Nedra adamcağızın elini okşayarak. "Ama nedense içimdeki zalim bir yanı kışkırtıyorsunuz hep. Hiç gülmez misiniz siz?"

Albay tamamen ifadesiz bir yüzle ona bakarak, "Gülüyorum ya işte Haşmetmeap," dedi. "Ha, bu arada, Tolnedra'dan bir ziyaretçiniz var."

"Ziyaretçi mi? Kim?"

"General Varana adlı biri, Anadile Düküymüş."

"Varana mı? Burada mı? Algarya'da ne işi var onun? Yalnız mı?"

"Yanında birkaç Tolnedralı bey var," diye cevap verdi Brendig. "Üniformaları yok, ama hepsinde de bir asker havası var. Kişisel gözlemciler olarak geldiklerini söylüyorlar. General Varana uygun bir zamanınızda sizi ziyaret etmek istediğini belirtti."

"Tabii Albay Brendig," dedi Ce'Nedra, bu kez gerçek bir hevesle. "Hemen çağırtın onu."

Ce'Nedra General Varana'yı bebekliğinden beri tanırdı. General kırlaşmaya başlamış kıvırcık saçlı, tıknaz bir adamdı. Sağ dizindeki bir sakatlık

yüzünden hafifçe topallayarak yürürdü. Anadile ailesine özgü alaycı, her şeyi hafife alan bir mizah duyusu vardı. Tolnedra'nın tüm soylu aileleri arasında Borunelerin kendilerini en yakın hissettikleri aile Anadilelerdi. Birincisi, iki aile de güneyliydi ve Anadileler kuzeyin güçlü aileleri karşısında hep Boruneleri desteklemişlerdi. Anadile sadece bir dukalık olmasına rağmen, Borune Grandükleri ile yaptıkları ittifaklarda teba olma durumuna düşmemişti hiç. Tersine Anadile dükleri çoğunlukla bu güçlü komşularıyla dalga geçerlerdi. Ciddi tarihçiler ve devlet adamları yetenekli Anadile ailesinin İmparatorluk Tahtı üzerinde hak iddia edecek servete sahip olmamasını bir talihsizlik olarak görmüşlerdi hap.

General Varana Ce'Nedra'nın onu sabırsızca beklediği odaya topallayarak girdiğinde, dudaklarında hınzır bir gülümseme vardı ve bir kaşı hafifçe yukarı kalkmıştı. "Haşmetmeap," dedi eğilerek.

"Varana Amca," diye haykırdı prenses, koşup ona sarılarak. Varana gerçek amcası değildi, ama hayatı boyunca hep öyle hitap etmişti ona.

"Neler becerdin sen böyle küçük Ce'Nedra?" Gülerek prensesi adaleli kollarıyla kucakladı. "Dünyanın altını üstüne getiriyorsun. Bir Borune'nin Algarya'nın ortasında, arkasında bir Alorn ordusuyla ne işi var?"

"Mishrak aç Thull'u işgal edeceğim," dedi Ce'Nedra hınzır bir tavırla.

"Yaa? Neden? Yoksa Thull Kralı Gethell Borune ailesine hakaret falan mı etti? Ben öyle bir şey duymamıştım."

"Bu Alornlar arasında bir mesele."

"Anladım. Tabii o zaman olur. Alornların bir şey yapmaları için sebep gerekmez ne de olsa."

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Ce'Nedra.

"Tabii dalga geçiyorum Ce'Nedra. Anadileler birlerce yıldır Borunelerle dalga geçiyorlar."

Prenses suratını asarak, "Bu mesele çok ciddi Varana Amca," dedi.

"Tabii ki öyle," dedi General, kızın ileriye uzattığı alt dudağına dokunarak. "Ama bu dalga geçmememi gerektirmez."

"Seninle başa çıkılmaz," dedi Ce'Nedra elinde olmadan gülerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Gözlüyorum," dedi adam. "Generallerin sık sık yaptığı bir iştir bu. Şu anda dünyada sürmekte olan tek savaş seninki, o yüzden bazılarımız bir uğrayıp bakalım dedik. Aslında bunu Morin önerdi."

"Babamın Başmabeyincisi mi?"

"Evet, yanılmıyorsam görevi buydu."

"Morin böyle bir şeyi kendi başına yapmaz."

"Sahi mi? Ne ilginç bir haber."

Ce'Nedra kaşlarını çatıp saçını çiğnemeye başladı. Varana hemen uzanıp saçı çıkardı ağzından. "Morin babam ona söylemeden hiçbir şey yapmaz," dedi kız dalgın dalgın, saçını yeniden ağzına sokarak.

Varana bukleyi tekrar elinden aldı.

"Yapma," dedi Ce'Nedra.

"Neden? Baş parmağını emme huyundan böyle vazgeçirmiştim seni."

"Bu başka. Şimdi düşünüyorum."

"Ağzın kapalı düşün."

"Bu babamın fikriydi, değil mi?"

"İmparatorun aklından geçenleri bildiğimi iddia edemeyeceğim," dedi adam.

"Ben ederim, ihtiyar tilkinin hesabı ne?"

"İnsan babasına böyle der mi hiç?"

"Burada gözlemci olarak bulunduğunu mu söylüyorsun?"

Varana başıyla onayladı.

"Belki birkaç öneri de yapabilirsin, ha?"

General omuz silkerek, "Eğer dinleyen olursa," dedi. "Burada resmi olarak bulunmuyorum. İmparatorluk politikası buna izin vermez. Senin Riva Kraliçesi olduğun iddiası Tol Honeth'de resmen kabul görmüyor biliyorsun."

Ce'Nedra uzun kirpiklerinin arasından yan yan baktı. "Bu öneriler... Mesela kazayla bir Tolnedra lejyonunun yakınında bulunsan ve yönlendirilmeye ihtiyaçları olduğunu hissetsen, 'İleri marş!' gibi şeyler olabilir mi?"

"Böyle bir durum olabilir, evet," dedi Varana ciddi bir ifadeyle.

"Yanında da genelkurmaydan birileri var, değil mi?"

"Evet, arkadaşlarımın çoğu zaman zaman bu örgütte çalışmışlardır." Gözleri gizli bir hınzırlıkla parlıyordu.

Ce'Nedra buklesini yeniden ağzına soktu, General Varana bir daha elinden aldı.

"Drasniya Kralı Rhodar ile tanışmak ister misin?" diye sordu Generale.

"Haşmetmeaplarıyla tanışmaktan şeref duyarım."

"Gidip onu görelim öyleyse."

"Neden olmasın?"

"Seni seviyorum amca," dedi Ce'Nedra gülerek adamın boynuna sarılırken.

Kral Rhodar'ı, Kral Ço-Hag'ın onlar için hazırladığı büyük bir odada, diğer ordu liderleriyle toplantı halinde buldular. Ordu liderleri arasında resmiyet

gösterileri tamamen ortadan kalkmıştı artık. Çoğu rahat, at derisinden koltuklara yayılmış, kızıl kaftanlı Rhodar'ın bütün duvarı kaplayan bir haritanın üstünde, elinde bir ip parçasıyla mesafeleri ölçmesini izliyorlardı. "Bana o kadar da uzak görünmüyor," diyordu Rhodar Kral Ço-Hag'a.

"Haritan düz de ondan Rhodar," diye cevap verdi Ço-Hag. "O bölgede arazi dağlıktır. Emin ol üç gün alır."

Kral Rhodar öfkeyle homurdanarak, "Öyleyse vazgeçmeliyiz," dedi. "O kaleleri yakmak istiyordum, ama kimseyi intihara zorlayamam. Atla üç günlük yol çok uzak."

"Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra nezaketle.

"Efendim evladım?" Rhodar hâlâ haritaya bakarak kaşlarını çatıyordu.

"Sizi biriyle tanıştırmak istiyorum."

Kral Rhodar döndü.

"Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra resmi bir tavırla, "sizi Anadile Dükü ile tanıştırabilir miyim? General Varana, bu da Drasniya Kralı Hazretleri Rhodar."

İki adam gözleriyle birbirlerini yoklayarak, saygıyla eğildiler. "Generalin ünü kendinden önce bize ulaştı," dedi Kral Rhodar.

"Haşmetmeaplarının askeri bir deha olduğu sır gibi saklanmış," diye cevap verdi Varana.

"Bu kadar kibarlık yeter mi dersiniz?" diye sordu Rhodar.

"Yetmezse bile ileride birbirimize karşı son derece nazik olduğumuz konusunda yalan söyleyebiliriz," dedi Varana.

Kral Rhodar sırıtarak, "Pekâlâ," dedi. "Tolnedra'nın baş taktisyeninin Algarya'da ne işi var?"

"Gözlem, Haşmetmeap."

"Bu hikâyeden vazgeçmeyeceksiniz, öyle mi?"

"Tabii. Politik nedenlerle Tolnedra bu olayda tarafsız bir konumda kalmak zorunda. Eminim Drasniya istihbarat örgütü Haşmetmeaplarını durumun gerçekleri hakkında bilgilendirmiştir, İmparatorluk sarayındaki beş casusunuz işlerini çok iyi bilen adamlar."

"Aslında altı," dedi Kral Rhodar.

"Bilmeliydik," dedi General Varana bir kaşını kaldırarak.

"Duruma göre değişiyor," dedi Rhodar omuz silkerek. "Stratejik konumumuzu biliyor musunuz?"

"Evet, bana bilgi verildi."

"Değerlendirmeniz nedir? Bir gözlemci olarak yani?"

"Başınız dertte."

"Teşekkürler," dedi Rhodar alayla.

"Rakamlar savunma konumuna geçmenizi gerektiriyor."

"Tek derdimiz Taur Urgas ve güney Murgoları olsa haklı olurdunuz," dedi Rhodar başını sallayarak. "Ama Zakath her gün Thull Zelik'e yeni birlikler indiriyor. Eğer müstahkem bir mevkide beklersek, sonbahara kadar Malloryalılar bizi boğar. Meselenin en can alıcı noktası, Anheg'in donanmasını Doğu Denizi'ne indirip Mallorya gemilerini durdurmak. Bunu becerebilmek için biraz kumar oynayacağız."

Varana haritayı inceleyip, "Eğer gemileri Mardu Nehrinden geçirecekseniz, Thull başşehrini etkisiz hale getirmelisiniz," dedi Thull Mardu'yu göstererek. "Tol Honeth gibi bir adadır o da, nehrin ortalık yerinde. Düşman bir gücün elinde olduğu sürece gemileri yanından geçirmeniz mümkün değil. Şehri almanız lazım."

"Bunu biz de düşündük," dedi Kral Anheg elinden hiç düşmeyenj bira maşrapasıyla yayıldığı koltuktan."

"Anheg'i tanıyor musunuz?" diye sordu Rhodar generale.

"Ününü biliyorum," dedi Varana Kral Anheg'e doğru eğilerek.

"Haşmetmeap," dedi saygıyla.

"General," dedi Anheg başıyla selam vererek.

"Eğer Thull Mardu iyi savunuluyorsa, almak için kuvvetlerinizin üçte birini feda etmeniz gerekir," diye devam etti Varana.

"Şehirdeki garnizonu dışarı çekeceğiz," dedi Rhodar.

"Nasıl?"

"Korodullin ile ben bu işi üstlendik," dedi Kral Ço-Hag alçak sesle. "Yarın tepesine vardığımızda, Mimbre şövalyeleri yayılıp önlerine gelen bütün kasaba ve şehirleri ezecekler. Benim kabilelerim de tarım alanlarına saldırıp bütün ürünleri yakacak."

"Bunun bir şaşırtmaca olduğunu anlayacaklardır Haşmetmeap," dedi Varana.

"Tabii," diye gürledi Brand. "Ama neyi gizlemek için şaşırtmaca? Thull Mardu'nun esas hedefimiz olduğunu anlayacaklarını sanmıyorum. Saldırıları mümkün olduğunca geniş bir alana yayacağız. O şehirlerin ve ürünlerin kaybı başta kabul edilebilir olacak, ama bir süre sonra korumak için tedbir almak zorunda kalacaklardır."

"O zaman sizi engellemek için Thull Mardu'daki birlikleri dışarı çıkaracaklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Evet, planımız bu," dedi Kral Rhodar.

Varana olumsuz anlamda salladı başını. "Rak Goska'dan Murgoları, Thull Zelik'ten de Malloryalıları getireceklerdir. O zaman Thull Mardu'ya bir baskın yerine genel bir savaşla karşı karşıya kalırız."

"Siz olsanız öyle yapardınız General Varana," diye itiraz etti Kral Rhodar. "Ama siz Zakath ya da Taur Urgas değilsiniz. Stratejimiz bu iki adam hakkındaki değerlendirmelerimize dayanıyor, ikisi de bizim büyük bir tehlike olduğumuza karar vermeden önce kuvvetlerini bağlamayacaktır, ikisi de ordularının büyük bir kısmını korumak istiyor. Onlar açısından biz geçici bir huzursuzluk kaynağıyız sadece, ordularını savaş alanına çıkarmak için bir bahane. Onlar için gerçek savaş birbirlerine saldırdıklarında başlayacak, ikisi de karışmaktan sakınarak, sadece göstermelik bir destekle Thull Kralı Gethell'i yalnız bırakacaklardır. Eğer hızlı hareket edebilirsek, onlar ne olduğunu anlayana kadar Anheg'in gemilerini Doğu Denizi'ne indirir, kuvvetlerimizi de sıradağlara çekeriz."

"Ya sonra?"

"Sonra, Taur Urgas yere çivilenmiş gibi Rak Goska'da kalır," dedi Kral Anheg kıkırdayarak. "Ben Doğu Denizi'nde Mallorya gemilerini birer birer batırırken, o da bana tezahürat yapar."

"Zakath ise Thull Zelik'e indirdiği birlikleri bize karşı riske atmak istemeyecektir," diye ekledi Brand. "Çok adam kaybederse avantaj Taur Urgas'a geçer."

General Varana durumu düşündü bir süre. "Üç köşeli bir kilit durumu," dedi sonra. "Aynı bölgede üç ordu, ama hiçbiri hareket etmek istemiyor."

"Savaşın en iyi şekli," dedi Kral Rhodar sırıtarak. "Kimsenin burnu kanamayacak."

"Taktik açıdan tek sorununuz. Thull Mardu'ya saldırmadan önceki baskınlarınızın şiddetini ayarlamakta," dedi Varana. "Garnizonu şehirden ayıracak kadar ciddi, ama Zakath ve Taur Urgas'ı uyandırmayacak kadar da önemsiz olmalılar. Bu çok inci bir çizgi beyler."

"Tam da bu yüzden," dedi Rhodar havalı bir tavırla eğilerek, "Tolnedra'nın en önde gelen taktisyeninin danışman olarak yanımızda bulunması bizi mutlu ediyor."

"Lütfen Haşmetmeap," dedi Varana bir elini kaldırarak. "Danışmanlık yapamam, sadece öneride bulunabilirim. Bir gözlemci ancak önerebilir. Danışman sözü taraf tutmakta olduğumu ima eder ki, bu da İmparatorluğun tam tarafsızlık politikasına aykırı olur."

"Ya," dedi Kral Rhodar. Sonra Kral Ço-Hag'a dönerek, "Lütfen İmparatorluk önermeni ile adamlarının rahat etmesini sağlayın," dedi sırıtarak.

Ce'Nedra bu iki zeki adamın arasında sıkı bir dostluğun başlamak üzere olduğunu gizli bir keyifle izliyordu. "Sizi eğlencelerinizle başbaşa bırakıyorum beyler," dedi sonunda. "Askeri tartışmalar başımı ağrıtıyor, o yüzden başımı belaya sokmayacağınıza güveniyorum."

İki gün sonra Relg, yanında Gorim'in yolladığı yaprak zırhlı vatandaşlarıyla Ulgoland'dan geldi. Ordu Kale'ye varalı beri geri planda kalmayı tercih eden Taiba, Ulgoları getiren arabalar gıcırdayarak kapılara yaklaşırken, Ce'Nedra ve Leydi Polgara ile birlikte onları karşılamaya çıktı. Güzel Maraglı kadın sade, hatta dümdüz bir keten elbise giymişti, ama menekşe rengi gözleri pırıl pırıldı. Kukuletalı yaprak zırhı bir kertenkelenin derisi gibi başını ve omuzlarını örten Relg, en öndeki arabadan atladı. Barak ve Mandorallen'in selamlarına kısaca cevap verdi, ama gözleri kapıdaki grubu tarıyordu. Sonunda Taiba'yı görünce gerginliği geçti ve konuşmadan kadına doğru yürüdü. Karşılaşmaları sessizdi, birbirlerine dokunmadılar, ama Taiba'nın eli istemsiz bir şekilde Relg'e uzanıp geri çekildi birkaç kere. Güneşin altın ışıklarında, gözleri birbirlerinin yüzünde kaybolmuş, durdular. Çevrelerinde o kadar derin bir mahremiyet halesi oluşmuştu ki, başka kimse umurlarında değildi. Taiba'nın gözleri Relg'in yüzünden ayrılmıyordu, ama bu gözlerdeki ifade Ariana'nın Lelldorin'e bakarken gözlerinde beliren boş hayranlık ifadesine benzemiyordu hiç. Daha ziyade bir soru vardı burada, hatta bir meydan okuma. Relg'in bakışı ise, karşı konulamaz iki itki arasında parçalanmış birinin ifadesiydi. Ce'Nedra bir süre onları izledi, sonra o da gözlerini çevirmek zorunda kaldı.

Ulgolar Kale'nin temelindeki loş, mağara gibi salonlara yerleştirdiler; Relg burada yurttaşlarını gözlerini güneş ışığına alıştırma ve açık gökyüzü karşısında Ulgoların kapıldığı akıldışı paniği yenme konusunda eğitmeye başladı.

O akşam güneyden bir grup daha geldi, ikisi beyaz cübbeler, biri ise paçavralar içinde üç kişi kapıda belirip içeriye alınmalarını istediler. Kapıdaki Algarlar onları hemen içeri aldı ve bir muhafız Leydi Polgara'nın mumlarla aydınlatılmış dairesine koşarak geldiklerini haber verdi.

"Buraya getirin," dedi Polgara, yüzü kül gibi olmuş, titreyen zavallı haberciye. "O kadar uzun süredir yalnız yaşıyorlar ki, kalabalık onları rahatsız edebilir."

"Derhal Leydi Polgara," dedi titreyen Algar eğilerek. Bir an tereddüt etti, sonra, "Gerçekten söylediği şeyi yapar mı?" diye sordu.

"Kim sana ne yapacakmış?"

"Çirkin olanı. Dedi ki..." Adam birden durarak kiminle konuşmakta olduğunu hatırladı. Yüzü kızararak, "Burada tekrarlamasam iyi olacak Leydi Polgara," dedi sonra. "Ama çok korkunç bir şeydi."

"Ha," dedi Pol, "sanıyorum neyi kastettiğini anladım. En sevdiği ifadelerden biridir. Bence emniyettesin. Onu dikkat çekmek için söyler yalnızca. Böyle bir şeyin insanı öldürmeden yapılabileceğini sanmıyorum."

"Hemen getiriyorum Leydi Polgara."

Büyücü yemek için odasına gelmiş olan Ce'Nedra, Adara ve Ariana'ya bakarak, "Hanımlar," dedi ciddi bir ifadeyle. "Konuklarımız var. İkisi dünyanın en tatlı insanlarıdır, ama üçüncünün ağzı biraz bozuktur. Eğer böyle şeylerden rahatsız oluyorsanız, gitseniz iyi olur."

Üçüyle Aldur Vadisindeki karşılaşmasını hatırlayan Ce'Nedra hemen ayağa fırladı.

"Sen değil Ce'Nedra," dedi Polgara. "Korkarım senin kalman gerek."

Ce'Nedra yutkunarak, "Yerinizde olsam giderdim," dedi arkadaşlarına.

"O kadar kötü mü?" diye sordu Adara. "Daha önce de küfreden erkekler gördüm."

"Böylesini görmemişsindir," dedi Ce'Nedra.

"Beni meraklandırdın işte," diye gülümsedi Adara. "Kalacağım."

Beltira ve Belkira Ce'Nedra'nın hatırladığı kadar ulvi görünüşlüydüler, ama şekilsiz Beldin daha da çirkin ve berbattı. Ariana Beldinle Leydi Polgara'nın selamlaşmaları bitmeden kaçtı. Adara bembeyaz olduysa da cesaretle dayandı. Derken iğrenç küçük adam Ce'Nedra'yı selamlamak üzere döndü; sorduğu birkaç soru prensesi saçlarının diplerine kadar kızarttı. Adara tam bu noktada yenilgiyi kabul ederek çekildi.

"Kızlarının nesi var Pol?" dedi Beldin masum bir tavırla keçeleşmiş saçlarını kaşıyarak. "Buharlaşıp gidiyorlar."

"İyi yetişmiş hanımlar onlar amca," diye cevap verdi Polgara. "Bazı sözler kulaklarını rahatsız ediyordur."

"Bu kadarcık mı?" Kaba kaba güldü. "Bu kızıl saçlı biraz daha dayanıklı çıktı."

"Sözleriniz beni de arkadaşlarım kadar rahatsız ediyor Beldin Efendi," dedi Ce'Nedra istifini bozmadan. "Ama utanmaz bir kamburun bozuk ağzı yüzünden yerimi terk etmeye hiç niyetim yok."

"Fena değil," diye kutladı onu Beldin kendini bir koltuğa atarak. "Ama rahatlamayı öğrenmen lazım. Bir hakaretin bir temposu, bir akışı vardır ki daha onu öğrenememişsin."

"Daha çok genç amca," dedi Polgara.

Beldin prensese çapkın çapkın bakarak, "Yaa, öyle," dedi.

"Kes şunu," diye emretti Polgara.

"Seferinize..."

"...Katılmaya geldik," dedi ikizler. "Beldin Grolimlerle..."

"...karşılaşabileceğinizi ve yardıma..."

"...ihtiyacınız olabileceğini söyledi."

"Acıklı, değil mi?" dedi Beldin. "Hâlâ doğru dürüst konuşmayı öğrenemediler." Polgara'ya baktı. "Bütün ordun bu kadar mı?"

"Çerekler bize nehirde katılacak," diye cevap verdi Polgara.

"Daha hızlı konuşmalıymışsın," dedi Beldin Ce'Nedra'ya. "Yeterli adamın yok. Güneyli Murgolar bozuk etteki kurtçuklar gibi çoğalır, Malloryalılar ise sinek gibi."

"Stratejimizi vakti gelince anlatırım amca," dedi Polgara. "Angarak ordularıyla meydan savaşına girmeyeceğiz. Sadece şaşırtmaca yapıyoruz burada."

Beldin iğrenç bir sırıtışla, "Belgarath'ın tüydüğünü öğrendiğin zaman suratının halini görmek için neler vermezdim," dedi.

"Yerinizde olsam bu konuyu açmazdım Beldin Efendi," diye araya girdi Ce'Nedra. "Leydi Polgara Belgarath'ın kararından pek hoşlanmadı, ona bunu hatırlatmak akıllıca olmayabilir."

"Ben Pol'ün küçük krizlerini daha önce de gördüm," dedi Beldin omuz silkerek. "Bana bir domuz ya da koyun getirtsene Pol. Açım."

"Yemeden önce pişirmek âdettendir amca."

"Neden?" diye sordu Beldin şaşkınlıkla.

Onuncu Bölüm

Üç gün sonra ordu, Algar Kalesinden Algarların Aldur Nehrinin doğu kıyısında hazırladıkları geçici kamp yerine doğru ilerlemeye başladı. Her ulusun birlikleri ayrı, geniş bir yürüyüş kolu oluşturmuş, diz boyu otlarda geniş bir iz bırakıyordu. Ortadaki kolda sancaklarını yükseltmiş, resmi geçit disipliniyle yürüyen Tolnedra lejyonları vardı. General Varana geleli beri lejyonların görüntüsü bir hayli iyileşmişti. Tol Vordue yakınındaki düzlükteki isyan Ce'Nedra'ya çok sayıda asker kazandırmıştı, ama hiç subay yoktu. Teftiş korkusu kalkınca, lejyonlara bir gevşeklik hâkim olmuştu. General Varana askerlerin zırhlarındaki pas lekelerini ya da çoğunun traşsız olmasını sözkonusu etmemişti hiç. Yüzündeki hafif memnuniyetsizlik ifadesi yetmiş de artmıştı bile. Lejyonlara komuta eden gedikli çavuşlar generalin yüzüne bir bakıp derhal gerekli tedbirleri almışlardı. Pas lekeleri kayboldu, düzenli traş olmak yeniden popülerleşti. Traşlı suratlarda birkaç morluk görüldüğü oluyordu tabii, eli ağır çavuşların askerleri tatilin bittiğine ikna etmek için biraz sert davrandığının göstergeleriydi bunlar.

Lejyonların bir yanında pırıl pırıl parlayan Mimbre şövalyeleri vardı; dimdik duran mızrakları bir orman gibiydi ve uçlarındaki rengârenk sancaklar rüzgârda dalgalanıyordu. Yüzlerinde müthiş bir hevesin izleri vardı, pek başka bir şey de yoktu zaten. Ce'Nedra için için onların müthiş savaşçılar olarak ünlenmelerinin nedeninin, kafalarında düşünceyi andıran herhangi bir şey olmamasına bağlı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir Mimbre birliğinin kışa ya da yükselen denize keyifle saldırması için bir iki teşvik edici söz yetebilirdi.

Lejyonların öteki yanında, yeşil-kahverengi giysiler içinde Asturyalı okçular geliyordu. Bu düzenleme kasıtlı olarak yapılmıştı tabii. Asturyalılar zekâ açısından Mimbreli kuzenlerinden daha parlak olmadıklarından, tatsız olaylar çıkmasını önlemek için aralarına başka birliklerin sokulması uygun görülmüştü.

Asturyalıların arkasında, griler giyinmiş, ciddi yüzlü Rivalılar geliyordu; yanlarında da donanmaya katılmamış olan az sayıda Çerek vardı. Çerek donanması yarın dibine karadan taşınmak üzere hazırlık yapmaktaydı bu

sırada. Mimbre şövalyelerinin yanında, ev yapımı üniformalarıyla Sendaryalı milisler yürüyordu. Ordunun gerisinde ise Kral Fulrach'ın gıcırdayan erzak arabaları ufka kadar uzanıyordu. Algar kabileleri ise düzenli bir sıra halinde ilerlemiyordu; küçük kümeler halinde yedek atları ve yarı vahşi sığır sürülerini güdüyorlardı ordunun en dışında.

Zırhını giyip beyaz atına binmiş olan Ce'Nedra'nın yanında General Varana vardı. Adama davalarının ne olduğunu anlatmaya çalışıyorsa da, pek başarılı olamıyordu.

"Evladım," dedi general sonunda, "ben Tolnedralıyım ve askerim. Bu ikisi de herhangi türden bir mistisizmi kabul etmeme uygun değil. Şu anda baş sorunum bu kalabalığın nasıl besleneceği. Erzak arabalarınız dağların gerisine, ta Arendiya'ya kadar uzanıyor. Bu da çok uzun bir yol Ce'Nedra."

"Kral Fulrach o işi halletti amca," dedi Ce'Nedra havalı bir tavırla. "Biz ilerlerken, Sendarlar da Büyük Kuzey Yolu üzerinden Aldurford'a erzak taşıyor, oradan da kampa getiriyorlar. Bizi bekleyen hektarlarca alana yığılmış erzak var orada."

General Varana onaylayarak başını sallayıp, "Sendarlardan iyi iaşe subayı oluyor," dedi. "Silah da getiriyorlar mı?"

"Bu konuda bir şeyler söylemişlerdi," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Oklar, şövalyeler için yedek mızraklar filan, işlerini biliyorlar, o yüzden ben de fazla soru sormuyorum."

"Aptalca bir şey yapıyorsun Ce'Nedra," dedi Varana sözünü sakınmadan. "Bir orduya komuta ederken bütün ayrıntıları bilmelisin."

"Orduya ben komuta etmiyorum ki amca," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Ben sadece başındayım ordunun. Kral Rhodar işleri yürütüyor."

"Ya ona bir şey olursa ne yapacaksın?"

Ce'Nedra ansızın buz kesildi.

"Bu gerçek bir savaş Ce'Nedra, insanlar da savaşlarda ölür, yaralanır. Etrafında olup bitenlerle ilgilenmeye başlasan iyi olur benim küçük prensesim. Savaşa giderken başını yastığına gömmek başarı şansını artırmıyor." Dik dik yüzüne bakarak, "Tırnaklarını yeme Ce'Nedra," diye ekledi. "Ellerini çirkinleştiriyorsun."

Nehir kıyısındaki kamp yeri dev gibiydi; merkezinde de Kral Fulrach'ın erzak deposu vardı; çadırlar ve düzenli bir şekilde yığılmış malzemelerden oluşan bir şehirdi burası neredeyse. Nehir kıyısında düz karınlı bir sürü mavna bağlanmış, boşaltılmayı bekliyordu.

"Adamların boş durmamış," dedi Kral Rhodar tıknaz Sendarya kralına, brandayla örtülmüş erzaklar ve düzenli bir şekilde kurulanmış mühimmat arasındaki dar bir yoldan ilerlerlerken. "Neler getireceğini nereden biliyordun?"

"Arendiya'dan geçerken not almıştım," diye cevap verdi Kral Ful rach. "Neye ihtiyacımız olacağını anlamak çok zor değildi –çizmeler, oklar, yedek kılıçlar filan. Şu anda sadece yiyecek getiriyoruz. Algar sürüleri bize taze et sağlıyor, ama insanlar etten başka bir şey yemezlerse hasta olurlar."

"Burada orduyu bir yıldan fazla besleyecek kadar yiyecek var," dedi Kral Anheg.

"Kırk beş gün," diye düzeltti Kral Fulrach başını sallayarak. "Otuz günlük yiyecek burada, iki haftalık yiyecek de yarın başında Drasniyalıların inşa ettikleri kalelerde. Güvenlik payımız bu. Mavnalar günlük yiyeceğimizi taşımaya devam ettikçe, elimizde hep bu kadar olacak. Amacımızın ne olduğuna bir kere karar verdikten sonra, gerisi matematikten ibaret."

"Bir kişinin bir günde ne kadar yiyeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Rhodar tepeleme yığılmış erzaka bakarak. "Ben bazı günler daha aç olabiliyorum mesela."

"Ortalaması değişmez," dedi Fulrach omuz silkerek. "Biri daha az yer, biri daha çok yer, ama sonuçta ortalama aynı kalır."

"Fulrach, o kadar pratiksin ki bazen hasta ediyorsun beni," dedi Anheg.

"Birinin de pratik olması lazım."

"Siz Sendarlarda hiç macera hevesi yok mudur? Önceden planlamadan hiçbir şey yapmaz mısınız?"

"Mümkünse yapmayız," dedi Sendarya Kralı yumuşak bir sesle.

Erzak yığınının ortasında, ordu liderleri ve yardımcıları için birkaç büyük çadır kurulmuştu. Akşama doğru, elbiselerini değiştikten sonra, Prenses Ce'Nedra neler olup bittiğini öğrenmek için ana çadıra gitti.

Nehrin bir mil kadar aşağısında demirlediler," diyordu Barak kuzinine. "Dört gündür buradalar, sorumluluk ise Greldik'te."

"Greldik mi?" dedi Anheg şaşkınlıkla. "Onun resmi bir sıfatı yok ki"

"Ama nehri biliyor," dedi Barak omuz silkerek.

Anheg gülerek, "Onları hayal kırıklığına uğratmayalım öyleyse,"

"Rhodar, mühendislerin gemilerimi yarın tepesine çekmek için ne zaman hazır olurlar?"

"Bir hafta kadar sonra," diye cevap verdi Rhodar başını ikindi kahvatısından kaldırarak.

"Eh, ucu ucuna," dedi Anheg. Sonra Barak'a döndü. "Greldik'e söyle, gemileri karaya çıkarmaya yarın sabah başlayacağız."

Ce'Nedra ertesi sabah nehir kıyısında ter içinde kalmış Çereklerin gemilerini kol gücüyle sudan çıkarıp kütükler üzerinde yürütmeye başlamalarını görene kadar, bu "gemileri karaya çıkarmak" lafını pek anlayamamıştı. Gemileri birkaç santim bile ilerletmek için ne kadar güç harcandığını görmek hayrete düşürmüştü onu.

Hayrete düşen tek kişi o değildi. Demirci Durnik yapılanlara bakar bakmaz, hemen Kral Anheg'i aramaya koyuldu. "Kusura bakmayın Efendim," dedi saygıyla krala, "ama bu yöntem adamlar için olduğu kadar kayıklar için de zararlı değil mi?"

"Gemi," diye düzeltti Anheg. "Onlar gemi. Kayık başka bir şeydir."

"Her ne diyorsanız... Bu kütükler üstünde zıplatmak ek yerlerini zedelemez mi?"

Anheg omuz silkerek, "Her gemi biraz su alır zaten," dedi. "Ayrıca bugüne kadar hep böyle yapılmıştır."

Durnik Çerek Kralıyla konuşmanın faydasızlığını hemen kavradı. Onun yerine tayfalarının kürekle nehir yukarı getirdiği dev gemisine kara kara bakmakta olan Barak'ın yanına koştu. "Sudayken çok etkileyici görünüyor," diyordu kızıl sakallı dev dostu Kaptan Greldik'e, "ama elle taşımaya kalktığımızda daha da etkileyici olacak korkarım."

"Denizlerdeki en büyük savaş gemisini isteyen sendin," dedi Greldik alayla. "Tayfayı bu alameti taşıyacak kadar sarhoş etmek için gemiyi içinde yüzdürecek kadar bira satın alman lazım şimdi. Tabii kaptanın da taşımaya kalılmasının gelenekten olduğunu söylemiyorum bile."

"Aptalca bir gelenek," diye homurdandı Barak ekşi bir suratla.

"Kötü bir hafta geçireceksin galiba Barak," dedi Greldik sırıtışı iyice yayılarak.

Durnik iki denizciyi bir kenara çekerek hararetli hararetli konuşmaya ve nehir kıyısındaki kumlara şemalar çizmeye başladı. O konuştukça iki adamın ilgisi giderek arttı.

Bir gün sonra, bu konuşmanın sonucu olarak, iki yanlarında birer düzine tekerlek olan iki kızak çıktı ortaya. Diğer Çereklerin yuh sesleri arasında Barak ile Greldik'in gemileri ihtimamla sudan çıkarılarak bu kızaklara yerleştirilip yerlerine sıkıca bağlandı. Tayfalar gemileri ovaya doğru çekmeye başlayınca yuh sesleri de gözle görünür biçimde azaldı. Tam o

sırada oradan geçmekte olan Hettar hayret dolu bir ifadeyle olayı bir süre izledikten sonra, "Dünyadaki en büyük at sürüsünün ortasındayken," diye müdahale etti, "neden elle çekiyorsunuz?"

Barak'ın gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra yüzüne saygı dolu bir sırıtış yayıldı.

Barak ile Greldik'in gemileri tekerlekli kızaklara yerleştirilirken yükselen alaycı yuh sesleri, sürüyle Algar atının çektiği kızaklar, gemilerini her defasınada ıkına sıkına birkaç santim ilerletebilen diğerlerinin yanından hızla ve zahmetsizce geçip sıradağlara doğru ilerlemeye başlayınca, yerini öfkeli homurtulara bıraktı. Barak ve Greldik sanatkârane bir dokunuşla adamlarına gemilerin güvertelerinde zar atıp bira içmelerini emredince, iş çığrından çıktı.

Koca gemi önünden geçip giderken, Kral Anheg güvertede saygısızca sırıtmakta olan kuzenine kötü kötü baktı. Yüzünde çok alınmış bir ifade vardı. "Çok ileri gidiyorlar!" diye patladı, ezik büzük tacını yere çalarak.

Kral Rhodar hiç bozuntuya vermeden, "Bunun gemileri elle çekmek kadar iyi bir yol olmadığı konusunda hiç şüphem yok Anheg," dedi. "Eminim terlemek, küfretmek ve lanet okumak için çok derin felsefi nedenleriniz vardır. Ama kabul etmeli ki daha hızlı, değil mi? Eh, bizim de biraz acelemiz var."

"Gayri tabii," diye kükredi Anheg, daha şimdiden birkaç yüz metre uzaklaşmış olan iki gemiye bakarak.

"İlk kez denediğin her şey gayri tabiidir," dedi Rhodar omuz silkerek.

"Bunu düşüneceğim," dedi Anheg kapkara bir suratla.

"Yerinde olsam çok vakit kaybetmezdim düşünmekle," dedi Rhodar. "Geçen her mille bir kral olarak popülerliğin azalacak –üstelik Barak bu alameti yara varana kadar senin gemicilerinin önünde bir aşağı bir yukarı gezdirecek cinsten bir adamdır."

"Yapar, değil mi?"

"Emin olabilirsin."

Kral Anheg acı acı içini çekerek, "Gidin şu zekâsı akla zarar Sendaryalı demirciyi getirin," dedi adamlarına. "Getirin de bitsin bu iş."

Günün ilerleyen saatlerinde ordu komutanları ana çadırda yeniden bir strateji toplantısı yaptılar. "Şu anda en büyük sorunumuz, kuvvetlerimizin büyüklüğünü gizlemek," dedi Kral Rhodar diğerlerine. "O yüzden herkesi yarın dibine yürütüp orada bekletmektense, küçük gruplar halinde götürüp hemen yukarıdaki kalelere çıkartmak daha iyi olacak."

"Böyle parça parça ilerlemek terakkimizi inkıtaya uğratmaz mı?" diye sordu Kral Korodullin.

"Çok değil," diye cevap verdi Rhodar. "Sizin şövalyelerinizle Ço-Hag'ın kabilelerini önce çıkaracağız ki, şehirleri ve tarlaları yakmaya başlayabilesiniz. Böylece Thulların da bizim kaç piyade birliği getirmekte olduğumuzu düşünmeye vakitleri kalmaz. Kafa hesabı yapmaya başlamalarını istemiyoruz."

"Sahte kamp ateşleri yakarak olduğumuzdan çok görünmemizi sağlayamaz mıyız?" diye atıldı Lelldorin.

"Ama amacımız ordumuzu büyük değil küçük göstermek," diye cevap verdi Brand kalın sesinde yumuşak bir ifadeyle. "Taur Urgas ile Zakath'ı heyecanlandırıp ordularını devreye sokmak zorunda bırakmak istemiyoruz. Eğer tek rakibimiz Kral Gethell'in Thulları olursa, sefer kolaylaşır. Ama Murgolarla Malloryalılar da karışırsa ciddi bir savaşa girmek zorunda kalırız."

"Kaçınmak istediğimiz şey de bu zaten," diye ekledi Kral Rhodar.

"Hımm," dedi Lelldorin hafifçe kızararak. "Bunu düşünmemiştim."

"Lelldorin," diye atıldı Ce'Nedra delikanlıyı mahcup durumdan kurtarmak için. "Askerleri ziyaret etmek istiyorum. Bana eşlik eder misin?"

"Tabii Haşmetmeap," dedi genç Asturyalı hemen ayağa kalkarak.

"Fena fikir değil," dedi Rhodar. "Biraz yüreklendir onları Ce'Nedra. Çok uzun bir yol yürüdüler; moralleri bozulmuştur haliyle."

Her zamanki gibi siyahlar giymiş olan Lelldorin'in kuzeni Torasin de ayağa kalkarak, "İzninizle ben de geleyim," dedi. Sonra Kral Korodullin'e dönüp arsızca sırıtarak, "Asturyalılar iyi komplocudur," diye ekledi, "ama stratejiden anlamazlar, o yüzden zaten tartışmanıza pek bir katkım olmazdı."

Arendiya Kralı genç adamın bu sözleri üzerine gülümsedi. "Pek şakacısınız genç Torasin, ama kanaatimce Arendiya Tahtının iddia ettiğiniz kadar ateşli bir düşmanı da değilsiniz."

Torasin sırıtmayı kesmeden abartılı bir selam verdi. Çadırdan çıktıklarında Lelldorin'e dönerek, "Neredeyse seveceğim bu adamı," dedi. "Bir de o sizler bizler olmasa."

"Bir kere alışınca o kadar da kötü gelmiyor," diye cevap verdi Lelldorin.

Torasin gülerek, "İnsanın Leydi Ariana gibi güzel bir dostu olunca istediği kadar siz biz desin fark etmez," dedi. Sonra Ce'Nedra'ya dönerek, "Hangi birlikleri yüreklendirmek istiyorsunuz Haşmetmeap?" diye sordu.

"Haydi Asturyalı yurttaşlarınızı ziyaret edelim," dedi Ce'Nedra. "İkinizi Mimbre kampına götürmeye niyetim yok –kılıçlarınıza el koyup ağızlarınıza da duvar örmeden yani."

"Bize güvenmiyor musunuz?" diye sordu Lelldorin.

"Sizi tanıyorum," dedi Ce'Nedra saçlarını savurarak. "Asturya kampı nerede?"

"Bu taraftan," diye cevap verdi Torasin, erzak yığınının güney ucunu göstererek.

Rüzgâr, Sendarya sahra mutfaklarında pişen yemeklerin kokusunu getiriyordu. Bu koku, prensese bir şey hatırlattı. Asturya çadırları arasında gelişigüzel dolaşmak yerine, belirli birilerini aramaya koyuldu.

Orduya Vo Wacune yakınlarında katılan iki serfi, Lammer ile Detton'u yamalı bir çadırın önünde akşam yemeklerini bitirirken buldu. İkisi de onları ilk gördüğünden bu yana iyi beslenmiş gibi görünüyorlardı. Artık paçavralar içinde de değildiler. Prensesin yaklaştığını gördüklerinde hemen huzursuz bir tavırla ayağa fırladılar.

"Eee, dostlarım," dedi Ce'Nedra onları rahatlatmaya çalışarak, "ordu hayatını nasıl buldunuz?"

"Bir şikâyetimiz yok Hanımefendi Hazretleri," dedi Detton saygıyla.

"Yürümek hariç," diye ekledi Lammer. "Dünyanın bu kadar büyük olduğunu bilmezdim."

"Bize çizme verdiler," dedi Detton ayağını kaldırıp çizmesini göstererek. "Başta biraz vuruyordu, ama şimdi geçti."

"Karnınız iyi doyuyor mu?" diye sordu Ce'Nedra.

"Çok iyi," dedi Lammer. "Sendarlar yemeğimizi pişiriyorlar bile. Sendarya Krallığında hiç serf olmadığını biliyor muydunuz Leydim? Müthiş, değil mi? İnsanın aklına neler geliyor."

"Öyle," diye ona katıldı Detton. "Yiyeceklerini kendileri yetiştiriyorlar, herkesin istediği kadar yiyeceği, giyeceği ve başını sokacak bir çatısı var; bütün krallıkta ise bir tek serf bile yok."

"Size üniforma da vermişler bakıyorum," dedi prenses, ikisinin giydikleri koni biçiminde miğferlere ve sert deri tuniklere bakarak.

Lammer başını sallayıp miğferini çıkararak, "Kafamız kırılmasın diye çelik parçalar yerleştirmişler içine," dedi. Buraya gelir gelmez hepimizi toplayıp bu miğferlerle deri tunikleri verdiler."

"Birer mızrakla hançer de verdiler," dedi Detton.

"Nasıl kullanacağınızı da öğrettiler mi?" diye sordu Ce'Nedra.

"Daha değil Hanımefendi Hazretleri," dedi Detton. "Şu anda ok atmayı öğreniyoruz."

Ce'Nedra yanındakilere dönerek, "Birinin konuyla ilgilenmesini sağlar mısınız?" diye sordu. "Herkesin en azından kendini savunmayı öğrenmesini istiyorum."

"Hemen hallederiz Haşmetmeap," dedi Lelldorin.

Yakınlarda bir yerde, genç bir serf bir çadırın önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. El yapımı kavalını ağzına götürüp çalmaya başladı. Ce'Nedra Tol Honeth'deki sarayda dünyanın en büyük müzisyenlerini dinlemişti, ama bu delikanlının kavalı hemen kalbini fethetti ve gözlerini yaşlarla doldurdu. Müzik masmavi gökyüzüne kafesinden kaçmış bir tarla kuşu gibi yükseliyordu.

"Harika!" diye haykırdı.

Lammer başıyla onaylayarak, "Müzikten pek anlamam ama," dedi, "bu çocuk çok iyi çalıyor. Maalesef biraz kafadan kontak."

Ce'Nedra ona dönüp, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Arendiya ormanının güneyindeki bir köyden geliyor. Çok fakir bir köymüş ve yörenin lordu serflerine çok kötü davranırmış. Çocuk yetimmiş, daha çok küçükken inek çobanlığı yaptırmaya başlamışlar. Bir gün ineklerinden birisi kaçınca öldürene kadar dövmüşler. O zamandan beri konuşamıyormuş."

"Adını biliyor musun?"

"Kimse bilmiyor," dedi Detton. "Sırayla bakıyoruz ona. Yemeğini yeyip sıcak bir yerde uyumasını sağlıyoruz. Yapacak başka bir şey de yok."

Lelldorin'in tuhaf bir ses çıkarması üzerine Ce'Nedra ona döndü ve dürüst delikanlının gözlerinden yaşlar süzüldüğünü gördü hayretle.

Oğlan çalmaya devam etti, çaldığı melodi insanın yüreğini parçalayan bir sadelikteydi; gözleri Ce'Nedra'yı buldu. Bakışları ciddi ve onu tanımış

gibiydi.

Az sonra oradan ayrıldılar. Prenses mevkiinin iki serfi huzursuz ettiğinin farkındaydı. Sağlıklarının yerinde olduğunu ve onlara verdiği sözün tutulduğunu görmüştü ve önemli olan da buydu.

Ce'Nedra, Lelldorin ve Torasin Sendar kampına doğru yürürlerken, büyük bir çadırın arkasında kavga sesleri duydular.

"İstediğim yere koyarım," diyordu adamın biri meydan okuyarak.

"Yolu tıkıyorsun," diye cevap verdi bir başkası.

"Yol mu?" dedi birinci adam. "O da nereden çıktı? Burası şehir mi? Yol filan yok burada."

"Arkadaş," dedi ikinci adam abartılı bir sabırla, "ana erzak deposuna varmak için arabaları buradan geçirmek zorundayız. Şimdi lütfen mallarını çek de geçelim. Daha yapacak çok işim var bugün."

"Savaştan kaçmak için hamallık yapan Sendaryalı bir arabacıdan emir alacak değilim. Ben askerim."

"Ciddi misin?" dedi Sendaryalı alayla. "Kaç savaşa girdin?"

"Vakti gelince dövüşürüm ben."

"Eğer eşyalarını yolumdan çekmezsen, vakti sandığından önce gelecek. Eğer arabadan inip kendim çekmek zorunda kalırsam, asabım bozulabilir."

"Ay, korkudan ölüyorum," dedi asker alayla.

"Çekiyor musun?"

"Hayır."

"Seni uyardım arkadaş," dedi arabacı bıkkın bir sesle.

"Eşyalarıma dokunursan kafanı kırarım."

"Hayır. Kafamı kırmayı denersin."

Bir itişmenin ardından birkaç sert darbe sesi duyuldu.

"Şimdi ayağa kalk da şu eşyaları çek yolumdan," dedi arabacı. "Bütün gün burada dikilip seninle tartışamam."

"Arkadan vurdun," diye sızlandı asker.

"Bir tane de önden vurayım ister misin?"

"Peki peki, sinirlenme. Çekiyorum."

"Birbirimizi anladığımıza sevindim."

"Bu tür şeyler sık sık oluyor mu?" diye sordu Ce'Nedra alçak sesle.

Sırıtarak başını sallayan Torasin, "Bazı askerleriniz kabadayılık yapmayı çok seviyor Haşmetmeap," dedi. "Sendaryalı arabacıların ise bununla uğraşacak vakitleri olmuyor pek. Bu adamlar da sokak kavgasında usta oldukları için askerlerin başına hep aynı şey geliyor. Çok eğitici bir durum aslında."

"Erkekler!" dedi Ce'Nedra.

Sendar kampında Durnik'e rastladılar. Yanında birbirine hiç benzemeyen iki delikanlı vardı.

"İki eski dost," dedi Durnik onları tanıtırken. "Erzak mavnalarıyla yeni geldiler. Rundorigle tanışmıştın prenses. Geçen kış Faldor'un çiftliğine gittiğimizde."

Ce'Nedra Rundorig'i gerçekten de hatırlıyordu. Uzun boylu, iri yarı genç adam, Garion'un çocukluk sevgilisi Zubrette ile evlenecekti. Onu içten bir tavırla selamlayıp daha önce tanıştıklarını hatırlattı. Rundorig'deki Arend kanı zihninin biraz yavaş çalışmasına neden oluyordu, ikinci delikanlının ise yavaşlıkla en küçük bir ilgisi bile yoktu. Durnik onu Garion'un çocukluk arkadaşı Doroon olarak tanıttı. Doroon ufak tefek, tığ gibi bir genç adamdı; çıkık bir adem elması ve yuvalarından uğramış gibi duran gözleri vardı.

Önce biraz utangaçlık ettiyse de, dili bir açılınca durmak bilmedi. Zihni fikirden fikre uçuşuyor, ağzı da nefes nefese onu izlemeye çalışıyordu.

"Dağlardan geçmek zor oldu Hanımefendi," diye cevap verdi Ce'Nedra yolculuklarının nasıl geçtiğini sorunca.

"Tabii yol çok dikti de ondan. Tolnedralılar yol yaparken niye daha düz bir yer seçmezler diye düşünüyor insan –ama düz çizgilere bayılıyor onlar– tabii düz çizgiler her zaman en kestirme olmaz. Niye böyleler anlayamıyorum." Ce'Nedra'nın da Tolnedralı olduğu gerçeği Doroon'u pek etkilemişe benzemiyordu.

"Büyük Kuzey Yolundan mı geldiniz?" diye sordu Ce'Nedra.

"Evet, Aldurford denilen yere kadar. Tuhaf bir isim, değil mi? Tabii durup düşününce anlamlı geliyor. Ama bu dağdaki Murgo saldırısından daha sonraydı. Hayatınızda hiç böyle dövüş görmemişsinizdir."

"Murgo saldırısı mı?" dedi Ce'Nedra, delikanlıyı bir konuya bağlı tutmaya çalışarak.

Doroon hevesle başını salladı. "Arabaların başındaki adam –Muroslu iri yarı bir adamdı– Murosluydu, değil mi Rundorig? Yoksa Camaarlı mıydı? Nedense ikisini hep karıştırırım. Ha, ne diyordum?"

"Murgolar," diye hatırlattı Durnik.

"Ha, evet. Her neyse, arabaların başındaki adam savaştan önce Sendarya'da çok Murgo olduğunu söyledi. Tüccar kılığındaymışlar ama aslında casusmuşlar. Savaş başlayınca hepsi dağa çıkmışlar, erzak vagonlarına pusu kuruyorlarmış. Ama biz hazırdık, değil mi Rundorig? Murgolardan biri arabanın yanından geçerken Rundorig ona sopayla bir geçirdi, herif attan yere yuvarlandı kaldı. Tak! O kadar! Herif attan yere yuvarlandı kaldı. Ne şaşırmıştır ama." Doroon kısa bir kahkaha atıp yine yuvarlanırcasına, Sendarya'dan buraya yaptıkları yolculuğun ayrıntılarını damdan çardağa atlayarak anlatmaya başladı.

Garion'un eski dostlarıyla karşılaşmak Prenses Ce'Nedra'yı tuhaf bir şekilde etkilemişti. Üstelik müthiş bir sorumluluk duygusu da çökmüştü üzerine. Bu seferle batıdaki herkesin hayatına elini uzatmış, kocaları karılarından, babaları oğullarından ayırmıştı. Köyünden hiç çıkmamış sıradan insanları alıp bin fersah öteye götürmüş ve muhtemelen hiç anlamadıkları bir kavgaya karıştırmıştı.

Ertesi sabah ordu komutanları birkaç fersah ötedeki yarın dibinde kurulan tertibatı görmeye gittiler. Son tepeye vardıklarında, Ce'Nedra birden Asil'in dizginlerini çekip, ilk kez gördüğü doğu sıradağları ağzı açık seyre başladı, imkânsızdı bu! Hiçbir şey bu kadar büyük olamazdı! Kapkara, dev yar, donmuş, sonsuz bir kaya dalgası gibi üstlerinde yükseliyor, doğu ile batı arasındaki sının çiziyor ve bir taraftan ötekine geçişi imkânsızlaştırıyordu görünüşte. Dünyanın iki yarısı arasındaki bölünmenin çıplak bir simgesi gibiydi önlerinde –nasıl bu dev yükselti düzlenemezse, tıpkı onun gibi, asla giderilemeyecek olan bir bölünmenin simgesi.

Yaklaştıkça, Ce'Nedra yarın dibinde ve tepesinde hararetli çalışmalar yapılmakta olduğunu fark etti. Tepeden dev vinçler uzanıyordu, yarın dibinde ise karmakarışık makara sistemleri dizilmişti.

"Makaralar niye aşağıda?" diye sordu Kral Anheg şüpheyle.

"Nereden bileyim," diye omuz silkti Kral Rhodar. "Ben mühendis miyim?"

"Yaa, demek öyle; öyleyse biri bana bu makaraların neden yukarıda değil de aşağıda olduğunu açıklayana kadar, gemilerimden birine bile dokunulmasına izin vermiyorum ben de."

Kral Rhodar içini çekerek kocaman bir makara takımını yağlamakta olan bir mühendisi yanına çağırdı. "Düzeneğin bir planı var mı yanında?" diye sordu şişman kral yağ içinde kalmış işçiye.

Mühendis başıyla onaylayarak tuniğinin altından yağ lekeli bir parşömen tomarı çıkarıp kralına uzattı. Rhodar buna bir göz atıp Anheg'e verdi.

Anheg karmaşık çizime bakarak hangi ipin nereye gitmekte olduğunu, daha da önemlisi neden oraya gittiğini anlamaya çalıştı. "Okuyamıyorum bunu,"

diye sızlandı sonunda.

"Ben de," dedi Rhodar tatlı bir sesle, "ama makaraların neden yukarıda değil de aşağıda olduğunu soran sendin. Çizim bunu sana anlatıyor."

"Ama okuyamıyorum."

"Benim suçum mu?"

Biraz ileride, iplerle sarılmış, bir evin yarısı büyüklüğünde bir kaya, vinçlerin gıcırdaması eşliğinde uçurum boyunca yükselmeye başladı. Çalışanlardan bir tezahürat yükseldi.

"Etkileyici olduğunu kabul etmelisin Anheg," dedi Rhodar. "Özellikle de o koca kayanın sadece şu sekiz at tarafından çekildiğini düşünürsen –tabii bir de karşı ağırlık var." Yarın tepesinden inmekte olan başka bir kaya parçasını gösterdi.

Anheg gözlerini kısarak iki kayayı inceledikten sonra, "Durnik," diye seslendi, "bunun nasıl çalıştığını anlıyor musun?"

"Evet Kral Anheg," dedi demirci. "Şimdi, şu karşı ağırlık, yukarı çıkan kayayı..."

"Lütfen bana açıklama," dedi Anheg. "Tanıdığım ve güvendiğim biri anlıyorsa, bu bana yeter."

Günün ilerleyen saatlerinde, ilk Çerek gemisi yarın tepesine çekilirken, Kral Anheg birkaç saniye durumu izledi, sonra ürpererek arkasını döndü. "Gayri tabii," dedi Barak'a.

"Son zamanlarda bu lafı çok sık eder oldun," dedi Barak.

Anheg yüzünü buruşturarak baktı kuzenine.

"Söyleyeyim demiştim sadece," dedi Barak masum bir tavırla.

"Değişikliklerden hoşlanmıyorum Barak. Asabım bozuluyor."

"Dünya ileriye gidiyor Anheg. Her şey değişiyor her gün."

"Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim, değil mi?" diye homurdandı Çerek Kralı. "Çadırıma gidip bir şeyler içeceğim."

"Beraber içelim mi?" dedi Barak.

"Burada durup dünyanın değişmesini seyretmek istediğini sanıyordum."

"Dünya benim gözetimim olmadan da değişebilir."

"Muhtemelen de öyle olacak zaten," dedi Anheg dalgın dalgın. "Pekâlâ, haydi gidelim. Bunu seyretmek istemiyorum artık."

İçecek bir şeyler bulmaya gittiler.

On Birinci Bölüm

Arendiya Kraliçesi Mayaserana düşünceliydi. Vo Mimbre'deki sarayın üst katlarındaki geniş, güneşli bebek odasında oturmuş nakışını işliyordu. Oğlu, Arendiya Veliahtı, beşiğinde Drasniya Veliahtı'nın hediyesi olan renkli bilyelerden oluşmuş bir tesbihle oynayarak mutlu mutlu mırıldanıyordu. Mayaserana Kraliçe Porenn ile hiç tanışmamıştı, ama kuzeydeki tahtında oturan ve herkesin pek güzel bir sarışın olduğunu söylediği bu kadın, kendisiyle aynı dönemde annelik tecrübesini paylaşmakta olduğunudan ona çok yakın geliyordu.

Kraliçenin yakınında bir koltukta Vo Ebor Baronesi Nerina oturmaktaydı, iki kadın da kadifeler giymişti, Kraliçe koyu mor, Barones ise uçuk mavi; ikisinin de başında Mimbre soylularının gözdesi olan uzun, koni biçiminde şapkalar vardı. Bebek odasının öteki ucunda yaşlıca bir lavtacı alçak sesle minör tonda hüzünlü bir melodi çalıyordu.

Barones Nerina kraliçesinden de daha melankolik bir haldeydi. Gözlerinin altındaki siyah halkalar, Mimbre şövalyelerinin yola çıkmasından beri geçen haftalar boyunca giderek derinleşmişti ve neredeyse hiç gülümsemiyordu. En sonunda içini çekerek nakışını bir yana bıraktı.

"Kalbimin hüznü sizin iç çekişinizde aksini buldu Nerina," dedi kraliçe alçak sesle. "Tehlikeleri ve ayrılığı düşünmekten vazgeçmezseniz, hiç tahammül edemezsiniz bu hale."

"Endişeden vazgeçmenin yolunu öğretiniz bana Asaletmeap," diye cevap verdi Nerina, "çünkü buna çok ihtiyacım var. Kalbim endişenin ağırlıyla eğiliyor ve ne kadar gayret edersem edeyim, fikirlerim yaramaz çocuklar gibi kaçışıp sevgili lordumun ve en sevgili dostumuzun artık burada olmadığı noktasına dönüveriyor."

"Mimbre'deki bütün hanımların da aynı endişeyi paylaştığını bilmek sizi rahatlatabilir Nerina."

Nerina tekrar içini çekti. "Ancak benim endişem daha kafi bir şeyle ilgili. Diğer hanımların sevgisi bir sevgiliye bağlı; onlar sevdiklerinin bu korkunç savaştan yarasız beresiz döneceğini ümit edebilirler. Ama iki kişiyi seven ben iyimser olamam, çünkü en azından birini kaybedeceğimi biliyorum ve bu da ruhumu acılara boğuyor."

Kalbinde artık ayrılamayacak kadar iç içe geçmiş bu iki aşkını, açık açık ve başı dik bir sessizlikle kabullenmişti Nerina. Mayaserana, bu konudaki bütün bakışını bir anda aydınlatıveren bir içgörüyle, Nerina'yı, kocasını ve Şövalye Mandorallen'i acıklı bir efsaneye dönüştüren şeyin merkezinde Nerina'nın bu bölünmüş aşkının yattığını anladı. Eğer Nerina birini ötekinden fazla sevebilseydi, trajedi sona erecekti; ama kocasına olan aşkıyla Şövalye Mandorallen'e olan aşkı o kadar mükemmel bir şekilde dengelenmişti ki, ikisinin arasında, eylemsiz bir noktada donup kalmıştı kadın.

Kraliçe içini çekti. Nerina'nın bölünmüş kalbi, bir anlamda bölünmüş Arendiya'nın da bir simgesiydi; ama zavallı baronesin kalbi birleştirilemeyecek de olsa, Mayaserana Mimbre ile Asturya'yı birleştirmek için son bir çaba göstermeye kararlıydı. Bu amaçla isyancı kuzeyin görece daha aklı başında önderlerini çağırmıştı saraya. Çağrısında da çok az kullandığı bir unvanını, Asturya Düşesi titrini kullanmıştı. Asturyalılara şikâyetlerinin bir listesini çıkarmalarını söylemişti ve şu anda bu işle uğraşmaktaydılar.

Aynı güneşli gün akşama doğru, Mayaserana Arendiya'nın çifte tahtında oturmuştu ve yanındaki Asturyalı soyluların önderi, uzun boylu, zayıf, kır saçları ve sakalları olan ve bastonla yürüyen Kont Reldegen adlı biriydi. Reldegen parlak yeşil bir ceket ve siyah pantalon giymişti ve heyetin diğer üyeleri gibi o da kılıcını beline takmıştı. Asturyalıların kraliçenin huzuruna silahlı girmeleri, Mimbre soyluları arasında öfkeli homundanmalara yol açtıysa da, Mayaserana onların silahlarının alınması yolundaki telkinlere hiç kulak asmamıştı.

"Lord Reldegen," diye selamladı kraliçe topallayarak tahta yaklaşan Asturyalıyı.

"Asaletmeap," diye cevap verdi Reldegen eğilerek.

"Haşmetmeap," diye düzeltti onu bir Mimbre soylusu öfkeyle.

"Asaletmeapları bizi Asturya Düşesi sıfatıyla çağırttı," dedi Reldegen sükûnetle. "Bu sıfat bizim açımızdan daha sonra edinilen o süslü unvana göre daha fazla saygıya layıktır."

"Beyler, lütfen," dedi kraliçe kararlı bir tavırla. "Rica ederim hasmane davranmaya başlamayınız tekrar. Maksadımız barış imkânını araştırmak. Lütfen bu maksadı unutmadan konuşunuz Lord Reldegen. Asturya'nın kalbini katılaştıran sebepleri dökünüz ortaya. Serbestçe konuşunuz ve sözlerinizin neticelerinden korkmayınız." Danışmanlarına sert bir ifadeyle bakarak, "Burada söyledikleri sebebiyle kimsenin suçlu duruma düşmemesi arzumuzdur," diye ekledi.

Mimbreler Asturyalılara kötü kötü baktılar, Asturyalılar da buna suratlarını buruşturarak cevap verdiler.

"Asaletmeap," diye söze başladı Reldegen, "ilk şikâyetimiz, Mimbre hükümdarlarının bizim unvanlarımızı tanımamasıdır. Aslında unvan boş bir şeydir, ama içinde bir sorumluluk taşır, ki bu hak bize tanınmıyor. Çoğumuz mevkiimizin bize getireceği ayrıcalıklara aldırmıyoruz, ama görevlerimizi yerine getirme şansının elimizden alınması da huzursuz ediyor bizi. En yeteneklilerimiz bile hayatını boşa harcıyor; şunu da belirtmek isterim ki, bu yeteneklerin harcanması bize olduğu kadar Arendiya'ya da zarar veriyor."

"İyi konuştunuz Lordum," diye mırıldandı kraliçe.

"Cevap verebilir miyim Haşmetmeap?" diye sordu ihtiyar, beyaz sakallı Vo Serin Baronu.

"Tabiatıyla Lordum," dedi Mayaserana. "Hepimiz serbestçe ve açık açık konuşabiliriz."

"Asturyalı beyler unvanlarını arzu ettikleri zaman alabilirler," dedi baron. "Beş asırdır krallık bu unvanları onlara verebilmek için gerekli bağlılık yeminlerini etmelerini bekliyor. Bir unvanı hak eden kişi Asturya tacına bağlılık yemini etmeden, bu unvan ona bahşedilemez."

"Maalesef Lordum," dedi Reldegen, "bu yemini edemeyiz. Atalarımızın Asturya Düküne ettikleri bağlılık yemini hâlâ geçerli; bizi de bağlıyor."

"Bahsi edilen Asturya Dükü beş yüz yıl önce öldü," diye hatırlattı baron.

"Ama soyu ölmedi," dedi Reldegen. "Asaletmeap o soydan geliyor ve bizim yeminlerimiz de hâlâ geçerli."

Kraliçe tartışmacıların önce birine, sonra diğerine baktıktan sonra, "Affınızı dilerim," dedi, "ama eğer yanlış anlıyorsam düzeltiniz. Burada söylenenlere göre, beş asırdır Arendiya'yı bölen sebep bir formaliteden mi ibaret?"

Reldegen düşünceli bir tavırla dudaklarını büzerek, "Tabii hepsi bundan ibaret değil Asaletmeap," dedi. "Ama galiba meselenin özü bu."

"Beş asırdır dökülen kanlar ve yapılan kavgalar teknik bir mesele yüzünden ha!"

Kont Reldegen düşündü, düşündü, birkaç kere söze başlar gibi olduysa da çaresiz bir şaşkınlıkla vazgeçti. Sonunda gülmeye başlayarak, "Çok Arend usulü bir şey, değil mi?" diye sordu şakayla karışık.

İhtiyar Vo Serin Baronu konta bir göz attı, sonra o da gülmeye başladı. "Lütfen Lord Reldegen, bu keşfi kalbinizde kilitli tutunuz, yoksa bütün âlemin alay konusu oluruz. Milli hasletimizin su katılmamış aptallık olduğu yolundaki şüpheleri haklı çıkarmayalım."

"Bu abes vaziyet neden daha önce fark edilmedi?" diye sordu Mayaserana.

"Herhalde Asturyalılarla Mimbreler birbirleriyle konuşmadıkları için Asaletmeap," dedi Kont Reldegen üzüntülü bir tavırla. "Hemen dövüşmeye başlamayı tercih ediyoruz."

"Pekâlâ," dedi kraliçe. "Bu karışıklığı düzeltmek için ne yapabiliriz?"

"Bir açıklama yapabiliriz belki," dedi Kont Reldegen barona bakarak.

İhtiyar düşünceli düşünceli başını sallayarak, "Haşmetmeap sizi eski yemininizden azat edebilir," dedi. "Pek sık yapılan bir şey değildir, ama

emsali görülmüştür."

"O zaman biz de ona Arendiya Kraliçesi olarak bağlılık yemini ederiz."

"Evet, bu haysiyet ve namus kaideleriyle tenakuz içinde olmaz."

"Ama ben aynı kişi değil miyim?" diye itiraz etti kraliçe.

"Teknik olarak değilsiniz Haşmetmeap," dedi baron. "Asturya Düşesi ve Arendiya Kraliçesi ayrı varlıklar. Bir vücutta iki kişisiniz siz."

"Çok kafa karıştırıcı bir durum beyler," dedi Mayaserana.

"Herhalde bu yüzden daha önce fark edilmemiştir Asaletmeap," dedi Reldegen. "Sizin ve kocanınızın ikişer unvanınız ve ikişer resmi kimliğiniz var." Gülümsedi. "Bu kadar kalabalığın o tahta sığmasına şaşıyor insan." Sonra ciddileşerek, "Tabii bu her şeyi halletmeyecek Asaletmeap," diye ekledi. "Asturya ve Mimbre arasındaki anlaşmazlıklar o kadar derin ki, gidermek nesiller alabilir."

"Kocama da bağlılık yemini edecek misiniz?"

"Arendiya Kralı olarak evet, Mimbre Dükü olarak asla."

"Başlangıç için bu kadarı iktifa eder Lordum. Öyleyse şu açıklamayı hazırlayalım. Kalem ve kâğıtla Arendiya'nın kanayan yarasını saralım."

"Çok iyi söylediniz Asaletmeap," dedi Reldegen hayranlıkla.

XXIII. Ran Borune hayatının hemen hemen tümünü Tol Honeth'deki İmparatorluk sarayında geçirmişti. Tolnedra'nın büyük şehirlerine yaptığı seyrek yolculuklar bile kapalı arabaların içindeydi. Ran Borune'nin hayatı boyunca bir kere bile aralıksız bir mil yürümemiş olması kuvvetle muhtemeldi. Bir mil yürümemiş birinin ise, bir milin ne olduğu konusunda bir nosyonu olamaz. Baştan beri danışmanları ona mesafe kavramının ne olduğunu anlatma konusunda ümitsizliğe düşmüşlerdi.

Bu zorluğu en sonunda çözen öneri, şaşırtıcı bir kaynaktan geldi. Geçen yaz hapisten paçasını kıl payı kurtarmış olan eski öğretmen Jeebers mütevazı bir tavırla yapmıştı bu öneriyi. Jeebers artık her şeyi mütevazı bir tavırla yapıyordu. İmparatorun hışmına uğramaktan ucu ucuna kurtulmuş olmak, eskiden kişiliğini lekeleyen o yüksekten tavrı da tamamen ortadan kaldırmıştı. Eski tanışları, bu kelleşmekte olan, sıska adamdan hoşlanmaya başladıklarını fark etmişlerdi şaşkınlıkla.

Öğretmen Jeebers, İmparator nesneleri doğru oranları içinde görürse anlayabileceğini belirtmişti. Tolnedra'da zaman zaman ortaya çıkan iyi fikirler gibi, bu fikir de çığrından çıktı hemen. İmpartorluk sarayının bahçesinde bir hektarlık bölge, doğu Algarya ve Mishrak aç Thull'un küçük bir maketine dönüştürüldü. Perspektifi sağlamak için kurşundan iki buçuk santim boyunda insan figürleri dökülerek, İmparatorun savaş alanın gözünde canlandırmasını sağlamak amacıyla bu alana yerleştirildi.

İmparator derhal, kalabalıkları kafasında daha iyi canlandırmak için bu kurşun askerlerden daha fazla yapılmasını istedi. Bir gecede Tol Honeth'de yeni bir sanayi dalı doğdu ve ansızın kurşun kıtlığı çekilmeye başlandı.

İmparator her sabah alanı daha iyi görebilmek için bu amaç için aceleyle hazırlanmış on metre yüksekliğinde bir kuleye çıkıyordu, İmparatorluk muhafız kıtasından gür sesli bir çavuşun yardımıyla kurşun piyade ve süvarilerine, Algarya'dan gelen son haberlere göre yer değiştirtiyordu.

Genelkurmay az kalsın topluca görevinden istifa edecekti. Bunların çoğu ileri yaşlarda adamlardı, her sabah İmparatorla birlikte kuleye tırmanmak canlarını çıkarıyordu. Karga burunlu İmparatoru durumu yerden de gayet iyi görebildiklerine ikna etmek için çok uğraştılarsa da, Ran Borune bunlara kulak bile asmadı.

"Morin, bu adam bizi öldürecek," dedi şişman bir general İmparatorun başmabeyincisine. "Günde dört kere o kuleye tırmanmaktansa savaşa gitmeyi tercih ederim."

"Drasniyalı mızrakçıları dört adım sola çekin!" diye haykırdı çavuş kulenin tepesinden. Bir düzine adam kurşun askerleri hareket ettirmek için o tarafa koştu.

"Hepimiz İmparatorumuzun verdiği görevleri yapmalıyız," dedi Morin filozof edasıyla.

"Seni o merdiveni çıkarken hiç görmedim ama," dedi general suçlarcasına.

"İmparatorum bana başka bir görev verdi," dedi Morin burnu havada.

O akşam yorgun, minik İmparator yatağına girerken, "Çok heyecanlı Morin," dedi uykulu bir sesle; elinde Ce'Nedra'nın, Rhodar'ın ve ordunun diğer komutanlarının altından dökülmüş suretlerinin olduğu bir kutu vardı. "Ama çok da yorucu."

"Haklısınız Haşmetmeap."

"Yapacak o kadar çok işim var ki hâlâ."

"Komutanlık böyledir işte Haşmetmeap," dedi Morin.

Ama İmparator çoktan uykuya dalmıştı bile.

Lord Morin kutuyu İmparatorun elinden alıp üstünü örterken, "Uyu, Ran Borune," dedi şefkatle. "Yarın gene kurşun askerlerinle oynarsın."

Hadımağası Sadi Sthiss Tor sarayını kölelerin yaşadığı bölümün arkasından, dolana dolana limana giden döküntü bir caddeye açılan gizli bir kapıdan terk etmişti. Görülmemek için akşam sağnağını beklemiş, liman işçisi kılığına bürünmüştü. Yanında tek gözlü katil İssus vardı; o da dikkat çekmeyecek bir kılıktaydı. Sadi bu güvenlik önlemlerini hep alırdı, ama yanına İssus'u alması pek olağan değildi. İssus saray muhafızlarına ya da Sadi'nin özel birliğine dahil değildi, ama Sadi bugün görünüşe ya da resmiyete pek aldırmıyordu. İssus saray politikası tarafından etkilenen biri değildi ve kendisine para verene sonuna kadar sadık kalmasıyla ünlüydü.

Yağmur altında sokaktan geçip, müdavimleri yoksul işçiler olan kötü şöhretli bir meyhaneye girdiler ve gürültülü salondan geçip arka taraftaki daha değişik hizmetler sunan odacıklara doğru yürüdüler. Pis kokulu koridorun sonunda, kolları bilekten dirseğe ucuz, süslü bileziklerle kaplı

zayıf ve sert görünüşlü bir kadın, ses çıkarmadan delik deşik bir kapıyı işaret etti, sonra dönüp başka bir kapıdan çıkarak kayboldu.

Kapının ardında içinde sadece bir yatak olan pis bir oda vardı. Yatağın üstünde katran ve tuzlu su kokan iki elbise duruyordu. Yerde de iki maşrapa ılık bira vardı. Sadi ve İssus ses çıkarmadan kıyafetlerini değiştirdiler, İssus yastığın altından iki peruk ve iki takma sakal çıkardı.

"Nasıl içiyorlar bunu?" dedi Sadi maşrapalardan birini koklayıp yüzünü buruşturarak.

"Alornların tuhaf zevkleri vardır," dedi İssus omuz silkerek. "Hepsini içmen gerekmez. Elbisene dök. Drasniyalı denizciler eğlenmek için böyle yaparlar. Nasıl oldum?"

Sadi ona bir göz atıp, "Komik," dedi. "Saç ve sakal sana hiç yakışmıyor İssus."

"Hele sana hiç gitmedi," dedi İssus gülerek. Omuzlarını silkip katran lekeli tuniğine bira döktü, "İdare edecek kadar Drasniyalıya benzedik, onlar gibi koktuğumuz kesin. Sakalını biraz düzelt de yağmur durmadan yola çıkalım."

"Arka kapıdan mı çıkıyoruz?"

İssus başını salladı. "Eğer bizi izleyen varsa arka kapıyı kolluyordur. Drasniyalı denizciler gibi çıkacağız."

"Nasıl yani?"

"Bizi dışarı attırmak için gerekli talimatı verdim."

Sadi daha önce hiçbir yerden atılmamış olduğundan bu tecrübeden pek hoşlanmadı. Onu sokağa fırlatan iki goril hiç de kibar davranmamışlardı; bu işlem sırasında her tarafı çizikler ve sıyrıklarla doldu.

İssus ayağa kalkıp kapalı kapıya doğru lanetler yağdırdıktan sonra Sadi'yi de ayağa kaldırdı. Yan yana sarhoş numarası yaparak sallana sallana Drasniya bölgesine doğru ilerlediler. Sadi dışarı atıldıklarında bir kapı

ağzına sinmiş meyhanenin kapısını kollayan iki kişinin olduğunu fark etti, ama adamlar peşlerine takılmadılar.

Drasniya bölgesine girdikten sonra, İssus öne geçip Drasniyalı liman sorumlusu Droblek'in evine doğru yürüdü hızla. Hemen içeri alındılar ve koca göbekli Droblek'in terler içinde onları beklediği loş ve rahat bir odaya götürüldüler. Droblek'in yanında Tolnedra elçisi soylu Kont Melgon vardı.

"Salmissra'nın baş hadımağası için ilginç bir kılık," dedi Kont Melgon, Sadi peruğunu ve sakalını çıkarırken.

"Tebdil-i kıyafet sayın elçi," diye cevap verdi Sadi. "Bu toplantının herkes tarafından bilinmesini istemiyorum da."

"Buna güvenebilir miyiz?" diye sordu Droblek İssus'u göstererek.

Sadi alaycı bir yüzle, "Sana güvenebilir miyiz İssus?" diye sordu.

"Ayın sonuna kadar paramı ödedin," dedi İssus omuz silkerek. "Ondan sonrasını bilemem. Belki daha iyi bir teklif yapan çıkar."

"Gördünüz mü?" dedi Sadi iki adama, "İssus'a bu ay sonuna kadar güvenebilirmişiz. Sthiss Tor'daki herkese güvenebileceğimiz kadar yani. İssus'un en sevdiğim yanı, basit bir adam olması. Satın aldığınızda, satın alınmış kalıyor. Buna meslek ahlâkı diyorlar galiba."

Droblek ekşi bir yüzle, "Konuya gelir misin?" diye homurdandı. "Bu buluşmayı sağlamak için neden bu kadar zahmete girdin? Neden bizi saraya çağırtmadın?"

"Sevgili Droblek," diye mırıldandı Sadi, "sarayda dönen dolapları bilirsin. Aramızda geçenlerin mümkün olduğunca gizli kalmasını istiyorum. Mesele çok karmaşık değil aslında. Taur Urgas'ın elçisi bana bazı tekliflerde bulundu."

İki adam ona hiç şaşırmadan baktılar.

"Zaten biliyordunuz galiba."

"Çocuk değiliz Sadi," dedi Kont Melgon.

"Şu anda Rak Goska'dan gelen yeni elçiyle görüşmeleri sürdürüyorum, "dedi Sadi.

"Bu yaz gelen üçüncü elçi değil mi bu?" diye sordu Melgon.

Sadi başıyla onayladı. "Murgolar bataklıklardan gelen bazı hastalıklara çok dayanıksız."

"Bunu fark etmiştik," dedi Droblek alayla. "Bu yeni elçinin sağlık durumu hakkındaki tahminlerin nedir?"

"Yurttaşlarından daha dayanıklı olacağını sanmıyorum. Daha şimdiden kendini kötü hissetmeye başladı bile."

"Belki bu şanslı çıkar da iyileşir," dedi Droblek.

"Hiç sanmam," dedi İssus pis bir kahkaha atarak.

"Murgo elçilerinin ansızın ölüverme eğilimleri, pazarlıkların yavaş ilerlemesini sağladı," diye devam etti Sadi. "Beyler, Kral Rhodar ile Ran Borune'ye bu gecikmenin sürekli olacağını bildirmenizi istiyorum."

"Neden?" diye sordu Droblek.

"Angarak krallıklarına karşı yürüttükleri savaşa katkıda bulunma çabalarımı anlamalarını ve takdir etmelerini istiyorum da ondan."

"Tolnedra bu savaşa karışmıyor," diye atıldı Melgon.

"Tabii, tabii," dedi Sadi gülümseyerek.

"Bu tavrında ne kadar ısrarlı olacaksın Sadi?" diye sordu Droblek merakla.

"Bu herhangi bir anda kimin kazanmakta olduğuna bağlı," dedi Sadi kibar bir tavırla. "Eğer Riva Kraliçesinin doğu seferi zorluklarla karşılaşmaya başlarsa, korkarım salgın sona erer ve Murgo elçileri de bir bir ölerek bize

kolaylık sağlamaktan vazgeçerler. O zaman Taur Urgasla bir anlaşma yapmak zorunda bile kalabilirim."

"Bu aşağılık bir tavır değil mi sence de Sadi?" dedi Droblek nefretle.

"Biz aşağılık bir halkızdır zaten, Droblek," dedi Sadi omuz silkerek. "Ama hayatta kalmayı beceriyoruz. İki büyük güç arasında kalmış zayıf bir ulus için kolay bir şey değil bu. Ran Borune ile Rhodar'a söyleyin, işler yolunda gittiği sürece Murgoları oyalayacağım, ikisinin de bana borçlu olduklarını bilmelerini istiyorum."

"Peki taraf değiştireceğin zaman önceden haber verecek misin?" diye sordu Melgon.

"Tabii ki hayır Melgon," diye cevap verdi Sadi. "Aşağılık biri olabilirim, ama aptal değilim."

"Pek iyi bir müttefik sayılmazsın Sadi," dedi Droblek.

"Zaten öyle olduğumu hiç iddia etmedim. Ben kendi çıkarıma bakarım. Şu anda benim çıkarlarımla sizinkiler örtüşüyor, o kadar. Ama gene de bu yardımımın unutulmamasını istiyorum."

"İki taraflı oynuyorsun Sadi," dedi Droblek.

"Biliyorum," dedi Sadi gülümseyerek. "İğrenç, değil mi?"

Çerek Kraliçesi İslana tam bir panik içindeydi. Bu defa Merel çok ileri gitmişti. Porenn'in verdiği öğüt başta çok sağlam görünmüştü; Grodeg'i ve Ayı Mezhebini bir darbede silahsız bırakacak çok akıllıca bir plandı bu. Dev gibi din adamının nasıl çaresizce kuduracağını düşünmek bile kendi başına bir tatmin sağlıyordu. Çoğu kişi gibi Kraliçe İslana da bu hayali zaferden o kadar haz almıştı ki, eylemin kendisine kalkışamıyordu bir türlü. Hayali zaferlerde risk yoktur; konuşmanın iki tarafı da sizin hayallerinizden geliyorsa, düşmanla karşılaşmalarınız hep zaferle biter. Kendine kalsa, İslana bununla mutlu olmakla yetinebilirdi.

Ama Merel bu kadar kolay tatmin olmuyordu. Ufak tefek Drasniya Kraliçesinin planı çok sağlamdı, ama bir kusuru vardı: Uygulamak için yeteri kadar adamları yoktu. Ancak Merel bazı olanaktan olan bir müttefik bulmuş ve onu kraliçenin yakın çevresine sokmuştu. Çerek'te denizcilikle pek ilgisi olmayan bir grup insan, Anheg ve donanma ile birlikte Algarya'ya gitmemişti. Merel'in ısrarıyla, Çerek Kraliçesi ansızın avcılığa dayanılmaz bir ilgi duymaya başladı. Darbenin ayrıntıları bu av partileri sırasında ormanda, meraklı kulaklardan uzakta oluşturuldu.

"Yılanı öldürmek için kafasını kesmek gerekir," diyordu avcı Torvik, Merel ve İslana ile birlikte ormandaki küçük bir açıklıkta otururlarken. Bu arada da Torvik'in adamları, İslana'nın bütün gününü hayvan öldürerek geçirdiğini kanıtlayacak kadar av toplamaktaydılar etrafta. "Kuyruğundan küçük parçalar keserek bir şey kazanamazsınız," diye devam etmişti geniş omuzlu avcı. "Ayı Mezhebi belirli bir yerde toplu halde bulunmuyor. Biraz şansımız varsa, Val Alorn'daki önde gelen üyelerini tek hamlede toplayabiliriz. Bu da yılanı öfkelendirip kafasını delikten çıkarmasını sağlar. O zaman da kafayı keseriz."

Torvik'in kullandığı terimler kraliçenin irkilmesine sebep oluyordu. Ayrıca bu açık sözlü, sakallı ormancının teşbihlerle konuştuğundan da pek emin değildi.

Olan olmuştu sonunda. Torvikle avcıları Val Alorn sokaklarında bir gece boyunca sessizce dolaşarak Ayı Mezhebinin uyumakta olan üyelerini toplamış, sonra limana getirerek bekleyen gemilerin ambarlarına kilitlemişlerdi. Onca yıllık tecrübeleri sayesinde, avcılar avlarını eksiksiz toplayabilmişlerdi. Sabah olduğunda, şehirde sadece tapınakta yaşayan Belar Başrahibi ve bir düzine kadar rahip kalmıştı Ayı Mezhebi üyelerinden.

Kraliçe İslana Çerek tahtında bembeyaz bir yüzle ve titreyerek oturuyordu. Mor elbisesini giymiş, altın tacını takmıştı. Elinde bir asa vardı. Asanın ağırlığı ona biraz güven veriyordu, ayrıca acil bir durumda silah olarak da kullanılabilirdi. Kraliçe de zaten acil bir durumun üstüne çökmekte olduğunu hissetmekteydi.

"Hepsi senin kabahatin Merel," dedi sarışın arkadaşını suçlayarak. "Her şeyi kendi haline bıraksaydık, bu belaya bulaşmış olmazdık."

"Başımız daha beter bir belada olurdu ama," dedi Merel soğuk bir tavırla. "Kendini topla İslena. Olan oldu, artık değiştiremezsin."

"Grodeg'den korkuyorum," dedi İslana dehşet içinde.

"Silahı olmayacak, sana zarar veremez."

"Ben biçare bir kadınım," diye sızlandı İslena. "Bana o korkunç sesiyle bağırırsa darmadağın olurum."

"Korkaklığı bırak İslena," diye sözünü kesti Merel. "Senin bu ürkekliğin Çerek'i felaketin kıyısına getirdi. Grodeg ne zaman sesini yükseltse, her istediğini yapıyorsun –sırf sert konuşmalardan korktuğun için. Çocuk musun sen? Gürültüden bu kadar çok mu korkuyorsun?"

"Kendine gel Merel," diye parladı İslena ansızın. "Ben senin kraliçenim."

"Öyleyse bütün tanrılar aşkına, kraliçe gibi davran! Salak, ürkek bir hizmetçi kız gibi davranmaktan vazgeç. Belkemiğinde demirden bir çubuk varmış gibi dik otur tahtında. Yanaklarına biraz renk gelsin. Çarşaf gibi beyazsın." Merel'in yüzü daha da sertleşti. "Bak İslena, eğer yumuşamaya başladığına dair bir işaret görürsem, Torvik'e söylerim, taht odasında Grodeg'i mızrağıyla şişler."

"Yapamazsın!" dedi İslena dehşetle. "Bir rahibi öldüremezsin."

"Herkes gibi insan o da," dedi Merel kesin bir tavırla. "Göbeğine bir mızrak saplarsan ölür."

"Anheg bile bunu yapmaya cesaret edemezdi."

"Ben Anheg değilim."

"Lanetlenirsin!"

"Lanetten korkmuyorum."

Kocaman elinde geniş ağızlı bir yaban domuzu mızrağı olan Torvik taht salonuna girerek, "Geliyor," dedi anlamlı bir tavırla.

"Aman tanrım," diye sızlandı İslena.

"Kes şunu!" diye azarladı Merel.

Grodeg taht salonuna girdiğinde öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Beyaz cübbesi öylece üstüne alıvermiş gibi bumburuşuktu, beyaz saçları ve sakalları ise darmadağındı. "Kraliçeyle yalnız konuşacağım!" diye gürledi tahta yaklaşırken.

"Buna siz değil kraliçe karar verir sayın Başrahip," dedi Merel buz gibi bir sesle.

"Trellheim Kontunun eşi tahtı temsil mi ediyor?" diye sordu Grodeg İslena'ya.

İslena bocaladı, sonra uzun boylu rahibin tam arkasında durmakta olan Torvik'i gördü. Mızrağını eskisi gibi gevşek tutmuyordu artık. "Sakin olun saygıdeğer Grodeg," dedi kraliçe. Ansızın öfkeden kudurmakta olan rahibin hayatının yalnızca söylediklerine değil, ses tonuna bağlı olduğunu anlamıştı, ilk bocalamasında Merel işaretini verecek ve Torvik de geniş ağızlı mızrağını, tıpkı bir sinek ezer gibi, aldırmaz bir tavırla Grodeg'in sırtına saplayıverecekti.

"Sizinle yalnız görüşmek istiyorum," diye tekrarladı Grodeg inatla.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye haykırdı rahip hayretle.

"Beni duydun Grodeg," dedi kraliçe. "Ayrıca bağırmayı da bırak. Sağır değilim."

Bir süre ağzı açık bakakalan Grodeg sonunda kendini toplayıp, "Neden bütün dostlarım tutuklandı?" diye sordu.

"Tutuklanmadılar sayın Başrahip," diyşe cevap verdi kraliçe. "Kocamın donanmasına katılmak için gönüllü oldular."

"Saçma!" diye homurdandı Grodeg.

"Sözlerini daha dikkatli seçsen iyi olacak Grodeg," dedi Merel. "Kraliçenin saygısızlıklarına sabrı tükenmek üzere."

"Saygısızlık mı?" diye haykırdı Grodeg. "Benimle ne cesaretle böyle konuşursun." Omuzlarını dikleştirip gözlerini kraliçeye dikerek, "Yalnız konuşmamız konusunda ısrar ediyorum," dedi gök gürültüsü gibi bir sesle.

Her zaman onu dehşetle irkilten bu ses, birden öfkelendirdi İslana'yı. O bu salağın hayatını kurtarmaya çalışıyordu, adamsa bağırıp duruyordu. "Lord Grodeg," dedi sesinde hiç alışılmamış bir çelik tınısıyla. "Bana bir kere daha bağıracak olursanız, ağzınıza ağızlık taktırırım."

Grodeg'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Özel olarak konuşacak hiçbir şeyimiz yok Lordum," diye devam etti kraliçe. "Size kalan tek şey talimatınızı öğrenip tartışmadan yerine getirmektir. Sizin derhal limana gidip, sizi Algarya'ya götürmek için bekleyen gemiye binmenizi arzuluyoruz. Orada Çereklerin Angarak seferine katılacaksınız."

"Reddediyorum!" dedi Grodeg.

"Bir daha düşünün Lord Grodeg," diye mırıldandı Merel. "Kraliçeniz size bir emir verdi. Reddetmek vatana ihanet olarak değerlendirilebilir."

"Ben Belar Başrahibiyim," dedi Grodeg sıkılmış dişlerinin arasından; sesini yükseltmemek için kendini zor tuttuğu belli oluyordu "Askere alınmış bir köylü gibi gemiye bindirip göndermeye cesar edemezsiniz."

"Acaba Başrahip bu konuda küçük bir bahse girmek isterler mi? dedi Torvik aldatıcı bir yumuşakbaşlılıkla. Mızrağını yere dayayıp cebinden bir biley taşı çıkararak zaten yeterince keskin olan ağzını bilemeye başladı. Çıkan çelik sesi Grodeg'in kanını dondurmuş gibi görünüyordu.

"Şu anda limana gidiyorsun Grodeg," dedi İslena, "ve o gemiye biniyorsun. Eğer binmezsen, zindana atılacaksın, orada kocam dönene kadar sıçanlarla dostluk edersin artık. Seçeneklerin bunlar: Ya Anheg'in yanına ya da sıçanların arasına. Çabuk karar ver, çünkü canım sıkmaya başladın. Açıkçası yüzünü görmek midemi bulandırıyor."

Drasniya Kraliçesi Porenn bebek odasında oğluna meme vermekle meşguldü. Saray casusları, kraliçenin meme verdiği durumlarda, saygılarından gözetlemiyorlardı onu. Ama Porenn yalnız değildi. Drasniya istihbarat örgütünün sıska şefi Cirit vardı yanında. Cirit görünüşü kurtarmak için hizmetçi kız pelerini ve bonesi giymişti ve bu kılıkta hiç rahatsız görünmediği gibi, bayağı kadınsı bir hali de vardı.

"İstihbarat örgütünde o kadar Ayı Mezhebi üyesi var mı gerçekten?" diye sordu ufak tefek kraliçe hayretle.

Cirit saygıyla arkası dönük olarak oturduğu yerden, "Korkarım öyle Asaletmeap," dedi. "Daha uyanık olmalıymışız, ama maalesef başka şeylerle meşguldük."

Porenn emzirmekte olduğu bebeğini sallayarak biraz düşündükten sonra, "İslena harekete geçti, değil mi?" diye sordu.

"Bu sabah aldığım habere göre öyle," diye cevap verdi Cirit. "Groldeg Aldur Nehri'nin ağzına doğru yola çıkmış bile, kraliçenin adamları da köylere yayılmış mezhep üyelerini birer birer topluyorlar."

"Bu kadar çok adamı Boktor'dan sürmek faaliyetlerimizi engellemez mi?"

"İdare edebiliriz Asaletmeap," diye güvence verdi Cirit. "Akademideki son sınıf öğrencilerini biraz erken mezun etmek zorunda kalabiliriz. Eğitimlerini iş başında tamamlarlar artık. Ama idare ederiz."

"Pekâlâ öyleyse Cirit," dedi Porenn kararını vererek. "Hepsini buradan yollayın. Boktor'daki bütün mezhep üyelerini toplayıp ayırın. Tümünün bulabileceğin en berbat görev yerlerine yollanmasını istiyorum, hiçbiri de

diğerlerine elli fersahtan yakın olmasın. Mazeret, ani hastalıklar ve istifa istemiyorum. Her birine yapacak bir iş ver, sonra da yapmasını sağla, istihbarat örgütüne sızan bütün Ayı Mezhebi üyeleri bu gece Boktor'dan ayrılmış olsun."

"Memnuniyetle Porenn," dedi Cirit. "Ha, bu arada, Nadraklı tüccar Yarblek Yar Nadrak'tan dönmüş, seninle yine som balığı akını hakkında konuşmak istiyor. Bu adamda balık merakı saplantı halinde doğrusu."

On İkinci Bölüm

Çerek donanmasını Doğu Sıradağlarının tepesine çıkarmak, tam iki haftalarını aldı. Kral Rhodar işlerin yavaş ilerlemesinden yakındı durdu bu süre boyunca. "Bunun zaman alacağını biliyordun Rhodar," dedi Ce'Nedra, şişman kral terleyip söylenerek volta atar, tepesindeki yara pis pis bakarken. "Niye bu kadar bozuluyorsun?"

"Çünkü gemiler açıkta duruyor Ce'Nedra," dedi Rhodar sinirli bir tavırla. "Yukarı çıkarma sırasında gizlemenin ya da kamufle etmenin bir yolu yok. Bu gemiler seferimizin en hayati yanı. Eğer öbür tarafta birileri ikiyle ikiyi toplamayı becerirse, Thullar yerine bütün Angaraklarla uğraşmak zorunda kalabiliriz."

"Çok dertleniyorsun," dedi Ce'Nedra. "Ço-Hag ile Korodullin yukarıda ne bulurlarsa yakıyorlar. Zakath ile Taur Urgas'ın yukarı ne taşıdığımızı düşünmeye vakitleri yok."

"Bu kadar kaygısız olmak harika bir şey olmalı," dedi Rhodar alayla.

"Yapma Rhodar," dedi prenses.

Her zamanki Tolnedra kaftanını giymiş olan General Varana, gene bir öneride bulunacağını ima eden o dikkatle çalışılmış kayıtsız ifadesiyle yanlarına yaklaştı.

"Varana," diye patladı Kral Rhodar. "Neden üniformanı giymiyorsun."

"Çünkü resmi olarak burada değilim Haşmetmeap," diye cevap verdi general. "Unutmayın, Tolnedra bu olayda tarafsız."

"Bunun hikâye olduğunu biliyoruz."

"Ama gerekli bir hikâye. İmparator, Taur Urgas ve Zakath ile diplomatik görüşmeleri sürdürüyor. Eğer bir Tolnedra generali savaş alanında

üniformasıyla dolaşmaya başlarsa, görüşmeler de çıkmaza girer." Bir an durdu. "Küçük bir öneri Haşmetmeaplarını gücendirir mi acaba?"

"Önerisine bağlı," diye cevap verdi Rhodar. Sonra yüzünü buruşturarak özür diledi. "Kusura bakma Varana. Bu gecikmeler sinirimi bozuyor. Ne diyecektin?"

"Bence artık komuta merkezini yukarı taşımanın vakti geldi. Piyade kuvvetleri yukarı vardığında her şeyin düzgün yürüyor olması gerek; zaten işleri düzene koymak da en az bir iki gün alır."

Kral Rhodar bucurgatla yardan yukarı çekilmekte olan bir Çerek gemisine bakarak, "Bunlardan birine binmeye niyetim yok Varana," dedi.

"Ama tamamen güvenli Haşmetmeap," diye temin etti onu Varana. "Ben birkaç kere çıkıp indim. Leydi Polgara bile bu sabah yukarı çıktı."

"İşler ters giderse Polgara uçarak inebilir aşağı," dedi Rhodar. "Benim böyle bir avantajım yok. O kadar yüksekten düşersem yerde açacağım deliği hayal edebiliyor musun?"

"Ama öteki yol da çok yorucu olur Haşmetmeap. Tepeye çıkan birkaç vadi var. Atlar çıkabilsin diye de düzeltildi çoğu. Ama gene de çok dik hepsi."

"Biraz terlemekten zarar gelmez."

"Haşmetmeapları nasıl isterlerse," dedi Varana omuz silkerek.

"Ben de seninle gelirim Rhodar," dedi Ce'Nedra neşeyle.

Rhodar kuşkuyla baktı ona.

"Ben de makinelere pek güvenmem," diye itiraf etti prenses. "Gidip kıyafet değişeyim de yola çıkalım."

"Bugün mü?" dedi Rhodar yalvarır gibi.

"Ertelemekte ne yarar var?"

"Bir düzine sebep bulabilirim."

"Çok dik" ifadesinin yeterli olmadığı hemen ortaya çıktı. "Uçurum gibi" dense daha doğru olurdu. Eğim at sırtında çıkmayı olanaksız kılıyordu, ama en dik kısımlara ipler gerilmişti. Kısa bir Orman Perisi tuniği giymiş olan Ce'Nedra, bir sincap çevikliğiyle iplerden tırmanıveriyordu. Kral Rhodar'ın hızı ise çok azdı.

"İnlemeyi kes lütfen Rhodar," dedi Ce'Nedra bir saat kadar tırmandıktan sonra. "Hasta bir ineğe benziyorsun."

"Hiç adaletli bir davranış değil seninki Ce'Nedra," diye inledi Rhodar durup yüzünden fışkıran terleri silerken.

"Adil olacağımı söylememiştim ki," dedi Ce'Nedra yüzünde hınzırca bir sırıtışla. "Haydi yürü, daha çok yolumuz var." Sıçrayıp elli metre kadar daha tırmandı.

"Biraz az giyimli değil misin?" diye sordu Rhodar puflayarak, yüzünde kınayan bir ifadeyle. "Saygıdeğer hanımlar bacaklarını göstermez böyle."

"Bacaklarımın nesi var?"

"Çıplak."

"Yobazlık etme. Ben böyle rahat ediyorum. Geliyor musun?" Rhodar tekrar inledi.

"Öğle yemeği vakti gelmedi mi daha?"

"Daha yeni yedik."

"Yaa? Unutmuşum."

"Sen zaten yediğin yemeği hemen unutuyorsun, daha sofra bile toplanmadan."

"Şişmanlar böyledir Ce'Nedra. Son yemek tarih olmuştur. Önemli olan bir sonraki yemektir." Acıklı acıklı dimdik yokuşa bakarak yeniden inledi.

"Bu senin fikrindi," dedi Ce'Nedra acımasızca.

Tepeye vardıklarında güneş batıda iyice alçalmıştı. Kral Rhodar olduğu yere çökerken, Prenses Ce'Nedra merakla etrafına bakındı. Yarın tepesine kurulmuş olan kaleler geniş bir alanı kaplıyordu ve çok etkileyiciydi. Toprak ve taştan yapılmış olan duvarları on metre kadar yükseliyordu. Açık bir kapıdan içeri bakan prenses, içeride giderek alçalan başka duvarlar da gördü; her birinin önünde sivri kazıklar ve dikenli çalılarla dolu hendekler kazılmıştı. Ana duvar boyunca iri binalar vardı; duvarın içinde ise askerler için yapılmış kulübeler diziliydi.

Kaleler insanla doluydu; askerlerin çeşitli faaliyetleri aralıksız bir toz bulutu kaldırmaktaydı. Giysileri dumanla lekelenmiş ve atları yorgunluktan bitap düşmüş bir grup Algar ağır ağır kapıdan içeri girdiler; birkaç saniye sonra ise bir bölük parlak zırhlı Mimbre şövalyesi, mızraklarındaki sancakları dalgalandırarak taşlık zeminde dörtnala yakacak yeni bir kasaba bulmak için uzaklaştılar.

Yarın kıyısındaki dev bucurgatlar aşağıdaki ovadan çekilen Çerek gemilerinin ağırlığıyla gıcırdıyordu; biraz ötede, muhkem duvarların gerisinde, sayıları gittikçe artan gemiler elli fersah ötedeki yukarı Mardu Nehri'nin kaynağına çekilmek üzere bekliyorlardı.

Polgara yanında Durnik ve dev Barak ile birlikte, prensese ve devrilmiş yatan Drasniya Kralına hoş geldin demek için yanlarına geldi.

"Yürüyüş nasıldı?" diye sordu Barak.

"Korkunçtu," diye inledi Rhodar. "Yanınızda yiyecek bir şey var mı? Galiba bir beş kilo verdim."

"Belli olmuyor," dedi Barak.

"Kendini bu kadar zorlaman akıllıca değil Rhodar," dedi Polgara nefes nefese kalmış olan krala. "Neden inatçılık ettin?"

"Çünkü yükseklikten ölesiye korkarım," diye cevap verdi Rhodar. "Uçurumdan o zamazingolar tarafından çıkarılmaktansa, bunun on katı

yokuşu bile çıkardım. Ayağımın altında boşluk olacağını düşünmek tüylerimi diken diken ediyor."

"Eh, diken diken olacak az tüy de yok sende," diye sırıttı Barak.

"Biri bana lüttfen yiyecek bir şey verebilir mi?" diye sordu Rhodar acı dolu bir sesle.

"Biraz soğuk tavuk ister miydiniz?" dedi Durnik ona kızarmış bir tavuk budu uzatarak.

"Tavuğu da nereden buldunuz?" diye haykırdı Rhodar budu kaparak.

"Thullar getirdi," dedi Durnik.

"Thullar mı?" dedi Ce'Nedra hayretle. "Thulların burada ne işi var?"

"Teslim oluyorlar," diye cevap verdi Durnik. "Geçtiğimiz haftadan beri köyler halinde gelip teslim oluyorlar. Kalelerin önündeki hendeklerin kıyısına kadar gelip yere oturuyorlar ve teslim alınmayı bekliyorlar. Çok da sabırlılar. Bazen bütün bir gün boyunca kimsenin onlarla uğraşmaya vakti olmuyor, ama aldırmıyorlar hiç."

"Neden yakalanmak istesinler ki?" diye sordu Ce'Nedra.

"Çünkü bu tarafta Grolim yok," dedi Durnik. "Torak kurban taşları ve kurban bıçakları da. Thullar bunlardan kurtulmanın esir alınmaya değdiğini düşünüyor galiba. Biz de onları teslim alıp kale yapımında çalıştırıyoruz. Eğer iyi denetlerseniz, iyi işçi oluyorlar."

"Güvenli mi bu peki?" diye sordu Rhodar ağzı tavukla dolu. "Aralarında casus olabilir."

"Biliyoruz," diye başını salladı Durnik, "ama casuslar genellikle Grolim oluyor. Thulların zekâsı casusluk etmeye yetmediği için Grolimler kendi işlerini kendileri görüyorlar."

Rhodar elindeki tavuk budunu indirerek, "Grolimleri kalelerin içine mi alıyorsunuz?" dedi dehşetle.

"Ciddi bir sorun yok," dedi Durnik. "Thullar Grolimleri tanıyorlar, biz de işi onlara bıraktık. Yardan bir mil kadar yukarı götürüp aşağı atıyorlar. Başta hemen buracıkta yapmak istiyorlardı, ama yaşlıları aşağıda çalışan insanların kafasına Grolim atmanın kibar bir davranış olmayacağını söyleyerek uyardı onları; o yüzden düşünce kimseye çarpmayacakları bir yere kadar taşıyorlar şimdi. Çok düşünceli insanlar bu Thullar. İnsan zamanla sevebilir bile onları."

"Burnun yanmış Ce'Nedra," dedi Polgara küçük prensese. "Şapka giymek gelmedi mi aklına?"

"Şapka başımı ağrıtıyor," dedi Ce'Nedra omuz silkerek. "Biraz güneş yanığından ölmem ya."

"Görünüşüne dikkat etmelisin canım," dedi Polgara. "Burnun soyulursa pek kraliçe gibi görünmezsin."

"Önemli değil ki Leydi Polgara. Siz halledemez misiniz? Yani..." Ce'Nedra eliyle büyüye benzediğini sandığı bir hareket yaptı.

Polgara ona soğuk bir tavırla dik dik baktı.

Kral Anheg yanında geniş omuzlu Riva Vekilharcı ile yaklaştı. "Tırmanışın nasıl geçti?" diye sordu Rhodar'a tatlı bir sesle.

"Burnuna bir yumruk ister misin?" dedi Rhodar.

"Aman," dedi Kral Anheg kaba kaba gülerek, "bugün pek de asabiyiz bakıyorum. Seni neşelendirecek bazı haberlerim var memleketten."

"Haber mi?" diye inledi Rhodar yorgun argın ayağa kalkmaya çalışarak.

Anheg başını salladı. "Sen tırmanma idmanı yaparken aşağıdan yolladılar. Evde neler olup bittiğine inanamayacaksın."

"Söyle de inanır mıyım, inanmaz mıyım görelim."

"Kesinlikle inanamayacaksın."

"Anheg, çıkar baklayı ağzından."

"Takviye kuvvetlerimiz geliyor. İslana ile Porenn geçen hafta boş durmamışlar."

Polgara sorar gözlerle baktı ona.

"Biliyor musunuz?" dedi Anheg elindeki katlı parşömeni göstererek. "Bunu alana kadar İslena'nın okuma yazma bildiğinden bile emin değildim."

"Bilmece gibi konuşma Anheg," dedi Polgara. "Hanımlar ne yapmış?"

"Anladığım kadarıyla biz yola çıktıktan sonra Ayı Mezhebi başa bela olmaya başlamış. Grodeg erkekler aradan çekildiğine göre başa geçebileceğini sanmıştır. Val Alorn'da sağa sola kafa tutmaya başlamış. Boktor'da da Drasniya istihbarat servisinde mezhep üyeleri belirmiş. Herhalde yıllardır bunun için hazırlık yapıyorlardı. Her neyse, Porenn ile İslena aralarında haberleşmeye başlamışlar ve Grodeg'in iki krallıkta iktidarı ele geçirmeye ne kadar yaklaşmış olduğunu anlayınca da tedbirler almışlar. Porenn bütün mezhep üyelerini Boktor dışına yollamış; aklına gelen en berbat görev yerlerine, İslena da Val Alorn'daki bütün mezhep üyelerini tutuklatıp buraya, orduya katılmaya yollamış.

"Ne yapmışlar, ne yapmışlar?" diye haykırdı Rhodar.

"Harika, değil mi?" Anheg'in kaba suratına mutlu bir gülümseme yayıldı, "İşin en güzel yanı da şu: Yaptığı İslena'nın yanına kalacak, oysa ben buna cesaret edemezdim. Kadınların soyluları ve rahipleri tutuklatmanın inceliklerini bilmedikleri farzedilir; delil toplamak filan gibi. O yüzden ben yapsam rezalet olacak olan şey, İslena yapınca cehaletinden denilip geçilecek. Tabii Grodeg'den özür dilemem gerekecek, ama her şey olup bittikten sonra. Mezhep buraya gelmiş olacak ve geri dönmek için de akla yakın bir sebep bulamayacaklar."

Rhodar'ın yüzündeki sırıtış Anheg'inkinden de beterdi. "Grodeg bunu nasıl karşılamış peki?"

"Delirmiş. Herhalde İslena onunla yüzyüze konuşmuştur. Ya donanmaya katılmasını ya da zindana atılacağını söylemiş ona."

"Belar Başrahibi zindana atılamaz ki!" diye haykırdı Rhodar.

"İslena bunu bilmiyor, ama Grodeg ise onun bilmediğini biliyor. Bunun kanun dışı olduğunu birileri ona söyleyene kadar onu en derindeki hücreye attırıp duvara zincirletirdi. İslenamın o zibidiye böyle bir ültimatom verdiğini düşünebiliyor musunuz?" Anheg'in sesinde müthiş bir gurur vardı.

Kral Rhodar'ın yüzünde kurnaz bir ifade belirdi. "Bu seferde er ya da geç çok şiddetli çarpışmalar olacak."

Anheg başıyla onayladı.

"Ayı Mezhebi de hep üyelerinin müthiş savaşçılar olmasıyla övünmez mi?"

Anheg sırıtarak başını salladı yine.

"O zaman saldırıların öncü kolu olmaları doğru olmaz mı sizce?"

Anheg'in sırıtışı iyice habisleşmişti.

"Herhalde çok zayiat verirler," dedi Drasniya Kralı.

"Soylu bir amaç uğruna," dedi Anheg imanlı bir yüzle.

"Böbürlenmeniz bittiyse prensesi güneş altından uzaklaştırmanın vakti geldi," dedi Polgara sırıtan krallara.

Yarın tepesindeki kalelerde faaliyet aralıksız sürdü bunu izleyen günlerde. Son Çerek gemileri de yukarı çıkarılırken, Algar ve Mimbre süvarileri saldırılarını Thull ülkesinin kırlık bölgelerine yaymışlardı. "Dört bir yanda elli fersahlık mesafede yakılmamış ürün kalmadı," dedi Hettar. "Yakacak şey bulmak için daha uzaklara gitmemiz lazım."

"Murgolara rastlıyor musunuz?" diye sordu Barak atmaca yüzlü Algara.

"Birkaç tane," dedi Hettar omuz silkerek. "İlgimi çekecek kadar değil, ama arada sırada rastlıyoruz işte."

"Mandorallen nasıl?"

"Birkaç gündür görmedim," dedi Hettar. "Ama gittiği yönden dumanlar yükseliyor, herhalde boş durmuyordur"

"O civarda arazi nasıl?" diye sordu Kral Anheg.

"Yüksek toprakları geçtikten sonra fena değil. Thull ülkesinin yarın kıyısındaki bölümü ise biraz korkutucu."

"Korkutucu da ne demek? Buradan gemilerimi geçirmem gerek benim."

"Kaya, kum, biraz da çalı. Hiç su yok," diye cevap verdi Hettar. "Finn kadar da sıcak."

"Sağol," dedi Anheg.

"Sen sordun," dedi Hettar. "İzninizi rica edeyim. Dinlenmiş bir at ve birkaç meşale bulmam lazım."

"Gene mi gidiyorsun?" diye sordu Barak.

"Boş durmaktan iyidir."

Son gemiler de çıkarıldıktan sonra, Drasniya bucurgatları tonlarca yiyeceği ve mühimmatı çekmeye başladı yukarı. Kral Fulrach'ın kalelerin içine inşa ettiği enzak ambarları ağzına kadar doldu taştı. Thull esirler beklenmedik bir avantaj sağlamıştı orduya; kendilerine verilen bütün yükleri hiç şikâyet etmeden, tereddütsüz taşıyorlardı. Kaba yüzlerinde öyle bir şükran pırıltısı ve memnun etme hevesi vardı ki, Ce'Nedra onlardan nefret etmesinin imkânsız olduğunu düşünmeye başladı; teknik olarak düşman sayılsalar bile. Prenses yavaş yavaş Thulların hayatını aralıksız bir dehşete dönüştüren gerçekleri öğrenmeye başladı. Aralarında içlerinden birini olsun Grolimlerin kurban bıçakları altında kaybetmemiş tek bir aile yoktu. Kocalar, karılar, çocuklar, anne ve babalar kurban için seçilmişti; Thulların hayatındaki tek düşünce, her ne pahasına olursa olsun aynı kadere kurban

gitmemekti. Bu sonu gelmez dehşet, Thulların hayatındaki bütün insan sevgisini alıp götürmüştü. Müthiş bir tecrit içinde, sevgisiz, dostsuz endişe ve dehşet dışında hiçbir duyguya kapılmaksızın yaşayıp gidiyorlardı. Thul kadınlarının cinsel açıdan doymak bilmez oldukları yolundaki söylentinin ahlâkla bir ilgisi yoktu. Kurban edilmekten kurtulmak için Thull kadınlarının sürekli hamile kalmaları gerekiyordu. Dürtüleri şehvet değil dehşetti ve bu dehşet de onları insanlıktan uzaklaştırıyordu.

"Nasıl yaşayabiliyorlar böyle?" diye patladı prenses Leydi Polgara'ya, duvarların içinde ordu komutanları için yapılan binalardaki derme çatma dairelerine giderlerken. "Neden ayaklanıp Grolimleri kovmuyorlar?"

"Ayaklanmayı kim yönetecek Ce'Nedra?" diye sordu Polgara sakin bir tavırla. "Thullar, bahçeden meyva toplamış gibi rahatlıkla zihinlerini okuyabilen Grolimler olduğunu biliyorlar. Bir Thull böyle bir direniş örgütlemeyi aklından bile geçirse, hemen kurban taşına sürüklenir."

"Ama hayatları o kadar feci ki..." diye itiraz etti Ce'Nedra.

"Belki de bu durumu değiştirebiliriz," dedi Polgara. Yaptığımız şey sadece batı için değil, Angaraklar için de iyi olacak bir bakıma. Kazanırsak, Grolimlerin elinden kurtulacaklar. Başta bize teşekkür etmeyebilirler, ama zamanla değerini anlayacaklardır."

"Neden teşekkür etmesinler ki?"

"Çünkü eğer kazanırsak, tanrılarını öldürmüş olacağız canım. Birine bunun için teşekkür edilmez pek."

"Ama Torak bir canavar."

"Ama gene de tanrıları," diye cevap verdi Polgara. "Bir halkın tanrısını kaybetmesi, çok derin ve müthiş bir yaradır. Tanrısız yaşamanın nasıl bir şey olduğunu Ulgolara sor. Ul onların tanrısı olmayı kabul edene kadar beş bin yıl geçti. O zamanı hâlâ unutamazlar."

"Kazanacağız, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra ansızın, bütün korkuları su yüzüne çıkıvermişti.

"Bilmiyorum Ce'Nedra," dedi Polgara alçak sesle. "Kimse bilmiyor. Ne ben, ne Beldin, ne babam. Aldur bile bilmiyor. Elimizden geleni yapıyoruz ama."

"Kaybedersek ne olacak?" diye sordu prenses ürkek bir sesle.

"Tıpkı Thullar gibi köleleştirileceğiz," dedi Polgara sessizce. "Torak bütün dünyanın kralı ve tanrısı olacak. Diğer tanrılar sonsuza dek dünyadan kovulacak, Grolimler hepimize hâkim olacak."

"Böyle bir dünyada yaşayamam," dedi Ce'Nedra.

"Hiçbirimiz istemeyiz bunu."

"Torakla hiç karşılaştınız mı?" diye sordu prenses birden.

"Bir iki kere," dedi Polgara başıyla onaylayarak. "Sonuncusu Vo Mimbre'deydi. Brandla düello etmelerinden önce."

"Nasıl biri."

"O bir tanrı. Zihninin gücü akıl almaz. Sana bir şey söylediğinde dinlemek zorundasın, emrettiğinde itaat etmek zorundasın."

"Siz de mi?"

"Anlamıyorsun canım." Polgara'nın yüzü ciddileşmişti ve güzel gözleri ay kadar uzaklardaydı. Farkına varmadan uzanıp Emanet'i kucağına aldı. Çocuk gülümsedi ve hep yaptığı gibi uzanıp beyaz saç tutamına dokundu. "Torak'ın sesinde dayanılması imkânsız bir zorlama vardır," diye sürdürdü konuşmayı. "Onun kötü ve çarpık olduğunu bilirsin, ama konuştuğu zaman iraden dağılır gider ve kendini çok zayıf hisseder, korkarsın."

"Herhalde siz korkmamışsınızdır."

"Hâlâ anlamıyorsun. Tabii ki korktum. Hepimiz korktuk, babam bile. Dua et de Torak ile hiç karşılaşmayasın. Çamdar gibi küçük bir Grolim ya da Ctuchik gibi hesapçı ihtiyar bir büyücü değil o. O bir tanrı, iğrenç bir şekilde yaralanmış, hayatının bir yerinde de doğru yoldan sapmış, ihtiyacı

olan bir şey, hiçbir insanın anlayamayacağı kadar derin bir ihtiyacı verilmemiş ona; bu red de delirtmiş onu. 0nunki Taur Urgas'ınki gibi bir delilik değil; Taur Urgas gene de insan. Bir tanrının deliliği onunki; hastalıklı hayallerini gerçek kılabilen bir varlığın deliliği. Yalnızca Taş ona gerçekten direnebilir. Belki ben de bir süre dayanabilirim, ama iradesinin tüm gücünü bana çevirirse, ben de ona istediğini vermek zorunda kalırım. Benden istediği şey ise düşünülemeyecek kadar korkunç."

"Anlayamadım Leydi Polgara."

Garion'un teyzesi küçük kıza ciddi bir yüzle baktı. "Evet," dedi sonra, "anlayamamış olabilirsin. Tolnedra Tarih Cemiyetinin ihmal ettiği bir yanı bu da geçmişin. Otur Ce'Nedra, anlatmaya çalışayım."

Derme çatma odalarındaki kaba bir banka oturdu prenses. Polgara alışık olmadığı bir ruh halindeydi, çok sessiz, düşünceli. Emanet'e sarılıp kendine çekti, yanağını sarı buklelerine dayadı. Sanki bu temas onu rahatlatıyor gibiydi, "İki Kehanet var Ce'Nedra," dedi dolgun sesiyle. "Ama bunun bire ineceği zaman yaklaşıyor. Olmuş olan, olan ve olacak olan her şey, kazanan Kehanetin bir parçası olacak. Her erkek, her kadın, her çocuk iki kadere sahip. Bazıları için fark büyük olmayacak, bazdan içinse çok derin."

"Anlamıyorum."

"Bizim hizmet ettiğimiz, bizi buraya getiren Kehanete göre, ben büyücü Polgarayım; Belgarath'ın kızı, Belgarion'un koruyucusu."

"Ya ötekinde?"

"Ötekinde Torak'ın karısıyım."

Ce'Nedra'nın ağzı açık kaldı.

"Şimdi niye korktuğumu anlayabilirsin," diye devam etti Polgara. "Ben aşağı yukarı senin yaşındayken babam bana bunu açıkladığından beri dehşet içindeyim. Sadece kendim için değil; eğer iradem sarsılırsa, eğer Torak'ın iradesi benimkini yenerse hizmet ettiğimiz Kehanet de yenileceği için. Torak yalnızca beni değil, tüm insanlığı kazanacak o zaman. Vo Mimbre'de

beni çağırdı. Çok kısa bir an için ona doğru koşmak için müthiş bir zorlama hissettim içimde. Ama onu reddettim. Hayatımda bu kadar zor bir şey yapmamıştım hiç. Ama benim onu reddetmem, onu Brand ile düelloya zorladı ve ancak o düelloda kullanılabilirdi Taş'ın gücü ona karşı. Babam benim irademe güvenerek kumar oynadı. Bizim ihtiyar kurt müthiş bir kumarbaz olur bazen."

"Yani eğer..." Ce'Nedra devam edemedi.

"Garion yenilirse mi?" Polgara o kadar sakindi ki, sanki bu ihtimali daha önceden defalarca düşünmüştü. "O zaman Torak gelip karısını alacak ve dünyada onu durdurabilecek hiçbir güç olmayacak."

"Ölürüm daha iyi," dedi prenses.

"Ben de Ce'Nedra. Ama bu şansım bile olmayabilir. Torak'ın iradesi benimkinden o kadar güçlü ki, kendimi yok etme iradesini bile alabilir elimden. Böyle bir şey olursa, onun sevdiği ve seçtiği kişi olmaktan delicesine mutlu bile olabilirim; ama derinlerde bir yerde, bir parçam sonsuz yüzyıllar boyunca, zamanın sonuna kadar çığlık atmaya devam edecektir eminim."

Düşünülemeyecek kadar korkunç bir şeydi bu. Kendini tutamayan prenses diz çökerek Polgara ve Emanet'e sarıldı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Yapma Ce'Nedra, ağlamaya gerek yok," dedi Polgara yumuşak bir sesle, hıçkıran kızın saçlarını okşayarak. "Garion daha Sonsuz Gece Şehri'ne varmadı ve Torak da hâlâ uyuyor. Az vakit kaldı, ama kim bilir? Kazanabiliriz bile."

On Üçüncü Bölüm

Çerek filosu yardan yukarı çıkarıldıktan sonra, kalelerdeki faaliyet hızlandı. Kral Rhodar'ın piyade birlikleri Aldur Nehri'ndeki kamp yerinden gelerek daracık vadilerden yarın tepesine doğru zahmetli tırmanışlarına başladılar; araba konvoyları, yiyecek ve mühimmatı ana depodan, bir mil yüksekliğindeki bazalt yardan yukarı taşımak için bekleyen çıkrık sistemlerine taşıdılar; Mimbre ve Algar atlıları ise genellikle şafaktan önce yola çıkıp henüz yakmadıkları kasaba ve ürünleri aramaya devam ettiler. Akıncıların korumasız Thull köy ve kasabalarına bu kısa, vahşice saldırıları ve olgunlaşmış tahıl tarlalarından arkalarında bıraktıkları bir mil genişliğindeki yanık bölgeler, sonunda uyuşuk Thulları örgütsüz de olsa bir direniş göstermeye zorladı. Ancak Thullar her defasında son Mimbre saldırısının olduğu yere gidiyor ve tabii ki saatlerce, hatta günlerce geç kalmış oluyorlardı; bütün buldukları yanan harabeler ölü askerler ve dehşet içinde sahipsiz kalmış köylülerdi. Süratle yer değiştiren Algarları yakalamaya çalıştıklarında ise, ancak hektarlarca kararmış arazi buluyorlardı. Akıncılar çoktan geçip gitmiş oluyordu, Thulların onları yakalama gayreti ise beyhudeydi.

Akıncıların üssü olan kalelere saldırmak ise Thulların ya hiç aklına gelmedi ya da geldiyse bile hemen vazgeçtiler. Thulların ruh hali iyi savunulan kalelere saldırmaya müsait değildi. Ortalarda dolanıp yangınların peşinde gezmeyi, sonra da Murgo ve Malloryalı müttefiklerine destek görmedikleri için şikâyet etmeyi tercih ediyorlardı, İmparator Zakath'ın Malloryalıları Thull Zelik'teki karargâhlarından çıkmayı reddediyorlardı. Taur Urgas'ın Murgoları ise, Angarak birliği adına gösteriş olsun diye güney Thull ülkesinde birkaç harekete kalkışmıştı, ama Kral Rhodar'a göre bu da manevralarının bir parçasıydı sadece. Kalelerin yakınında Murgo izcilerine rastlandığı bile oluyordu. Bölgeyi bu Murgo casuslarından temizlemek için kalelerden her gün gözcüler çıkıp çorak tepelerde dolaşıyordu.

Kalelerin çevresindeki kurak, kayalık vadilerde ise Drasniyalı mızrakçılar ve lejyoner birlikleri nöbet tutmaktaydı. Uzun mesafeli akınlarından dönen Algar kabileleri, dinlenme bahanesiyle "Murgo Avı" dedikleri bir oyun

oynuyorlardı. Bu av partilerini büyük bir gösterişle düzenliyor ve ısrarla dinlenme zamanlarını kalelerin güvenliği için feda ettiklerini söylüyorlardı masum tavırlarla. Tabii kimsenin buna inandığı yoktu.

"Ama bu bölgede devriyeye ihtiyaç var Rhodar," diyordu Kral Ço-Hag. "Çocuklarım zorunlu bir görevi yerine getiriyorlar."

"Görev ha!" diye homurdandı Rhodar. "Bir Algarı ata bindir, sonra da arkasını henüz görmediği bir tepe göster, hemen gidip bakmak için bir bahane bulacaktır."

"Bize haksızlık ediyorsun," diye cevap verdi Ço-Hag, alıngan bir masumiyet ifadesiyle.

"Sizi bilirim ben."

Ce'Nedra ve iki yakın dostu, Algar atlılarının keyifle akına çıkmalarını giderek ekşiyen suratlarla izliyorlardı. Ariana tüm Mimbreli hanımlar gibi sakindi ve erkekler dışarıda oyun oynarken sabırla beklemeye alışkındı. Oysa Garion'un Algar kuzini Adara kendini hapiste gibi hissediyordu. Tüm Algarlar gibi o da rüzgârı yüzünde hissetmek, kulaklarında nal sesleri duymak istiyordu. Bir süre sonra iyice huysuzlaşıp sık sık içini çekmeye başladı.

"Bugün ne yapıyoruz hanımlar?" diye sordu Ce'Nedra ikisine, parlak bir günün sabahında, kahvaltıdan sonra. "Öğle yemeğine kadar nasıl eğleneceğiz?" Bunu biraz abartılı bir tavırla söylemişti, çünkü planını yapmıştı bile.

"Gergef işleyebiliriz," dedi Ariana. "Gözleri ve elleri hoş bir meşgaleye boğarken, ağzı ve zihni muhabbet için serbest bırakır."

Adara derin derin içini çekti.

"Ya da gidip Lordumun serfleri savaşa hazırlamasını seyredebiliriz." Ariana her günün yarısını Lelldorin'i seyrederek geçirmek için bir bahane buluyordu mutlaka.

"Bugün gene birtakım adamların oklarla saman yığınlarını katletmesini seyretmek istediğimden emin değilim," dedi Adara hafif bir huysuzlukla.

Ce'Nedra olabilecek bir didişmeyi engellemek için atılarak, "Bir teftiş gezisine çıkabiliriz," dedi havalı bir tavırla.

"Ce'Nedra, bu duvarların arasındaki her kulübeyi, her depoyu en az onar kere gezdik," dedi Adara biraz öfkeyle. "Ayrıca kibar bir yaşlı çavuş bana bir kere daha mancınıkların nasıl çalıştığını anlatmaya kalkışırsa çığlık atarım."

"Ama dış kaleleri gezmedik daha, değil mi?" dedi prenses kurnaz bir tavırla. "Sizce bu da görevimizin bir parçası değil mi?"

Adara ona hemen bir göz attı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle," diye onayladı. "Nasıl oldu da daha önce düşünmedik. Görevimizi çok ihmal etmişiz."

Ariana yüzünde kaygılı bir ifadeyle, "Korkarım Kral Rhodar böyle bir plana şiddetle itiraz edecektir," dedi.

"Rhodar burada değil," dedi Ce'Nedra. "Kral Fulrach ile birlikte erzak stoklarını denetliyor."

"Leydi Polgara da bunu tasvip etmeyecektir," diye itirazını sürdürdü Ariana, ama teslim olacak gibiydi.

"Leydi Polgara şu anda büyücü Beldin ile konuşuyor," dedi Adara gözleri hınzır hınzır parlayarak.

Ce'Nedra da sırıttı. "O zaman kendi başımıza karar vermemiz gerekiyor, değil mi hanımlar."

"Döndüğümüzde çok fena azar işiteceğiz," dedi Ariana.

"O zaman da çok pişman oluruz," dedi Ce'Nedra kıkırdayarak.

Bir çeyrek saat sonra, prensesle iki arkadaşı yumuşak, siyah deri Algar binici kıyafetlerini giymiş olarak büyük kalenin merkez kapısından çıktılar.

Yanlarında Riva Vekilharcının en küçük oğlu Olban vardı. Olban bu fikirden hiç hoşlanmamıştı, ama Ce'Nedra ona itiraz edecek ya da müdahale edip geziye engel olabilecek birine haber yollayacak vakit bırakmamıştı. Olban kaygılıydı, ama küçük Riva Kraliçesine sorgusuz sualsiz eşlik ediyordu.

Duvarların önündeki kazıklarla dolu hendekler çok ilginçti, ama her hendek bir diğerine benziyordu, kazma sanatının inceliklerini takdir etmek ise pek onlara göre değildi.

"Çok güzel," dedi Ce'Nedra yüksek bir toprak kümbetin üstünde nöbet tutmakta olan Drasniyalı bir mızrakçıya. "Harika hendekler; kazıklar da ne kadar sivri öyle." Kalelerin önünde uzanıp giden çorak topraklara baktı. "Bu kadar ağacı nereden buldunuz?"

"Sendarlar getirdiler Haşmetmeap," dedi nöbetçi. "Sanıyorum kuzeyde bir yerlerden. Kazıkları Thullara kestirip sivrilttirdik. Eğer ne istediğinizi iyi anlatırsanız, iyi kazık imalatçısı oluyorlar."

"Yarım saat kadar önce atlı bir devriye geçmedi mi buradan?" diye sordu Ce'Nedra.

"Geçti Haşmetmeap. Algaryalı Lord Hettar ve adamları. Şu tarafa doğru gittiler." Nöbetçi güneyi gösterdi.

"Ya," dedi Ce'Nedra. "Eğer soran olursa, onlara katılmaya gittiğimizi söylersin. Birkaç saat sonra döneriz."

Nöbetçinin bakışı biraz kuşkuluydu, ama Ce'Nedra itiraza yer bırakmamak için telaşla, "Lord Hettar bizi kalelerin güney ucunda bekleyeceğini söylemişti," dedi. Sonra arkadaşlarına dönerek, "Onu daha fazla bekletmeyelim," diye ekledi. "Hanımlar, kıyafet değişmek için çok oyalandınız." Nöbetçiye tatlı tatlı gülümsedi. "Bilirsiniz, ille de saç fırçalanacak, süvari kıyafeti düzgün olmalı, filan. Haydi hanımlar. Acele edelim, yoksa Lord Hettar bize kızar." Beyinsiz küçük bir kız gibi kıkırdayarak Asil'in başını çevirdi ve dörtnala güneye doğru uzaklaştı.

"Ce'Nedra!" diye haykırdı Ariana nöbetçinin duyamayacağı kadar uzaklaştıklarında. "Yalan söyledin!"

"Tabii."

"Çok korkunç bir şey bu."

"Aptal bir cekete papatya deseni işleyerek geçirilen bir gün kadar korkunç değil."

Kalelerden ayrılıp alçak, yanmış bir tepeler zincirini geçtiler. Aşağıdaki geniş ovanın ucu bucağı yoktu. Ovanın öteki ucunda, yirmi mil kadar ileride, kül rengi, ağaçsız dağlar yükseliyordu. Atlarını bu devasa boşluğa doğru sürerken, manzara karşısında minicik hisediyorlardı kendilerini. Atları kayıtsız dağlara doğru ilerleyen karıncalar gibiydi sanki.

"Bu kadar büyük olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandı Ce'Nedra, elini gözlerine siper edip uzak tepelere bakarken.

Vadinin zemini masa gibi dümdüzdü ve sadece seyrek, dikenli çalılar vardı sağda solda. Yer yuvarlak, yumruk büyüklüğünde taşlarla kaplıydı ve atlarının nalları sarı ince bir toz kaldırıyordu. Daha öğleye çok olmasına rağmen güneş fırın gibiydi; önlerindeki vadide yerden ısı dalgaları yükseliyor, rüzgârsız havada gri-yeşil çalılar dans edermiş gibi oluyordu.

Sıcak giderek arttı. Hiçbir yerde rutubet yoktu, nefes nefese kalan atlarının teri anında kuruyordu üstlerinde.

"Geri dönmeyi düşünmeye başlasak iyi olacak," dedi Adara atının dizginlerini çekerek. "Vadinin ötesindeki dağlara varmamız mümkün değil."

"Haklı Haşmetmeap," dedi Olban prensese. "Zaten yeterince uzaklaştık."

Ce'Nedra Asil'i durdurunca, beyaz at gücü tamamen tükenmiş gibi başını yere eğdi. "Kendine acındırma numarası yapma," dedi prenses ata öfkeyle, işler hiç de beklediği gibi gitmiyordu. Etrafına bakınarak, "Gölgelik bir yer bulamaz mıyız acaba?" diye sordu. Dudakları kurumuştu ve güneş açık başına çekiçle vuruyordu sanki.

"Arazi bize bu imkânı tedarik etmiyor Haşmetmeap," dedi Ariana taşlarla kaplı, dümdüz vadinin boşluğuna bakarak.

"Kimse yanına su almayı akıl etti mi?" diye sordu Ce'Nedra alnını mendiliyle silerek. Kimse akıl etmemişti.

"Galiba dönsek iyi olacak," dedi sonunda, üzgün üzgün çevreye bakınarak. "Zaten görecek pek bir şey de yok."

"Atlılar geliyor," diye haykırdı Adara, bir mil kadar ilerideki iki tepenin arasında bir kat yeri gibi duran küçük bir vadiden çıkan atlı bir grubu göstererek.

"Murgolar mı?" dedi Olban telaşla. Eli hemen kılıcına gitti.

Adara elini gözlerine siper ederek yaklaşan atlılara dikkatle baktıktan sonra, "Hayır," dedi. "Algarlar. Ata biniş şekillerinden anladım."

"Umarım yanlarında su vardır," dedi Ce'Nedra.

Bir düzine kadar Algar atlarını doğruca üstlerine sürerken, ardlarından kocaman, sarı bir toz bulutu kaldırıyorlardı. Adara ansızın küçük bir çığlık attı ve yüzü bembeyaz kesildi.

"Ne var?" diye sordu Ce'Nedra.

"Lord Hettar da yanlarında," dedi Adara boğulur gibi.

"Bu kadar uzaktan nasıl tanıyabiliyorsun?"

Adara alt dudağını ısırdı, ama cevap vermedi.

Ter içindeki atının dizginlerini çektiğinde, Hettar'ın yüzünde sert ve affetmeyen bir ifade vardı. "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu nezaketle vakit kaybetmeden. Atmaca ifadesi ve tek tutam saçı yüzüne vahşi, hatta korkutucu bir hal vermişti.

"Gezintiye çıkalım demiştik Lord Hettar," dedi Ce'Nedra neşeyle, onun öfkesini görmezden gelmeye çalışarak.

Hettar ona kulak asmayarak, "Sen aklını mı kaçırdın Olban?" dedi genç Rivalıya sert bir sesle. "Neden hanımların kalelerden ayrılmalarına izin verdin?"

"Haşmetmeaplarına ne yapacaklarını söylemek benim işim değil," dedi Olban kıpkırmızı bir suratla.

"Yapma Hettar," diye itiraz etti Ce'Nedra. "Küçük bir gezintiden ne zarar gelebilir?"

"Daha dün buradan bir mil ötede üç Murgo öldürdük," dedi Hettar. "Eğer idman yapmak istiyorsanız, birkaç saat kalelerin içinde turlayın. Korumasız bir halde düşman arazisine çıkmayın. Çok aptalca davrandın Ce'Nedra. Artık geri dönelim." Yüzü kış denizi kadar asıktı Hettar'ın. Ses tonu ise tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Biz de zaten aynı karara varmıştık Lordum," diye mırıldandı Adara gözlerini yerden kaldırmadan.

Hettar aynı sert ifadeyle atların durumunu kontrol etti. "Siz bir Algarsınız Leydi Adara," dedi sonra." Atlarınız için su almak aklınıza gelmedi mi? Hiçbir tedbir almadan bir atı bu sıcakta yola çıkarmamanız gerektiğini bilmeliydiniz."

Adara'nın zaten bembeyaz olan yüzünde acılı bir ifade belirdi.

Hettar öfkeyle başını sallayarak, "Atlarını sulayın," diye emretti adamlarından birine. "Sonra onları geri götürürüz. Geziniz bitti hanımlar."

Adara'nın yüzü dayanılmaz bir utançla kıpkırmızı kesilmişti. Eyerinin üstünde bir o yana bir bu yana kıpırdanarak Hettar'ın sert ve acımasız bakışlarından kaçınmaya çalışıyordu. Atı sulanır sulanmaz dizginlerini kaparak hayvanı mahmuzladı. Şaşıran hayvancağız nalları vadi zeminini kaplayan taşların üstünde kayarak geldikleri yöne doğru hızla ilerlemeye başladı.

Hettar lanetler okuyarak arkasından sürdü atını.

"Ne yapıyor bu?" diye haykırdı Ce'Nedra.

"Lord Hettar'ın azarları sevgili dostumuzu tahammül edemeyeceği kadar müteessir etti," dedi Ariana. "Onun takdiri Adara için hayatından fazla ehemmiyet taşıyor."

"Hettar'ın mı?" dedi Ce'Nedra hayretle.

"Gözleriniz size sevgili dostumuzun ne vaziyette olduğunu göstermedi mi?" diye sordu Ariana hafif bir şaşkınlıkla. "Hiç de dikkatli değilsiniz Prensesim."

"Hettar mı?" diye tekrarladı Ce'Nedra. "Aklıma bile gelmemişti."

"Belki ben Mimbre olduğum içindir," dedi Ariana. "Halkımın hanımları başkalarının sevdalarına karşı fazlaca hassastır."

Hettar'ın Adara'nın dörtnala giden atını yakalaması için yüz metre yetti. Adara'nın dizginlerini bir eliyle yakalayarak atı durdurdu ve sert bir sesle konuşarak hesap sormaya başladı. Adara eyerinin üstünde huzursuzca kıpırdanarak yüzünü gizlemeye çalışıyordu onun azarları karşısında.

Tam o sırada ikisinin konuştukları yerin altı yedi metre kadar ilerisinde bir çalılıktaki kıpırtı çekti Ce'Nedra'nın dikkatini. Ansızın örgü zırhlı bir Murgo iki çalılığın arasındaki kumların içinden, altında saklandığı kahverengi lekeli branda örtüyü silkeleyerek ayağa fırladı. Ayağa kalktığında kısa yayını germişti bile.

"Hettar!" diye haykırdı Ce'Nedra, Murgo yayını doğrulturken.

Hettar'ın sırtı Murgoya dönüktü, ama Adara adamın yayını Hettar'ın sırtına doğrulttuğunu gördü. Çaresiz bir hareketle dizginlerini Hettar'ın elinden kurtarıp atını onunkine çarptırdı. Hettar'ın atı şaşkınlıkla şaha kalkarak böyle bir şeyi beklemeyen binicisini yere attı; tam o sırada da Adara dizginiyle atını kırbaçlayarak Murgonun üstüne saldırdı.

Yüzünde bir anlık bir öfke belirtisi görülen Murgo okunu üstüne doğru gelen kıza attı.

O uzak mesafeden bile Ce'Nedra okun Adara'ya saplanırken çıkardığı sesi duydu. Hayatı boyunca dehşetle hatırlayacağı bir sesti bu, Adara iki büklüm oldu ve boştaki eli göğsüne saplanan oku kavradı. Ama hızını alamayan atı yoluna devam edip Murgoya çarparak yere devirdi. Murgo atın ayakları altında debelendi, ama at geçer geçmet tekrar ayağa fırlayıp elini kılıcına attı. Ancak Hettar elinde güneşte parlayan kılıcıyla tepesine inmişti bile. Murgo yere devrilirken bir kere çığlık atabildi ancak.

Hettar elinde kanlı kılıcı, öfkeyle Adara'ya dönerek, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi, ama bağırışı ağzında dondu kaldı, Adara'nın atı Murgonun birkaç metre ötesinde durmuş, kız atının boynuna kapanıp kalmıştı; koyu renk saçları beyaz yüzünü peçe gibi örtüyordu, iki eli de göğsündeki oku kavramıştı. Derken, yavaşça atından yere kaydı.

Hettar boğulur gibi bir çığlıkla kılıcını yere atıp yanına koştu.

"Adara!" diye bir çığlık attı prenses ellerini dehşetle yüzüne götürerek. Hettar yaralı kızı sırtüstü çevirince, gösünün altı tarafına saplı duran okun, tökezleyen kalp atışlarının temposuna uyarak inip kalkmakta olduğunu gördü.

Diğerleri yanlarına ulaştığında, Hettar Adara'yı kollarına almış, baygın yüzüne acı dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Aptal," diye mırıldandı kırık bir sesle. "Aptal."

Ariana daha atı tam olarak durmadan yere atlayıp Hettar'ın yanına koştu. "Kıpırdatmayınız onu Lordum," dedi işbilir bir tavırla. "Ok ciğerini delmiş, kıpırdatırsanız keskin ucu hayatını söndürür."

"Çıkar o oku," dedi Hettar sıkılmış dişlerinin arasından.

"Hayır Lordum. Oku şimdi çıkarmak, orada bırakmaktan daha fazla zarar verir."

"Orada öyle saplı görmeye dayanamıyorum," dedi adam neredeyse hıçkırarak.

"Bakmayın öyleyse Lordum," dedi Ariana, Adara'nın yanına diz çöküp soğukkanlı ve profesyonel bir tavırla elini kızın boynuna koyarak.

"Ölmedi, değil mi?" diye sordu Hettar yalvarırcasına.

Ariana başını sallayarak, "Yarası ağır," dedi, "ama hayatı hâlâ nabızlarında atıyor. Adamlarınıza bir sedye yapmalarını söyleyiniz Lordum. Sevgili dostumuzu hemen kaleye götürüp Leydi Polgara'nın ellerine teslim etmeliyiz hayatını kaybetmeden."

"Sen bir şey yapamaz mısın?" dedi Hettar çatlak bir sesle.

"Bu güneşte kavrulan çorak yerde hiçbir şey yapamam Lordum. Ne aletim, ne de ilacım var, üstelik yarası benim kabiliyetimin ötesinde de olabilir. Tek ümidi Leydi Polgara. Sedye Lordum. Hemen!"

Öğleden sonra Adara'nın hasta odasından çıktığında Polgara'nın yüzü asık, gözleri ise çakmak çakmaktı.

"Nasıl?" diye sordu Hettar. Saatlerdir binanın ana koridorunda bir aşağı bir yukarı volta atmaktaydı; ikide bir durup derme çatma binanın taş duvarlarını çaresiz yumruklarla dövüyordu. "Biraz daha iyi," dedi Polgara. "Krizi atlattı, ama hâlâ çok güçsüz. Seni istiyor."

"İyileşecek, değil mi?" Hettar'ın sorusu korku doluydu.

"Muhtemelen, eğer yeni komplikasyonlar çıkmazsa. Genç; yarası ise göründüğü kadar ağır değil. Verdiğim ilaç onu çok konuşkan yapabilir, ama çok kalma yanında. Dinlenmeye ihtiyacı var." Polgara'nın gözleri, Ce'Nedra'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne döndü. "Onu gördükten sonra odama gelin Haşmetmeap," dedi sert bir sesle. "Tartışmamız gereken bir konu var."

Adara'nın porselen gibi yüzü, yastığa yayılmış darmadağınık, koyu kestane rengi saçlarıyla çerçevelenmişti. Bembeyazdı ve gözleri tam olarak odaklanmasa da, pırıl pırıl parlıyordu. Ariana sessizce yatağın başucunda oturuyordu.

"Nasılsın Adara?" diye sordu Ce'Nedra, hastaların yanında hep takındığı alçak ama neşeli ses tonuyla. Adara yorgun bir tavırla gülümsedi. "Ağrın sızın var mı?"

"Hayır." Adara'nın sesi çok zayıftı. "Ağrım yok, ama kendimi uçar gibi hissediyorum, çok tuhaf."

"Niye yaptın bunu Adara?" diye sordu Hettar. "Atını Murgonun üstüne sürmen gerekmiyordu."

"Atlarla çok vakit geçiriyorsunuz Lord Şa-Dar," dedi Adara hafif bir gülümsemeyle. "Kendi cinsinizin duygularını tanımayı unutmuşsunuz o yüzden."

"Bu da ne demek?" dedi Hettar şaşkın bir tavırla.

"Ne diyorsam o demek Lordum Hettar. Eğer bir kısrak bir aygıra hayranlıkla bakarsa, hemen bunun ne anlama geldiğini anlarsınız, değil mi? Ama iş insanlara gelince hiç anlamıyorsunuz, değil mi?"

"Sen iyi misin?" dedi Hettar.

"Şaşırtıcı derecede iyiyim; ölmekte olduğum düşünülürse."

"Ne diyorsun sen? Ölmeyeceksin."

Adara hafifçe gülümseyerek, "Yapma," dedi. "Göğse saplanan bir okun ne demek olduğunu bilirim ben. Seni de o yüzden görmek istedim. Son bir kere bakmak istedim yüzüne. Çok uzun bir zamandır yapıyorum bunu biliyorsun."

"Yorgunsun," dedi Hettar sert bir sesle. "Biraz uyuduktan sonra kendini daha iyi hissedersin."

"Uyuyacağım tabii," dedi Adara üzgün bir sesle. "Ama ondan sonra bir şey hissedeceğimi sanmıyorum. Uyanışı olmayan bir uyku olacak benimkisi."

"Saçma."

"Tabii saçma, ama gene de gerçek." İçini çekti. "Eh, sevgili Hettar, sonunda benden kurtuldun, değil mi? Ama ben de iyi kovaladım. Bir keresinde Garion'dan sana büyü yapmasını bile istemiştim."

"Garion'dan mı?"

Adara başını salladı hafifçe. "Ne kadar çaresizmişim bak. Ama yapılamazmış, öyle dedi." Yüzünü buruşturdu. "Birinin sana âşık olmasını sağlayamıyorsa büyünün ne faydası var ki?"

"Âşık mı?" diye tekrarladı Hettar şaşkın bir tavırla.

"Neden bahsettiğimizi sanıyordunuz Lord Hettar? Havadan sudan mı?" Sevgiyle gülümsedi. "Bazen çok kalın kafalı olabiliyorsun."

Hettar hayret içinde bakakalmıştı ona.

"Korkacak bir şey yok Lordum. Kısa bir süre sonra sizi kovalamaktan vazgeçeceğim, siz de özgür olacaksınız."

"Bunu iyileştiğin zaman konuşuruz," dedi Hettar ciddi bir tavırla.

"İyileşmeyeceğim Hettar. Duymadın mı? Ölüyorum."

"Hayır," dedi Hettar. "Ölmüyorsun aslında. Polgara iyileşeceğini söyledi kesin olarak."

Adara telaşla Ariana'ya baktı.

"Yaranız hayati değil sevgili dostum," dedi Ariana yumuşak bir sesle. "Ölmüyorsunuz hakikaten de."

Adara gözlerini kapatarak, "İşte bu olmadı," diye mırıldandı. Yüzü hafifçe kızarmıştı. Tekrar gözlerini açtı. "Özür dilerim Hettar. Her şeye burnunu sokan bu hekimlerin hayatımı kurtaracaklarını bilseydim, bunların hiçbirini söylemezdim. Ayağa kalkar kalkmaz kendi kabileme döneceğim. Seni bir daha aptalca hezeyanlarımla rahatsız etmeyeceğim."

Hettar sert çizgili yüzünde hiçbir ifade olmadan ona bakıp, "Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi yumuşak bir tavırla elini tutarak. "Konuşmamız gereken şeyler var. Yeri ve zamanı değil şimdi, ama sakın benden saklanayım deme."

"Nezaket olsun diye böyle diyorsun."

"Hayır. Pratik davranıyorum sadece. Murgoları öldürmek dışında düşünmem gereken bir şey çıkardın karşıma. Bu fikre alışmak biraz zamanımı alabilir, ama biraz düşündükten sonra kesinlikle konuşmalıyız bunu."

Adara dudağını ısırarak yüzünü saklamaya çalıştı, "İşte gene aptallığımla işleri karıştırdım. Yerimde başkası olsa kendime öyle gülerdim ki. Bence en iyisi bir daha birbirimizi görmememiz."

"Hayır," dedi Hettar kesin bir tavırla, elini bırakmadan. "Bence değil. Ayrıca benden saklanmaya da çalışma, çünkü Algarya'daki bütün atları peşine takmam gerekse de seni bulurum."

Arada hayretle baktı ona.

"Benim Şa-Dar olduğumu unuttun mu? Atlar ben ne istersem yaparlar."

"Hiç adil değil bu ama," dedi Adara.

Hettar hafifçe gülümseyerek, "Garion'a büyü yaptırmaya kalkışmak adil miydi peki?" diye sordu.

"Eyvah!" Adara kıpkırmızı kesildi.

"Artık dinlenmesi gerek," dedi Ariana. "Onunla yarın da konuşabilirsiniz."

Koridora çıktıklarında Ce'Nedra uzun boylu Algara dönerek, "Daha ümitlendirici bir şey söyleyebilirdin," dedi azarlar gibi.

"Vakti değildi," diye cevap verdi Hettar. "Biz içine kapalı bir halkız prenses. Laf olsun diye konuşmayız. Adara da bunu anlıyordur eminim." Hettar her zamanki kadar vahşi görünüyordu; keskin hatlı yüzü sertti hâlâ, tek tutam

saçı da bir at yelesi gibi deri zırhlı omuzuna sarkıyordu. Ama gözleri biraz yumuşamış gibiydi, kaşlarının arasında ise şaşkınlığını belirten bir kırışık vardı. "Polgara seni görmek istememiş miydi?" diye sordu. Kibardı, ama ondan kurtulmak istediği de belli oluyordu.

Ce'Nedra nüfusun erkek yarısının nasıl da ilgisiz ve duyarsız olduğu konusunda kendi kendine söylenerek uzaklaştı.

Leydi Polgara odasında sessizce oturmuş onu bekliyordu. "Eee?" dedi prenses içeri girdiğinde. "Açıklayacak mısın?"

"Neyi açıklayacak mıyım?"

"Adara'nın neredeyse hayatına malolacak bu salaklığın sebebini."

"Benim hatam olduğunu düşünmüyorsunuz herhalde," diye itiraz etti Ce'Nedra.

"Kimin hatasıydı öyleyse? Orada ne yapıyordunuz?"

"Biraz gezmeye çıkmıştık. Burada kapalı kalmak çok sıkıcı."

"Sıkıcı ha. Dostlarını öldürtmek için ne ilginç bir neden."

Ce'Nedra bembeyaz bir yüzle ona bakakaldı.

"Bu kaleleri niye yaptık sanıyordun sen Ce'Nedra? Biraz güvenlik sağlamak için."

"Orada Murgoların olduğunu bilmiyordum," diye sızlandı prenses.

"Öğrenmeye çalıştın mı?"

Yaptığı şeyin tüm anlamı bir anda Ce'Nedra'nın üstüne çöküverdi. Tir tir titremeye başladı ve titreyen ellerini ağzına kapattı. Tabii ki onun hatasıydı! Ne kadar lafı dolandırıp sorumluluktan kaçınmaya çalışsa da, onun aptallığı en sevdiği dostlarından birinin ölümüne neden oluyordu neredeyse. Çocukça bir düşüncesizliğin bedelini hayatıyla ödüyordu neredeyse Adara. Ce'Nedra yüzünü ellerine gömüp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Polgara bir süre ağlamasına izin verdi, suçunu kabullenmesi için zaman tanıdı. Ağzını açtığında ise sesinde hiç de affetmiş gibi bir hal yoktu. "Gözyaşları kanı yıkayıp gölürmez Ce'Nedra," dedi. "Tam sana güvenmeye başlamıştım ki, bana yanıldığımı gösterdin. Gidebilirsin. Sana bu akşam söyleyecek başka şeyim yok."

Prenses hıçkırıklar içinde, kaçar gibi çıktı odadan.

On Dördüncü Bölüm

"Burası hep böyle midir?" diye sordu Kral Anheg, ordu çevresi çıplak, güneşte yanan ve ısıyla titreşen dağlarla çevrili dümdüz, çakıllı vadilerden birinden geçerken. "Kaleleri terk edeli beri bir ağaç bile görmedim."

"Arazi yirmi fersah kadar ilerleyince değişiyor Haşmetmeap," dedi Hettar alçak sesle, yakıcı güneşin altında eyerinde yayılarak. "Yüksek araziden inerken ağaçlara rastlamaya başlarız. Çoğu bodur ladin ağaçlarıdır, ama monotonluğu bozarlar biraz olsun."

Arkalarındaki millerce uzunluğundaki yürüyüş kolu, devasa boşlukta küçücük görünüyordu; insanlar ve adadan çok, binlerce ayağın kaldırdığı sarı toz bulutuydu dikkati çeken. Çerek gemileri brandalara sarılmış, tekerlekli kızakları içinde kayalık zeminde sarsılarak ilerliyorlardı; kaldırdıkları toz bulutu pis bir örtü gibi kaplıyordu onları.

"Bir rüzgâr için neler vermezdim," dedi Anheg hevesle yüzünü silerek.
"Aman karıştırma Anheg," dedi Barak. "Anında bir toz fırtınası çıkabilir."

"Nehre ne kadar kaldı?" diye sızlandı Kral Rhodar monoton manzaraya bakarak. Şişman kral sıcaktan çok fena etkileniyordu. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, ter içinde kalmıştı.

"Kırk fersah kadar," diye cevap verdi Hettar.

Demir kırı bir aygıra binmiş olan General Varana, yürüyüş kolunun ön tarafından geriye seğirtti. General kısa deri bir etek ve üzerinde hiçbir rütbe işareti olmayan bir göğüs zırhı giymişti. "Mimbe şövalyeleri bir Murgo birliğini daha ortaya çıkardılar," dedi ötekilere.

"Kaç kişi?" diye sordu Kral Rhodar.

"Yirmi kadar. Üç dört kişi kaçtı, ama Algarlar peşlerinde."

"Devriyelerin biraz daha geniş bir alanı taraması gerekmez mi?" diye söylendi Kral Anheg. "Bu gemiler o kadar da arabaya benzemiyor. Mardu Nehri'ne kadar savaşarak ilerlemek istemiyorum –tabii oraya varabilirsek."

"Merak etme Anheg," dedi Kral Ço-Hag, "adamlarım her yeri tarıyor."

"Malloryalılara rastlayan oldu mu?" diye sordu Anheg.

"Henüz olmadı," diye cevap verdi Ço-Hag.

"Sadece Thullar ve Murgolar var etrafta. Zakath Thull Zelik'ten kıpırdamaya niyetli görünmüyor," diye ekledi Varana.

"Keşke şu adamı daha iyi tanısaydım," dedi Rhodar.

"İmparatorun elçileri çok uygar bir insan olduğunu söylüyorlar," dedi Varana. "Kültürlü, terbiyeli, çok kibar."

"Eminim başka bir yönü daha vardır," diye itiraz etti Rhodar. "Nadraklar ondan ölesiye korkuyorlar, Nadrakları korkutmaksa o kadar kolay değildir."

"Thull Zelik'te kaldığı sürece nasıl bir adam olduğu beni ilgilendirmiyor," dedi Anheg.

Albay Brendig arkalarındaki piyade ve erzak arabası kolundan dörtnala yanlarına yaklaştı. "Kral Fulrach mola vermemizi rica ediyor."

"Yine mi?" diye patladı Anheg öfkeyle.

"İki saattir yürüyoruz Haşmetmeap," dedi Brendig. "Bu sıcak ve toz altında yürümek piyadeyi bitiriyor. Eğer yürümekten perişan olurlarsa savaşta bir işe yaramazlar."

"Yürüyüşü durdurun Albay," dedi Polgara Sendaryalı barona. "Bu konularda Fulrach'a güvenmeliyiz." Sonra Çerek Kralına dönerek, "Huysuzluk etmeyi bırak Anheg," dedi.

"Diri diri haşlanıyorum Polgara," diye sızlandı Anheg.

"Birkaç mil yürü bakalım," dedi Polgara tatlı bir sesle. "Piyadenin ne hissettiği hakkında bir fikir edinirsin o zaman."

Anheg suratını astı; ama cevap vermedi.

Yürüyüş kolu durduğunda, Prenses Ce'Nedra da ter içinde kalmış atının dizginlerini çekti. Adara yaralanalı beri prenses çok az konuşmuştu. Arkadaşının neredeyse ölmesine sebep olan olaydaki sorumluluğu aklını başına getirmişti ve kendisinden hiç beklenmeyecek bir kabuğun içine çekilmişti. Esir düşmüş bir Thullun kendisi için yaptığı hasır şapkayı başından çıkararak cayır cayır yanan gökyüzüne baktı.

"Şapkanı tak Ce'Nedra," dedi Leydi Polgara. "Başına güneş geçmesini istemiyorum." Ce'Nedra itaatkâr bir tavırla şapkayı takarken, "Geliyor," gökteki bir noktayı işaret ederek.

"İzninizle," dedi General Varana kazık gibi bir tavırla atını çevirerek.

"Saçmalıyorsun Varana," dedi Kral Rhodar Tolnedralıya. "Neden bizim yapamadığımız şeyleri onun yapabileceğini kabul etmiyorsun?"

"Prensip meselesi Haşmetmeap," diye cevap verdi general. "Tolnedralılar büyüye inanmaz, ben Tolnedralıyım, demek ki böyle bir şeyin varolduğunu kabul edemem." Tereddüt etti. "Ama getirdiği malumatın şaşırtıcı bir biçimde doğru olduğunu kabul etmeliyim –her ne deniyorsa artık..."

Kocaman, mavi çizgili bir atmaca, sıcak havanın içinden taş düşerek önlerine indi, son anda kanatlarının bir hareketiyle hafifçe yere konuverdi.

General Varana azimli bir tavırla arkasını dönüp beş mil kadar ilerideki hiçbir özelliği olmayan bir tepeyi ilgiyle seyretmeye koyuldu.

Atmaca daha kanatlarını indirirken titreşip değişmeye başladı. "Yine mi duruyorsunuz?" dedi Beldin huysuz bir tavırla.

"Askerleri dinlendirmemiz lazım amca," diye cevap verdi Polgara.

"Pazar gezmesine çıkmadık Pol," dedi Beldin. Bir yandan koltuğunun altını kaşırken, bir yandan da yakası açılmadık küfürler sıralamaya koyuldu.

"Ne oldu?" diye sordu Polgara yumuşak bir tavırla.

"Bitlendim," diye homurdandı Beldin.

"Nereden kaptın?"

"Bir şey görüp görmediklerini sormak için başka kuşlara uğramıştım. Galiba o akbaba yuvasından kaptım."

"Akbabalarla muhabbet etmek de nereden aklına geldi?"

"Akbabalar o kadar da kötü kuşlar değildir Pol. Gerekli bir işlevleri var hayatta. Yavruları da çok sevimli oluyor. Dişi akbaba yirmi fersah kadar güneyde ölü bir atı didikliyormuş. Bunu anlattığında gidip baktım. Bu tarafa doğru gelen bir Murgo yürüyüş kolu var."

"Kaç kişiler?" diye sordu General Varana hemen, arkasını dönmeden.

"Bin kadar," dedi Beldin omuz silkerek. "Hızlı yürüyorlar. Muhtemelen yarın sabah karşılaşırsınız.

"Bin Murgo çok önemli değil," dedi Kral Rhodar kaşlarını çatarak. "Hele böyle bir orduya karşı. Ama neden bin kişiyi harcamak istesinler ki? Taur Urgas ne yapmaya çalışıyor?" Hettar'a döndü. "Gidip Korodullin ile Vo Mandor Baronundan bize katılmalarını rica edebilir misin? Bir toplantı yapmamız gerekiyor galiba."

Hettar başını sallayarak atını yürüyüş kolunun başındaki zırhları pırıl pırıl parlayan Mimbre şövalyelerine doğru sürdü.

"Murgoların yanında Grolim de var mıydı amca?" diye sordu Polgara kambura.

"Varsa bile çok iyi saklanmış olmalılar," dedi büyücü. "Ama çok da araştırmadım. Kendimi ele vermek istemiyordum."

General Varana çevredeki tepeleri seyretmeyi ansızın keserek atını çevirip yanlarına geldi, "İlk tahminim, bu Murgo birliğinin Taur Urgas'ın yaptığı bir jest olduğu yolunda. Kral Gethell ile iyi geçinmek istiyor olmalı;

Malloryalılar Thull Zelik'i terk etmediklerine göre, Taur Urgas bizim saldırdığımız Thull köy ve kasabalarını korumak için birkaç birlik göndererek avantaj sağlayabilir."

"Mantıklı görünüyor bu Rhodar," diye ona katıldı Anheg.

"Olabilir," dedi Rhodar kuşkucu bir tavırla. "Ama Taur Urgas mantıklı bir adam değildir."

Kral Korodullin, yanında Mandorallen ve Vo Ebor Baronuyla dörtnala gelerek onlara katıldı. Zırhları güneşte parlıyordu, ama bu çelik cenderelerin içinde kıpkırmızı olmuşlardı ve perişan görünüyorlardı.

"Nasıl dayanıyorsunuz buna?" diye sordu Rhodar.

"Gelenek, Haşmetmeap," diye cevap verdi Korodullin. "Zırh rahatsız ediyor, ama tahammül etmeye alıştık."

General Varana hızla durumu özetledi.

"Ehemmiyeti yok," dedi Mandorallen omuz silkerek. "Yanıma birkaç düzine adam alır, güneyden gelen bu tehdidi hemen perişan ederim."

Barak Kral Anheg'e bakarak, "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu. "Şimdi Cthol Murgos'tan kaçarken neden o kadar endişeli olduğumu anlarsın belki."

Kral Fulrach da yürüyüş kolunun arkasından gelip toplantıya katılmıştı. Boğazını temizleyerek, "Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu.

"Sendar Kralının pratik aklından gelebilecek teklifleri hevesle bekliyoruz," dedi Korodullin abartılı bir zarafetle.

"Murgo birliği büyük bir tehdit oluşturmuyor, değil mi?" diye sordu Fulrach.

"Hayır Haşmetmeap," dedi Varana. "Geldiklerini bildiğimize göre oluşturmuyor. Thulları yatıştırmak için gönderilmiş bir destek birliği

olduğunu düşünüyoruz. Bu bölgede bulunmaları muhtemelen tesadüf eseridir."

"Ama gemilerimi görecek kadar yakına gelmelerini de istemiyorum," dedi Anheg kesin bir tavırla.

"Çaresine bakarız Anheg," dedi Rhodar.

"Ordumuzun herhangi bir bölümü bu küçük tehdidin üstesinden gelebilir," diye konuşmayı sürdürdü Fulrach. "Ama ordunun morali açısından, bu zaferi bütün orduya maletmek daha doğru olmaz mı?"

"Anlayamadım Fulrach," dedi Anheg.

"Şövalye Mandorallen'in bu bin Murgoyu tek başına bitirmesine izin vermek yerine, bu işi ordunun her bölümünden seçilmiş birer birlikle yapsak daha iyi olmaz mı? Hem taktik koordinasyonumuz konusunda bir alıştırma olur, hem de askerlerin kendileriyle gurur duymalarını sağlar. Kolay bir zaferle özgüvenleri artar, ki bu da önümüzdeki zor günlerde çok faydalı olur."

"Fulrach," dedi Rhodar, "bazen beni öyle şaşırtıyorsun ki. Sorun o kadar zeki görünmemende galiba."

Güneye yönelip Murgolara saldıracak olan birlikler, gene Kral Fulrach'ın önerisiyle, kura yoluyla saptandı. "Böylece bir seçkinler birliği gönderdiğimiz yolunda bir şüphe kalmaz kimsenin içinde," dedi Sendarya Kralı.

Ordunun geri kalan kısmı Mardu Nehri'nin kaynağına doğru yoluna devam ederken, Barak, Hettar ve Mandorallen'in komutasındaki küçük ordu da düşmanın öncü kolunu karşılamak üzere güneye yöneldi.

"Başlarına bir şey gelmez, değil mi?" diye sordu Ce'Nedra Polgara'ya endişeyle, küçük ordu çorak vadiden güneydeki geçit vermez dağlara doğru uzaklaşırken.

"Eminim gelmez canım," dedi Polgara güvenle.

Prenses gene de o gece uyuyamadı. İlk kez ordusunun üyeleri gerçek bir savaşa giriyorlardı; bütün gece yatağında dönüp durdu, sürekli felaket hayalleri görüyordu.

Ertesi gün öğlene doğru, özel birlik döndü. Birkaç kişi sargılar içindeydi, en fazla bir düzine at da binicisiz dönmüştü. Ama yüzlerde zafer pırıltısı vardı.

"Hoş bir küçük dövüş oldu," dedi Barak. Dev adam keyifle sırıtıyordu. "Güneş batmadan hemen önce yakaladık onları. Kendilerine neyin çarptığını bile anlayamadılar."

Gözlemci olarak birliğe katılmış olan General Varana, savaşı biraz daha ayrıntılı biçimde anlattı krallara. "Genel taktik planladığımız gibi yürüdü," dedi. "Başta Asturya okçuları Murgoları ok yağmuruna tuttu, sonra da piyade birlikleri uzun bir yokuşun tepesine konuşlandılar. Lejyonerleri, Drasniyalı mızrakçıları, Sendarları ve Arend serf birliklerini okçuların önüne düzenli aralıklarla dizdik.

Okçular düşmanı rahatsız etmeye devam ettiler. Beklediğimiz gibi, Murgolar saldırdı. Geri dönemeyecekleri noktaya geldiklerinde, Çerekler ve Rivalılar arkadan kuşattı düşmanı, Algarlarsa vurkaç yapmaya başladı kanatlardan. Murgo saldırısı bocalamaya başlayınca da, Mimbre şövalyeleri saldırıya geçti."

"Harikaydı!" diye haykırdı Lelldorin pırıl pırıl gözlerle. Genç Asturyalının kolunda bir sargı vardı, ama o bunu unutmuş, heyecanlı el kol hareketleri yapıyordu. "Murgoların kafası tamamen karışınca, bir gök gürültüsü koptu ve şövalyeler tepenin kenarından dönerek ortaya çıktılar. Mızrakları havada, sancakları dalgalanarak. Murgoların üstüne çelik bir dalga gibi saldırdılar, atlarının nalları yeri sarsıyordu. Tam son anda mızraklarını indirdiler, tıpkı kırılan bir dalga gibiydi. Sonra müthiş bir gürültüyle Murgo saflarına çarptılar, ama yavaşlamadılar bile. Sanki orada yokmuşlar gibi ezip geçtiler! Murgolar perişan olduktan sonra hep beraber işlerini bitirdik. Müthişti!"

"Bu Mandorallen'den de beter, değil mi?" dedi Barak Hettar'a.

"Kanlarında var," dedi Hettar bilgece.

"Kaçan oldu mu?" diye sordu Anheg.

Barak kuzenine habis bir sırıtışla bakarak, "Karanlık bastıktan sonra," dedi, "bazılarının sürünerek kaçmaya çalıştıklarını duyduk. O zaman da Relg ile Ulgolar temizliğe gittiler. Merak etme Anheg, Taur Urgas'a haber verecek kimse kalmadı."

"Halbuki ne heyecanla haber bekliyordur şimdi, değil mi?" diye sırıttı Anheg.

"Umarım sabırlıdır," diye cevap verdi Barak. "Çünkü daha çok bekler."

Ariana asık bir suratla Lelldorin'i yakalayarak, bir yandan yarasına bakarken bir yandan da azarlamaya başladı. Aslında sözleri basit bir haşlamanın çok ötesindeydi. O kadar ince ayrıntılara girerek, o kadar uzun konuştu ve o kadar derin ve geniş kapsamlı hale getirdi ki meseleyi, genç adam neredeyse ağlayacaktı. Aslında epeyce önemsiz olan yarası, Ariana'ya olan ilgisizliğinin bir simgesi haline geliverdi. Ariana'nın yüzünde bir şehit ifadesi belirdi, Lelldorin ise acı çekmeye başladı. Ce'Nedra Ariana'nın genç adamın bütün mazeretlerini nasıl çarpıtarak daha da büyük bir kötülükmüş gibi göstermeyi başardığını izleyip, bu mükemmel tekniği karmaşık küçük kafasında bir yere yerleştirdi. Tabii Garion Lelldorin'den biraz daha zekiydi, ama biraz çalışmayla ona da uygulanabilirdi bu teknik.

Taiba'nın Relg ile karşılaşmasında ise söze hiç yer yoktu. Rak Cthol'un altındaki köle ağıllarından kurtulup daha derin bir köleliğe düşmüş olan güzel Marag kadını, yobaz Ulgonun yanına koştu adam döner dönmez. Hafif bir çığlık atarak adamı kucakladı. Relg geri çekildi, ama her zaman otomatik olarak söylediği "Dokunma bana," cümlesi ağzından çıkamadı bir türlü. Sonra Taiba adamın saplantısını hatırlayıp çaresizce kollarını iki yanına bıraktı, ama menekşe rengi gözleri adamın soluk yüzündeki kocaman gözlerini içiyordu sanki. Derken yavaşça, sanki elini ateşe sokuyormuş gibi, Relg uzanıp kadının elini tuttu. Taiba'nın yüzünden bir hayret esintisi geçti, hemen ardından kızardı. Bir an için birbirlerinin gözlerine baktılar, sonra el ele yürüyerek uzaklaştılar. Taiba mazbut bir biçimde yere indirmişti gözlerini, ama dolgun dudaklarında minik bir zafer gülümsemesinin izi vardı.

Murgo birliğine karşı kazanılan zafer ordunun moralini müthiş yükseltmişti. Sıcak ve toz artık ilk günlerde olduğu gibi güçlerini hemen tüketmiyordu, farklı uluslardan gelen birlikler arasında da yoldaşlık duygusu giderek artmaktaydı doğuya doğru ilerlerlerken.

Mardu Nehri'nin başlangıcına varmaları dört gün daha aldı, gemilerin emniyetli bir şekilde suya indirilebileceği bir kıyı bulmak için ise bir gün daha kaybettiler. Hettar ile Algar devriyeleri önden gidip, nehir Thull ovasında sakin sakin akmaya başlamadan önce, on fersah kadar ileride yalnızca bir tek akıntılı bölge olduğunu bildirdi onlara.

"Akıntıya varınca gemileri gene kıyıdan götürebiliriz," dedi Kral Anheg. "Haydi şu gemileri suya indirelim. Zaten yeterince vakit kaybettik."

Kıyının o noktasında yüksekçe bir toprak set vardı, ama bütün ordu kazma kürekle işe girişerek kısa zamanda bunu bir rampaya dönüştürdü. Gemiler birer birer rampadan suya indirildiler.

"Direkleri dikmek biraz zamanımızı alacak," dedi Anheg. "Sonra dikersin," dedi Rhodar. Anheg ona dik dik baktı.

"Ne de olsa yelken açamayacaksın burada Anheg. Direkler ise çok yüksek. Dünyadaki en salak Thull bile gemi direklerinden bir ormanın yaklaştığını görürse neler olup bittiğini anlar."

Gemilerin hepsi suya indirildiğinde akşam olmuştu. Polgara prensesi, Ariana'yı ve Taiba'yı Barak'ın gemisine bindirdi. Nehrin aşağısından gelen hafif bir meltem suyu hafifçe dalgalandırıyor ve gemiyi sallıyordu. Gözcü ateşlerinin ötesinde Thull çayırları, mora çalan gökyüzünde yıldızlar birer birer belirirken, neredeyse sonsuza kadar uzanıyordu.

"Thull Mardu'ya ne kadar var?" diye sordu Ce'Nedra Barak'a.

Dev adam sakalını çekiştirip gözlerini kısarak nehirden aşağı baktı. "Akıntılı bölgeye kadar bir gün," diye cevap verdi sonra. "Akıntının etrafından, kıyıdan dolaşmak için bir gün daha. Ondan sonra da iki gün."

"Dört gün ha?" dedi Ce'Nedra minik bir sesle.

Barak başıyla onayladı.

"Keşke bir an önce bitse," diye içini çekti prenses.

"Vakti gelince biter Ce'Nedra," dedi Barak. "Vakti gelince biter."

On Beşinci Bölüm

Ordunun sadece yarısının binmesine rağmen, gemiler tıklım tıklım dolmuştu. Çerekler nehir aşağı, akıntılı bölgeye doğru kürek çekerken, Algar kabileleri ve Mimbre şövalyeleri de kıyıları kolluyorlardı. Gemilere sığmayan piyadeler ise yedek atlara binmiş, onları izlemekteydiler.

Nehrin iki yanındaki Thull çayırları, uzun, güneşte sararmış otlarla kaplı yumuşak tepeler halinde uzayıp gidiyordu. Nehirden biraz içeride yer yer, aşağı bölgelerde de bulunan eğri büğrü, ladin benzeri ağaçlardan oluşan seyrek koruluklar görülüyordu; suyun hemen kıyısında ise salkımsöğütler ve böğürtlen çalıları vardı. Gökyüzü berraktı ve hava hâlâ sıcaktı; ama nehrin sağladığı rutubet, taşlık yüksek bölgelerde askerlerin ve atların canına okuyan o kuru havayı düzeltmişti epeyce. Hepsi için yabancı bir manzaraydı bu; kıyılarda devriye gezen süvariler ellerini silahlarından ayırmıyorlardı hiç.

Geniş bir kıvrımı döndüklerinde, ileride akıntılı bölgenin beyaz köpüklerini gördüler. Barak dev gemisinin dümenini kırıp kıyıya yanaştırırken, "İnip yürüme vakti geldi," diye homurdandı.

Geminin baş tarafında bir tartışma baş göstermişti. Kahverengi sakallı Kral Fulrach, erzak arabalarının burada bırakılması kararına şiddetle karşı çıkmaktaydı. "Onları buraya kadar terk etmek için getirmedim," diye haykırıyordu kendisinden hiç beklenmeyecek bir hiddetle.

"Çok vaktimizi alıyorlar," dedi Anheg. "Acelemiz var Fulrach. Murgolar ve Malloryalılar ne yaptığımıza uyanmadan önce gemilerimi Thull Mardu'dan geçirmem lazım."

"Yukarılarda karnın acıktığı ya da susadığın zaman arabaların peşimizde olmasına aldırmıyordun ama," dedi Fulrach öfkeyle.

"O, o gündü. Bugün de bugündür. Gemilerimle ilgilenmem lazım."

"Benim de arabalarımla ilgilenmem lazım."

"Merak etme Fulrach," dedi Rhodar kralı yatıştırmaya çalışarak. "Sahiden de acelemiz var ve arabaların bize yetişmesi imkânsız."

"Birileri gelip arabaları yakarsa, kalelere dönene kadar çok aç kalırız Rhodar."

"Yanlarına muhafız bırakırız Fulrach. Mantıklı ol. Çok dertleniyorsun."

"Birilerinin dertlenmesi lazım. Siz Alornlar dövüşmenin işin sadece yarısı olduğunu unutuyorsunuz hep."

"Yaşlı kadınlar gibi konuşmayı bırak Fulrach," dedi Anheg kaba bir tavırla.

Fulrach'ın yüzü buz gibi oldu. "Bu son sözünden hiç hoşlanmadım Anheg," diyerek olduğu yerde döndü ve sert adımlarla yanlarından uzaklaştı.

"Nesi var bunun?" diye sordu Çerek Kralı masum bir tavırla.

"Anheg," dedi Rhodar, "çeneni tutmayı öğrenmezsen sana ağızlık takmamız gerekecek."

"Ben buraya Angaraklarla dövüşmeye geldik sanıyordum," dedi Brand. "Ne oldu, kurallar mı değişti?"

Dostlarının arasındaki bu sinirli kavga, Ce'Nedra'yı kaygılandırmıştı. Hemen Polgara'nın yanına koştu.

"Önemli bir şey değil canım," dedi Polgara Emanet'in ensesini silerken. "Yaklaşan savaş sinirlerini germiştir."

"Ama koca adamlar," diye itiraz etti Ce'Nedra. "Eğitimli savaşçılar bunlar."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu Polgara havluya uzanırken.

Prenses buna verecek cevap bulamadı.

Akıntılı bölgede gemilerin karadan yürütülmesi sorunsuz geçti, gemiler akşama doğru köpüklü, azgın suların ilerisinde yeniden suya indirildiler. Ce'Nedra artık dayanılmaz gerilimin etkisiyle hasta düşmüştü neredeyse.

Orduyu toplarken ve doğuya yürürken geçen aylar, nihayet sonucuna ulaşıyordu, iki gün içinde Thull Mardu surlarına saldıracaklardı. Doğru zaman mıydı? Aslında gerekli miydi bu? Gemileri şehrin çevresinden, karadan yürütüp savaştan kaçınamazlar mıydı? Alorn kralları şehrin etkisizleştirilmesinin şart olduğunu ısrarla söylemelerine rağmen, Ce'Nedra'nın kuşkuları geçen her mille biraz daha artıyordu. Ya bu bir hataysa? Prenses dertleniyor, surat asıyor, sonra yine dertleniyordu Barak'ın gemisinin burnunda durmuş Thull çayırları arasında kıvrıla kıvrıla akan geniş nehri seyrederken.

Sonunda, akıntılı bölgeyi geçmelerinden sonraki ikinci günün akşamı, Hettar nehrin kuzey kıyısından dörtnala gelip atının dizginlerini çekti geminin hizasında. Koluyla işaret edince, Barak dümen kırıp kıyıya yaklaştı.

"Şehir iki fersah ileride," diye haykırdı uzun boylu Algar uzaktan. "Daha yaklaşırsanız surlardan görüleceksiniz."

"Öyleyse bu mesafe yeterli," dedi Rhodar. "Haber verin gemileri demirlesinler. Karanlığa kadar burada bekleyeceğiz."

Barak başını sallayarak beklemekte olan bir gemiciye işaret etti. Adam ucunda parlak kırmızı bir flama olan uzun bir bir sırığı havaya kaldırdı, onları izleyen filo bu işarete cevaben hemen yavaşladı. Demirler nehrin dibine yerleşirken bucurgatlar gıcırdadı ve gemiler akıntıda salınmaya başladı.

"İşin bu kısmından hâlâ hoşlanmıyorum," diye söylendi Anheg huysuz bir tavırla. "Karanlıkta bir sürü şey ters gidebilir."

"Aynı şey karşı taraf için de geçerli," dedi Brand.

"On kere tartıştık bunu Anheg," dedi Rhodar. "En iyi planın bu olduğu konusunda anlaşmıştık."

"Daha önce hiç yapılmamış bir şey," dedi Anheg.

"Mesele de bu değil mi zaten," diye araya girdi Varana. "Şehirdekiler böyle bir şeyi beklemeyecekler."

"Adamlarının nereye gittiklerini bileceklerinden emin misin?" diye sordu Anheg Relg'e.

Yobaz başıyla onayladı. Kukuletalı yaprak zırhını giymiş, kıvrık hançerinin ağzını kontrol etmekteydi. "Sizin karanlık dediğiniz şey bizim için normal ışıktır."

Anheg başını morarmakta olan gökyüzüne kaldırarak, "Yeni bir şeyi ilk deneyen kişi olmaktan nefret ediyorum," diye söylendi.

Ovaya akşamın çökmesini beklediler. Nehir kıyısındaki çalılıklarda kuşlar uykulu uykulu ötüyordu, kurbağalar da akşam senfonisine başlamışlardı. Yavaşça çöken karanlığın içinde, süvari birlikleri toplanmaya başladılar, iri savaş atları üstündeki Mimbre şövalyeleri safa dizildi, Algar kabileleri ise onların ardında karanlık bir deniz gibi yayıldı. Güney kıyısının komutası Ço-Hag ve Korodullin'deydi; kuzey kıyısındaki birliklerin başında ise Hettar ve Mandorallen vardı.

Karanlık giderek arttı.

Murgo birliğine saldırı sırasında yaralanan genç bir Mimbre şövalyesi, korkuluğa dayanmış, düşünceli düşünceli alacakaranlığı seyrediyordu. Şövalyenin kıvırcık, kara saçları vardı, teni ise genç bir kızınki gibi beyazdı. Geniş omuzlu, kalın enseli bir delikanlıydı; gözleri ise çok masumdu, ama yüzündeki ifade kederliydi.

Beklemek o kadar dayanılmaz hale gelmişti ki, Ce'Nedra'nın biriyle konuşması şarttı artık.

Genç adamın yanına gidip korkuluğa yaslanarak, "Neden bu kadar üzgünsünüz Şövalyem?" diye sordu.

"Çünkü şu ehemmiyetsiz yara yüzünden bu geceki maceraya katılmam men edildi Haşmetmeap," diye cevap verdi delikanlı kolundaki sargıyı

göstererek. Ce'Nedra'nın varlığından ya da onunla konuşmasından pek hayrete düşmüş gibi görünmüyordu.

"Angaraklardan bu kadar çok mu nefret ediyorsunuz ki, onları öldürme fırsatını kaçırmak size acı veriyor?" Ce'Nedra'nın sorusunda biraz alay vardı.

"Hayır Hanımefendi," dedi genç. "İçimde kimseye karşı kötülük yok, ırkı ne olursa olsun. Beni teesüre boğan şey, bu müsabakada kabiliyetimi gösterememek."

"Müsabaka mı? Bunu bir müsabaka olarak mı görüyorsunuz?"

"Tabii Haşmetmeap. Başka nasıl görülebilir ki? Angarak insanlarına karşı şahsi bir kinim yok. Silahlı bir karşılaşmada hasmından nefret etmek uygun düşmez. Çeşitli müsabakalarda mızrağım veya kılıcım karşısında düşen çok oldu, ama onların hiçbirinden nefret etmedim. Tam aksine, dövüşürken onlara bir şefkat bile duydum."

"Ama onları sakatlamaya çalışıyordunuz." Ce'Nedra delikanlının bu aldırışsızlığı karşısında hayrete düşmüştü.

"O müsabakanın bir parçası Haşmetmeap. Gerçek bir silahlı müsabaka, taraflardan biri sakatlanmadan veya ölmeden nihayete ermiş sayılmaz."

"Adınız nedir Şövalyem?" diye sordu Ce'Nedra.

"Adım Şövalye Beridel," dedi delikanlı. "Vo Enderig Baronu Şövalye Andorig'in oğluyum."

"Hani şu elma ağaçlı adam mı?"

"Ta kendisi Haşmetmeap." Genç adam Belgarath'ın babasına verdiği garip görevi duymuş olmasından memnun olmuş gibiydi. "Babam şu anda Kral Korodullin'in sağ kolunda at sürüyor. Şu kör talihim olmasaydı ben de onların yanında olacaktım şimdi."

"Başka geceler de olacaktır Şövalye Beridel," dedi prenses, "başka müsabakalar."

"Haklısınız Haşmetmeap," dedi genç adam. Yüzü bir an için aydınlandı, sonra tekrar içini çekerek kara kara düşünmeye başladı.

Ce'Nedra onu düşünceleriyle baş başa bırakarak uzaklaştı.

"Bunlarla konuşulmaz, biliyorsun," dedi kaba bir ses gölgelerin arasından. Çirkin kambur Beldin'di bu.

"Hiçbir şeyden korkmuyor," dedi Ce'Nedra gergin bir sesle. Bu ağzı bozuk büyücü onu hep gerginleştiriyordu.

"Mimbreli bir Arend o," diye homurdandı Beldin. "Korkacak kadar aklı yok."

"Ordudaki herkes böyle mi?"

"Hayır. Çoğu korkuyor, ama çeşitli nedenlerle saldırıyı gerçekleştirecekler yine de."

"Ya sen?" diye sordu Ce'Nedra elinde olmadan. "Sen de korkuyor musun?"

"Benim korkularım biraz daha egzotik," dedi kambur alayla.

"Nasıl yani?"

"Çok uzun süredir bu işle uğraşıyoruz –Belgarath, Pol, ikizler ve ben. Kişisel güvenliğimden ziyade, bir şeylerin ters gidebileceğinden korkuyorum ben."

"Nasıl ters gidebilir?"

"Kehanet çok karmaşık, her şeyi de söylemiyor. Görebildiğim kadarıyla iki muhtemel sonuç eksiksiz bir dengede hâlâ. Çok minik bir şey bile dengeyi şu yana ya da o yana bozabilir. Belki de gözden kaçırdığım bir şeydir bu. İşte bundan korkuyorum."

"Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz sadece."

"Ama yetmeyebilir."

"Başka ne yapabiliriz ki?"

"Bilmiyorum –canımı sıkan da bu ya zaten."

"Eğer bir şey yapamayacaksan, endişelenmenin anlamı ne?"

"Hah, şimdi Belgarath gibi konuşmaya başladın işte. Bazen o da boş verip işleri şansa bırakır. Bense biraz daha düzenli olmasını isterim." Karanlığa baktı. "Bu gece Pol'ün yanından ayrılma küçük kız," dedi sonra. "Yanından hiç ayrılma onun. Hesaplamadığın bir yere götürebilir bu seni, ama onunla birlikte kalman lazım, her ne olursa olsun."

"Bu da ne demek?"

"Ne demek olduğunu bilmiyorum," dedi büyücü öfkeyle. "Bütün bildiğim onun, senin, demircinin ve bir yerlerden bulduğunuz o çocuğun bir arada olması gerektiği. Beklenmedik bir şey olacak."

"Bir facia mı? Diğerlerini uyaralım öyleyse."

"Bir facia olup olmayacağını bilmiyoruz," diye cevap verdi Beldin. "Mesele de bu ya zaten. Zorunlu bir şey de olabilir. Eğer öyleyse, müdahale etmek istemeyiz. Bu tartışmanın da sonuna vardık galiba. Git Polgara'yı bul ve yanından ayrılma."

"Peki Beldin," dedi Ce'Nedra itaatkâr bir tavırla.

Yıldızlar belirmeye başlarken, demirler alındı ve Çerek filosu sessizce nehirden aşağı, Thull Mardu'ya doğru ilerlemeye başladı. Hâlâ şehirden birkaç mil uzakta olmalarına rağmen, emirler fısıltıyla veriliyor, askerler silahlarını ve eşyalarını kıpırdatırken, kemerlerini sıkıp zırhlarını kontrol ederken ve miğferlerini kafalarına sıkıca yerleştirirlerken sessiz olmaya çalışıyorlardı.

Gemilerin arasında Relg, Ulgolara sessiz bir dini ayin yaptırmaktaydı. Ulgo dilinin o genizden gelen sesleri, zor duyulan bir mırıltı halinde yükseliyordu. Soluk yüzleri çamurla kamufle edilmişti ve garip tanrılarına dua ederlerken birer gölgeye benziyorlardı.

"Her şeyin anahtarı onlar," dedi Rhodar Polgara'ya sessizce, Ulgoların ayinini seyrederlerken. "Relg'in bu işi becerebileceğine inanıyor musun? Bazen bana biraz dengesiz görünüyor da."

"Çok iyi olacak," diye cevap verdi Polgara. "Ulgoların Torak'tan nefret etmek için Alornlardan bile daha fazla nedenleri var."

Sessizce süzülen gemiler nehirdeki geniş bir kavisi döner dönmez, yarım mil aşağıdaki, nehrin ortasındaki bir adaya kurulmuş, surlarla çevrili Thull Mardu şehriyle karşılaştılar. Surların üstünde tek tuk meşaleler yanıyordu, içeriden ise hafif bir aydınlık yükseliyordu. Barak dönüp gövdesiyle maskeleyerek elindeki fenerin üstünü bir an için açıp bir ışık huzmesi gönderdi geriye. Çapalar yavaşça karanlık sulardan dibe indi; hafif bir gıcırtıyla gemiler yavaşladı, sonra durdu.

Şehrin içinde bir yerlerde bir köpek heyecanla havlamaya başladı. Bir kapı gürültüyle açıldı, sonra havlama bir acı haykırışıyla kesildi.

"Kendi köpeğini tekmeleyen adam, adam sayılmaz," diye söylendi Barak.

Relgle adamları sessizce gemilerin yanından sarkan iplerden, aşağıda bekleyen kayıklara süzüldüler.

Ce'Nedra nefesini tutmuş, gözlerini karanlıkta görmek için zorlayarak bekliyordu. Yıldızların zayıf ışığında şehre doğru ilerleyen gölgeler gördü. Sonra kayboldular. Arkalarında suya düşen bir küreğin şıpırtısı, hemen ardından da fısıltıyla bir haşlama sesi duyuldu. Prenses arkasına dönünce, demirlemiş donanmadan şehre doğru ilerleyen bir kayık sürüsü gördü. Saldırının öncü kolu, Relg ve Ulgolarının peşinden Thulların muhkem ada şehrine doğru gidiyordu.

"Sayılarının yeterli olduğundan emin misin?" diye sordu Anheg Rhodar'a fısıltıyla.

Şişman Drasniya kralı başıyla onaylayarak, "Yapacakları tek şey, Ulgolar kapıları açar açmaz yanaşmamız için bir yer sağlamak ve korumak," dedi fısıldayarak. "Bunun için yeterli sayıdalar."

Hafif bir gece rüzgârı nehrin yüzeyini dalgalandırarak gemiyi salladı. Gerilime dayanamayan Ce'Nedra, parmaklarını Garion'un ona aylar önce vermiş olduğu tılsıma değdirdi. Her zamanki gibi, konuşmalar doldurdu kulağını.

"Yağa, tor gohek vilta." Relg'in sert sesiydi bu, fısıldıyordu. "Ka tak. Veed!"

"Eee?" dedi Polgara bir kaşını hafice kaldırarak.

"Ne dediklerini anlayamıyorum," dedi Ce'Nedra çaresizlikle. "Ulgoca konuşuyorlar." Tılsımın kendisinden boğulur gibi bir inilti yükseldi ve anında dehşet verici biçimde kesiliverdi. "Ga-Galiba birini öldürdüler," dedi Ce'Nedra titreyen bir sesle.

"Başladı öyleyse," dedi Anheg keyifle.

Ce'Nedra elini tılsımdan çekti. Karanlıkta ölen insanların seslerini duymak istemiyordu. Beklediler.

Derken biri korkunç bir acıyla dolu bir feryat kopardı.

"Tamam!" dedi Brand, "İşaret bu! Demir alın!" diye seslendi adamlarına.

Ansızın Thull Mardu'nun yüksek, kara duvarlarının ardından iki ayrı ateş yükseldi ve etraflarında hareket eden gölgeler göründü. Aynı anda da, şehrin içinden ağır zincirlerin şangırtısı duyuldu ve geniş kapı gıcırdayarak ağır ağır aşağı inip şehirle kuzey kıyısı arasında bir köprü oluşturdu.

"Kürek başına!" diye gürledi Barak tayfalara. Dümenini kırarak inmekte olan köprüye doğru ilerledi.

Surların tepesinde başka meşaleler belirdi ve alarm çığlıkları yükseldi. Bir yerlerde acil durum haber veren demir bir çan çalmaya başladı.

"Oldu!" diye haykırdı Anheg, keyifle Rhodar'ın sırtına vurarak. "Gerçekten de oldu!"

"Tabii olacaktı," dedi Rhodar sevinçli bir sesle. "O kadar hızlı vurma Anheg, her tarafım moraracak."

Artık sessizliğin gereği kalmadığı için Barak'ın arkasından gelen gemilerden müthiş bir savaş narası yükseldi. Meşaleler yakıldı ve küpeştelerdeki askerler ışığa boğuldu.

Ansızın Barak'ın gemisinin yirmi metre kadar sağında nehre düşen kocaman bir şeyin sesi duyuldu ve güvertedeki herkes su içinde kaldı.

"Mancınık!" diye haykırdı Barak önlerindeki surları göstererek. Savaş aletinin kalın kütüklerden oluşan çerçevesi surların tepesinde avcı bir böcek gibi yükselmişti; fırlatma kolu ise yeni bir kayayla birlikte yeniden gerilmeye başlamıştı. Ama bir ok yağmuru duvarın o bölgesini süpürünce, kol durdu. Ellerindeki mızraklarla hemen tanınan Drasniyalılar, mancınığın bulunduğu duvarı ele geçirdiler.

"Aşağıdakiler, dikkat edin!" diye haykırdı yukarıdakilerden biri surun dibindeki kargaşaya doğru, sonra savaş aracı aşağıya yuvarlanıp kayalarda paramparça oldu.

İnmiş olan köprüden gök gürültüsü gibi nal sesleri duyuldu ve Mimbre şövalyeleri şehre daldılar.

"Köprüye bağlanır bağlanmaz senin ve diğer hanımların kuzey kıyısına geçmenizi istiyorum," dedi Kral Rhodar Polgara'ya. "Tehlikeden biraz uzaklaşın. Dövüş sabaha kadar sürecektir muhtemelen, başınıza bir kaza gelmesini istemeyiz."

"Pekâlâ Rhodar," dedi Polgara. "Aptalca bir şey de yapma. Biraz fazla iri bir hedef sayılırsın."

"Merak etme Polgara, ama eğlenceyi de kaçıracak değilim." Tuhaf, oğlan çocuğu gibi bir kahkahayla güldü. "Yıllardır böyle eğlenmemiştim."

Polgara ona şöyle bir bakıp, her şeyi açıklayan bir ses tonuyla, "Erkekler!" dedi.

Mimbre şövalyelerinden oluşan bir muhafız birliği, hanımlarla Emanet'e bin metre kadar yukarıda korunaklı, şehre akın eden atlıların ayak altından uzak bir koya kadar eşlik etti. Kolun hafif meyilli bir kumsalı vardı ve üç yandan

otluk yamaçlarla korunuyordu. Demirci Durnik ile Olban hemen onlara bir çadır kurdular, küçük bir ateş yaktılar, sonra da sırta tırmanıp savaşı izlemeye koyuldular.

"Plan yürüyor," dedi Durnik seyrettiği yerden. "Çerek gemileri güney kanalına dizildi. Kalasları yerleştirdiklerinde öteki taraftaki askerler de geçebilecek."

"İçeridekilerin güney kapısını alıp alamadıklarını görebiliyor musun? diye sordu Olban şehre bakarak.

"Emin değilim," dedi Durnik. "Ama o tarafta çarpışmalar var."

"Ah, keşke orada olabilseydim," dedi Olban kederle.

"Yerinden ayrılayım deme delikanlı," dedi Polgara sert bir sesle. "Riva Kraliçesinin muhafızı olmayı kendin istedin, şimdi başka yerde daha ilginç şeyler var diye kaçmana izin verecek değilim."

"Tabii Leydi Polgara," dedi genç Rivalı utanarak. "Sadece..."

"Sadece ne?"

"Neler olduğunu bilseydim keşke. Babamla kardeşlerim savaşın ortasındalar, bense burada durmuş seyrediyorum."

Surların içinde bir yerlerden bir alev sütunu fışkırarak nehri kızıl bir ışığa boğdu. Polgara içini çekerek, "Neden hep bir şeyleri yakarlar?" dedi üzgün bir tavırla.

"Kargaşayı artırdığı içindir herhalde," diye cevap verdi Durnik.

"Belki," dedi Polgara, "ama bunu o kadar çok gördüm ki. Hep aynı. Hep bir yangın olmalı. Daha fazla seyretmek istemiyorum." Arkasını yanan şehre dönerek yavaşça nehir kıyısından uzaklaştı.

Gece bitmek bilmiyordu. Şafağa doğru yıldızlar aydınlanmaya başlayan gökyüzünden kaybolurken, yorgunluktan bitmiş haldeki Prenses Ce'Nedra koyun yakınındaki çayırlık bir yükseltiden, ölmekte olan Thull Mardu

şehrini, büyülenmiş gibi ama midesi bulanarak seyretmekteydi. Koca mahalleler yanıyordu; çatılar çöküp binalar yıkılırken, turuncu kıvılcımlar büyük patlamalar halinde göğe yükselmekteydi. Hayal ederken çok heyecanlı ve muhteşem gelen şeyin gerçek hali ne kadar farklıydı. Yapmış olduğu şeye içi dayanmıyordu. Elini boynundaki tılsıma götürdü gene de. Neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Şehirde olanlar ne denli korkunç olursa olsun, bilmemek daha da kötüydü.

"Küçük savaşımız pek güzeldi," dediğini duydu Kral Anheg'in. Çerek Kralı yüksek bir yerdeydi, surlarda belki.

"Sıradan," diye cevap verdi Trellheim Kontu Barak. "Murgo garnizonu iyi dövüştü, ama Thullar teslim olmak için birbirlerini çiğnediler."

"Ne yaptınız onları?" diye sordu Kral Ço-Hag.

"Hepsini şehir meydanında topladık," diye cevap verdi Barak. "Tapınaklardan topladığımız Grolimleri öldürerek eğleniyorlar."

Anheg birdenbire kötü kötü gülerek, "Grodeg nerede?" diye sordu.
"Yaşayacak galiba," dedi Barak.

"Yazık. Sırtına saplı baltayı gördüğümde birinin sorunlarımı hallettiğini düşünmüştüm."

"Çok aşağıya gelmiş," dedi Barak üzüntüyle. "Belkemiğini kırmış, ama başka bir zarar vermemiş. Bir daha yürüyemeyecek, ama hâlâ nefes alıyor."

"Bu Murgolar hiçbir şeyi doğru dürüst yapmazlar zaten," dedi Anheg öfkeyle.

"Ayı Mezhebi nüfusunu bayağı azalttılar," dedi Barak neşeyle, "İki düzine bile kalmamıştır onlardan, iyi dövüştüler ama."

"İşleri buydu zaten. Şafağa ne kadar kaldı?"

"Yarım saat gibi."

"Rhodar nerede?"

"Fulrach ile ambarları yağmalıyorlar," diye cevap verdi Kral Ço-Hag. "Mugoların erzak ambarları varmış şehirde. Fulrach hepsine el koymak istiyor."

"Yapar doğrusu," dedi Anheg. "Birini yollayalım onlara. Artık çekilmeyi düşünme vaktimiz geldi. Hava aydınlanır aydınlanmaz, yükselen dumanlar yirmi fersah kadar yakınımızdaki herkese ne yaptığımızı haber verecek. Donanmayı harekete geçirme zamanı geldi, sizin de yarın tepesindeki kalelere kadar epey yolunuz var."

"Doğu Denizi'ne varmak ne kadar zamanını alır? diye sordu Ço-Hag

"İki gün," dedi Anheg. "Akıntıyı arkana alınca gemini hızlı ilerletebilirsin. Orduyu kalelere döndürmek ise en az bir hafta alır, değil mi?"

"Olabilir," dedi Ço-Hag. "Piyadeler pek hızlı ilerleyemiyor, işte Brendig! Onu Rhodar'a yollayalım." Sendar'a seslendi. "Albay Brendig, Rhodar'ı bulup bize katılmasını söyleyebilir misiniz?"

"O da ne?" dedi Barak ansızın.

"Ne ne?" diye sordu Anheg.

"Şurada bir şey görür gibi oldum. Güneyde, tam şu tepenin üstünde."

"Ben bir şey görmüyorum."

"Bir şey pırıldadı –hareket eden bir şey."

"Herhalde devriye gezen bir Murgo birliğidir," diye güldü Anheg. "Burada olanları uzun süre sır olarak saklayamazdık zaten."

"İşte gene oldu," dedi Barak.

"Bu defa ben de gördüm," dedi Kral Ço-Hag.

Hava yavaş yavaş aydınlanırken uzun bir sessizlik oldu. Ce'Nedra nefesini tutmuştu. "Belar!" diye lanet okudu Anheg hayret içinde. "Millerce uzanıyor bu."

"Lelldorin!" diye seslendi Barak surlardan aşağıya. "Brendig Rhodar'ı bulmaya gitmişti, ikisini de bul ve söyle hemen buraya gelsinler. Güneydeki ova Murgolarla dolu."

On Altıncı Bölüm

"Leydi Polgara!" diye haykırdı Ce'Nedra çadırın kapısını telaşla açarak. "Leydi Polgara!"

"Ne var Ce'Nedra?" diyen sesi duyuldu Polgara'nın çadırın içindeki karanlıktan.

"Barak ve Anheg şehrin surlarındalar," dedi prenses korku dolu bir sesle. "Güneyden gelen bir Murgo ordusu gördüler."

Polgara hâlâ uyuklamakta olan Emanet'i elinden tutarak çadırdan dışarı, ateşin ışığına fırladı hemen. "Beldin nerede?" diye sordu.

"Geçen akşamdan beri görmedim."

Polgara başını kaldırıp gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra kanat sesleri duyuldu ve kocaman atmaca ateşin yakınında yere kondu.

Beldin titreşerek doğal suretine dönerken yakası açılmadık küfürlerine başlamıştı bile. "Seni nasıl atlattılar amca?" diye sordu Polgara.

"Yanlarında Grolimler varmış," diye homurdandı Beldin küfürlerine devam ederek. "Grolimler benim izlediğimi biliyorlarmış, o yüzden sadece geceleri yürümüşler, Grolimler de onları perdelemiş."

"Gündüzleri nerede saklanmışlar peki?"

"Belli ki Thull köylerinde. Düzinelerce köy var oralarda. Onları da araştırmak hiç aklıma gelmemişti." Tekrar küfretmeye ve dövünmeye başladı Murgo ordusunu görememiş olduğu için.

"Küfretmenin faydası yok amca," dedi Polgara soğukkanlılıkla. "Olan oldu."

"Maalesef hepsi bu kadar değil Pol," dedi büyücü. "Aynı büyüklükte bir ordu da kuzeyden geliyor –Malloryalılar, Nadraklar ve Thullar. Tam kapana

kısıldık."

"Bize ulaşmaları ne kadar alır?" diye sordu Polgara.

"Uzun sürmez," diye omuz silkti Beldin. "Murgoların önünde engebeli bir zemin var, o yüzden bir saati bulur. Malloryalılar daha çabuk gelir."

Polgara da ağzının içinden lanetler okumaya başladı."Rhodar'a git," dedi kambura. "Anheg'in donanmasını hemen harekete geçirmemiz gerektiğini söyle. Angaraklar mancınıklarını kurup gemileri demirli oldukları yerde yok etmeden önce."

Kambur başını sallayarak hafifçe eğildi ve değişmeye başlarken kollarını kanat gibi iki yana açtı.

"Olban," diye seslendi Polgara genç Rivalıya. "Git Şövalye Mandorallen ile Lord Hettar'ı bul. Hemen buraya gelsinler. Çabuk ol."

Olban ona şaşkınlıkla bakarak atına koştu.

Demirci Durnik çayırlık tepeden kayarak sahile indi. Yüzü çok ciddiydi. "Hanımlarla sizin hemen gitmeniz gerekiyor Pol Hanım," dedi. "Burada savaş olacak, savaşın ortasında bulunmanız doğru olmaz."

"Hiçbir yere gitmiyorum Durnik," dedi Polgara hafif bir öfkeyle. "Bu işe ben başladım, ben bitireceğim."

Ariana durumu anlar anlamaz çadırına dönmüştü. Az sonra elinde tıbbi malzemesinin bulunduğu bez çantayla tekrar dışarı çıktı, "İzninizi rica ediyorum Leydi Polgara," dedi soğukkanlı, profesyonel bir tavırla. "Muharebede insanlar yaralanır. Onlarla ilgilenmek için hazırlık yapmam lazım. Burası yaralıları kabul etmek için çok uzak ve kapalı."

Polgara ona bir göz atarak, "Pekâlâ," dedi. "Çarpışmaya fazla yaklaşmamaya dikkat et." Taiba de pelerinini giyerek, "Ben de seninle geliyorum," dedi Ariana'ya. "Tıptan pek anlamam ama iş başında öğretirsin bana."

"Onların yerleşmesine yardım et Durnik," dedi Pol demirciye. "Sonra buraya geri dön."

Durnik ciddi bir ifadeyle başını sallayarak iki kadının tepeye tırmanmasına yardım etti. Mandorallen savaş atının üstünde dörtnala yanlarına geldi. Hettar da hemen arkasındaydı.

"Olanları biliyor musun?" diye sordu Polgara.

Mandorallen başıyla onayladı.

"Düşman kuvvetleri gelmeden geri çekilme şansımız var mı?"

"Hayır Leydi Polgara," dedi şövalye. "Çok yakındalar. Üstelik maksadımız Çerek gemilerini Doğu Denizi'ne çıkarmaktı. Angarak savaş araçlarının menzilinden çıkana kadar onlara zaman kazandırmamız lazım."

"Bunu istememiştim," diye mırıldanarak yeniden lanet okumaya başladı Polgara.

Gri pelerinli Riva Vekilharcı Brand, yanında General Varana ile gelerek tepede Mandorallen ile Hettar'a katıldı. Dördü de atlarından indiler ve kayarak kumsala vardılar. "Şehri boşaltmaya başladık," dedi Rivalı kalın sesiyle. "Donanmanın çoğu da demir almış durumda. Sadece güney kanalındaki köprü için gereken gemiler kaldı."

"Ordunun tamamını bir kıyıya çıkarma imkânımız var mı?" diye sordu Polgara.

"Vaktimiz yok Polgara," dedi Brand başını sallayarak.

"Nehir bizi ikiye bölecek," dedi Pol. "Bölünmüş ordunun iki yarısı da Angaraklara dayanacak kadar güçlü olmayacak."

"Bu taktik bir zorunluluk sevgili Leydi Polgara," dedi General Varana. "Donanma kurtulana kadar iki kıyıyı da tutmamız lazım."

"Galiba Rhodar Angarakların niyetlerini yanlış değerlendirmiş," dedi Brand. "Taur Urgas ile Zakath'ın zayiat vermekten kaçınacaklarından o

kadar emindi ki, bu ihtimali hesaplayamadı."

General Varana güçlü ellerini arkasında kavuşturup, küçük kumsalda topallayarak bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Galiba yukarıda yok ettiğimiz Murgo birliğinin amacını şimdi anlıyorum," dedi sonunda.

"Asaletmeap?" dedi Mandorallen şaşkınlıkla.

"Ne kadar kararlı olduğumuzu anlamak için bir deneydi o," diye açıkladı Varana. "Angaraklar esas adımımızı ne zaman atacağımızı bilmek istiyorlardı. Savaşın temel kurallarından biri, eğer şaşırtmaca yapıyorsanız, büyük bir çatışmaya girmemektir. O birlik yemdi. Maalesef biz de onu yuttuk."

"Yani o birliğe saldırmamalı mıydık?" diye sordu Hettar.

Varana pişman bir tavırla, "Öyle galiba," dedi. "Böylece niyetimizi belli etmiş olduk, bu seferin bir şaşırtmacadan ibaret olmadığını anladılar bu sayede. Taur Urgas'ı fazla küçümsemişim. Niyetimizi anlamak için bin adamını feda ediverdi."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Hettar.

"Savaşa hazırlanacağız," dedi Varana. "Daha iyi bir arazide olmasını tercih ederdim, ama ne yapalım."

Hettar atmaca yüzünde aç bir ifadeyle nehrin öteki kıyısına bakarak, "Acaba karşı yakaya geçmeye vaktim olur mu?" dedi.

"Bu yaka, karşı yaka, ne fark eder ki?" diye sordu Brand hayretle.

"Murgolar öbür tarafta," dedi Hettar. "Malloryalılarla bir alıp veremediğim yok."

"Bu kişisel bir savaş değil Lord Hettar," dedi Varana. "Benim için öyle," dedi Hettar karanlık bir yüzle.

"Leydi Polgara ile prensesin emniyetini sağlamamız lazım," dedi Mandorallen. "Belki de onlara bir refakatçi birliği verip yarın tepesindeki

kalelere ulaştırmalıyız."

"O bölgede devriyeler geziyordur," diye itiraz etti Brand. "Güvenli olmaz."

"Haklı Mandorallen," dedi Polgara şövalyeye. "Ayrıca buradaki her askere de ihtiyacınız var." Kuzeydoğuya doğru baktı. "Bir de bu var tabii." Ufkun hemen üstünde göğü karatmaya başlayan bulut örtüsünü işaret etti. Bulutlar kapkaraydı ve çakan şimşeklerin ışığıyla aydınlanıyorlardı sık sık.

"Fırtına mı?" dedi General Varana şaşkınlıkla.

"Yılın bu vakti olmaz, hele bu yönden," diye cevap verdi Polgara. "Grolimler bir şeyler karıştırıyorlar; bu da benim savaşım. Kuvvetlerinizi harekete geçirin beyler. Savaş olacaksa, hazır olalım."

"Gemiler harekete geçti," dedi Durnik yanında Olbanla korunaklı küçük koya döndüğünde. "Askerler de şehri terk ediyor."

Kral Rhodar koca yüzü ter ve çamur içinde yanlarına geldi. "Anheg yola çıktı," dedi homurdanarak atından atlarken.

"Fulrach nerede?" diye sordu Brand.

"Askerlerin büyük kısmını güney yakasına geçiriyor."

"Burada sayımız biraz az kalmayacak mı?" diye sordu General Varana kibarca.

"Köprü çok dar," dedi Rhodar. "Değecek sayıda askeri bu yakaya geçirmek saatler alır. Brendig'in adamları, Angaraklar buraya vardığında köprü ayaklarını havaya uçurmak için hazırlıklarını tamamladılar bile.

"Neden?" diye sordu Ce'Nedra.

"Thull Mardu çok iyi bir savunma pozisyonu," diye açıkladı General Varana. "Adada hiçbir Angarak olmasın istiyoruz eğer mümkünse." Sonra Kral Rhodar'a bakarak, "Taktik konusunda düşündünüz mü?" diye sordu.

"Anheg'e en az yarım gün vakit sağlamalıyız," dedi Rhodar. "Yirmi fersah kadar ileride nehrin kıyıları bataklığa dönüşüyor; o noktadan itibaren Angaraklar ona zarar verecek kadar yaklaşamazlar nehre. Geleneksel bir piyade hattı oluşturalım, mızrakçılar, lejyonlar, Sendarlar filan. Okçuları desteğe alırız, Algarlar da düşmanın kanatlarına saldırır. Mimbre şövalyelerini Malloryalılar ilk saldırı için toplanana kadar yedekte tutmak istiyorum.

"Haşmetmeaplarından özür dileyerek belirtmeliyim ki, bu kazanacak bir taktik değil," dedi General Varana.

"Niyetimiz kazanmak değil Varana," dedi Rhodar. "Bizim işimiz Angarakları altı saat kadar oyalayıp geri çekilmek. Kazanma şansımın olmadığı bir savaşı kazanmak için insanların hayatlarını heba edemem." Hettar'a döndü. "Algar kabilelerinden bir kuvveti nehir aşağı yollamanı istiyorum. Buldukları bütün siperlenmiş Malloryalıları sürsünler. Zakath ile Taur Urgas hâlâ donanmanın anlamını kavramamış olabilirler. Angaraklar iyi denizci değildir, o yüzden Anheg bir kere Doğu Denizi'ne çıkınca neler becerebileceğinin farkında değillerdir muhtemelen."

"Özür dilerim ama Haşmetmeap," dedi Varana, "stratejinizin tamamı, hatta donanma bile, sadece bir geciktirme eylemi."

"Zaten mesele de bu ya Varana," dedi Rhodar. "Bunların hiçbiri aslında önemli değil. Önemli cilan Belgarion Cthol Mishrak'a varınca Mallorya'da ne olacağı. Artık harekete geçelim beyler. Malloryalılar çok geçmeden burada olur, hazırlansak iyi olacak."

Polgara'nın gösterdiği bulut silsilesi ürkütücü bir hızla yaklaşıyordu – dönenip duran bir morluk, kopkoyu bir karanlık, yıldırımdan çarpık bacakları üstünde geliyordu onlara doğru. Fırtınanın önünden sıcak bir rüzgâr esiyor, otları yere yapıştırıp atların yelelerini dalgalandırıyordu. Kral Rhodar ile diğerleri Mallorya ordusunu karşılamak üzere yanlarından ayrıldılar. Yüzü bembeyaz olmuş, saçları rüzgârda dalgalanan Polgara ise, arkasında Ce'Nedra ve Durnik ile çayırlık yamaca tırmandı ve yaklaşan bulutu izlemeye başladı. "Çocuğu tut Ce'Nedra," dedi sükûnetle. "Ne olursa olsun elini bırakma."

"Peki Leydi Polgara," dedi Ce'Nedra kollarını Emanet'e uzatarak. Ciddi minik yüzünde hiç korku ifadesi olmayan çocuk hemen yanına koştu. Ce'Nedra onu kucağına alıp yanağını yanağına dayadı.

"Emanet?" diye sordu çocuk yaklaşan fırtınayı işaret ederek.

Tam o sırada ordunun safları arasında gölge gibi suretler yükseldi yerden. Bu gölgeler siyah cübbeler giyiniş, çelik maskeler takmışlardı, ellerinde de sivri uçlu kısa mızraklar vardı. Genç bir Mimbre şövalyesi hiç düşünmeden geniş kılıcını kınından sıyırarak çelik maskeli gölgelerden birine saldırdı. Kılıcı gölgenin içinden geçti hiçbir şey yokmuş gibi. Ama darbeyi indirir indirmez, bir yıldırım genç şövalyenin tam miğferinin tepesine iniverdi. Genç adam ışıktan bir yılan gibi yıldırım tepesine inince kasılıp kaldı; zırhının içinde kavrulurken miğferinin siperliğinden dumanlar yükselmeye başladı. Ölümcül ışık ikisini de yutarken, atı dizlerinin üstüne zöktü. Sonra yıldırım kayboldu, at ve binicisi yere yıkıldılar..

Polgara tıslar gibi bir ses çıkararak sesini yükseltti. Bağırmıyordu, ama sesi ordunun en uzak köşesine kadar ulaştı. "Gölgelere dokunmayın," diye uyardı. "Onlar Grolim hayalleri, dokunmazsanız size zarar veremezler. Üstünüze yıldırım çakmak için gönderildiler, sakın dokunmayın."

"Ama Pol Hanım," dedi Durnik, "gölgelerden kaçmak için sürekli manevra yaparlarsa ordu saf tutamaz ki."

"Ben gölgelerin icabına bakarım," dedi Pol çatık kaşlarla. Yumruklarını sıkıp kollarını havaya kaldırdı. Yüzünü derin bir yoğunlaşma ifadesi kapladı. Sonra ellerini açarken tek bir kelime söyledi. Polgara'nın iradesi serbest kalınca, esen sıcak rüzgârla onlara doğru yatmakta olan otlar, ansızın öteki tarafa doğru döndü. Bu güç Grolim hayallerinin üzerinden geçerken, gölgeler kıpırdandı, titreşti ve sessizce birer birer patlayarak karanlık parçacıklara ayrıldılar.

Ordunun en uzak köşesindeki son gölge de yok olduğunuda, Polgara güçlükle nefes alıyordu; Durnik sıçrayıp onu tutmasa, yere devrilecekti neredeyse, "İyi misin?" diye sordu Durnik kaygıyla.

"Bir dakikada geçer," dedi Pol ona dayanarak. "Çok güç harcamak zorunda kaldım." Durnik'e hafifçe gülümsedi, sonra başı yorgunluktan öne düştü.

"Geri dönmeyecekler mi?" diye sordu Ce'Nedra. "Yani bu yaptığınız gerçek Grolimlere zarar vermedi, değil mi? Sadece gölgelerini yok etti."

Polgara zorlukla gülerek, "Bal gibi de verdi," dedi. "O Grolimlerin artık gölgeleri yok. Hiçbiri bir daha bir gölgeye sahip olamayacak."

"Hiç mi?" dedi prenses dehşetle.

"Hiç."

Derken Beldin, rüzgârda tüylerini dağıtarak yanlarına geldi. Daha doğal suretini almadan, "Yapacak işlerimiz var Polgara," diye homurdandı. "Batıdan getirdikleri bu fırtınayı dağıtmalıyız, ikizlerle konuştum. Onlar güney tarafından çalışacaklar, biz bu taraftan."

Pol soru sorarcasına baktı ona.

"Orduları fırtınanın tam arkasından yürüyor," dedi büyücü. "Durdurmaya çalışmanın anlamı yok artık. Çok fazla hız kazanmış durumda. Yapmamız gereken şey, arka tarafını dağıtmak, böylece dönüp Angarakların üstüne gidecektir."

"Kaç Grolim yapıyor bu fırtınayı amca?" diye sordu Polgara.

"Kim bilir?" diye omuz silkti Beldin. "Ama kontrol etmek için bütün güçlerini harcıyorlar. Eğer dördümüz birden arkaya saldırırsak, fırtınanın kendi içindeki basınçlar gerisini halleder."

"Neden geçmesini beklemiyoruz?" diye sordu Durnik. "Askerlerimiz çocuk değil. Biraz yağmurdan dağılmazlar."

"Bu öyle ufak bir yağmur değil demirci," dedi Beldin aşağılayarak. Bir metre kadar ilerilerine büyük, beyaz bir şey düştü. "Bu dolulardan dört beş tanesini kafana yersen, savaşın sonucuyla ilgilenemezsin artık."

"Tavuk yumurtası kadar," dedi Durnik dehşetle.

"Daha da büyüyeceklerdir." Beldin Polgara'ya dönerek, "Elini ver," dedi. "Beltira'ya haber vereyim, aynı anda saldıralım. Hazır ol."

Dolu taneleri yumuşak otların üstüne düşmeye devam etti; irice bir tanesi müthiş bir hızla bir kayaya çarpınca binlerce parçaya ayrıldı. Ordunun olduğu yönden müthiş bir patırtı yükseliyordu; dolu tanelere Mimbre şövalyelerinin zırhlarına ve piyadelerin aceleyle kaldırdıkları kalkanlarına çarpmaktaydı.

Derken, doluyla karışık olarak yağmur da başladı; rüzgârla savrulan sular dalgalar gibi iniyordu üstlerine. Görmek imkânsız hale gelmişti, nefes almak bile çok zordu. Olban ileri atılıp kalkanıyla Ce'Nedra ve Emanet'i korumaya çalıştı. Koca bir dolu tanesi omuzuna çarpınca acıyla irkildi, ama kalkanı tutan kolu hiç kıpırdamadı.

"Kırılıyor Pol!" diye haykırdı Beldin. "Haydi bir daha. Kendi fırtınalarını yesinler bakalım."

Polgara'nın yüzü yoğunlaşmasının verdiği acıyla kırışmıştı; Beldin ile birlikte iradelerini gökyüzüne doğru bir daha yolladıktan sonra neredeyse yere yıkılacaktı. Çarpışmanın sesi inanılır gibi değildi. Gök yırtıldı sanki; dumanlanan gökyüzünde şimşekler çaktı. Dev, parlak şimşekler yükseklerde birbiriyle çarpıştı ve yere ateş topları yağdırdı. Yağmurun altında anında kömürleşen insanlar yere yığıldılar, ama zaiyat yalnızca batı ordusunda değildi.

İçinde dayanılmaz bir basınç olan müthiş fırtına, kuzey kıyısında Beldin ve Polgara'nın, güney kıyısında ise ikizlerin iradesinin etkisiyle geri teperek arkasından yırtılıp açıldı. Onun ardından gelen Malloryalıların tam suratında patladı. Bir şimşek perdesi, sık saflarını kör edici bir perde gibi süpürünce, toprak cesetlerle doldu. Fırtınayı nehre doğru süren Grolim büyüsünün dokusu parçalanınca, rüzgâr yön değiştirdi ansızın, uluyarak Angarakları yağmura ve doluya boğdu.

Üstlerindeki korkunç bulutun içinden hortumlar, korkunç bir gümbürtüyle kara parmaklar gibi yere uzandı. Son, can çekişir gibi bir ihtilaçla bu dev hortumlardan biri, kırmızı giysili Malloryalıların ortasında yere değdi. Bu korkunç hortumun ucundan döküntüler fışkırmaya başladı şiddetle. Düşman

saflarının ortasından iki yüz metre genişliğinde dolambaçlı bir yol çizerek ilerledi. Bu dönenen bulut sütununu içindeki çılgın rüzgârlar insanları ve atları parçalamaya başladı; zırh ve kırmızı üniforma parçaları –ve daha da beterleri– içlerinden durdurulamaz bir şiddetle geçen bu yıkımın iki yanında bulunan dehşet içindeki Malloryalıların üstüne yağdı.

"Harika!" dedi Beldin mutlulukla, tuhaf bir neşeyle zıplayarak.

Müthiş bir boru sesi duyuldu ve dağılan Mallorya saflarının karşısındaki Drasniya mızrakçıları ve Tolnedra lejyonerleri açıldı. Başta zırhından sular süzülen Mandorallen, Mimbre şövalyeleri hücuma geçti. Dağılmış ve moralini yitirmiş Malloryalıların üstüne saldırdıklarında, çığlıklarla vurgulanan çarpışmanın sesi korkunç oldu. Hücumun altında Malloryalıların saflan dağıldı ve kaçışmaya başladılar. Kaçarlarken Algar kabileleri iki yandan aralarına dalarak yağmurda parıldayan kılıçlarıyla kıyımı devam ettirdi.

Mandorallen'in borusu bir daha ötünce, Mimbreler atlarını dizginleyip döndürdüler ve arkalarında müthiş bir yıkım bırakarak dörtnala geri döndüler.

Yağmur yavaş yavaş hafifledi, bir durup bir başlayan küçük sağanaklara dönüştü ve bulutların arasından mavi gökyüzü görünmeye başladı. Grolim fırtınası kırılıp Mishrak aç Thull ovasına dağılmıştı.

Ce'Nedra güney kıyısına baktığında o taraftaki fırtınanın da kırıldığını ve Kral Ço-Hag ile Kral Korodullin komutasındaki kuvvetlerin morali bozulmuş Murgo ordusuna saldırmakta olduklarını gördü. Sonra nehrin güney kanalına daha dikkatle baktı. Son Çerek gemileri de fırtına sırasında yerlerinden ayrılmışlardı, güney kanalının üstündeki köprü yoktu artık, sadece nehir vardı. Şehirde kalan son askerler de kuzeydeki köprüden geçmekteydiler. Son geçenlerden biri uzun boylu Sendaryalı bir delikanlıydı. Kıyıva vanr varmaz nehir yukarı koşmaya başladı. Yaklaştığında Ce'Nedra hemen tanıdı onu. Rundorig'di bu, Garion'un Faldor'un çiftliğinden çocukluk arkadaşı. Delikanlı ağlıyordu.

"Durnik Efendi," diye hıçkırdı yanlarına vardığında. "Doroon öldü."

"Ne dedin?" dedi Leydi Polgara yorgun başını hızla kaldırarak.

"Doroon, Pol Hanım," dedi Rundorig ağlamaya devam ederek. "Boğuldu. Fırtına patladığında güney yakasına geçiyorduk; gemilerin ipleri koptu. Doroon nehre düştü, yüzme bilmezdi. Onu kurtarmaya çalıştım, ama ben daha ona ulaşamadan battı gitti." Genç adam yüzünü ellerine gömdü.

"Polgara'nın yüzü bembeyaz oldu ve gözleri yaşlarla doldu. "Onunla ilgilen Durnik," dedi demirciye, sonra başı kederle öne eğik, dönüp uzaklaştı.

"Çalıştım Durnik," dedi Rundorig ağlayarak. "Ona ulaşmaya çalıştım –ama ayak altında o kadar çok insan vardı ki, zamanında yetişemedim. Suya battığını gördüm, ama hiçbir şey yapamadım."

Durnik çok ciddi bir yüzle kolunu delikanlının omuzuna attı. Demircinin gözleri de dolmuştu ve ağzını açmıyordu.

Ama Ce'Nedra ağlayamıyordu. Elini uzatıp bu barışçı gençleri yuvalarından koparmış, dünyanın yarısı boyunca sürükleyip buraya getirmişti. Şimdi de Garion'un en eski dostlarından biri, Mardu Nehri'nin soğuk sularında ölmüştü işte. Ölümü onun yüzündendi, ama ağlıyamıyordu. Birdenbire için korkunç bir hiddet doldurdu. "Öldür onları!" diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Kraliçem?" dedi Olban hayretle.

"Git!" diye emretti Ce'Nedra. "Kılıcını al ve git. Benim için öldürebildiğin kadar Angarak öldür Olban. Benim için öldür!" Artık ağlayabiliyordu.

Olban önce ağlayan küçük prensese, sonra müthiş Mimbre hücumunun etkisinden hâlâ kurtulamamış olan Mallorya saflarına baktı. Kılıcını çekerken yüzünde keyifli bir ifade belirdi. "Başüstüne Kraliçem!" diye haykırarak atına koştu.

Malloryalıların darmadağın olan ön safları Algar kılıçlarından kaçarak geri çekilirken, giderek artan sayıda Malloryalı da savaş alanına yeni ulaşmaktaydı. Biraz sonra kuzeydeki tepeler onlarla dolmuştu. Kırmızı üniformaları yüzünden sanki toprak kanıyormuş gibi görünüyordu. Ama bir

sonraki saldırı Malloryalılardan gelmedi. Çamur renkli üniformalar giymiş Thullar isteksizce hücuma geçtiler. Thulların arkasında, onları kırbaçlarıyla ileri süren atlı Malloryalılar vardı.

"Tipik Mallorya stratejisi," diye homurdandı Beldin. "Zakath ölme işini Thullara bırakıyor. Kendi askerlerini Taur Urgas ile savaşa saklamak istiyor."

Ce'Nedra gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu biçimsiz büyücüye.

"Thulları öldüreceğiz tabii," dedi Beldin. "Mimbrelerin bir iki hücumu morallerini bozar. Thullardan iyi asker olmaz. Bir fırsat verirsek hemen kaçmaya başlarlar."

Mishrak aç Thull'un akan bir çamur seline benzeyen kuvvetleri tepe aşağı mızrakçıların ve lejyonerlerin saflarına doğru ilerlerken, piyadenin hemen arkasındaki Asturya okçuları yaylarını kaldırıp havayı bir metre boyundaki oklarıyla doldurdular. Thull safları bu ok yağmuru altında bir bir kırıldı. Arkalarındaki Malloryalıların çaresizce yağdırdıktan emirler para etmiyordu; ortalık kırbaç sesleriyle doldu.

Derken Mandorallen'in borusunun sesi duyuldu ve piyade safları açıldı. Zırh Mimbre şövalyeleri tekrar hücuma geçtiler. Thullar üstlerine gelen çelikler içindeki adamları ve atları görür görmez kaçmaya başladılar. Malloryalı kırbaççılar, panik halinden kaçan Thulların altında ezildiler.

"Thulların işi bu kadar," diye homurdandı Beldin memnun bir halde bozgunu izlerken. Sonra habis bir sırıtışla, "Herhalde Zakath Kral Gethell'i fena halde azarlayacaklar bu yüzden," diye ekledi.

Mandorallen'in şövalyeleri dörtnala piyadenin arkasındaki yerlerine geri döndüler ve iki ordu Angarak cesetleriyle dolu ovada birbirini tartmaya başladı gözleriyle.

Savaş alanını ani bir serinlik kaplayınca Ce'Nedra ürperdi. Grolim fırtınası hızla dağıldığında güneş çıkmış olmasına rağmen, hava ısınmamıştı. Rüzgâr

tamamen kesilmesine rağmen, hava giderek soğuyordu. Sonra topraktan ve nehrin karanlık yüzeyinden sis yükselmeye başladı.

Beldin tısladı, sonra, "Polgara," diye haykırdı ağlamakta olan büyücüye. "Sana ihtiyacım var."

"Beni rahat bırak amca," dedi Pol kederli bir sesle.

"Sonra ağlarsın," dedi Beldin sert bir sesle. "Grolimler havadan ısıyı çekip alıyorlar. Eğer rüzgâr çıkarmazsak sis o kadar kalınlaşacak ki, üstünde yürümek bile mümkün olacak."

Yüzünde buz gibi bir ifadeyle ona döndü Polgara. "Hiçbir şeye saygın yok, değil mi?"

"Pek yok," diye kabullendi Beldin, "ama şimdiki meselemiz bu değil. Eğer Grolimler iyi bir sis perdesi yaratmayı becerirlerse, biz daha hiçbir şey göremeden tüm bu rezil Mallorya ordusu tepemize üşüşür. Haydi Pol. Savaşta insanlar ölür, kural bu. Sonra duygusallaşırsın." Boğum boğum parmaklı elini uzattı ona.

Sis koyulaşmaya başlamış, çukurluk bölgeleri doldurmuştu bile. Piyadenin önündeki cesetlerle dolu arazi titreşmeye başladı, sonra tamamen gözden kaybolarak beyaz bir sis duvarının ardına gizlendi.

"Rüzgâr Pol," dedi Beldin elini tutarak. "Çıkarabildiğin kadar çok rüzgâr."

Bunu izleyen mücadele sessiz geçti. Elele tutuşan Pol ve Beldin iradelerini birleştirip tarayarak, nehrin kıyılarını örten sisi hapseden durgun hava kütlesinin içinde bir zayıf nokta arıyorlardı.

"Daha güçlü Pol," dedi Beldin. Çirkin yüzü, kıpırtısız, atıl hava kütlesiyle boğuşmaktan ter içinde kalmıştı.

"Böyle olmayacak amca," dedi Pol elini kurtararak. Onun da yüzü bitkindi. "Tutacak bir şey yok. İkizler ne yapıyor?"

"Rak Cthol Başrahipleri Taur Urgas'ın yanında," dedi kambur, "İkizler onlarla uğraşıyorlar, bize yardım edemezler."

Polgara sırtını dikleştirerek kendini topladı. "Çok yakındayız," dedi sonra. "Küçücük bir esinti bile çıkarsak, bir düzine Grolim devreye girip boğuveriyor onu."

"Pekâlâ," dedi Beldin.

"Daha uzağa uzanmalıyız," diye devam etti Pol. "Havayı onların ulaşamayacağı kadar uzaktan hareket ettirmeye başlayalım, böylece buraya vardığında o kadar hız kazanmış olur ki, artık durduramazlar."

Beldin'in gözleri kısıldı. "Çok tehlikeli Pol," dedi kambur. "Yapabilsek bile, ikimizi de tüketir bu. Sonra bir şey yapmaya kalkarlarsa, dövüşecek gücümüz kalmaz."

"Kumar oynayacağız amca," diye kabullendi Pol. "Ama Grolimler inatçıdır. Hiç şansları kalmasa da, bu sisi korumaya çalışacaklardır. Onlar da yorulur. Başka bir şeye kalkışamayacak kadar yorulurlar belki de."

"Belkileri sevmem."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Şu anda yok."

"Öyleyse haydi." Tekrar el ele tutuştular.

Geçen zaman prensese sonsuzluk kadar uzun geldi. Yüreği ağzında, el ele tutuşup gözlerini kapatan ve ta batıdaki çorak, yüksek topraklara uzanıp bütün güçleriyle sıcak havayı geniş Mardu Nehri vadisine çekmeye çalışan Pol ile Beldin'i izledi. Ce'Nedra çevresinde, kıpırtısız havayı tutmaya çalışan, boğucu sisi dağıtacak tüm çabalara direnen Grolim zihinlerinin soğukluğunu hissediyordu sanki.

Polgara kesik kesik nefes almaya başlamıştı, göğsü inip kalkıyor, insanüstü bir gayret gösterdiği için yüzü dayanılmaz bir acıyla buruşuyordu. Boğum boğum omuzları kasılan Beldin ise, bir dağı kaldırmaya çalışan bir insan gibi zorlanıyordu.

Derken Ce'Nedra çok hafif bir toz ve güneşte kurumuş ot kokusu almaya başladı. Bir anlık bir işti bu, başta hayal ettiğini sandı. Sonra koku tekrar duyuldu, bu kez daha güçlü olarak. Sis tembel tembel kıpırdandı. Ama koku gene kayboldu ve esinti dindi.

O sırada Polgara boğulur gibi inledi ve sis iyice kıpırdanmaya başladı. Ce'Nedra'nın ayaklarının altındaki çiğ düşmüş otlar hafifçe eğildiler ve Thull yaylasının tozlu kokusu iyice güçlendi.

Grolimler batıdaki çorak topraklardan vadiye gitgite hızlanarak akıp gelen rüzgârı durdurmaya çalışırlarken, sisi hareketsiz tutma gayretleri de giderek çaresiz bir hal almaya başladı. Sis örtüsü, görece daha güçsüz olan Grolimler bir bir tükenerek çökerken, yer yer parçalanıp açılıyordu artık.

Esinti güçlendi, nehrin yüzeyini dalgalandıran şiddetli, sıcak bir rüzgâra dönüştü. Otlar önünde eğilmeye, sis canlı bir varlık gibi, kuru rüzgârın karşısında dönenip durmaya başladı.

Ce'Nedra hâlâ yanmakta olan Thull Mardu şehrini ve nehrin yanındaki ovaya dizilmiş piyade saflarını görebiliyordu artık.

Sıcak, tozlu rüzgâr daha da güçlendi ve onu yaratan düşünce kadar hayali bir şeye dönüşen sis dağıldı; sabah güneşi savaş alanını altın ışıklara boğdu.

"Polgara!" diye haykırdı Durnik panik içinde.

Ce'Nedra olduğu yerde dönerek yüzü bembeyaz kesilmiş olan Polgara'nın ağır ağır yere devrildiğini gördü.

On Yedinci Bölüm

Wildantor'lu Lelldorin, okçu saflarının önünde sinirli sinirli bir aşağı bir yukarı yürüyor, sık sık durup piyadenin önündeki ovayı kaplayan sisin içinden gelen sesleri dinlemeye çalışıyordu. "Bir şey duyabiliyor musun?" diye sordu yakındaki bir Tolnedra lejyonerine telaşla.

Tolnedralı başını olumsuz anlamda salladı.

Aynı fısıltı sisin içinde bir düzine değişik noktadan duyuldu.

"Bir şey duyabiliyor musun?"

"Sen duyabiliyor musun?"

"Ne yapıyorlar?"

Önlerinde bir yerden hafif bir çıtırtı geldi. "İşte orada!" diye haykırdı herkes bir ağızdan.

"Daha değil!" diye haykırdı Lelldorin yayını kaldıran bir yurttaşına. "Yaralı bir Thull da olabilir. Oklarınızı hesaplı kullanın."

"Rüzgâr mı bu?" diye sordu Drasniyalı bir mızrakçı. "Ah, Belar, ne olur rüzgâr olsun."

Lelldorin gergin bir halde sisin içine bakmaya çalıştı yayının kirişini elleyerek.

Sonra yanağında hafif bir esinti hissetti.

"Rüzgâr," diye bağırdı biri heyecanla.

"Rüzgâr." Bu söz bütün safları dolaştı.

Esinti dindi ve sis eskisinden de koyu hale geldi sanki.

Birisi öfkeyle homurdandı.

Sis tekrar kıpırdandı ve ağır ağır helezonlar çizmeye başladı. Rüzgârdı bu gerçekten de! Lelldorin nefesini tuttu.

Sis hareket etmeye, toprağın üstünde gri bir su gibi akmaya başladı.

"Orada hareket eden bir şey var!" diye bağırdı bir Tolnedralı. "Hazır olun!"

Akan sis hızlandı, inceldi ve vadiye esen sıcak, tozlu rüzgârda erimeye başladı. Lelldorin gözlerini kocaman kocaman açmış, önünü görmeye çalışıyordu. Hareket eden siluetler vardı orada, piyadenin yetmiş adım kadar önünde.

Derken, sanki inatçı bir direnç bir anda ortadan kalkmış gibi, sis titreşip dağılıverdi. Güneş parlamaya başladı. Önlerindeki alan Malloryalılarla doluydu. Birden güneşin altında kalıverince yürüyüşleri bir an için durakladı.

"Haydi!" diye haykırdı Lelldorin yayını kaldırarak. Arkasındaki okçuları da tek bir hareketle onu taklit ettiler; bir kirişin aynı anda bırakılmasından devasa bir ses çıktı. Bir ok perdesi ıslık çalarak piyadenin üstünden geçti, bir an havada asılı kalmış gibi oldu, sonra sıkışık Mallorya saflarına yağdı.

Mallorya hücumu duraklayıp sarsılmadı; kelimenin tam anlamıyla yokoldu. Müthiş bir inleme sesiyle, birlikle Asturya ok yağmuru altında oldukları yere yığıldılar.

Lelldorin'in eli, önünde yere saplı duran ok ormanına gitti. Yayına bir ok daha koyup gerdi ve fırlattı. Bir daha, bir daha. Üstlerindeki ok perdesi piyadenin üstünden geçip Malloryalıların üstüne inen bir köprü gibiydi.

Asturyalıların ok yağmuru dur durak bilmeden ovaya indikçe, Malloryalı cesetleri dev bir orakla biçilmiş saman yığınları gibi kümelenmeye başladı.

Tam o sırada Şövalye Mandorallen'in pirinç borusunun meydan okuyan sesi duyuldu, okçular ve piyade iki yana açıldı ve toprak Mimbre şövalyelerinin hücumuyla sarsılmaya başladı.

Ok yağmuru altında moralleri bozulan ve üstlerine gelen durdurulamaz hücumu gören Malloryalılar dağılıp kaçmaya başladılar.

Lelldorin'in kuzeni Torasin yayını indirip kaçan Angarakların ardından gülmeye koyuldu keyifle. "Başardık Lelldorin!" diye haykırdı gülmeye devam ederek. "Bellerini kırdık!" Arkasını yarı yarıya cesetlerle dolu savaş alanına dönmüştü. Yayı elindeydi, uzun siyah saçları geriye savrulmuş, yüzünden mutluluk okunuyordu. Lelldorin onu hep bu haliyle hatırlayacaktı.

"Tor! Dikkat!" diye haykırdı Lelldorin, ama çok geç kalmıştı. Malloryalılar Asturyalıların ok yağmuruna başka bir yağmurla karşılık veriyorlardı. Kuzeydeki alçak tepelerin ardına gizlenmiş yüz mancınık, havaya taşlardan oluşan bir bulut fırlatmıştı; taşlar nehir kıyıslnda sıkışık düzen duran askerlerin üstüne indi. Bir insan kafasından da büyük bir taş, Torasin'in göğsüne çarparak delikanlıyı yere yapıştırdı.

"Tor!" diye haykırdı Lelldorin dehşetle, kuzeninin yanına koşarken. Torasin'in gözleri kapalıydı; burnundan kan sızıyordu. Göğsü tamamen ezilmişti.

"Yardım edin!" diye haykırdı Lelldorin yakındaki serflere. Serfler itaatkâr bir tavırla yanına geldiler, ama gözlerindeki ifade söze yer bırakmıyordu. Torasin çoktan ölmüştü.

Dev gemisinin dümeninde duran Barak'ın yüzünden kasvet okunuyordu. Kürekçiler, sesi azaltılmış bir davulun temposuna uyarak nehir aşağı kürek çekmekteydiler.

Çerek Kralı Anheg küpeşteye yaslanmıştı. Serin nehir havası saçlarındaki duman kokusunu alsın diye miğferini çıkarmıştı başından. Kaba hatlı yüzü kuzenininki kadar asıktı. "Şansları nedir dersin?" diye sordu.

"Pek iyi değil," dedi Barak kısaca. "Murgolarla Malloryalıların bize Thull Mardu'da saldıracaklarını hesaplamamıştık. Nehir orduyu ikiye böldü, yarıların ikisi de karşısındaki düşmandan sayıca az. Kötü vakit geçirecekler korkarım." Omuzunun üstünden gemisinin dümen suyunda giden yarım

düzine dar ve küçük sandala baktı, "Yaklaşın!" diye haykırdı sandallardaki adamlara.

"İleride Malloryalılar var! Kuzey yakasında!" diye haykırdı seren direğindeki gözcü. "Yarım mil ileride!"

"Güverteleri ıslatın," diye emretti Barak.

Gemiciler uzun iplere bağlı kovaları aşağı sarkıtıp nehirden su çektiler ve tahta güverteleri ıslatmaya başladılar.

"Arkadaki gemilere haber verin," dedi Anheg geminin kıçında duran sakallı bir denizciye. Denizci başını sallayaıp uzun bir direğe bağlı kocaman bir bayrağı havaya kaldırarak arkadaki gemilere sallamaya başladı.

"O ateşe dikkat edin!" diye haykırdı Barak yüksek bir platformun üstündeki akkor halinde kömürler ve çakıl taşlarının etrafına toplanmış adamlarına. "Eğer yangın çıkarırsanız, Doğu Denizi'ne yüzerek gidersiniz."

Platformun hemen önünde, atışa hazır durumda iri mancınıklar vardı.

Kral Anheg gözlerini kısarak, kuzey yakasında bir düzine kadar kuşatma aracının etrafında kümelenmiş Malloryalılara bakarak, "Ok kayıklarını göndersen iyi olacak," dedi.

Barak homurdanarak koluyla geniş bir kesme işareti yapınca, geminin dümen suyundaki yarım düzine kayık ileri atıldı. Her kayığın burnunda, kepçesi bir sürü okla dolu, uzun kollu birer mancınık vardı. Akıntının da yardımıyla kayıkla küreklerini zorlayarak ileri atıldılar.

"Doldurun!" diye gürledi Barak çakıl dolu ateşin başındaki adamlara. "O katranı da güverteme dökmeyin sakın."

Gemiciler uzun demir kancalarla kömürlerin üstünden üç toprak çömlek aldılar. Çömleklerde dumanı tüten bir katran, zift ve neftyağı karışımı vardı. Çömlekler hızla katran fıçılarına daldırılıp, neftyağına batırılmış paçavralara sarıldılar, sonda da hazır bekleyen mancınıkların kepçelerine yerleştirildiler.

Tazı gibi seken ok kayıkları Malloryalıların mancınıklarını doldurmaya çalıştığı kıyıya yaklaşınca, Çerek mancınıklarının kepçelerindeki ok desteleri birden havaya fırlatıldı. Oklar hızla yükselip kavislerinin tepe noktasında yavaşladılar, sonra birbirlerinden ayrılıp yere düşmeye başladılar. Sonra, ölümcül bir yağmur gibi kırmızı üniformalı Malloryalıların üstüne indiler.

Ok kayıklarının hemen arkasındaki Barak'ın gemisi, çalılarla kaplı nehir kıyısına iyice yaklaştı ve kızıl sakallı dev adam koca elleri dümende, kır sakallı, meşe gövdesi gibi kolları olan yaşlı mancınıkçıbaşına dikkatle bakarak beklemeye başladı. Mancınıkçıbaşı, aletinin önündeki küpeşteye kazılı birtakım işaretleri dikkatle izleyerek, havaya kaldırdığı bir sopayla dümenin ne yöne kırılması gerektiğini işaret ediyordu. Barak sopanın işaretlerini dikkatle izleyip dümenini ona göre ayarlıyordu. Sonunda sopa dimdik aşağı çevrildi, Barak da dümeni sımsıkı yakalayarak sabit tuttu. Gemiciler kepçedeki çömleklerin etrafına sarılı paçavraları meşaleleriyle ateşe verdiler.

"Ateş!" diye haykırdı mancınıkçıbaşı. Mancınık kolları şiddetli bir çatırtıyla öne savruldu ve yanan çömleklerin içindeki ölümcül malzeme büyük bir kavis çizerek mancınıkları başındaki Malloryalılara yöneldi. Çömlekler yere çarpınca kırılarak ateşlerini her yana yaydılar. Mallorya mancınıkları alevler içinde kaldı.

"İyi atıştı," dedi Anheg meslekten birinin takdir ifadesiyle.

"Çocuk oyuncağı," dedi Barak omuz silkerek. "Kıyıdaki sabit bir hedefe atış yapmakta ne zorluk olacak." Geriye bir göz attı. Greldik'in gemisinin ok kayıkları Malloryalıları ok yağmuruna tutmuştu ve sakallı dostunun güvertesindeki mancınıklar da atışa hazır bekliyorlardı. "Bu Malloryalılar Murgolardan daha akıllı değillermiş. Bizim de ateş edebileceğimiz akıllarına gelmedi mi hiç acaba?"

"Angarakların böyle bir kusuru vardır," diye cevap verdi Anheg. "Bütün yazılarında görülür bu. Torak yaratıcı düşünceyi teşvik etmemiştir hiç."

Barak kuzenine düşünceli düşünceli baktı. "Ne düşünüyorum biliyor musun Anheg? Riva'da çıkardığın o tantana, Ce'Nedra'nın ordunun başına

geçmesine itiraz etmen filan. Bence rol yapıyordun orada. Sen bu kadar önemsiz bir konuda inatçılık edecek kadar aptal değilsin."

Anheg keyifle göz kırptı.

"Sana boşuna Kurnaz Anheg demiyorlar," diye kıkırdadı Barak. "Peki derdin neydi?"

"Brand'ın silahlarını aldım elinden," dedi Çerek Kralı sırıtarak. "Eğer ben ona fırsat tanısaydım, Ce'Nedra'nın önünü kesebilecek kişi oydu. Rivalılar çok muhafazakârdır Barak. Ben Brand'dan yana görünüp bütün tartışmalarda başı çektim. Ben teslim olduğumda da ona yapacak bir şey kalmamıştı."

"Çok ikna ediciydin. Bir süre aklını kaçırdığını sandım."

"Sağol," dedi Çerek Kralı alaycı bir reveransla. "Benimki gibi bir suratın olursa, insanların hakkında kötü şeyler düşünmesini sağlamak kolaydır. Bunu çok faydasını gördüm zamanında, işte Algarlar geliyor." Yanan Mallorya mancınıklarının hemen ardındaki tepeyi işaret etti. Kalabalık bir atlı topluluğu tepeleri aşarak, bir kurt sürüsü gibi, şaşkın Malloryalıların üstüne üşüşmekteydi.

"Thull Mardu'da neler olduğunu bilmek isterdim," dedi sonra Anheg içini çekerek. "Ama hiç öğrenemeyeceğiz herhalde."

"Pek olur gibi görünmüyor," diye onayladı Barak. "Doğu Denizi'ne çıktıktan sonra er geç batacağız."

"Ama yanımızda bir sürü de Malloryalı götüreceğiz, değil mi Barak?" Barak habis bir sırıtışla cevap verdi ona.

"Tabii boğularak ölme fikri pek hoşuma gitmiyor," dedi Anheg yüzünü ekşiterek.

"Belki şansın yaver gider de göbeğine bir ok yersin."

"Sağol," dedi Anheg aynı ekşi suratla.

Bir saat kadar sonra, nehir kıyısındaki üç Mallorya pususu daha yok edildikten sonra, Mardu Nehri'nın kıyıları kamışlar ve sazlıklarla kaplı bir bataklığa dönüştü. Anheg'in emriyle, çalı çırpı dolu bir sal, ölü bir ağaç gövdesine bağlanarak ateşe verildi. Alevler yükselmeye başladıktan sonra denizciler ateşin üstüne kovalarla yeşil kristaller döktüler. Kalın, yeşil bir duman sütunu mavi gökyüzüne doğru yükselmeye başladı.

"Umarım Rhodar görür bunu," dedi Çerek Kralı kaşlarını çatarak.

"O görmese bile," diye cevap verdi Barak, "Algarlar görüp ona haber ulaştırır."

"Umarım geri çekilecek vakitleri kalmıştır."

"Evet," dedi Barak. "Ama dediğin gibi, muhtemelen bunu hiç öğrenemeyeceğiz."

Algarya Kabile Reislerinin Başı Kral Ço-Hag, atını Arendiya Kralı Korodullin'in yanında durdurdu. Sis artık tamamen kalkmıştı, çok hafif bir pus kalmıştı geride. Biraz ötede ikiz büyücüler Beltira ve Belkira yorgunluktan yere çökmüş, başları öne eğik, göğüsleri inip kalkarak yan yana dinleniyorlardı. Ço-Hag bu iki kutsal görünüşlü ihtiyar olmasaydı başlarına gelecekleri düşünerek için için ürperdi. Fırtına başlamadan hemen önce Grolimlerin yarattığı iğrenç hayaller, en cesur savaşçıları bile dehşete düşürmüştü. Sonra fırtına kulakları sağır edercesine ordunun üstüne çökmüş, ardından da sis gelmişti, İki tatlı yüzlü büyücü ise her Grolim saldırısını sakin bir kararlılıkla karşılayıp püskürtmüştü. Şimdi ise Murgolar saldırıya geçmişti, artık vakit büyü değil çelik vaktiydi.

"Biraz daha yaklaşsınlar," dedi Ço-Hag her zamanki alçak sesiyle, Korodullin ile birlikte Drasniya mızrakçıları ve Tolnedra lejyonerlerinin saflarına yaklaşan Murgo denizini seyrederken.

"Bu stratejiden emin misiniz Ço-Hag?" diye sordu genç Arendiya Kralı kaygılı bir yüzle. "Mimbre şövalyelerinin âdeti, düşman hücumunu

cepheden karşılamaktır. Sizin kanatlara hücum etme fikriniz beni hayrete düşürdü."

"Bu yolla daha çok Murgo öldürürüz Korodullin," diye cevap verdi Ço-Hag, zayıf bacaklarını üzengilerinde kıpırdatarak. "Şövalyelerin iki kanattan saldırınca, düşman birliklerinin birbiriyle ilişkisini kesersin. O zaman piyade karşısında yalnız kalan birlikleri de eziveririz."

"Zaten yaya askerlerle iş görmek de bana çok tuhaf geliyor," diye itiraf etti Korodullin. "Piyade muharebesi mevzuunda pek cahilim."

"Bu konuda yalnız değilsin dostum," dedi Ço-Hag. "Piyade savaşı bana da sana olduğu kadar yabancı. Ama piyadelere birkaç Murgo bırakmazsak da adaletsizlik etmiş olmaz mıyız? Onlar da dünyanın yolunu geldiler."

Arendiya Kralı ciddi ciddi düşündü bu konuyu. Açık ki mizaha benzeyen herhangi bir bir şeyi kavramaktan tamamiyle acizdi. "Bunu düşünmemiştim," diye itiraf etti. "Onlara muharebede bir yer vermemek hakikaten de pek bencilce olur. Pekâlâ, siz ve onların payına kaç Murgo düşer?"

"Bilmiyorum," dedi Ço-Hag gülmemeye çalışarak. "Birkaç bin yeter sanırım. Cimrilik etmeyelim, ama har vurup harman savurmak da iyi olmaz."

Korodullin içini çekti. "Ne kadar zahmetli bir vaziyet Kral Ço-Hag. Nekeslikle müsriflik arasında kalıyor insan."

"Krallığın bedeli bu Korodullin."

"Pek doğru Ço-Hag, pek doğru." Genç Arendiya Kralı tekrar içini çekerek yaklaşan Murgoların ne kadarını piyadelere vereceğini hesaplamaya koyuldu. "Ne dersiniz, piyadelere adam başı iki Murgo iktifa eder mi?" diye sordu tereddütle.

"Bana uygun görünüyor."

Korodullin rahatlayarak gülümsedi ve, "Öyleyse payları bu olsun," dedi. "Daha önce hiç Murgo bölüştürmemiştim, ama zannettiğim kadar zahmetli değilmiş."

Kral Ço-Hag gülmeye başladı.

Leydi Ariana kollarını Lelldorin'in sarsılan omuzlarına dolayarak delikanlıyı kuzeninin cesedinin yattığı sedyeden uzaklaştırdı.

"Hiçbir şey yapamaz mısın Ariana?" diye yalvardı genç Asturyalı, gözyaşları içinde. "Bir sargı ya da bir merhem belki..."

"Benim zanaatımın fevkinde artık Lordum," diye cevap verdi Ariana yumuşak bir sesle. "Onun ölümü beni de kedere boğdu."

"Söyleme o kelimeyi Ariana. Torasin ölmüş olamaz."

"Müteessirim Lordum," dedi kız. "Ama ne yazık ki onu kaybettik, benim ilaçlarım ve maharetim onu geri getiremez artık."

"Polgara yapabilir," dedi Lelldorin ansızın, gözlerinde son bir ümit ışığıyla. "Polgara'yı çağırın."

"Onu çağırmaya gönderecek kimsem yok Lordum," dedi Ariana Taiba ve birkaç başka yardımcıyla birlikte yaralılarla ilgilendikleri derme çatma çadıra bakarak. "Buradaki yaralılar bütün dikkatimize ve alakamıza muhtaç."

"Ben giderim öyleyse," dedi Lelldorin ağlamayı kesmeden. Dönüp çadırdan dışarı fırladı.

Ariana kederle içini çekerek Torasin'in soluk yüzünü bir battaniyeyle örttü. Sonra dönüp akın akın çadıra taşınan yaralılardan biriyle ilgilenmeye başladı.

Bir yaralının üstüne eğildiğinde, yaralının arkadaşı olan Arendiyalı serf, "Onunla boşuna vakit kaybetmeyin Leydim," dedi.

Ariana soru sorar gibi baktı adama.

"Öldü," dedi serf. "Tam göğsüne bir Malloryalı oku geldi." Eğilip ölünün yüzüne bakarak, "Zavallı Detton," diye içini çekti. "Kollarımda öldü. Son sözü neydi biliyor musunuz?"

Ariana başını salladı.

"'En azından iyi bir kahvaltı ettim ya,' dedi. Sonra da öldü."

"Madem öldüğünü biliyordunuz, niçin buraya getirdiniz?" diye sordu Ariana yumuşak bir sesle.

Zayıf, kederli yüzlü serf omuz silkerek, "Onu çamurlu bir hendekte, ölü bir köpek gibi bırakmaya içi m elvermedi," dedi. "Hayatı boyunca kimse ona önem vermedi. Benim dostumdu o, bir çöp yığını gibi bırakamazdım orada." Kısa, acı bir kahkaha attı. "Onun için fark etmez gerçi, ama burası daha haysiyetli bir yer." Beceriksiz bir tavırla ölü dostunun omuzunu sıvazlayarak, "Kusura bakma Detton," dedi, "ama dövüşmeye gitsem iyi olacak."

"Adınız nedir dostum?" diye sordu Ariana.

"Adım Lammer Leydim."

"Muharebede size çok mu ihtiyaçları var?"

"Sanmam Leydim. Malloryarılara ok atıyordum, iyi okçu değilim, ama bana verdikleri iş buydu."

"Öyleyse benim size ihtiyacım daha fazla," dedi kız. Burada çok yaralı var, ama yardımcım çok az. Kaba çehrenizin gerisinde şefkatli bir ruh hissediyorum. Bana yardım eder misiniz?"

Lammer bir an düşünüp, "Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Taiba oradaki ateşte sargı bezi yapmak için bez kaynatıyor," dedi Ariana. "Önce ateşle ilgilenin, sonra dışarıdaki arabadaki battaniyeleri buraya getirin sevgili Lammer. Sonra size verecek başka vazifelerim de olacak."

"Pekâlâ," dedi Lammer feylesofça, ateşe doğru yürürken.

"Onun için ne yapabiliriz?" diye sordu Ce'Nedra kambur Beldin'e. Prenses demirci Durnik'in kollarında baygın yatan Polgara'nın bembeyaz yüzüne kaygıyla bakıyordu.

"Bırak uyusun," diye homurdandı Beldin. "Bir iki günde bir şeyi kalmaz."

"Nesi var?" diye sordu Durnik endişeli bir sesle.

"Gücü tükendi," diye azarladı onu Beldin. "Belli olmuyor mu?"

"Sırf bir rüzgâr çıkardığı için mi yani? Çok daha zor işler yaptığını da gördüm."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun demirci," diye homurdandı Beldin. Kambur büyücünün kendisi de bembeyazdı ve titriyordu. "Havayı kurcalamaya başladığında, dünyadaki en güçlü şeye burnunu sokmuş olursun. Kıpırtısız bir havada rüzgâr çıkarmaya çalışmaktansa, gelgiti durdurmayı ya da bir dağı kökünden sökmeyi tercih ederim."

"Grolimler o fırtınayı çıkardılar ama," dedi Durnik.

"Hava zaten hareket ediyordu o zaman. Hiç kıpırdamayan bir hava ise tamamen farklıdır. En ufak bir esintiyi bile çıkarmak için ne kadar çok havayı hareket ettirmek gerektiğini biliyor musun? Nasıl basınçlarla uğraşmak gerektiğini, o havanın ağırlığını?"

"Havanın ağırlığı yoktur ki," diye itiraz etti Ce'Nedra.

"Sahiden mi?" dedi Beldin alayla, "İyi ki söyledin. Siz ikiniz biraz susup nefes almama izin verir misiniz?"

"Peki ama nasıl oldu da o bayıldı ve sen ayakta kaldın?" diye sordu Ce'Nedra.

"Ben ondan daha güçlüyüm," dedi Beldin. "Birde, daha kötüyüm. Pol heyecanlanınca yaptığı işi bütün kalbiyle yapar. Hep öyleydi. Burada da gücünü sınırlarına kadar zorladığı için tükendi." Eğri büğrü, küçük adam doğrulup sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi ve kasvetli bir suratla etrafına bakındı. "Yapacak işlerim var," dedi sonra. "Yanılmıyorsam Malloryalı Grolimlerin gücünü tükettik, ama ben gene de gözümü üstlerinden ayırmasam iyi olacak. Siz ikiniz Pol'ün yanında kalın, çocuğa da göz kulak olun." Kumsalda yüzünde çok ciddi bir ifadeyle beklemekte olan Emanet'i işaret etti.

Sonra hafifçe çömeldi ve daha eğilirken titreşerek atmacaya dönüştü; daha tüyleri bile tam oluşmadan havaya fırladı.

Ce'Nedra helezonlar çizerek savaş alanının üstünde yükselen atmacayı seyretti bir süre, sonra tekrar baygın Polgara'ya döndü.

Korodullin'in Mimbre şövalyelerinin hücumu, olabileceği son anda yapıldı. Kocaman atlarına binmiş zırhlı şövalyeler mızraklarını doğrultarak, kanatlardan dörtnala gelip mızrakçılara ve lejyonerlere doğru ilerlemekte olan Murgo sürüsünü iki dev orak gibi biçtiler. Sonuç müthişti. Ortalık çığlıklarla ve korkunç bir şiddetle çarpışan çelik sesleriyle doldu. Hücum arkasında Murgo cesetlerinden oluşan yüz metre genişliğinde bir iz bırakmıştı.

Biraz batıdaki bir tepede atının üstünde savaşı izleyen Kral Ço-Hag takdirle başını sallayarak, "Güzel," dedi. Etrafındaki Algar savaşçılarının hevesli yüzlerine bakarak, "Pekâlâ çocuklarım," diye ekledi sükûnetle, "gidip Murgo ihtiyat kuvvetlerini halledelim." Sonra başa geçerek dörtnala tepeden aşağı indi, sıkışık düzen saldıran düşman kuvvetlerinin çevresinden ustaca dolaşarak, hazırlıksız artçı birliklerinin arasına daldı.

Algar kabilelerinin vurkaç taktikleri, dehşet içindeki Murgoların arasına dalıp çıktıkça, geride cesetlerden oluşan yığınlar bırakıyordu. Kral Ço-Hag birçok hücumu kendi yönetti. Murgoların kafalarına ve omuzlarına kırbaç gibi darbeler indirirken, Algarya'da efsaneleşmiş olan kılıç ustalığı, izleyicilerini huşu ve gururla dolduruyordu. Algar stratejisinin bütün

özelliği hızındaydı: Hızlı bir atla düşmanın üstüne dalıp şimşek gibi birkaç darbe indiriyor, sonra düşman aklını başına toplayamadan geri çekiliyorlardı. Kral Ço-Hag'ın kılıcı Algarya'nın en hızlısıydı.

"Kralım!" diye haykırdı adamlarından biri, birkaç yüz metre ötedeki alçak bir vadiye sıkışık düzen toplanmış Murgo birliklerini göstererek, "İşte kara sancak!"

Kral Ço-Hag'ın gözleri vahşi bir umutla parladı ansızın. "Sancağımı öne çıkarın!" diye gürledi; Kabile Reislerinin Başının bordo-beyaz sancağını taşıyan atlılar dörtnala öne çıkıp sancağı başının üstünde dalgalandırmaya başladılar. "Haydi çocuklarım!" diye haykırdı Ço-Hag atını doğruca vadideki Murgoların üstüne sürerken. Sakat Algar Kralı, kılıcını kaldırarak adamlarını Murgo sürüsünün tam ortasına yöneltti. Savaşçıları sağa sola kılıç darbeleri indiriyorlardı, ama Ço-Hag doğruca merkeze, Murgo Kralı Taur Urgas'ın kara sancağına doğru sürüyordu atını.

Derken Ço-Hag krallık muhafızlarının tam ortasında, Taur Urgas'ın kan kırmızısı zırhını gördü. Kanlı kılıcını kaldırıp gürleyerek meydan okudu Murgo Kralına: "Ayağa kalk da dövüş, Murgo köpeği!"

Bu haykırışı duyan Taur Urgas atını çevirdiğinde, kendisine saldıran Algarya Kralını gördü hayretler içinde. Gözleri çılgınca bir ışıkla yuvalarından uğradı ve köpükler saçılan ağzı gerilerek nefretle dolu bir hırlama sesi çıkardı. "Gelsin!" diye hırladı. "Yol açın!"

Kişisel muhafızları hayretle krallarına baktılar.

"Algarya Kralına yol açın," diye çığlık çığlığa bağırdı Taur Urgas. "O benim!" Murgo askerleri Ço-Hag'ın yolundan çekildiler.

Algar Kralı atını dizginleyerek, "Sonunda vakit geldi Taur Urgas," dedi soğuk bir sesle.

"Evet geldi Ço-Hag," diye cevap verdi Taur Urgas. "Yıllardır bu anı bekliyordum."

"Beklediğini bilseydim daha önce gelirdim."

"Bu senin son günün Ço-Hag." Murgo Kralının gözleri tam deli gözleriydi artık. Ağzından köpükler saçılıyordu.

"Tehdit ve boş lafla mı dövüşeceksin Taur Urgas? Kılıcını nasıl çekeceğini unuttun mu yoksa?"

Delice bir çığlıkla Taur Urgas geniş ağızlı kılıcını kınından sıyırarak, kara atını Algar Kralına doğru sürdü. "Geber!" diye uludu kılıcıyla havayı döverek, "Geber Ço-Hag!"

Bir düello değildi bu, çünkü düellonun da kuralları vardır. İki kral ilkel bir vahşetle birbirlerine indiriyorlardı kılıçlarını; binlerce yıldır biriken nefret kanlarını kaynatıyordu. Artık tamamen delirmiş olan Taur Urgas, hıçkırıyor, saçma sapan söyleniyor ve ağır kılıcını düşmanına sallıyordu. Ço-Hag ise buz gibi bir soğukkanlıklıkla ve bir yılanın dili kadar hızlı kılıcıyla, Murgonun darbelerini karşılayıp savuşturuyor, sonra kendi kılıcını bir kırbaç gibi Murgo Kralının omuzlarına ve yüzüne indirerek küçük yaralar açıyordu.

Bu karşılaşmanın vahşiliği karşısında donakalan iki ordu, bu ölüm kalım savaşına yer açmak için iki yana açılmıştı.

Taur Urgas köpükler saçıp küfürler yağdırarak çılgınca hasmının yerinde durmak bilmeyen suretine darbeler indiriyor, ama Ço-Hag soğukkanlılığını bozmadan bunları savuşturup ıslık çalan kılıcıyla Murgonun kan içindeki yüzünde yeni yaralar açıyordu.

Sonunda, kalan bir iki mantık kırıntısını da yitiren Taur Urgas vahşi bir hayvan çığlığı atarak atını doğruca Ço-Hag'ın üstüne sürdü. Üzengilerinin üstünde ayağa kalkarak kılıcının kabzasını iki eliyle yakaladı ve hasmını ezmek için bir balta gibi havaya kaldırdı. Ama Ço-Hag atını yana çekip, Taur Urgas daha darbesini indiremeden hamlesini yaptı. Kılıcı bir çelik sesiyle Murgo'nun kan kırmızısı örgü zırhını ve gerilmiş gövdesini delip geçerek sırtından çıktı.

Ölümcül bir yara almış olduğunu fark edemeyecek kadar delirmiş olan Taur Urgas, kılıcını yeniden kaldırdı, ama kollarının gücü kesildiği için yere düşürdü, inanmayan gözlerle göğsüne saplı kılıca baktı ve ağzından kanlı

köpükler fışkırdı. Ellerini pençe gibi düşmanının yüzüne uzattı tırmalamak için; ama Ço-Hag aşağılayan bir tavırla ellerine vurarak uzaklaştırdı; sonra ince, eğri kılıcını Murgonun gövdesinden tek bir hareketle çekip çıkardı.

"Bitti artık Taur Urgas," dedi buz gibi bir sesle.

"Hayır!" diye gakladı Taur Urgas belinden iri bir hançer çıkarmaya çalışarak.

Ço-Hag bu boş çabaları soğukkanlı bir tavırla izliyordu. Murgo Kralının ağzından kapkara bir kan boşandı ve atından yere devrildi. Debelenerek, kanlı öksürüklerle ayağa kalktı Taur Urgas; kendisini öldüren adama lanetler okuyordu hâlâ.

"Fena dövüş olmadı," dedi Ço-Hag adama karanlık bir gülümsemeyle, sonra atını çevirip uzaklaştı.

Taur Urgas yere devrilip çaresiz bir öfkeyle toprağı tırmalamaya başladı. "Geri dön de dövüşelim," diye hıçkırdı. "Geri dön."

Ço-Hag omuzunun üstünden geriye bakarak, "Kusura bakmayın Haşmetmeap," diye cevap verdi, "ama acele bir işim çıktı. Anlayış göstereceğinizi umarım." Uzaklaşmaya başladı.

"Geri dön!" diye uludu Taur Urgas kan tükürüp lanetler okuyarak ve yeri tırmalayarak. "Geri dön!" Kanlanmış çimenlere devrildi. "Geri dön ve dövüş Ço-Hag!" dedi zayıflayan bir sesle.

Ço-Hag onu son gördüğünde, Cthol Murgos Kralı toprağı ısırıp tırmalamakla meşguldü. Sıkışık düzen bekleyen Mugo birliklerinden dev bir inilti yükseldi; Ço-Hag muzaffer bir tavırla ordusunun yanına döndüğünde ise, Algarlar tezahürata başladılar.

"Gene geliyorlar," dedi General Varana soğukkanlı bir profesyonel tavırla, dalga dalga saldıran Malloryalıları izleyerek.

"Nerede kaldı bu işaret?" dedi Rhodar nehiden aşağıyı gözleyerek. "Anheg neler yapıyor?"

Mallorya hücumunun ön safları kulakları sağır eden bir gürültüyle piyadelere çarptı. Drasniya mızrakçıları uzun, geniş ağızlı mızraklarıyla kırmızı üniformalı saldırganların saflarını altüst ediyor, Tolnedra lejyonerleri ise birbirine kenetledikleri kalkanlarıyla, Malloryalıların boşu boşuna dövüp durdukları aşılmaz bir duvar oluşturuyorlardı. Sert bir emirle lejyonerler kalkanlarını hafifçe çevirdiler ve her biri mızrağını kalkanların arasında oluşan dar aralıktan dışarı uzattı. Tolnedralıların mızrakları Drasniyalılarınkiler kadar uzun değildi, ama yeterliydi. Malloryalıların ön saflarından topluca bir çığlık yükseldi ve arkalarından gelenlerin ayaklarının altına devrildiler.

"Saflarımızı yarabilecekler mi?" diye pufladı Rhodar. Savaşa şahsen katılmamasına rağmen, her Mallorya hücumunda oflayıp puflamaya başlıyordu Drasniya Kralı.

Varana saldırının gücünü dikkatle değerlendirerek, "Hayır," dedi. "Bu defa yaramazlar. Nasıl geri çekileceğimizi hesapladınız mı? Askerler savaşırken geri çekilmek biraz zordur."

"Mimbreleri o yüzden ihtiyatta tutuyorum," diye cevap verdi Rhodar. "Son bir hücum için atlarını dinlendiriyorlar. Anheg'den işaret gelir gelmez, Mandorallen ile adamları Malloryalıları geri çekilmeye zorlayacaklar, diğerleri de tavşan gibi kaçacak."

"Hücum onları sadece bir süre için oyalar," dedi Varana. "Sonra tekrar saldırırlar. "Nehir yukarı bir süre kaçtıktan sonra tekrar saf oluştururuz," dedi Rhodar.

"Her yarım milde bir durup dövüşürsek, yarın tepesine varmak çok zaman alabilir," diye uyardı Varana.

"Biliyorum," diye hırladı Rhodar huysuz bir tavırla. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Yok," dedi Varana. "Sadece belirteyim demiştim."

"Nerede kaldı bu işaret," dedi Rhodar yeniden.

Kuzey yakasındaki savaşın sürmekte olduğu yerden biraz uzaktaki sakin bir tepede, Arendiya ormanından gelen saf serf delikanlısı kavalını çalıyordu. Kederli bir ezgiydi çaldığı, ama hüznü bile göklere yükseltiyordu dinleyeni. Çocuk savaşı anlayamıyordu, o yüzden kimse fark etmeden uzaklaşıp gitmişti. Şimdi çayırlık tepede, sıcak sabah güneşi altında oturmuş, ruhunu kavalına döküyordu.

Arkasından elde kılıç yaklaşan Mallorya askerinin ise müzik kulağı yoktu. Delikanlının çaldığı şarkının insanoğlunun duyduğu en güzel şarkı olduğundan haberi yoktu, olsa da aldırmazdı.

Şarkı ansızın bitiverdi, bir daha da başlamadı.

Ariana'nın derme çatma çadırına getirilen yaralılar giderek arttı; hepsine birden yetişemeyen Mimbreli kız, zalimce kararlar vermek zorunda kalıyordu artık. Sadece hayatta kalma şansı olanları tedavi ediyordu. Ölümcül yaralar almış olanlara, acılarını dindirmek için şifalı otlardan yapılmış acı bir iksir veriliyor, sonra da bırakılıyordu. Verdiği her karar Ariana'nın kalbini parçalıyor, gözünde yaşlarla yapıyordu işini.

Derken Riva Vekilharcı yüzünde perişan bir ifadeyle çadırdan içeri girdi, iri yarı Rivalının örgü zırhı kan içindeydi ve geniş yuvarlak kalkanının kenarları kılıç izleriyle doluydu. Onun ardında, üç oğlu en küçük kardeşleri Olban'ın hareketsiz, kanlar içindeki gövdesini taşıyorlardı.

"Onunla ilgilenebilir misin?" diye sordu Brand Ariana'ya kısık bir sesle.

Şanssın kız bir bakışta Olban'ın yarasının ölümcül olduğunu anladı. "Rahatlatabilirim," dedi açık bir cevap vermekten kaçınarak. Kanlar içindeki delikanlının yanına diz çökerek başını kaldırdı ve içmesi için bir fincan uzattı.

"Baba," dedi Olban iksiri içtikten sonra zayıf bir sesle. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Sonra söylersin," dedi Brand kaba sesiyle, "İyileştikten sonra."

"İyileşmeyeceğini baba," dedi Olban fısıltı gibi bir sesle.

"Saçmalama," dedi Brand, ama sesi hiç de kendinden emin çıkmıyordu.

"Çok vaktim yok baba," dedi Olban öksürerek. "Lütfen dinle."

"Peki Olban," dedi Vakilharç, oğlunu duyabilmek için eğilerek.

"Riva'da, Belgarion geldikten sonra, senin yerinden olman onurumu kırmıştı baba." Olban tekrar öksürdüğünde dudaklarında kanlı bir köpük belirdi.

"Beni hiç mi tanımıyorsun Olban?" dedi Brand yumuşak bir sesle.

"Şimdi tanıyorum," diye içini çekti Olban. "Ama genç ve kibirliydim; Belgarion, Sendarya'dan gelmiş bir köylü, seni yerinden etmişti."

"O benim yerim değildi ki Olban," dedi Brand. "Onun yeriydi. Belgarion Riva Kralı. Bunun mevkiyle filan ilgisi yok. Bu bir görev. Onun görevi, benim değil."

"Ondan nefret ediyordum," diye fısıldadı Olban. "Onu her yerde takip etmeye başladım. Nereye gitse arkasındaydım."

"Neden?" diye sordu Brand.

"Başta bilmiyordu. Sonra bir gün üstünde kaftanı, başında tacı ile taht salonundan çıktı. Öyle kibirli görünüyordu ki... Sanki Sendaryalı bir bulaşıkçı değil de gerçekten kralmış gibi. O zaman ne yapmam gerektiğini anladım. Hançerimi çıkarıp sırtına fırlattım."

Brand'ın yüzü dondu kaldı.

"Bundan sonra uzun bir süre onunla karşılaşmamaya çalıştım," diye devam etti Olban. "Yaptığımın yanlış olduğunu biliyordum, daha hançer elimden çıktığı an anlamıştım. Ondan uzak durursam, onu öldürmeye kalkanın kim olduğunu hiç anlayamayacağını sanıyordum. Ama onun güçleri var baba, hiç kimsenin bilemeyeceği şeyleri bilebiliyor. Bir gün beni buldu ve ona fırlattığım hançeri geri verdi. Yaptığım şeyi kimseye söylemememi söyledi. Bunu senin için yaptı baba, benim ihanetimi sana bulaştırmamak için."

Brand yüzünde kapkara bir ifadeyle ayağa kalkarak, "Gelin," dedi diğer oğullarına. "Savaşa dönmemiz gerek, hainlerle kaybedecek vaktimiz yok." Sonra ölmekte olan oğluna arkasına döndü.

"Onun merhametinin karşılığını vermeye çalıştım baba," dedi Olban yalvarırcasına. "Hayatımı onun kraliçesini korumaya adadım. Hiç değeri yok mu bunun?"

Brand'ın yüzü taş gibiydi; kasvetli sessizliğini hiç bozmadı.

"Belgarion beni affetti baba. Sen de beni affedemez misin?"

"Hayır," dedi Brand sert bir sesle. "Affedemem."

"Lütfen baba," diye yalvardı Olban. "Benim için dökecek tek gözyaşın bile yok mu?"

"Yok," dedi Brand, ama Ariana onun yalan söylediğinin farkındaydı. Asık yüzlü, griler giymiş adamın yüzü granit gibiydi hâlâ, ama gözleri yaşlarla doluydu. Brand tek bir söz daha söylemeden çadırdan çıktı.

Olban'ın kardeşleri ağızlarını açmadan, tek tek elini sıktılar, sonra babalarını izlediler.

Olban bir süre sessizce ağladı, sonra giderek zayıf düştü, Ariana'nın verdiği ilaç acısını da aldı götürdü. Sedyesinin üstünde yan baygın yattı bir süre. Bir ara doğrulmaya çabalayarak Mimbreli kızı yanına çağırdı. Ariana yanına diz çökerek Olban'a destek oldu ve başını eğerek sözleri duymaya çalıştı. "Lütfen," dedi delikanlı, "lütfen Haşmetmeaplarına babama

söylediklerimi ve çok üzgün olduğumu söyleyin." Sonra başı Ariana'nın omuzuna düştü ve kollarında sessizce öldü.

Ariana'nın yas tutacak vakti olmadı, çünkü tam o sırada üç Sendar Albay Brendig'i çadıra getirdiler. Albayın sol kolu tedavi edilemeyecek şekilde parçalanmıştı.

"Şehri kıyıya bağlayan köprüyü yıkmaya çalışıyorduk," dedi Sendarlardan biri. Ayaklardan biri bir türlü devrilmiyordu, bunun üzerine albay kendisi gidip yıkmak istedi. Sonunda yıkıldığında köprü üzerine devrildi."

Ariana ciddi bir yüzle Brendig'in parçalanmış kolunu inceledikten sonra, "Korkarım çaremiz yok Lordum," dedi. "Kolunuzu kesmek mecburiyetindeyiz, yoksa ölecek ve sizin hayatınızı da alıp götürecek."

Brendig sükûnetle başını sallayarak, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "O zaman hemen başlayalım."

"İşte!" diye haykırdı Kral Rhodar nehrin aşağısını göstererek. "Duman! Yeşil! işaret geldi, artık çekilebiliriz."

Ancak General Varana nehrin yukarısındaki kıyıya bakıyordu o sırada. "Korkarım çok geç artık Haşmetmeap," dedi alçak sesle. "Malloryalılar ve Nadraklar batımızda nehre vardılar. Kaçış yolumuz kesilmiş gibi görünüyor."

On Sekizinci Bölüm

Taur Urgas'ın ölüm haberi Murgo ordusu saflarında dev bir iniltiyle yayıldı ve kara cübbeli askerlerin morali sıfıra iniverdi birden. Adamları Taur Urgas'tan korkuyorlardı, ama onun vahşi deliliği hepsine yaralanamaz oldukları konusunda bir güven de vermişti. Hiçbir şeyin krallarının yolunda duramayacağına inanıyorlardı, onun iradesinin araçları oldukları için de, kendilerinin de bu dokunulmazlığı paylaştıklarından emindiler. Ama o öldüğünde, her Murgo kendisinin de ölümlü olduğunu fark etti soğuk bir korkuyla; batı ordularına yöneltikleri saldırı tökezlemeye başladı.

Kral Ço-Hag Murgoların moralinin çöküşünü kara bir tatmin duygusuyla izliyordu. Atını piyadelerin ve bekleyen Mimbre şövalyelerinin yanına, diğer komutanlarla görüşmeye sürdü. Kral Fulrach Sendarların arasından çıkıp yanına yaklaştı. Tıknaz, kahverengi sakallı Sendarya Kralı parlak göğüs zırhıyla pek komik görünüyordu, ama kılıcını epey sık kullandığı belliydi, miğferi ise aldığı darbelerden yer yer çökmüştü. Sendarya Kralının savaşa katıldığı belli oluyordu.

"Anheg'in işaretini gördün mü?" diye sordu Fulrach yaklaşırken.

Ço-Hag başını salladı. "Ama eli kulağındadır. Artık plan yapmaya başlamalıyız. Korodullin'i gördün mü?"

"Hekimler ilgileniyorlar," dedi Fulrach.

"Yaralandı mı?" diye sordu Ço-Hag hayretle.

"Çok ciddi olduğunu sanmıyorum. Dostu Vo Ebor Baronuna yardıma gitmişti; Murgonun biri kafasına gürzle vurmuş. Miğferi darbeyi büyük ölçüde hafifletmiş. Kulaklarından biraz kan geliyor, ama hekimler iyileşeceğini söylüyorlar. Baronun hali çok daha kötü."

"Mimbrelerin başında kim var peki?"

"Şövalye Andorig. İyi savaşçı ama anlayışı biraz kıt."

Ço-Hag hafice gülerek, "Bu sözle Arendiya'nın çoğunu tarif etmiş oldun dostum," dedi. "Hepsi iyi savaşçıdırlar, hepsinin de anlayışı biraz kıttır." Atından ihtimamla indi ve zayıf bacaklarına destek olmak için eyerine tutundu. "Kararlarımızı Andorig'in yardımı olmadan da verebiliriz bence." Geri çekilmekte olan Murgolara baktı. "Anheg'in işaretini görür görmez hızla buradan ayrılmamız gerekecek. Murgoların morali bozuldu, ama şokun etkisi geçtikten sonra kendilerini toparlarlar."

Fulrach başıyla onayladı, sonra, "Taur Urgas'ı düelloda mı öldürdün sahiden?" diye sordu.

Ço-Hag başını salladı. "Pek düello sayılmazdı. Bana saldırdığında iyice kaçırmıştı aklını, kendini savunmaya bile çalışmadı. Anheg işaret verince, Mimbreler Murgo saflarına saldırsın. Muhtemelen dağılıp kaçmaya başlayacaklardır. Ben onları kabilelerle birlikte takip ederek biraz hızlandırırım kaçışlarını. Bu da sana ve piyadelere yola çıkmak için zaman kazandırır. Siz selamete çıkana kadar Andorig ile ben Murgoları meşgul ederiz. Ne dersin?"

Kral Fulrach başıyla onaylayarak, "Olur gibi görünüyor," dedi. "Bizi takip ederler mi dersin?"

"Ben onları takip etmemeye teşvik ederim," dedi Ço-Hag sırıtarak. "Nehrin öte yakasında ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Pek anlaşılmıyor, ama iyi de görünmüyor."

"Onlara yardım göndermemizin bir yolu var mı?"

"Kısa vadede bir şey gelmiyor aklıma," diye cevap verdi Fulrach.

"Benim de," dedi Ço-Hag. Tekrar zahmetle atına binerken, "Ben Andorig'e ne yapması gerektiğini söyleyeceğim. Sen de Anheg'in işaretini bekle."

"Belgarath!" diye seslendi Ce'Nedra sessizce, eli boynundaki tılsımı sıkıca kavrayarak. "Belgarath, beni duyabiliyor musun?" Durnik'in baygın yatan

Polgara ile ilgilenmekte olduğu yerden birkaç metre uzaktaydı. Prensesin gözleri sımsıkı kapanmıştı; düşüncelerini gökyüzüne göndermek için elinden geldiğince yoğunlaşmış, bütün kalbiyle kadim büyücüye ulaşmaya çalışıyordu.

"Ce'Nedra?" ihtiyarın sesi sanki yanında duruyormuşçasına netti. "Ne yapıyorsun? Polgara nerede?"

"Ah, Belgarath!" Prenses az kalsın sevincinden ağlamaya başlayacaktı. "Yardım et. Leydi Polgara baygın, Malloryalılar tekrar saldırıyor. Biz perişan ediyorlar Belgarath. Yardım et bize."

"Yavaş ol," dedi Belgarath kontrolü ele alarak. "Pol'e ne oldu? Neredesiniz?"

"Thull Mardu'dayız," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Çerek donanmasının geçmesini sağlamak için şehri almak zorundaydık. Ama Murgolarla Malloryalılar ansızın üstümüze saldırdı. Sabahtan beri saldırıyorlar."

Belgarath küfretmeye başlayarak, "Pol'ün nesi var?" diye sordu sert bir sesle. "Grolimler korkunç bir fırtına çıkardılar, sonra da sis oldu. Leydi Polgara ve Beldin rüzgâr çıkardılar, sonra bayıldı. Beldin gücünü tükettiğini ve dinlenmesi gerektiğini söyledi."

"Beldin nerede?"

"Grolimlere göz kulak olmaya gittiğini söyledi. Bize yardım edebilir misin?"

"Ce'Nedra, ben sizden tam bin fersah uzaktayım. Garion, İpek ve ben Mallorya'dayız, neredeyse Torak'ın kapısındayız. Elimi bile kaldırsam onu uyandırırım. Garion ise onunla karşılaşmaya hazır değil henüz."

"Mahvolduk öyleyse," diye sızlandı Ce'Nedra.

"Dur bakalım," dedi Belgarath. "Histeri krizi geçirmenin zamanı değil. Polgara'yı uyandırman gerekiyor."

"Denedik, ama Beldin dinlenmesine izin vermemiz gerektiğini söylüyor."

"Sonra dinlenir," dedi Belgarath. "Her zaman yanında taşıdığı çanta oralarda mı? Hani şu içinde şifalı otlar olan?"

"Galiba. Biraz önce Durnik'in elinde gördüm."

"Durnik yanınızda mı? İyi. Şimdi dikkatle dinle. Çantayı al ve aç. Aradığın şey ipek bir kesenin içinde. Şişelere filan dokunma. Onlarda zehir vardır. İpek keselerden birinin içinde sarı bir toz bulacaksın. Çok keskin bir kokusu vardır. O tozdan bir kaşık kadar kaynar suya at. Suyu Pol'ün başının yanına koy ve başını bir pelerinle ört ki buharını solusun."

"Ne işe yarayacak?"

"Onu uyandırır."

"Emin misin?"

"Benimle tartışma Ce'Nedra. Emin ol uyanacaktır. O buharlar kuru bir dalı bile canlandırır. Uyandığında ne yapması gerektiğini bilecektir zaten."

Ce'Nedra bir an tereddüt ettikten sonra, "Garion orada mı?" diye sordu biraz mahcup bir tavırla.

"Uyuyor. Dün gece birtakım sorunlarla karşılaştık."

"Uyandığında onu sevdiğimi söyle." Aceleyle söyleyivermişti bunu, sanki üzerinde düşünse söyleyemeyecekmiş gibi.

"Niye kafasını karıştırayım ki şimdi?" dedi ihtiyar.

"Belgarath!" diye haykırdı Ce'Nedra öfkeyle.

"Şaka, şaka. Söylerim. Şimdi işe başla hemen; bir daha da bunu yapma. Torak'a sessizce yaklaşmaya çalışıyorum, ama bin fersah ötedeki birine bağırırken bunu yapmak biraz zor."

"Bağırmıyoruz ki."

"Bağırıyoruz tabii; özel bir biçimde, ama gene de bağırmak sayılır. Şimdi elini o tılsımdan çek ve işe koyul bakalım." Sesi kayboldu.

Durnik'e durumu izah etmek mümkün değildi, o yüzden gereken her şeyi Ce'Nedra'nın yapması gerekiyordu. Küçük bir tencere bulana kadar ortalığı karıştırdı, suyla doldurup demircinin yakmış olduğu küçük ateşin üstüne yerleştirdi. Sonra Polgara'nın şifalı otlarının bulunduğu çantayı açtı. Sarışın çocuk Emanet durmuş merakla onu izliyordu.

"Ne yapıyorsun Prenses?" diye sordu Durnik endişeyle, uyuyan Polgara'nın başında beklerken.

"Daha rahat dinlenmesini sağlayacak bir şey yapıyorum," diye yalan söyledi Ce'Nedra.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin? Bunların bazıları çok tehlikelidir."

"Aradığım şeyi biliyorum," dedi prenses. "Güven bana Durnik."

Tozu sonunda buldu; kokusu o kadar yakıcıydı ki gözleri sulandı. Dikkatle bir miktar ölçerek tencerenin içine döktü. Çıkan buharlar feciydi; prenses tencereyi Polgara'nın yanına götürürken başını öteki tarafa çevirmek zorunda kaldı. Tencereyi kadının bembeyaz yüzünün yanına yerleştirip pelerinle üstünü örttü. "Bana bir sopa ver," diye seslendi demirciye.

Yüzünde hâlâ bir kuşku ifadesi olan Durnik ona kırık bir ok uzattı.

Ce'Nedra pelerini dikkatle Polgara'nın başı ile tencereyi kaplayan bir çadır gibi düzeltti.

"Ne olacak şimdi?" diye sordu Durnik.

"Bekleyeceğiz," dedi Ce'Nedra.

Derken, savaşın sürdüğü yönden gelen, yaralı oldukları belli bir grup Sendarya askeri, küçük kumsalı kuşatan çayırlık tepede göründü. Tunikleri kan lekeleriyle doluydu, bazıları sargılar içindeydi. Ama bu sabah oradan geçen çoğu yaralının aksine, silahları hâlâ ellerindeydi.

Pelerinin altında Polgara öksürmeye başladı.

"Ne yaptın!" diye haykırdı Durnik pelerini çekmeye çalışarak.

"Mecburdum," diye cevap verdi Ce'Nedra. "Belgarathla konuştum, onu uyandırmamız gerektiğini söyledi, nasıl yapılacağını anlattı."

"Ona bir zarar vereceksin," dedi Durnik suçlayarak. Kendinden hiç beklenmeyecek bir öfkeyle bir tekme savurup, tencereyi bir tekmede suyun kıyısına kadar fırlattı.

Hâlâ öksürmeye devam eden Polgara'nın kirpikleri titriyordu. Ancak gözlerini açtığında yüzünde boş, anlamsız bir ifade vardı.

"Bize biraz su verebilir misiniz?" diye sordu yaralı Sendarlardan biri yanlarına gelerek.

"Nehir orada," diye cevap verdi Ce'Nedra onunla ilgilenmeden, dikkatle Polgara'nın gözlerine bakarak.

Durnik ise adama şaşkınlıkla bakıp kılıcına davrandı.

Ama Sendar üniformalı adamlar sıçrayıp yanına gelmişlerdi bile. Güçlü demircinin silahını alıp kollarını tutmayı ancak üçü bir arada başarabildiler.

"Siz Sendar değilsiniz," diye haykırdı Durnik kendisini yakalayan adamlara.

"Nasıl da fark etti," dedi adamlardan beri genizden gelen, anlaşılamayacak kadar bozuk bir şiveyle. Bir diğeri kılıcını çekip hâlâ kendine gelememiş olan Polgara'nın başına dikildi. "Direnmeyi bırak dostum," dedi demirciye çirkin bir sırıtışla, "yoksa kadın ölür."

"Kimsiniz siz?" diye sordu Ce'Nedra öfkeyle. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Aslında biz İmparatorluk Muhafız Birliğinin üyeleriyiz," dedi kılıçlı adam nazik bir tavırla. "Buraya size Mallorya İmparatoru Zakath Hazretlerinin davetini iletmek için geldik Haşmetmeap. Haşmetmeapları çadırına buyurmanızı rica ediyor."

Sert bir yüzle adamlarına döndü. "Götürün onları," dedi. "Birileri gelip soru sormaya başlamadan önce buradan uzaklaşalım."

"Siper kazıyorlar," dedi Hettar Kral Rhodar'a, batiyi, kapanmış olan kaçış yollarını göstererek. "Nehirden yarım mil içeriye kadarlık kısmını kazmışlar bile."

"Etraflarından dolaşma şansımız var mı?" diye sordu Rhodar.

"Kanatları Nadraklarla dolu," dedi Hettar başını sallayarak.

"O zaman içlerinden geçeceğiz," diye bir karara vardı Drasniya Kralı.

"Siperlere atlılarla saldıramam," dedi Hettar.

"O zaman piyadeyle saldırırız,'" dedi Rhodar. "Bir avantajımız var; Asturya yayları Malloryalıların kısa yaylarından daha uzun menzilli, ilerledikçe okçuları öne alırız. Siperleri ok yağmuruna tutarlar, sonra da siperlerin gerisindeki Malloryalıları. Önce mızrakçılar saldırır." Ter içindeki şişman kral General Varana'ya bakarak, "Biz bir yol açtıktan sonra lejyonerleriniz siperleri temizleyebilir mi?"

"Çok sıkı siper savaşı eğitimi görürler," dedi Varana kendinden emin bir tavırla başıyla onaylayarak. "Siperleri temizleriz."

"Yaralıları ordunun ana gövdesi içine alırız," dedi Rhodar. "Biri Polgara ile prensesi bulsun. Gitme vakti geldi."

"Bana ve Lord Hettar'a nasıl bir vazife vereceksiniz?" diye sordu Mandorallen. Şövalyenin zırhı ezikler ve yaralar içindeydi, ama sanki bütün sabahı dövüşerek geçirmemiş gibi konuşuyordu.

"Senin ve şövalyelerinin arkamızı kollamanızı istiyorum," dedi Rhodar. "O orduyu bizden uzak tut." Hettar'a dönerek, "Senin ve kabilelerin de Nadraklarla ilgilenmenizi istiyorum," diye ekledi. "Biz siperlerle uğraşırken üstümüze üşüşmesinler,"

"Çaresiz bir plan bu Kral Rhodar," dedi General Varana ciddi bir yüzle. "Derme çatma siperlere saldırmak bile pahalıya malolan bir iştir. Bir de arkadan gelen ordu var. Eğer saldırınız püskürtülürse, iki üstün kuvvet arasında sıkışmış olacaksınız. Sizi anında kıymaya çevirirler."

"Biliyorum," dedi Rhodar kasvetli bir tavırla. "Ama tek kaçış umudumuz, yolumuzu tıkayan o siperleri yarmak. Nehir yukarı gitmek zorundayız. Adamlarına o siperleri ilk saldırıda almak zorunda olduğumuzu söyle. Yoksa hepimiz burada ölürüz. Pekâlâ beyler, iyi şanslar."

Mandorallen bir kez daha çelik zırhlı şövalyelerini Mallorya saflarına hücum ettirdi, Malloryalılar bir kez daha atlı Mimbreler ön saflarına dalınca korkuyla geri çekildiler. Ama bu kez, mızrakçılar ve lejyonerler, düşmandan ayrılır ayrılmaz sola tam dönüş yaparak koşar adım saflarını terk ederek, çekilmeye başlamış olan Sendarların ve Asturyalıların peşinden batıya yöneldiler.

Mimbre Şövalyelerinin oyalama taktiği pahalıya maloluyordu. Savaş alanında binicisiz atlar başıboş dolaşmaya başlamıştı; bunlar da Mallorya saflarına dalarak karmaşaya katkıda bulunuyorlardı. Savaş alanını kaplayan kırmızı üniformaların arasında yer yer düşmüş bir şövalyenin parlayan gövdesi görünüyordu. Mimbreler tekrar tekrar ilerlemekte olan kırmızı dalgaya saldırıyorlar, yavaşlatıyorlar ama bir türlü durduramıyorlardı.

"Çok zor olacak Haşmetmeap," dedi General Varana, Kral Rhodar ile yollarını kesen siperlere doğru at sürerlerken. "Siperleri yarsak bile, Mallorya kuvvetleri ensemizde olacak."

"Malumu ilam etme konusunda müthiş bir yeteneğin var General," diye cevap verdi Rhodar. "Siperleri geçer geçmez okçuları arkaya yerleştireceğim; böylece Malloryalılar bir ok yağmuru altında ilerlemek zorunda kalacaklar. Bu onları yavaşlatır biraz."

"Tabii okçuların okları tükenmezse," diye ekledi Varana.

"Geçer geçmez Algarları ileri yollayacağım. Fulrach akıntılı bölgede arabalar dolusu ok bıraktı."

"İki günlük yürüyüş mesafesinde."

"Sen hep işin karanlık yanına mı bakarsın?"

"Sadece sorunları önceden görmeye çalışıyorum Haşmetmeap."

"Önceden görmeye başka yerde devam eder misin lütfen?"

Algarlar geri çekilen ordunun sağ kanadına geçmiş, kendilerine özgü küçük gruplar halinde toplanarak nehrin üstündeki tepelerde birikmiş Nadraklara saldırmaya hazırlanmaktaydılar. Kafasındaki tek tutam saçı rüzgârda uçuşan Hettar atını tırısa kaldırarak öne geçti; kılıcı elinde, gözleri ise çakmak çakmaktı. Önce Nadraklar saldırıyı bekliyor gibi görünüyorlardı, ama sonra inanılmaz bir şey oldu; dönüp hızla nehre doğru ilerlemeye başladılar.

Nadrak sancağı taşıyan yarım düzine adam, ordunun içinden ayrılıp, ilerleyen Algarlara doğru at sürmeye başladı. Atlılardan biri ucuna beyaz bir paçavra bağlı kısa bir sopa sallıyordu elinde. Grup Hettar'ın atından yüz metre kadar ileride durdu.

"Rhodar ile konuşmam lazım," diye seslendi Nadraklardan biri tiz bir sesle. Seyrek sakallı, çiçek bozuğu suratlı, sıska ve uzun bir adamdı bu, ama başında bir taç vardı.

"Oyun mu bu?" diye seslendi Hettar.

"Tabii oyun salak herif," diye cevap verdi sıska adam. "Ama size karşı değil. Beni hemen Rhodar'a götür."

"Gözünü bunların üstünden ayırma," dedi Hettar yakındaki bir Kabile Reisine, geri çekilen ordunun yolundaki Mallorya siperlerine doğru ilerleyen Nadrak kuvvetleri göstererek. "Ben bu manyağı Kral Rhodar'a götüreceğim." Dönüp Nadrak grubunu yaklaşan piyade birliklerine doğru götürdü.

"Rhodar!" diye haykırdı taçlı adam Drasniya Kralına yaklaşırken. "Mektuplarına cevap vermez misin sen hiç?"

"Ne yapıyorsun burada Drosta?" diye seslendi Kral Rhodar.

"Taraf değiştiriyorum Rhodar," diye cevap verdi Kral Drosta lek Thun histerik bir kahkahayla. "Sana katılıyorum. Haftalardır kraliçenle haberleşiyordum. Ondan haber almadın mı?"

"Oyun oynadığını sanmıştım."

"Tabii ki oyun oynuyorum," diye kıkırdadı Nadrak Kralı. "Hep oyun oynarım zaten. Şu anda ordum sana bir kaçış yolu açıyor. Kaçmak istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki istiyorum."

"Ben de. Birliklerim o siperlerdeki Malloryalıları temizleyecekler. Sonra beraberce kaçarız."

"Sana güvenmiyorum Drosta," dedi Rhodar sözünü sakınmadan.

"Rhodar," dedi Drosta gücenmiş gibi. "Eski bir dostuna nasıl söylersin bunu? Tiz ve sinirli bir sesle yeniden güldü.

"Neden savaşın ortalık yerinde taraf değiştirdiğini bilmek istiyorum; özellike de tam senin tarafın kazanırken."

"Rhodar, krallığım Malloryalılarla dolu. Eğer onları yenmene yardım etmezsem, Zakath Gar og Nadrak'ı İmparatorluğuna katıverecek. Şu anda tartışılamayacak kadar uzun ve karmaşık bir hikâye. Yardımımı kabul ediyor musun?"

"Her yardımı kabul ederim."

"İyi. Sonra beraber içip bu konuyu konuşuruz, ama şimdi, Zakath haberi alıp şahsen peşime düşmeden buradan tüyelim." Gar og Nadrak Kralı, aynı tiz, histerik kahkahayla güldü. "Başardım Rhodar," dedi keyifle. "Mallorya İmparatoru Zakath'a ihanet ettim, paçayı da kurtardım."

"Daha paçayı kurtarmış değilsin Drosta," dedi Rhodar alayla. "Yeterince hızlı kaçarsak kurtarırım Rhodar. Şu anda da kaçmak istiyorum."

Sınırsız Mallorya'nın korkunç İmparatoru Zakath, orta boylu, parlak siyah saçlı, soluk, zeytuni tenli bir adamdı. Yüz hatları düzgündü, yakışıklı bile denilebilirdi, ama gözlerinde derin bir keder vardı. Otuz beş yaşlarında görünüyordu; üzerinde mevkiinin hiçbir işaretini taşımayan düz, keten bir kaftan vardı.

Çadırı Mishrak aç Thull ovasının ortasındaki bir çadırlar denizinden oluşan Mallorya kampının tam ortasındaydı. Çadırın toprak zemini paha biçilmez Mallorya halılarıyla kaplıydı; masa ve sandalyeler ise altın ve sedef kakmalıydı. Çadır mumlarla pırıl pırıl aydınlatılmıştı. Yakınlarda bir yerde müzisyenler minör tonda yumuşak bir ezgi çalmaktaydılar.

İmparatorun tek yoldaşı, henüz gelişme çağında olan, uzun bacaklı tekir bir kediydi. Küçük kedi yüzünde müthiş bir dikkat ifadesiyle, hiç ses çıkarmadan, halının üstünde top yapılmış bir parşömen parçasını kovalarken, Zakath da kederli yüzünde hafif bir keyifle onu seyrediyordu.

Prenses Ce'Nedra ve yoldaşları çadıra sokulduklarında, alçak, yastıklarla kaplı bir divanda oturmakta olan Zakath sessiz olmaları için elini kaldırdı gözlerini kediden ayırmadan.

"Avlanıyor," diye mırıldandı İmparator ölü bir sesle.

Kedi avının yanına sürünerek yaklaştı, çömelip arka ayaklarını gergin bir şekilde oynattı; kuyruğu iki yana sallanıyordu. Sonra parşömen topun üstüne atladı. Top yakalandığında çatırdadı ve şaşıran kedi de havaya sıçradı. Topa bir patiyle yoklamak ister gibi vurdu. Yeni bir oyun bulmuştu; topu küçük darbelerde yerde sürerek gezdirmeye başladı sakar bir heyecanla.

Zakath kederle gülümseyerek, "Genç bir kedi," dedi. "Daha öğrenecek çok şeyi var." Zarif bir tavırla ayağa kalkarak Ce'Nedra'ya selam verdi. "Prenses Hazretleri," dedi resmi bir ifadeyle.

"İmparator Hazretleri," diye cevap verdi Ce'Nedra başını eğerek.

"Lütfen," dedi Zakath hâlâ tamamen kendine gelemeyen Polgara'ya destek olan Durnik'e. "Hanımefendi burada dinlenebilir." Divanı işaret etti. "Hekimlerimi çağırtacağım, onunla ilgilenirler."

"Haşmetmeap çok nazikler," diye cevap verdi Ce'Nedra usulen, gerçek niyetini anlamak için Zakath'ın yüzünü inceleyerek. "Bu koşullar altında bu kadar nezaketle karşılanmak insanı şaşırtıyor."

İmparator biraz şakacı bir tavırla gülümsedi yeniden. "Tabii bütün Malloryalılar, tıpkı Murgolar gibi çılgın yobazlardır. Nezaket karakterimize uygun değildir."

"Mallorya ve halkı hakkında çok az bilgimiz var," diye cevap verdi prenses. "Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum."

"Şaşırtıcı," dedi İmparator. "Benimse babanız ve Alorn dostlarınız hakkında çok bilgim var."

"Haşmetmeapları bilgi toplama konusunda Grolimlerden yardım alıyor," dedi Ce'Nedra. "Biz ise sıradan insanlara güvenmek zorundayız."

"Grolimleri abartmayın Prenses. Onlar esas olarak Torak'a bağlıdır, sonra da kendi hiyerarşilerine. Bana sadece istedikleri bilgiyi verirler. Tabii zaman zaman birinden zorla bilgi almayı da başarabiliyorum. Diğerlerinin dürüst olmasını sağlıyor bu."

Bir hizmetkâr çadıra girip halıya diz çöktü ve secde etti. "Evet?" dedi Zakath.

"İmparator Hazretleri Thull Kralının buraya getirilmesini emretmişlerdi," dedi hizmetkâr.

"Ah, evet, neredeyse unutuyordum. Biraz izninizi rica edeceğim Prenses Ce'Nedra. İlgilenmem gereken küçük bir iş var. Lütfen dostlarınız ve siz rahatınıza bakın." Hoşnutsuz bir tavırla Ce'Nedra'nın zırhına baktı. "Yemekten sonra hizmetçilerime siz ve Leydi Polgara için daha uygun kıyafetler getirmelerini emredeceğim. Çocuğun bir şeye ihtiyacı var mı?" Dikkatle kediyi izlemekte olan Emanet'e merakla baktı.

"Merak etmeyin Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra. Kafası hızla çalışmaktaydı. Bu medeni, kibar beyefendiyle başa çıkmak sandığından kolay olacaktı.

"Thull Kralını getirin," diye emretti Zakath, yorgun bir tavırla elini gözlerine siper ederek.

"Derhal İmparator Hazretleri," dedi hizmetkâr ayağa fırlayıp yerlere kadar eğilerek, geri geri çadırdan çıkarken.

Mishrak aç Thull Kralı Gethell kalın yapılı, çamur rengi saçlı bir adamdı, içeri getirilirken yüzü bembeyaz olmuştu ve tir tir titriyordu. "İmparator Hazretleri," diye gakladı kekeleyerek.

"Eğilmeyi unuttun Gethell," dedi Zakath kibarca.

Malloryalı muhafızlardan biri yumruğunu Gethell'in midesine indirince, Thull Kralı iki kat oluverdi.

"Bu oldu işte," dedi Zakath onaylayarak. "Seni buraya savaş alanından kötü haberler aldığım için çağırttım Gethell. Komutanlarım Thull Mardu'daki çarpışmalarda birliklerinin pek iyi davranmadıklarını söylüyorlar. Ben asker değilim, ama adamların kaçmadan önce en azından bir Mimbre hücumunu karşılayabilmeliydiler sanıyorum. Ama duyduğuma göre öyle yapmamışlar. Bunu açıklayabilir misin?"

Gethell anlaşılmaz sesler çıkarmaya başladı.

"Ben de açıklayamayacağını düşünmüştüm," dedi Zakath. "Tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla, insanların kendilerinden bekleneni yapmaması, önderliğin iyi olmadığını gösterir. Demek ki adamlarını cesur olmaları için teşvik etmemişsin. Bu önemli bir ihmal Gethell."

"Affet beni korkunç Zakath," diye sızlandı Thull Kralı dehşetle diz çökerek.

"Tabii ki seni affediyorum dostum," dedi Zakath. "Affetmeyeceğimi düşünmen çok saçma. Ama bir ceza da gerekmiyor mu sence?"

"Bütün sorumluluğu üstüme alıyorum," dedi Gethell ayağa kalkmadan.

"Harika Gethell. Kesinlikle harika. Bu görüşmenin iyi gitmesine çok sevindim. Hiçbir tatsızlığa yer bırakmadık bak." Hizmetkâra döndü. "Lütfen Kral Gethell'i dışarı çıkarıp kırbaçlatabilir misin?"

"Derhal İmparator Hazretleri."

İki asker kendisini ayağa kaldırırken Gethell'in gözleri yuvalarında uğramıştı.

"Eveeet," dedi Zakath. "Kırbaçladıktan sonra ne yapacağız? Biraz düşündü. "Buldum. Civarda sağlam kereste var mı?"

"Çayırlık alandayız Haşmetmeap."

"Yazık," diye içini çekti Zakath. "Seni çarmıha gerdirecektim Gethell, ama galiba vazgeçmek zorundayım. Öyleyse fazladan elli kırbaç idare eder."

Gethell anlamsız sesler çıkarıyordu.

"Yapma dostum. Böyle olmaz. Ne de olsa kralsın sen, askerlerine iyi örnek olmak zorundasın. Haydi gidin şimdi. Misafirlerim var. Umarım halkın huzurunda kırbaçlanman askerlerini bir daha böyle şeyler yapmamaya teşvik eder. Sana bile bunu yapıyorsam, kendilerine çok daha beterini yapabileceğimi düşünürler, iyileştiğinde onları buna inandır, çünkü bir daha tekrarlanırsa, elde yeteri kadar kereste bulunduracağım. Götürün," dedi adamlarına o tarafa bakmadan.

"Lafımız kesildiği için özür dilerim Asaletmeap," diye özür diledi Ce'Nedra'dan. "Bu küçük idari ayrıntılar insanın çok vaktini alıyor."

Hıçkıra hıçkıra ağlayan Thull Kralı, sürüklenerek çadırdan çıkarıldı.

"Siz ve dostlarınız için akşam yemeği hazırlattım Prenses Ce'Nedra," diye devam etti Zakath. "Lezzetli bir Mallorya sofrası. Sonra da sizin ve yoldaşlarınızın rahat etmeniz için gerekli hazırlıkları yaptıracağım."

"İmparator Hazretlerini kırmak istemem ama," dedi Ce'Nedra cesur bir tavırla, "geleceğimizle ilgili planlarınızı merak ediyor insan."

"Lütfen içiniz rahat olsun Asaletmeap," diye cevap verdi Zakath ölü gibi sesiyle. "Kaçık Taur Urgas'ın öldüğü haberini aldım. Bana bu iyiliği yaptığınız için size borcumu ödeyemem, hiçbir kötü niyetim de yok." Çadırın bir köşesinde kedisi sırtüstü dönmüş, dört patisi de havada Emanet'in kucağında keyifle mırlamaktaydı. Gülümseyen çocuk da kedinin karnını okşuyordu. "Ne güzel," dedi Zakath kederli bir sesle.

Sonra sınırsız Mallorya'nın İmparatoru kalkıp Durnik'in Leydi Polgara ile ilgilenmekte olduğu divana yaklaştı. "Kraliçem," dedi derin bir saygıyla eğilerek. "Güzelliğiniz bana anlatılanların çok ötesinde."

Polgara gözlerini açıp ona dik dik baktı. Ce'Nedra ansızın delice bir ümide kapıldı. Polgara ayıktı.

"Çok naziksiniz Lordum," dedi Polgara zayıf bir sesle.

"Gerçekten de benim kraliçemsiniz Polgara," dedi Zakath. "Tanrımın size neden asırlardır özlem duyduğunu anlıyorum şimdi." Gene kedere boğularak içini çekti.

"Bize ne yapacaksınız?" diye sordu Durnik, Polgara'yı bırakmadan.

Zakath tekrar içini çekerek, "Halkımın tanrısı iyi, yumuşak başlı bir tanrı değildir," dedi demirciye, "İşler bana kalsaydı, her şey farklı olurdu. Ama bana soran olmadı. Ben bir Angarakım ve Torak'ın iradesine boyun eğmek zorundayım. Ejderha Tanrı uykusundan uyanmaya başladı; onun emirlerine uymalıyım. Bu beni çok üzse de, sizi ve yoldaşlarınızı Grolimlere teslim edeceğim. Onlar da sizi Gece Şehri Cthol Mishrak'a götürüp Torak'ın müridi Zedar'a teslim edecekler; kaderinize o karar verecek."

Üçüncü Kısım

Mallorya

On Dokuzuncu Bölüm

İmparator Zakath'ın konuğu olarak bir hafta kadar İmparatorluk karargâhında kaldılar. Zakath onların yanında bulunmasından kederli bir haz alıyor gibiydi. İmparatorun kişisel refakatçilerinin ipek çadırları arasında birkaç çadır sağlandı onlara; rahat etmeleri için her tedbirle şahsen ilgileniyordu Zakath.

Bu tuhaf, gözleri kederle gölgelenmiş adam Prenses Ce'Nedra'yı şaşırtıyordu. Son derece kibar bir adam olmasına rağmen, Kral Gethell ile konuşmasını hatırladıkça ürküyordu Ce'Nedra. Asla sinirlenmediği için acımasızlığı daha da korkutucuydu. Hiç uyumuyormuş gibiydi; üstelik gecenin köründe canı konuşmak istediğinde, Ce'Nedra'yı yanına çağırtıyordu. Uykusunu böldüğü için hiç özür dilemiyordu. Bunun prensesi rahatsız edeceği aklına bile gelmiyordu herhalde.

"Kral Rhodar askeri eğitimini nerede aldı?" diye sormuştu Zakath bu gece yarısı muhabbetlerinden birinde. "Muhbirlerimden hiçbiri onda böyle bir yetenek olduğunu ima bile etmemişlerdi." İmparator yumuşak bir koltuktaki mor yastıkların arasına gömülmüştü; mum ışığı yüzünde ve kucağında uyuklamakta olan kedinin üstünde oynaşıyordu.

"Bilemiyorum Haşmetmeap," diye cevap verdi Ce'Nedra, oraya varışından kısa bir süre sonra kendisine verilen uçuk renkli İpek entarinin koluyla oynayarak. "Rhodar'ı ilk kez geçen kış tanıdım."

"Çok tuhaf," dedi Zakath. "Biz onu hep genç karısına hayran, aptal bir ihtiyar sanırdık. Bir tehdit olacağını hiç düşünmemiştik. Dikkatimizi Brand ve Anheg'e yöneltmiştik. Brand iyi bir önder olamayacak kadar mütevazı, Anheg ise fazla tutarsız; onlardan korkmamıza gerek yoktu. Derken Rhodar ortaya çıkıp işlerin başına geçiverdi. Bu Alornları anlamak mümkün değil, değil mi? Aklı başında Tolnedralı bir kız nasıl dayanabilir ki bunlara?"

Ce'Nedra hafifçe gülerek, "Onların da kendilerine has bir cazibeleri var Haşmetmeap," dedi hazırcevap bir tavırla.

"Belgarion nerede?" Hiç beklenmedik bir anda sormuştu soruyu.

"Bilmiyoruz Haşmetmeap," diye cevap verdi Ce'Nedra kaçak bir tavırla. "Kaçtığında Leydi Polgara deliye dönmüştü."

"Belgarath ve Kheldar ile birlikte," diye ekledi İmparator. "Nasıl arandıkları kulağımıza geldi. Söylesenize Prenses, Cthrag Yaska da yanında mı?"

"Cthrag Yaska mı?"

"Yakan taş, siz batılıların Aldur Taşı dediği şey."

"Bu konuyu tartışmam mümkün değil Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra bilmiş bir tavırla. "Eminim siz de bu bilgiyi benden işkenceyle almayacak kadar kibarsınızdır."

"Prenses!" dedi İmparator alınarak.

"Özür dilerim Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra, her zamanki son çaresine sığınıp minik bir kız gülümsemesiyle adama bakarak.

Zakath da yumuşak bir tavırla gülümseyerek, "Siz çok düzenbaz bir genç kadınsınız Ce'Nedra," dedi.

"Öyleyim Haşmetmeap," dedi prenses. "Peki sizin ve Taur Urgas'ın savaş baltanızı gömüp bize karşı birleşmenize ne sebep oldu?" Ce'Nedra kendisinin de şaşırtmaca sorular sorabileceğini göstermek istemişti.

"Saldırımızda bir birlik yoktu Prenses," dedi Zakath. "Sadece Taur Urgas'ın hamlesine karşılık veriyordum ben."

"Anlayamadım."

"O Rak Goska'da kaldığı sürece, ben de Thull Zelik'te kalmaya razıydım; ama o kuzeye yürümeye başlayınca, buna karşılık vermem gerekti. Thull ülkesi stratejik açıdan çok önemli, düşman bir kuvvetin eline geçmesine izin veremezsiniz."

"Peki şimdi ne olacak "Zakath?" diye sordu Ce'Nedra sözünü sakınmadan. "Taur Urgas öldü. Kendinize nereden bir düşman bulacaksınız?"

"Bizi hiç anlamıyorsunuz Ce'Nedra," dedi "Zakath buz gibi bir gülümsemeyle. Taur Urgas Murgo fanatikliğinin bir simgesiydi sadece. Ctuchik öldü, Taur Urgas öldü, ama Ama Murgo ülkesi varolmaya devam ediyor hâlâ. Ben öldüğümde de Mallorya yaşamayı sürdürecek. Bizim düşmanlığımız binlerce yıl gerilere dayanır. Ama en nihayet bir Mallorya İmparatorunun Cthol Murgos'u sonsuza dek yok etme ve tüm Angarakların hükümdarı olma ihtimali doğdu."

"Her şey iktidar için mi yani?"

"Başka ne var ki?" diye sordu Zakath kederle. "Çok gençken başka bir şey de olabileceğini düşünmüştüm, ama olaylar yanıldığımı kanıtladı." Yüzünden bir anlık bir acı dalgası geçti ve içini çekti. "Zamanla siz de aynı gerçeği keşfedeceksiniz. Sizin Belgarionunuz da yıllar geçtikçe soğuklaşacak ve iktidarın verdiği o soğuk tatmin duygusu içini kaplayacak giderek. Bu tamamlanıp da içinde iktidar aşkından başka bir şey kalmadığında, o ve ben iki dev dalga gibi birbirimize karşı harekete geçeceğiz. Ama eğitimi tamamlanmadan saldırmayacağım ona. Gerçekliği tam olarak anlamayan birini yenmek tatmin etmez insanı. Bütün hayalleri sona erip de sadece iktidar aşkı kalınca geriye, işte o zaman bana yaraşır bir hasım olabilir." Yüzünü müthiş bir kasvet bürümüştü. Prensese ölü gibi, buz gibi soğuk gözlerle baktı. "Sizi uykunuzdan alıkoydum Prenses," dedi. "Gidip yatın ve rüyanızda aşk ve o gibi saçmalıklar görün. O rüyalar çabuk biter, henüz bunlara inanıyorken keyfini çıkarın."

Ce'Nedra ertesi sabah erkenden, Thull Mardu'da Grolimlere karşı verdiği savaşın etkisinden kurtulup dinlenmeye çalışan Polgara'nın çadırına girdi. Polgara uyanıktı, ama hâlâ çok bitkindi.

"Bu da Taur Urgas kadar kaçık," dedi Ce'Nedra. "Angarak hükümdarı olmayı kafasına o kadar takmış ki, bizim ne yaptığımıza aldırmıyor bile."

"Anheg gemilerini batırmaya başlayınca değişecektir bu görüşü," diye cevap verdi Polgara. "Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok, o yüzden kibar kibar onu dinlemekle yetinelim."

"Kaçmaya çalışmayacak mıyız?"

"Hayır."

Ce'Nedra hayretle bakakaldı ona.

"Şu anda olanlar, olması gerekenlerdi zaten. Dördümüzün, senin, benim, Durnik'in ve Emanetin Mallorya'ya gitmemiz için bir neden var. Kurcalamayalım."

"Bunun olacağını biliyor muydunuz?"

Polgara yorgun bir tavırla gülümseyerek, "Oraya gideceğimizi biliyordum," dedi. "Bunun nasıl olacağını bilmiyordum. Zakath bize yardımcı oluyor, o yüzden işini zorlaştırmayalım."

Ce'Nedra teslim olarak içini çekti. "Siz bilirsiniz Leydi Polgara."

Aynı gün öğleden sonra Kral Anheg'in Doğu Denizi'ndeki faaliyetlerinin haberi İmparator Zakath'a ulaştı. Mesaj iletildiğinde orada bulunan Ce'Nedra, bu buz gibi adamın yüzünde ilk kez bir öfke ifadesi görünce gizli bir tatmin hissi duydu.

"Emin misin?" diye sordu İmparator titreyen haberciye elindeki parşömeni sallayarak.

"Ben sadece mesajı getirdim korkunç Efendim," diye sızlandı haberci İmparatorun öfkesi karşısında geri çekilerek.

"Gemiler geldiğinde Thull Zelik'te miydin?"

"Sadece bir tek gemi geldi korkunç Efendim."

"Elli gemiden biri mi sadece?" Zakath'ın sesinden inanamadığı belli oluyordu. "Başka gemiler de yok muydu? Belki sahil boyunca geliyorlardır?"

"Gemiciler olmadığını söylediler İmparator Hazretleri."

"Nasıl bir barbar bu Çerekli Anheg?" diye haykırdı Zakath Ce'Nedra'ya. "O gemilerin her birinde iki yüz adam vardı."

"Kral Anheg bir Alorn Haşmetmeap," dedi Ce'Nedra serinkanlı bir tavırla. "Alornlar anlaşılamaz insanlardır."

Zakath büyük bir çabayla kendini toplayarak, "Anlıyorum," dedi biraz düşündükten sonra. "Baştan beri planınız buydu, değil mi Prenses? Thull Mardu saldırısı şaşırtmacaydı sadece."

"Tam olarak değil Haşmetmeap. Bana donanmanın geçmesini sağlamak için şehri almamız gerektiği söylendi."

"Ama neden benim askerlerimi öldürüyor? Benim Alornlarla bir alıp veremediğim yok ki."

"Ama Torak'ın var bildiğim kadarıyla. Birleşik Angarak ordularına da o komuta edecek. Sizin kuvvetlerinizin bu kıtaya çıkmasına izin veremeyiz Haşmetmeap. Torak'a bu avantajı sağlayamayız."

"Torak uyuyor, daha yıllarca da uyuyacak."

"Elimizdeki bilgilere göre çok uzun sürmeyecek uyanması. Belgarath vaktin geldiğine inanıyor."

İmparatorun gözleri hafifçe kısıldı. "Öyleyse sizi Grolimlere teslim etmem gerek," dedi sonra. "Polgara'yı yola çıkarmadan önce gücünü toplayana kadar bekleyebileceğimi umuyordum, ama söylediğiniz doğruysa kaybedecek vaktimiz yok demektir. Arkadaşlarınıza hazırlanmalarını söyleyin Prenses. Yarın sabah Thull Zelik'e doğru yola çıkıyorsunuz."

"Haşmetmeap nasıl isterlerse," dedi Ce'Nedra boyun eğerek; ama belkemiğinden aşağı buz gibi bir his inmeye de başladı.

"Ben dünyevi bir insanım Prenses," dedi Zakath. "Gerektiğinde Torak sunakları önünde eğilirim, ama aşırı dindarmışım numarası da yapmam. Belgarath ile Zedar arasındaki dini bir tartışmaya karışacak değilim, hele

Torak ile Aldur karşı karşıya geldiklerinde aralarında durmaya hiç niyetim yok. Size de aynı şeyi yapmanızı tavsiye ederim."

"Buna ben karar veremem Haşmetmeap. Bu olaydaki yerim daha ben doğmadan kararlaştırılmıştı."

"Kehanet yani," dedi Zakath gülerek. "Biz Angarakların da bir Kehaneti var Prenses. Sizinkinin bizimkinden daha güvenilir olduğunu sanmıyorum. Kehanet ruhban sınıfının safları kandırmak için uydurduğu bir numara sadece."

"Hiçbir şey inanmaz mısınız siz Lordum?"

"Sadece kendi gücüme inanırım. Başka hiçbir şeyin anlamı yok."

Onları Mishrak aç Thull'un yaz aylarında kahverengiye dönmüş ovalarından kuzeye, Thull Zelik'e götüren Grolimler soğuk ve saygılıydı. Ce'Nedra bu saygının İmparatorun uyarılan yüzünden mi, yoksa Polgara'dan korktukları için mi olduğundan emin olamıyordu. Boğucu sıcak geçmişti ve havada tozlu bir yaz sonu kokusu vardı. Thull ovası saz damlı kulübeler ve toprak yollardan oluşan köylerle doluydu. Torak rahipleri soğuk ve kayıtsız yüzleriyle gelip geçerlerken, köylüler de onları korkuyla izliyorlardı.

Thull Zelik'in hemen batısındaki ova, Mallorya ordusunun çıkartması için hazırlanan binlerce kırmızı çadırla kaplanmıştı. Ancak bakım ekipleri dışında alan bomboştu. Mishrak aç Thull'e varmış olan birlikler, Thull Mardu yakınında Zakath ile birlikteydi; yeni birliklerin gelişi ise ansızın kesilivermişti.

Thull Zelik dünyanın bütün liman şehirlerinin aynıydı. Tuzlu su, balık, katran ve çürümüş yosun kokuyordu. Gri taş binalar alçak ve yayvandı, tıpkı Thulların kendileri gibi; taş döşeli sokakların hepsi hafif bir meyille limana iniyordu. Liman geniş bir koyun bir yanını kaplamıştı, tam karşısında ise kendisine benzeyen başka bir liman vardı.

"Bu hangi şehir?" diye sordu Ce'Nedra Grolimlerden birine, koyun pis suları üzerinden karşı kıyıya bakarak.

"Yar Marak," diye cevap verdi kara cübbeli rahip kısaca.

"Ha," dedi Ce'Nedra sıkıcı coğrafya derslerini hatırlayarak. Biri Thull öteki Nadrak iki şehir, Çordu Nehri'nin denize döküldüğü koyda karşı karşıya kurulmuşlardı; Mishrak aç Thull ve Gar og Nadrak arasındaki sınır ise bu nehrin tam ortasından geçiyordu.

"İmparator Thull Mardu'dan döndüğünde şu karşıdaki yeri haritadan silecektir herhalde," dedi öteki Grolimlerden biri. "Kral Drosta'nın savaş alanındaki davranışlarından hiç hoşnut kalmadı; bir ceza verilmesi gerek."

Hiç duraklamadan taş döşeli bir sokaktan limana indiler. İskelelere bağlı duran birkaç gemi vardı burada sadece.

"Tayfalarım denize açılmayı kesinlikle reddediyor," dedi binecekleri geminin kaptanı Grolimlere. "Çerekler açıklarda kurt sürüsü gibi yüzen her şeyi yakıp batırıyorlar."

"Çerek donanması daha güneyde," dedi Grolimlerin başındaki rahip.

"Çerek donanması her yerde saygıdeğer rahip," diye itiraz etti kaptan, "İki gün önce buradan iki yüz fersah güneyde dört kıyı kasabasını yaktılar, dün ise buradan yüz fersah kuzeyde bir düzine gemi hatırdılar. Ne kadar hızlı hareket ettiklerine inanamazsınız. Yaktıkları kasabaları yağmalamakla bile vakit kaybetmiyorlar." Ürperdi. "İnsan değil bunlar, doğal afet!"

"Bir saat sonra yelken açacağız," diye ısrar etti Grolim.

"Rahipleriniz kürek çekip yelken kullanmayı bilmiyorsa açamazsınız," dedi kaptan. "Adamlarım dehşet içinde. Denize açılamazlar."

"Biz onları ikna ederiz," dedi Grolim karanlık bir tavırla. Yanındaki rahiplere birkaç emir verdi. Hemen kıç güvertede bir kurban taşı kuruldu ve yanına akkor halinde kömürlerle dolu bir mangal yerleştirildi.

Grolimlerin başı kurban taşının başına geçip kollarını gökyüzüne kaldırarak kalın, yankılanan bir sesle duaya başladı. Sağ elinde parlak bir bıçak vardı. Adamları gelişigüzel bir denizci seçip, çığlık çığlığa tepinen adamı

sürükleyerek kıç güverteye getirdiler. Ce'Nedra'nın dehşetle açılmış gözlerinin önünde, adam kurban taşına sırtüstü yatırılarak, soğukkanlı bir şekilde katledildi. Bıçaklı Grolim adamın kanlar damlayan kalbini kaldırıp, "Kurbanımızı kabul et Angarakların Ejderha Tanrısı!" diye haykırarak dumanı tüten mangala attı. Kalp bir an dumanlar salarak çıtırdadı, sonra kavrulup karardı. Geminin baş tarafından kurbanı kutlayan demir bir gongun sesi yükseldi.

Kurban taşının başındaki Grolim kanlı elleriyle geminin ortasına biriken yüzleri kül gibi olmuş tayfalara dönerek, "Törenimiz gemi kalkana kadar devam edecek," dedi. "Kim sevgili tanrımıza kalbini vermek istiyor şimdi?"

Gemi hemen yelken açtı.

Midesi bulanan Ce'Nedra başını çevirerek gözleri nefretle parlayan ve müthiş bir iç hesaplaşmayla boğuştuğu belli olan Polgara'ya baktı. Onu tanıyordu Ce'Nedra, kurban taşının önündeki kanlar içindeki Grolime müthiş bir karşılık vermemek için kendini zor tuttuğunun farkındaydı. Polgara Emaneti bir eliyle korumak ister gibi sıkıca kendine çekmişti. Çocuğun yüzünde Ce'Nedra'nın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Kederli ve acıma dolu bir bakıştı bu, ama bir yandan da çelik gibi bir kararlılık vardı bu yüzde; sanki gücü olsa dünyadaki bütün Torak sunaklarını yok ediverecekmiş gibi.

"Aşağı güverteye ineceksiniz," dedi Grolim muhafızlarından biri. "Sınırsız Mallorya sahillerine varmamıza daha birkaç gün var."

Nadrak sahilini takip ederek kuzeye doğru ilerlediler; ufukta bir Çerek gemisi belirse, hemen bulabildikleri koya sığınacaklardı korkuyla. Belli bir noktada Malloryalı kaptan açık denize baktı, yutkunarak dümeni çevirdi ve hızla doğuya doğru ilerlemeye başladılar.

Bir keresinde, Nadrak sahilinden ayrılmalarından bir gün kadar sonra, güneyden yükselen bir duman sütunu gördüler. Bir gün daha geçtikten sonra ise yanmış gemi enkazlarıyla dolu bir denizden geçtiler; şişmiş cesetler doğu denizinin karanlık dalgalarında salınıp duruyordu. Korkudan perişan olan denizciler bütün güçleriyle çekiyorlardı kürekleri, onları daha hızlı çalıştırmak için fazlaca bir çabaya bile gerek kalmamıştı.

Sonra, arkalarında fırtınayı haber veren bulutlarla dolu bir gökyüzü altında ve ağır bir havada ilerledikleri bulanık bir sabah vakti, karşılarındaki ufukta alçak, karanlık bir leke belirdi. Gemiciler çabalarını artırıp Mallorya sahilinin güvenliğine doğru kürek çektiler telaşla.

Küçük kayıklarla çıktıkları meyilli sahil, tuz içinde çakıllardan oluşuyordu ve dalgalar çekilirken tuhaf kederli bir ses çıkarıyordu bu çakılların arasında. Sahilden biraz içeride atlı bir Grolim grubu karşıladı onları; kara cübbelerinin bellerinde fazıl kemerler vardı.

"Başrahipler," dedi Polgara soğuk bir sesle. "Bizi törenle götürecekler galiba."

Onlara eşlik edenlerin başındaki Grolim, çakıllı yokuşu çıkarak bekleyenlerin önünde secde etti ve alçak, saygılı bir sesle konuşmaya başladı. Yüzü çizgilerle dolu, gözleri çukura kaçmış yaşlı bir Başrahip gergin bir tavırla atından inerek, kayıktan sahile henüz çıkmış olan Ce'Nedra ve arkadaşlarına yaklaştı.

"Kraliçem," dedi Polgara'nın önünde saygıyla eğilerek. "Adım Urtag. Camat bölgesi Başrahibiyim. Kardeşlerimle sizi Gece Şehri'ne götürmeye geldik."

"Zedar'ı görememek beni hayal kırıklığına uğrattı," dedi büyücü soğuk bir tavırla. "Umarım rahatsız değildir."

Urtag ona hafif bir öfkeyle bakarak, "Yazgına direnme Angarak Kraliçesi," dedi.

"Beni bekleyen iki yazgı var Urtag," dedi Polgara. "Hangisini izleyeceğim ise henüz kararlaştırılmadı."

"Benim bu konuda kuşkum yok," dedi Urtag.

"Öteki seçeneği görmeye cesaret edemediğin içindir," diye cevap verdi Polgara. "Gidelim mi Urtag? Rüzgârlı bir sahil felsefe tartışmak için uygun bir yer değil."

Grolim Başrahiplerinin yanında atlar vardı, az sonra hepsi atlarına atlamış, denizden içeriye, kuzeydoğudaki alçak, ağaçlıklı tepelere doğru ilerliyorlardı. Çakıllı sahilin kıyısındaki ağaçlar kara dallı ladinlerdi, ama ilk tepeye tırmandıktan sonra, beyaz gövdeli kavaklardan oluşan dev bir ormana girdiler. Ce'Nedra'ya bu dev gibi beyaz gövdeler ceset gibi görünüyordu; ormanda da sağlıksız, kasvetli bir hava vardı.

"Pol Hanım," dedi Durnik çok hafif bir fısıltıyla. "Bir plan hazırlamaya başlasak iyi olmaz mı?"

"Niçin Durnik?" diye sordu Pol.

"Kaçmak için tabii."

"Ama biz kaçmak istemiyoruz ki Durnik."

"İstemiyor muyuz?"

"Grolimler bizi zaten gitmek istediğimiz yere götürüyor."

"O Cthol Mishraklarında ne işimiz var bizim?"

"Orada yapmamız gereken bir şey var."

"Duyduğuma göre berbat bir yermiş," dedi Durnik. "Yanılmış olmayasınız?"

Pol elini uzatıp Durnik'in koluna koydu. "Sevgili Durnik," dedi sonra, "bana güvenmek zorundasın."

"Tabii Pol Hanım," dedi Durnik hemen. "Ama neye hazır olmam gerektiğini bilsem iyi olmaz mı? Sizi koruyacaksam hazır olmalıyım."

"Bilsem söylemez miydim Durnik?" dedi Pol. "Ama ne beklememiz gerektiğini ben de bilmiyorum. Bütün bildiğim dördümüzün Cthol Mishrak'a gitmesinin gerektiği. Orada olacak olan şeyin tamamlanması için bizim de orada olmamız gerek. Her birimizin yapacağı bir iş var."

"Benim de mi?"

"Özellikle de senin Durnik. Başta senin aslında kim olduğunu anlayamamıştım. O yüzden bizimle gelmene engel olmaya çalışmıştım. Ama şimdi anlıyorum. Orada olmalısın, çünkü bütün sonucu değiştirecek esas şeyi sen yapacaksın."

"Nedir o?"

"Bilmiyoruz."

"Ya yanlış bir şey yaparsam?" dedi Durnik irileşmiş gözler ve kaygılı bir sesle.

"Yapabileceğini sanmıyorum," dedi Pol. "Anladığım kadarıyla yapacağın şeyi kim ve ne olduğuna bağlı olarak, doğal olarak yapacaksın." Hafifçe gülümsedi. "Yanlış yapamazsın sen Durnik –tıpkı yalan söyleyemeyeceğin, hile yapamayacağın ya da hırsızlık yapamayacağın gibi. Doğruyu yapmak senin hamurunda var, o yüzden kaygılanmayı bırak."

"Sizin için söylemesi kolay Pol Hanım," diye cevap verdi demirci. "Ama kusura bakmazsanız biraz kaygılanayım ben –tek başıma tabii."

Polgara sevgiyle gülerek, "Sevgili Durnik," diye elini tuttu. "Sensiz ne yapardık?"

Durnik kızararak başını çevirmeye çalıştı, ama Polgara'nın muhteşem gözleri gözlerinden ayrılmadığı için daha da kızardı sonunda.

Kavak ormanından geçtikten sonra, garip ve çorak bir araziye girdiler. Karmakarışık ayrıkotlarının arasında, çoktan terk edilmiş bir mezarlıktaki mezartaşları gibi yükselen beyaz kayalar vardı. Ölü ağaçların kıvrık bükük dalları, bulutlu gökyüzüne dua eden ellerin parmakları gibi açılmışlardı. Önlerindeki ufuk daha da kara bulutlarla kaplıydı. Ce'Nedra'ya bu bulutlar hiç kıpırdamıyormuş gibi geldi. Hiçbir yanda insanların yaşadığına dair bir iz yoktu, yollarında ise bir patika bile bulunmuyordu.

"Kimse yaşamaz mı burada?" diye sordu prenses Polgara'ya.

"Birkaç Grolim dışında Cthol Mishrak terk edilmiştir," diye cevap verdi büyücü. "Babam, Kral Çerek ve oğullarının kuleden Taş'ı çaldıkları gün, Torak şehri yıkıp halkını sürdü."

"Ne zaman oldu bu?"

"Çok eskiden Ce'Nedra. Bilebildiğim kadarıyla Beldaran ve benim doğduğumuz gün tam. Annemizin öldüğü gün. Tabii emin olmak zor. O günlerde zamanın hesabını tutmakta fazla titiz davranılmazdı."

"Eğer anneniz öldüyse ve Belgarath da buradaysa, sizle kim ilgilendi?"

"Beldin tabii ki," dedi Polgara gülümseyerek. "Pek iyi bir anne değildi, ama babam dönene kadar elinden geleni yaptı."

"Bu yüzden mi onu bu kadar çok seviyorsunuz?"

"Evet, nedenlerden biri de bu."

Tehditkâr bulutlar hâlâ kıpırdamamışlardı. Bir dağ sırası kadar sabit, gökyüzünü kaplıyor, onlar yaklaştıkça giderek yükseliyorlardı.

"Çok tuhaf bir bulut bu," dedi Durnik, karşıdaki mor buluta merakla bakarak. "Arkamızdan fırtına geliyor, ama bu bulut hiç kıpırdamıyor."

"O hiç hareket etmez Durnik," dedi Polgara. "Hiç kıpırdamamıştır. Angaraklar Cthol Mishrak'ı inşa ettiklerinde, Torak şehri gizlemek için bu bulutu yerleştirdi. O zamandan beri buradadır."

"Ne zamandan beri?"

"Beş bin yıldır."

"Güneş hiç açmaz mı orada?"

"Asla."

Grolim Başrahipleri kaygıyla bakınmaya başlamışlardı etraflarına. Sonunda Urtag durmalarını söyledi. "Kendimizi tanıtmalıyız," dedi. "Gözcüler bizi

yabancı sanmasın."

Diğer Başrahipler kaygıyla başlarını salladılar ve hepsi cübbelerinin altından cilalı çelik maskeler çıkarıp yüzlerini örttüler. Sonra her biri eyerinden kalın birer meşale aldı ve kısa bir dua okuyarak yaktı. Meşalelerin tuhaf, yeşil bir alevi vardı ve pis, kükürtlü bir koku yayıyorlardı.

"Şimdi meşalelerinizi söndürüversem ne olur acaba?" dedi Polgara hınzırca bir gülümsemeyle, "İstesem yaparım, biliyorsun değil mi?"

Urtag ona endişeyle bakıp, "Saçma hareketler yapmanın vakti değil Hanımefendi," dedi. "Gözcüler yabancılara karşı çok vahşidir. Hayatımız bu meşalelere bağlı. Hepimizin felaketine yol açacak bir şey yapmayın."

Polgara hafifçe gülerek arkasını döndü.

Bulutun altına doğru ilerledikçe karanlık arttı. Bu gecenin temiz karanlığı gibi bir şey değildi, daha ziyade pis bir bulanıklık, havada asılı duran derin bir gölge gibiydi. Bir tepeye çıktıklarında, tamamen bulutun altında kalmış çukurluk bir alan gördüler. Tam merkezinde kasvetli havanın yarı yarıya gizlediği Gece Şehri duruyordu. Etrafındaki bitki örtüsü ayrıkotlarından ve güneşsizlikten solup güdükleşmiş, sağlıksız görünümlü çimlerden ibaretti. Yerden yükselen kayalar, taşın içine işlemiş yara gibi bir likenle kaplıydı yer yer; rutubetli toprağı kaplayan beyaz mantar kümeleri, toprağın kendisi hastalıklıymış gibi bir hal vermişti her yana.

Grolim Başrahipleri ağır ve temkinli bir tempoyla, meşaleleri başlarının üstünde tutarak, hastalıklı topraktan çukurluğa, Cthol Mishrak'ın yıkık duvarlarına yaklaştılar.

Şehre girdiklerinde prenses yıkık taşlar arasındabir şeylerin kıpırdadığını fark etti. Gölge gibi şekiller yıkıntıların arasında dolaşıyordu; çıkan sesler bu yaratıkların ayaklarının pençe gibi olduğuna işaret ediyordu. Bazıları dik duruyordu bu suretlerin, bazıları dört ayaklıydı. Cthol Mishrak'ın gözcüleri ne insandı, ne de değildi; tüm canlı yaratıklara ayrım gözetmeyen bir nefretle bakıyorlardı sanki. Ce'Nedra her şeyden çok, bunlardan birinin

karşısına çıkıp aklını başından alacak iğrençlikteki suratını göstermesinden korkuyordu.

Zemini paramparça olmuş bir sokaktan geçerlerken, Urtag Torak'a kadim bir dua okumaya başladı; çınlayan sesi titriyordu. Rutubetli hava giderek soğuduü; yıkık evlerin duvar kalıntıları dikenlerle kaplıydı. Her şey küflenmişti, soluk renkli mantarlar iğrenç kümeler halinde köşe bucağa sinmişti. Her yanlarını çürüme kokusu sarmıştı; rutubetli, iğrenç bir kokuydu bu, harabelerin arasındaki durgun çamurlu su birikintilerinden yükseliyordu.

Şehrin tam merkezinde, dev bir demir kulenin paslı kalıntısı duruyordu. Bir zamanlar kuleyi tutan kırık, dev demir payandalar insan beli kalınlığındaydı. Kule yıkıntısının hemen güneyinde, kulenin üst kısmının devrildiği yerde paslı bir harabe izi vardı. Her şey ezilmişti burada. Binyıllar boyunca da demir paslanarak bir nevi kırmızı çamura dönüşmüş, yıkık dev yapının gerçek boyutlarını gösteren bir iz haline gelmişti.

Kulenin kalıntısı da zamanla aşınmış, yıkıntının keskin hatları yumuşayıp yuvarlanmıştı. Pas yer yer birikerek demin levhalar boyunca sızan kan pıhtısına benzer bir tür kara çamura dönüşmüştü.

Artık gözle görülür bir şekilde titreyen Urtag dev, kemerli bir kapının önünde atından inerek onları aralık duran kapıdan içeri soktu. Girdikleri yankılı salon, Tol Honeth'deki taht salonu kadar büyüktü. Urtag ağzını açmadan meşalesini havaya kaldırıp onları delik deşik bir zeminden geçirerek başka bir kemerli demir kapıya götürdü. Sonra çınlayan demir basamaklardan aşağıdaki karalığa indiler.

Merdivenlerin dibinde, yıkıntıların on beş metre kadar altında siyah demirden, dev çivilerle kaplı başka bir kapı daha vardı. Urtag tereddütle kapıyı çaldı; kapıya vuran yumruğunun sesi içerideki odada yankılandı.

"Angarakların Ejderha Tanrısını kim rahatsız ediyor uykusunda?" diye sordu kapının ardından bir ses.

"Ben Urtagım, Camat Başrahibi." Grolimin sesi dehşet içindeydi. "Bana emredildiği gibi mahkûmları Torak'ın müridine getirdim."

Bir an sessizlikten sonra dev bir zincirin şangırtısı duyuldu, ardından kocaman bir sürgü gıcırdayarak çekildi. Sonra kapı da gıcırdayarak açıldı.

Ce'Nedra hayretler içinde kalmıştı, çünkü kapıdaki adam Belgarath'tı. Hemen sonra gözleri karşısındaki beyaz saçlı ihtiyarla Belgarath arasındaki ince farkları seçmeye başladı. Bu adam Belgarath değildi, ama ona o kadar benziyordu ki, kardeşi olabilirdi. Farklar azdı, ama çok da derindi. Kapıdaki adamın gözlerinde lanetli bir ifade vardı –yeis, dehşet ve kendine yönelik korkunç bir nefretin karışımı; hepsinin üstünde de korkunç bir efendiye kayıtsız şartsız teslim olmuş birinin çaresiz tapınma ifadesi.

"Tek gözlü tanrının mezarına hoş geldin Polgara," dedi adam büyücüye.

"Görüşmeydi çok oldu Belzedar," dedi Pol hayret verici ölçüde tarafsız bir sesle.

"Ben o adı kullanma hakkını kaybettim," dedi adam; sesinde hafif bir pişmanlık vardı.

"Senin kararındı bu Zedar."

"Belki," dedi adam omuzunu silkerek. "Belki de değildi. Belki benim yaptığım da zorunluydu." Kapıyı iyice açarak, "İçeri buyurun lütfen," dedi. "Bu oda yaşanabilir gibi –hemen hemen." Sonra Urtag'a baktı. "Tanrına hizmet ettin Torak Başrahibi Urtag. Mükafatsız kalmayacaksın. Gel." Dönüp onları ötedeki kubbeli salona götürdü. Duvarlar harçsız olarak üst üste konulmuş dev taş bloklardan yapılmıştı; en üstte de tavanı ve üstteki yıkıntıları taşıyan kocaman demir kemerler vardı. Bu soğuk taş ve demir yığınının ürperticiliğini, dört köşeye yerleştirilmiş büyük mangallar biraz kırıyordu. Oranın ortasında bir masa ve sandalyeler vardı; bir duvarın dibine yuvarlanmış şilteler ve katlı duran gri yün battaniyeler yığılmıştı. Masanın üstünde iki kocaman mum yanıyordu; mezarın kıpırtısız havasında alevleri hiç titreşmiyordu.

Zedar masada durup mumlardan birini aldı ve onları taş zeminden, karşı duvardaki kemerli bir girintiye götürdü, "İşte mükafatın Urtag," dedi Grolime. "Gel ve tanrının yüzüne bak." Mumu havaya kaldırdı.

Taş bir masının üstünde dev bir suret sırtüstü uzanmıştı; kara, kukuletalı bir cübbe vardı üstünde. Yüzü cilalı çelik bir maskeyle gizlenmişti. Maskenin gözleri kapalıydı. Urtag dehşet içinde yere secde etti.

Derin, inleme gibi bir iç çekiş duyuldu ve taş masadaki suret hafifçe kıpırdandı. Huşu içinde bakakalan Ce'Nedra, dev çelik maskeli yüzün onlara doğru döndüğünü gördü. Bir an çelik sol gözkapağı aralandı. Gözkapağının ardında olmayan gözün korkunç ateşi yanıyordu. Çelik maske sanki etlenmiş gibi kıpırdadı, taşlara kapanmış rahibe baktığında bir aşağılama ifadesi belirdi yüzde. Çelik dudakların ardından yankılanan bir mırıltı duyuldu.

Urtag dehşetle irkilerek başını kaldırdı ve odada sadece kendisinin duyabildiği yankılanan mırıltıyı dinlemeye başladı. Ses Urtag'ın kulağına bir şeyler mırıldanmaya devam etti. Başrahibin yüzü dinledikçe soldu ve inanılmaz bir dehşet ifadesiyle kasıldı. Mırıltı sürdü gitti. Sözler anlaşılmıyordu, ama vurgular çok açıktı. Ce'Nedra çaresizlikle kulaklarını tıkadı.

Sonunda Urtag bir çığlık atarak ayağa fırladı. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri yuvalarından uğramıştı. Deli gibi anlaşılmaz şeyler haykırarak odadan dışarı fırladı. Dehşet içinde yıkık kuleden dışarı doğru koşarken, çığlıkları demir merdivenlerde yankılanıyordu hâlâ.

Yirminci Bölüm

Fısıltı Belgarath, İpek ve Garion Mallorya sahiline varır varmaz başlamıştı. Başta ne olduğu anlaşılmıyordu; Garion'un kulağından hiç ayrılmayan hırıltılı bir nefesten ibaretti, ama durmadan güneye indikleri bunu izleyen günlerde tek tuk kelimeler belirmeye başladı. Duymazdan gelinemeyecek kelimelerdi bunlar: Ev, anne, aşk ve ölüm gibi hemen dikkatinizi çekecek kelimeler.

Ardlarında bıraktıkları Morindim ülkesinden farklı olarak, Mallorya'nın en kuzeyi, sağlam yapraklı, koyu yeşil çimenlerle kaplı yumuşak tepelerden oluşuyordu. Bu tepelerin arasında arada bir karşılarına çıkan isimsiz nehirler, kurşun grisi bir gökyüzü altında harıl harıl akıyordu. Neredeyse haftalardır güneşi görmemişlerdi. Doğu Denizi'nden gelen kuru bir bulut örtüsü üstlerini kaplamış, güneye gittikçe arkalarından sert ve kutup buzlarının kokusunu taşıyan bir rüzgâr eser olmuştu.

Belgarath artık aşırı bir dikkatle yol alıyordu. Dünyanın daha medeni bölgelerinde yolculuk ederken hep üstünde olan o yarı uyuşuk halden eser bile yoktu şimdi; Garion ihtiyarın zihninin çevredeki gizli tehlikeleri yoklarken yarattığı o hafif itme hissinin farkındaydı hep. Büyücünün yoklayışı o kadar hafifti ki, yavaşça verilen bir nefes gibiydi; hafif, temkinli, uzun otlar arasındaki rüzgânn sesine karışır gibi.

İpek de çok ihtiyatlıydı; ikide bir durup etrafını dinliyor, bazen havayı kokluyordu. Bazen de atından inip kulağını yere dayayarak henüz görünmeyen atların nal seslerini duyabilir miyim diye toprağı dinliyordu.

"Sinir bozucu iş," dedi ufak tefek Drasniyalı, böyle bir duraklamadan sonra tekrar atına binerken.

"Başımıza bir kaza gelmesindense aşırı tedbirli olmak daha iyidir," dedi Belgarath. "Bir şey duydun mu?"

"Şuralarda bir yerde bir solucan sürünüyordu," dye cevap verdi İpek neşeyle. "Bir şey demedi ama. Solucanları bilirsin."

"Keser misin lütfen?"

"Sen sordun Belgarath."

"Kes yahu!"

"Sorduğunu sen de duydun, değil mi Garion?"

"Hayatımda gördüğüm en asap bozucu huy bu seninki," dedi Belgarath ufak tefek hırsıza.

"Biliyorum," diye cevap verdi İpek. "O yüzden yapıyorum ya zaten. Delirtici, değil mi? Tekrar ormana girmeye ne kadar yolumuz kaldı?"

"Birkaç gün daha. Hâlâ ağaçlık bölgenin epey kuzeyindeyiz. Ağaçlar için kış çok uzun, yaz da çok kısadır buralarda."

"Sıkıcı yer, değil mi?" dedi İpek, hepsi birbirine benzeyen alçak tepelerdeki sonsuz çayırlıklara bakarak.

"Bu koşullar alünda biraz sıkıntıya dayanabilirim. Diğer seçenekler pek hoş değil."

"Bunu kabul ederim işte."

Atlarını diz boyu griyeşil çimenlerin arasından sürerek ilerlediler.

Garion'un zihnindeki fısıltı yeniden başladı. "Dinle beni Işığın Çocuğu." Bu cümle anlaşılmaz fısıltıların arasından açıkça belirivermişti. Bu tek cümlede bile korkunç zorlayıcı bir emir tonu vardı. Garion yoğunlaşarak daha iyi duymaya çalıştı.

"Yerinde olsam yapmazdım," dedi içindeki tanıdık ses.

"Neyi?"

"Onun söylediklerini yapmazdım."

"Kim o?"

"Torak tabii ki. Kim sanmıştın?"

"Uyandı mı?"

"Daha değil. Tam olarak değil. Ama zaten hiçbir zaman da tam olarak uykuda değildi."

"Ne yapmaya çalışıyor?"

"Seni kendisini öldürmekten vazgeçirmeye çalışıyor."

"Benden korkmuyor herhalde ?"

"Tabii ki korkuyor. Olacakları o da senin kadar az biliyor. O yüzden senin ondan korktuğun kadar korkuyor senden."

Garion'un kendisini daha iyi hissetmesine neden oldu bu anında. "Fısıldayıp durmasına karşı ne yapabilirim?"

"Yapabileceğin pek fazla bir şey yok. Emirlerine itaat etmeyi alışkanlık haline getirme yeter." O akşam çoğunlukla yaptıkları gibi iki tepe arasındaki korunaklı bir açıklıkta kamp kurdular; her zamanki gibi de yerlerini belli etmemek için ateş yakmadılar.

"Soğuk yemekten bıktım," diye sızlandı İpek, kurutulmuş bir et parçasını ısırmaya çalışırken. "Bu et eski bir deri parçasına benziyor."

"Çiğne işte, çenene idman olur," dedi Belgarath.

"Kafana koyunca çok nahoş bir ihtiyar olabiliyorsun, biliyor muydun?"

"Geceler uzuyor, değil mi?" dedi Garion didişmelerini önlemek maksadıyla.

"Yaz sona eriyor," dedi Belgarath. "Bir iki hafta sonra buraya sonbahar gelmiş olur; hemen ardından da kış."

"Kış geldiğinde nerede olacağız acaba?" dedi Garion, dertli dertli.

"Yapma," diye akıl verdi İpek. "Düşünmenin bir faydası yok, sadece sinirlerini bozmaya yarar."

"Bombozuk etmeye desen daha doğru," diye düzeltti Garion. "Sinirlerim zaten bozuk."

"'Bombozuk' diye bir kelime var mı?" diye sordu İpek Belgarath'a merakla.

"Artık var," diye cevap verdi Belgarath. "Garion icat etti."

"Keşke ben de bir kelime icat edebilseydim," dedi İpek Garion'a hayranlıkla bakarak; sansar gibi gözleri hınzırca parlıyordu.

"Ne olur benimle dalga geçme İpek. Zaten zor dayanıyorum."

"Biraz uyuyalım," diye önerdi Belgarath. "Bu konuşma iyiye gitmiyor; ayrıca yarın da önümüzde uzun bir yol var."

O gece fısıltı Garion'un rüyasına da girdi ve derdini sözlerle değil görüntülerle anlatmaya başladı. Bir dostluk önerisi vardı, sevgiyle uzanan bir el. Öksüz ve yetim olduğunu öğrendiği andan itibaren çocukluğunu kâbusa çeviren yalnızlık duygusu sönükleşmiş, bu öneriyle birlikte geride kalmıştı sanki. Bu uzanan ele doğru koşmak için çılgınca bir arzu duydu içinde.

Sonra yan yana duran iki suret gördü çok net bir şekilde. Erkek çok uzun boylu ve çok güçlüydü. Kadın ise o kadar tanıdıktı ki, görüntüsü bile Garion'un kalbini kazanmaya yetti. Uzun boylu, güçlü adamı tanımıyordu, ama gene de yabancı gibi değildi. Yüzü insan güzelliğinin çok ötesindeydi. Garion'un gördüğü en güzel yüzdü. Kadın yabancı değildi tabii ki. Saçındaki beyaz tutam ve muhteşem gözleri Garion'un hayatındaki en tanıdık şeylerdi. Güzel yabancı ile Pol Teyze yan yana durmuş, kollarını ona uzatmışlardı.

"Bizim oğlumuz olacaksın," diyordu fısıldayan ses. "Sevgili oğlumuz. Ben baban olacağım, Polgara da annen. Bu bir hayal de olmayacak Işığın Çocuğu, çünkü bunun gerçekten olmasını sağlayabilirim. Polgara gerçekten annen olacak, sevgisi de yalnızca senin. Ben de baban olacağım ve ikinizi

de sevip gözeteceğim. Bize sırt çevirip bir yetimin acı yalnızlığına mı koşacaksın yine? O soğuk boşluk seven bir anne babanın sıcaklığının yerini alabilir mi? Bize gel Belgarion, sevgimizi kabul et."

Garion sıçrayarak uyanmaya zorladı kendini. Titreyerek, ter içinde dimdik oturdu. "Yardıma ihtiyacım var," diye seslendi sessizce, zihninin derinliklerini uzanıp öteki isimsiz mevcudiyeti arayarak.

"Yine ne var?" dedi içindeki alaycı ses.

"Hile yapıyor," dedi Garion öfkeyle.

"Hile mi? Biri ben farkına varmadan birtakım kurallar mı koydu?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Eğer dediğini yaparsam Pol Teyzeyi annem yapacağını iddia ediyor."

"Yalan söylüyor. Geçmişi değiştiremez. Aldırma ona."

"Nasıl aldırmam? Zihnime uzanıp en hassas yerlerimle oynuyor."

"Ce'Nedra'yı düşün. Bu onun kafasını karıştırır."

"Ce'Nedra'yı mı?"

"Seni Polgara'yı kullanarak baştan çıkarmaya çalıştığında, yaramaz küçük prensesini düşün. Perili Orman'da suya girdiğinizde gözetlemiştin ya, işte o anda tam olarak nasıl göründüğünü düşün."

"Gözetlemedim!"

"Yaa? Nasıl oluyor da bütün ayrıntıları hatırlıyorsun o zaman?"

Garion kızardı. Hayallerinin yalnızca kendisine ait olmadığını unutmuştu.

"Ce'Nedra'ya yoğunlaş yeter. Herhalde Torak'ı da beni huzursuz ettiği kadar huylandıracaktır." Ses durakladı. "Bütün aklına gelen bu mu?" diye sordu sonra.

Garion buna cevap vermemeyi tercih etti.

Kapalı gökyüzü altında güneye inmeye devam ettiler ve iki gün sonra, boynuzlu ve sığır kadar sakin ve korkusuzca davranan hayvan sürülerinin otladığı çayırların kıyısında tek tük duran ilk ağaçlara rastladılar. Güneye gittikçe ağaçlar sıklaştı ve giderek koyu renk gövdeli çamlardan oluşan bir ormana dönüştü.

Torak'ın fısıltı saldırıları devam etti ama Garion bunlara kızıl saçlı prensesinin hayaliyle karşılık verdi. Torak'ın zihnine doldurmaya çalıştığı itinayla düzenlenmiş hayallerin karşısına ne zaman bu hayalleri çıkarsa, düşmanının öfkelendiğini hissediyordu. Torak onun yalnızlığını ve korkusunu düşünmesini, sevecen bir ailenin parçası olmayı hayal etmesini istiyordu, ama Ce'Nedra'nın devreye girmesi tanrının kafasını karıştırıp şaşırtıyordu onu. Garion hemen Torak'ın insanları algılayışının çok sınırlı olduğunu anladı. Daha temel şeylerle, kendisini binlerce yıldır ilgilendiren dev dürtüler ve hırslarla uğraşan Torak, çoğu insanı harekete geçiren dağınık, karmaşık ve çelişen arzularla başa çıkamıyordu. Garion bu avantajı kullanarak Torak'ın onu amacından saptırmak için kullandığı habis ve zorlayıcı fısıltıyı bir yana itmeyi başarmaya başlamıştı.

Bütün bu olay da tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ona. Daha önce de olmuştu bu, tam olarak aynı olmasa da benzeri. Anılarını kurcalayıp bu tekrar hissinin kaynağını bulmaya çalıştı. Yıldırımla kararıp eğri büğrü kalmış bir ağaç gövdesi, birden her şeyi aklına getiriverdi. Bu gövdeyi belli bir açıdan gördüğünde, at sırtında bir adama benziyordu, onlar geçerken durmuş kendisini gözetleyen bir adama. Hava da kapalı olduğu için ağacın gölgesi yoktu, böylece bu imge kafasını kurcalayan benzerliği ortaya çıkarıverdi. Çocukluğu boyunca hep gözucuyla gördüğü bir şeydi bu: En güneşli havada bile gölgesi olmayan, kara bir ata binmiş kara cübbeli bir suret. Tabii ki Murgo Aşarak'tı bu, Garion'un büyücü olduğunu ilk öğrendiğinde yok ettiği Grolim. Ama o muydu gerçekten? Garionla çocukluğunun üstüne çöken o karanlık imge arasında garip bir bağ vardı. Düşmandılar, Garion hep bilmişti bunu; ama düşmanlıklarının içinde de garip bir yakınlık vardı, onları birbirine çeken bir şey. Garion inanılması çok güç bir ihtimali kurcalamaya başladı zihninde. Ya o kara süvari

gerçekten Aşarak değilse ya da o olsa bile ya Aşarak daha güçlü bir benlik tarafından kullanılıyor idiyse?

Düşündükçe Garion işin esasını kazayla da olsa yakaladığına daha çok inanmaya başladı. Torak gövdesi uyuşa da zihninin dünyada dolaşabileceğini, olayları kendi amacına göre çarpıtabileceğini göstermişti. Aşarak da işin içindeydi tabii, ama egemen olan Torak'ın bilinciydi hep. Karanlık Tanrı, çocukluğundan beri onu gözetlemiş durmuştu. Çocukluğunun kıyısında, o karanlık surette hep hissedegeldiği korku, Aşarak'ın değil Torak'ın korkusuydu. Torak ta başından beri onun kim olduğunu, Garion'un bugün Riva Kralının kılıcını alıp dünya yaratılmadan önce yazılmış olan karşılaşmaya geleceğini biliyordu.

Ani bir kararla Garion elini tuniğinin içine sokup tılsımını tuttu. Biraz dönüp uzanarak, sağ avucundaki lekeyi de sırtındaki dev kılıcın kabzasındaki Taş'a değdirdi.

"Şimdi seni tanıdım," dedi sessizce, düşüncesini bulanık gökyüzüne doğru fırlatarak. "Beni kendi tarafına çekmeye çalışmaktan vazgeç artık. Çünkü fikrimi değiştirmeyeceğim. Pol Teyze senin karın değil, ben de oğlun değilim. Düşüncelerimle oynamayı bırakıp hazırlansan iyi olur. Çünkü seni öldürmeye geliyorum."

Garion Karanlık Tanrı'ya meydan okurken, elini değdirdiği Taş da ani bir şevkle parladı ve sırtındaki kılıç mavi bir aleve bürünüp kınının içinde ışıklar saçmaya başladı.

Ölümcül bir sessizlik oldu bir an. Sonra fısıltı korkunç bir gürlemeye dönüştü. "Gel öyleyse Belgarion, Işığın Çocuğu," diye cevap verdi Torak meydan okumasına. "Seni Gece Şehri'nde bekliyorum. Bütün iradeni ve cesaretini toplayarak gel, çünkü seninle karşılaşmaya hazırım."

"Yedi tanrı adına, ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye haykırdı Belgarath çığlık çığlığa. Yüzü öfkeden kasılmıştı.

"Torak neredeyse bir haftadır fısıldayıp duruyor bana," dedi Garion soğukkanlılıkla, elini Taş'tan çekerek. "Vazgeçmem için bir sürü şey teklif ediyor. Bunu duymaktan bıktım ve ona susmasını söyledim."

Belgarath söyleyecek söz bulamadan öfkeyle kollarını sallayıp duruyordu.

"Geldiğimi biliyor zaten dede," dedi Garion öfkeli ihtiyarı yatıştırmaya çalışarak. "Doğduğum günden beri biliyordu. O zamandan beri beni gözetleyip durdu. Ne de olsa onu şaşırtacak halimiz yok, öyleyse neden uğraşalım ki buna? Ne yaptığını bildiğimi bilsin istedim. Belki biraz da onun kaygılanıp korkmaya başlama vakti gelmiştir."

İpek Garion'a bakakalmıştı. "İşte tam bir Alorn," dedi sonunda.

"Tam bir salak!" diye haykırdı Belgarath öfkeyle. Sonra Garion'a döndü. "Oralarda dikkat etmemiz gereken Torak'tan başka şeyler de olabileceği aklına gelmedi mi hiç?"

Garion gözlerini kırpıştırdı.

"Cthol Mishrak'ı korumasız mı sanıyorsun salak oğlan. Yüz fersahlık mesafedeki bütün Grolimlere yerimizi bildirmiş oldun."

"Bunu düşünmemiştim," diye mırıldandı Garion.

"Bana da öyle geldi. Bazen düşünmesini bilmiyormuşsun gibi geliyor bana."

İpek kaygıyla etrafına bakınarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Hemen buradan ayrılıyoruz, atlarımızın gidebileceği son hızla," dedi Belgarath. "Yanında saklı bir borazan olmadığından emin misin?" diye sordu Garion'a alayla. "Belki yolda da birkaç meydan okuma havası çalmak istersin. Öfkeyle başını sallayarak dizginlerini topladı. "Haydi gidelim."

Yirmi Birinci Bölüm

Kavaklar ölü gökyüzünün altında bembeyaz ve hareketsiz duruyor, sonsuz bir kafesin parmaklıkları gibi düz ve ince uzayıp gidiyorlardı. Belgarath başa geçmiş, diğerlerini yürüyüş temposuyla ilerletiyor, bu dev, sessiz ormanın uçsuz bucaksızlığı içinde dikkatle buluyordu yolunu.

"Daha ne kadar var?" diye sordu İpek ihtiyara huzursuz bir halde.

"Bir günden fazla değil," dedi Belgarath. "İlerideki bulutlar artmaya başladı."

"Oradaki bulutlar gerçekten hiç kıpırdamıyor mu diyorsun?"

"Hiç kıpırdamaz. Torak onları oraya yerleştirdi beri sabittir."

"Ya rüzgâr çıkarsa? O zaman da hareket etmez mi?"

"O bölgede normal kurallar işlemez," dedi Belgarath başını sallayarak. "Bana sorarsan o bulut bulut bile olmayabilir. Bambaşka bir şey bile olabilir."

"Ne gibi?"

"Belki bir tür yanılsama. Tanrılar yanılsama işinde çok mahirdirler."

"Bizi arıyorlar mı? Grolimler yani?"

Belgarath başıyla onayladı.

"Bizi bulmalarını önleyecek tedbirler alıyor musun?"

"Tabii." İhtiyar ona baktı. "Neden konuşmaya bu kadar heveslisin? Son bir saattir hiç durmadan konuşuyorsun."

"Biraz gerginim de," diye kabullendi İpek. "Tanımadığım bir arazide yolculuk yapmak beni hep asabi yapar. Kaçış yollarımı önceden bilirsem

daha rahat ederim."

"Hep kaçmaya hazır mı yaşarsın sen?"

"Benim mesleğimde şart bu. O da neydi?"

Garion da duymuştu sesi. Arkalarında, uzaklarda bir yerden çok hafif, kalın tonda bir uluma geliyordu. Önce bir hayvandı, sonra başkaları da katıldılar ona. "Kurtlar mı?" diye sordu.

Belgarath'ın yüzü asılmıştı. "Hayır," dedi. "Kurt değil." Dizginlerini sallayarak asabileşen atını tırısa kaldırdı. Nal sesleri kavakların dibindeki humuslu toprakta iyice boğuk çıkıyordu.

"Ne öyleyse dede?" diye sordu Garion atını tmsa kaldırarak.

"Torak'ın tazıları," diye cevap verdi Belgarath kısaca.

"Köpek mi?"

"Tam olarak değil. Aslında Grolim bunlar, uzmanlaşmış Grolimler. Angaraklar bu şehri inşa ettiklerinde, Torak civar arazileri gözetecek bir şeylere ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bazı Grolimler insan olmayan suretler almak için gönüllü oldular. Kalıcı bir değişimdi bu."

"Daha önce de bekçi köpekleriyle karşılaştım," dedi İpek kendinden emin bir tavırla.

"Bunlar gibisiyle değil. Bakalım kaçabilecek miyiz?" Belgarath bundan pek ümitli gibi görünmüyordu.

Atlarını dörtnala kaldırarak ağaç gövdeleri arasından hızla dolanmaya başladılar. Dallar yüzlerine çarpıp durduğu için Garion koluyla kendini korumak zorunda kaldı hızla ilerlerken.

Hafif bir eğimi tırmanarak öte yanından yokuş aşağı dörtnala devam ettiler yola. Arkalarındaki ulumalar yaklaşmıştı.

Derken İpek'in atı tökezledi; ufak tefek hırsız az kalsın yere savruluyordu. "Olmuyor Belgarath," dedi Garionla ihtiyar atlarını dizginlerlerken. "Bu hızla gidilemeyecek kadar engebeli bu arazi."

Belgarath elini havaya kaldırıp susmasını işaret ederek bir süre dinledi. Kalın uluma sesi kesinlikle yaklaşmıştı. "Zaten yetişiyorlar," dedi.

"Bir şey düşünsen iyi olacak," dedi İpek gergin bir tavırla.

"Düşünüyorum." Belgarath kafasını kaldırıp havayı kokladı. "Devam edelim. Durgun su kokusu alıyorum. Bu bölge bataklıklarla doludur. Eğer yeteri kadar büyük bir bataklık alan bulursak kokumuzu kaybettirebiliriz."

Yokuş aşağı, vadinin dibine doğru ilerlediler. Pis su kokusu giderek artıyordu.

"İşte orada," dedi Garion, beyaz ağaç gövdelerinin arasından uzayıp giden kahverengi bir su birikintisini göstererek.

Bataklık epey genişti; çalılıklarla kaplı bir yatakta sıkışıp kalmış, pis kokulu yağlı bir su birikintisiydi bu. Ölü ağaçlar sudan çıkmış, yapraksız, kuru dallarını kayıtsız gökyüzüne pençe gibi, dua edercesine açmışlardı, İpek burnunu kırıştırarak, "Bu pis koku bizim kokumuzu her şeyden gizleyebilir," dedi.

"Göreceğiz," diye cevap verdi Belgarath. "Sıradan bir köpeği yanıltabilir bu, ama tazıların aslında Grolim olduğunu unutmayın. Akıl yürütme kabiliyetleri var, o yüzden sadece kokuya bakmaz onlar."

Gönülsüz atlarını bulanık suya sokup, ölü ağaç gövdeleri arasında sık sık yön değiştirerek ilerlemeye başladılar. Atlarının nalları dipteki ölü bitkileri kaldırıp daha da beter bir koku yayıyordu ortalığa.

Uluyan tazıların sesleri iyice yaklaştı, heyecanla ve müthiş bir açlıkla havlıyorlardı şimdi. "Bataklığın kıyısına vardılar galiba," dedi İpek kafasını yana eğip dinleyerek. Arkalarındaki ulumalar bir an için tereddütle durakladı. "Dede!" diye haykırdı Garion ansızın dizginlerini çekerek.

Tam önlerinde, dizlerine kadar pis suya gömülü, ağzından salyalar akan kara bir köpek sureti duruyordu. Dev gibiydi, bir at kadardı tam. Gözleri ise yeşil bir ateşle yanıyordu. Göğsü ve omuzları çok genişti, ağzından çengel gibi çıkan ve köpüklerle kaplı dişleri ise en azından otuz santim uzunluğundaydı.

"Yakaladık sizi," diye hırladı; köpek ağzını konuşmaya zorladığı için kelimeleri çiğniyordu neredeyse. Sesi ise yırtılan kumaş sesi gibiydi.

İpek'in eli hemen gizli hançerlerinden birine gitti.

"Boş ver," dedi Belgarath. "Sadece bir yansıma bu, bir gölge."

"Bunu yapabiliyorlar mı?" diye sordu İpek şaşkınlıkla.

"Grolim olduklarını söylemiştim."

"Açız," dedi ateş gözlü Grolim. "Şimdi sürü kardeşlerimle döneceğim ve insan eti yiyeceğiz." Suret titreşerek kayboldu.

"Artık nerede olduğumuzu biliyorlar." İpek biraz paniğe kapılmıştı. "Bir şeyler yapsan iyi olacak Belgarath. Büyü kullanamaz mısın?"

"Yerimizi tam belli eder. Orada tazılardan başka şeylerde var."

"O riski alacağız artık. Hepsiyle birer birer hesaplaşalım. O dişleri görmedin mi?"

"Geliyorlar," dedi Garion kaygıyla. Bataklığın gerisinden suda koşan ayak seslerini duyabiliyordu açıkça.

"Bir şey yap Belgarath!"

Gökyüzü iyice kararmış, hava iyice ağırlaşmıştı. Uzaklardan öfkeli bir gök gürültüsü duyuldu. Orman dev bir iniltiyle inler gibi oldu.

"Yola devam edin," dedi Belgarath. Çamurlu sudan bataklığın karşı kıyısına doğru ilerlediler. Önlerindeki sağlam arazideki kavaklar aniden

yapraklarının gümüşsü alt yüzlerini yukarı çevirdiler; sanki uçuk renkli bir dalga geçmişti ormanın üstünden.

Tazılar çok yakındaydılar artık; yağlı, pis kokulu bataklıktan hızla geçerken, muzaffer bir sesle uluyorlardı.

Derken ansızın parlak, mavi-beyaz bir şimşek çaktı ve kulak zarını parçalayan bir gök gürültüsü duyuldu. Üstlerindeki gök yarıldı sanki. Gök gürültüsü kadar müthiş bir sesle, tufan gibi bir yağmur boşandı. Uğuldayan rüzgâr kavak yapraklarını dalgalar halinde koparıp atıyordu. Fırtınanın önünde, yağmur neredeyse yere paralel yağıyor, bataklığın altını üstüne getirip bir metre ötesini bile seçmeyi olanaksız kılıyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" diye haykırdı İpek Belgarath'a.

Belgarath'ın şaşkın yüzünden onun da bu fırtınaya İpek kadar hayret ettiği belliydi oysa. İkisi birden dönüp Garion'a baktılar. "Sen mi yaptın?" diye sordu Belgarath.

"O yapmadı, ben yaptım." Garion'un ağzından çıkan ses, kendi sesi değildi. "Bu iş için çok uğraştım, bir köpek sürüsünün beni engellemesine izin verecek değilim."

"Hiçbir şey duymadım," dedi Belgarath hayretle, sırılsıklam olmuş yüzünü silerek. "Bir fısıltı bile."

"Yanlış zamanda dinliyordun da ondan," diye cevap verdi Garion'un içindeki dostunun sesi. "Geçen baharda harekete geçirmiştim. Buraya ancak vardı."

"Buna ihtiyacımız olacağını biliyordun demek?"

"Herhalde. Doğuya dönün. Tazılar bu fırtınada sizi izleyemez. Dolaşıp şehre doğu tarafından girin. O tarafta daha az nöbetçi var."

Yağmur, gök gürültüsü ve şimşekler durmak bilmiyordu.

"Yağmur ne kadar sürecek?" diye haykırdı Belgarath gürültüyü bastırmaya çalışarak.

"Yeteri kadar. Bir haftadır Doğu Denizi üstünde toplanıyordu. Bu sabah sahile vardı. Doğuya dönün."

"Yolda konuşabilir miyiz?" diye sordu Belgarath. "Soracak bir sürü sorum var."

"Tartışmanın zamanı değil Belgarath. Acele etmeniz lazım. Diğerleri Cthol Mishrak'a bu sabah, fırtınadan hemen önce vardı. Her şey hazır, o yüzden acele edin."

"Bu gece mi olacak?"

"Evet, eğer zamanında varırsanız. Torak neredeyse uyandı. Gözlerini açtığında orada olursanız iyi olur."

Belgarath sırılsıklam suratını tekrar sildi; yüzünde kaygılı bir ifade vardı. "Haydi gidelim," dedi diğerlerine, sonra bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında öne geçerek onları sağlam zemine çıkardı.

Uğuldayan rüzgârın savurduğu yağmur saatlerce sürdü. Sırılsıklam, perişan, uçuşan yapraklar ve dallardan yarı yarıya kör olmuş halde, doğuya doğru yollarına devam ettiler. Bataklıkta mahsur kalan tazıların, bu tufanın içinde ne bataklıkta ne de ormanda bir koku izine rastlayabidikleri için şaşkın bir ton alan ulumaları geride kaldı.

Gece çöktüğünde doğudaki alçak bir tepe dizisine vardılar, yağmur da yavaşlayıp aralıksız, sevimsiz bir serpintiye dönüştü; arada bir buz gibi bir rüzgârla yeniden canlanıyor, Doğu Denizi'nden gelen kısa süreli sağanaklar iniyordu üstlerine.

"Yolu bildiğinden emin misin?" diye sordu İpek Belgarath'a.

"Bulabilirim," dedi Belgarath karanlık bir yüzle. "Cthol Mishrak'ın çok bariz bir kokusu vardır." Yağmur iyice hafifleyip üstlerindeki yaprakları döven seyrek damlalara dönüştü, ormanın kıyısına vardıklarında ise tamamen kesilmişti. Belgarath'ın sözünü ettiği koku keskin, pis bir koku olmaktan ziyade, çeşitli zayıf kokuların bir karışımıydı. En belirgini ıslak pas kokusuydu bunların, durgun su kokusu da vardı, bir de küflü bir mantar

kokusu. Yarattıkları toplam etki, bir çürüme hissiydi. Ağaçlar sona erdiğinde Belgarath dizginlerini çekerek, "İşte," dedi alçak bir sesle.

Önlerindeki vadi toprağın kendisinden geliyor gibi duran bir çeşit zayıf, uğursuz ışıkla aydınlanmıştı; tam ortasında ise şehrin kırık dökük kalıntıları vardı.

"Bu tuhaf ışık da ne?" diye fısıldadı Garion huzursuz bir tavırla.

"Fosfor," diye homurdandı Belgarath. "Buralarda her yerde yetişen o mantardan geliyor. Cthol Mishrak'ta güneş hiç açmadığı için toprak karanlıkta yetişen uğursuz şeyler için birebir. Atları burada bırakacağız." Yere atladı.

"İyi bir fikir mi bu sence?" dedi İpek atından inerken. "Kaçmak zorunda kalabiliriz." Ufak tefek Drasniyalı hâlâ ıslaktı ve titriyordu.

"Hayır," dedi Belgarath sükunetle, "İşler yolunda giderse, şehirdeki hiçbir şey bize sorun çıkarmaz, işler yolunda gitmezse de zaten fark etmez artık."

"Değiştirilemez durumları sevmem," diye mırıldandı İpek ekşi bir yüzle.

"O zaman yanlış yolculuğu seçmişsin," diye cevap verdi Belgarath. "Yapmak üzere olduğumuz şey, olabilecek en değiştirilemez şey. Bir kere başladık mı, geri dönüşü yok."

"Gene de bundan hoşlanmak zorunda değilim, değil mi? Ne yapıyoruz."

"Garion ve ben daha az dikkat çekici bir kılığa gireceğiz. Sen karanlıkta görünmeden ve duyulmadan hareket etme uzmanısın, ama biz o kadar becerikli değiliz bu konuda."

"Torak'ın bu kadar yakınındayken büyü mü yapacaksınız?" İpek kulaklarına inanamamıştı.

"Çok sessiz olacağız," diye temin etti onu Belgarath. "Suret değişimi tamamen içe yöneliktir, o yüzden zaten fazla gürültü çıkarmaz." Garion'a dönerek, "Çok yavaş yapacağız," dedi. "Bu çıkacak sesi dağıtır ve daha da azaltır. Anladın mı?"

"Sanıyorum anladım dede."

"Önce ben değişeceğim. Seyret." Derken ihtiyar atlarına bakarak, "Biraz uzaklaşalım," dedi. "Atlar kurttan korkar. Çıldırıp tepinmeye başlamasınlar."

Ağaçların kıyısı boyunca yürüyüp atlardan uzaklaştılar.

"Bu kadar yeter," dedi Belgarath. "Şimdi beni izle." Bir an için yoğunlaştı, sonra görüntüsü titreşip bulanıklaşmaya başladı. Değişim çok yavaştı, öyle ki bir süre kendi yüzüyle kurdun yüzü üst üste göründüler. Çıkan ses çok çok hafif bir fısıltıydı sadece. Değişim sona erdiğinde kocaman gümüşi kurt arka ayaklarının üstüne oturmuş onlara bakıyordu.

"Sıra sende," dedi Garion'a, kurt dilinin önemli bir parçası olan bir yüz ifadesi değişikliğiyle.

Garion iyice yoğunlaştı ve kurt suretini zihninde sıkı sıkıya tuttu, Sonra o kadar yavaş değişti ki, vücudunda kılların uzamasını bile hissetti bu sırada.

İpek iyice görünmez olabilmek için yüzüne ve ellerine toprak sürüyordu. Soru sorar gibi baktı kurtlara. Belgarath başını sallayarak, Cthol Mishrak yıkıntılarına doğru inen yokuşun çıplak zemininde ileri atıldı.

Soluk ışıkta gezinen başka suretler de vardı, genizden gelen sesler çıkararak dolaşan şekiller. Bazılarının köpek kokusu vardı, bazıları ise hafifçe sürüngen kokuyordu. Cübbeli ve kukuletalı Grolimler birtakım kayaların üstünde ve oyuklarda nöbet tutuyor, gözleri ve zihinleriyle karanlığı tarıyorlardı.

Garion'un pençelerinin altındaki toprak ölü gibiydi. Bu viranelikte ne bir bitki vardı, ne de canlı bir hayvan. Aralarında iki büklüm olmuş yürüyen İpek ile birlikte, karınlarını yere yapıştırıp sürünerek harabeye doğru ilerledi iki kurt. Zaman zaman kayaların arkasına ve kuru dere yataklarına sindiler. Garion'a çok yavaş ilerliyorlarmış gibi geliyordu, ama Belgarath'ın geçen zamana aldırdığı yoktu. Bazen, nöbetçi bir Grolimin yakınından geçerlerken, adım adım ilerliyorlardı. Yıkık Gece Şehri'ne yaklaştıkça, zamanın akışı iyice yavaşladı.

Yıkık duvarın yanında, iki kukuletalı Torak rahibi konuşuyorlardı. Kısık sesleri Garion'un iyice duyarlılaşan kurt kulaklarına açık seçik geliyordu.

"Tazılar bu akşam çok asabi," dedi biri.

"Fırtına," diye cevap verdi öteki. "Kötü hava onları hep sinirlendirir."

"Tazı olmak nasıl bir şey acaba," dedi ilk Grolim.

"İstersen belki seni de aralarına alırlar."

"O kadar da meraklı değilim."

Duman kadar sessizce hareket eden İpek ve iki kurt, muhabbet eden iki nöbetçinin on metre kadar açığından geçerek, devrik taşların arasından ölü Gece Şehri'ne girdiler. Yıkıntıların arasına girdikten sonra daha hızlı hareket edebiliyorlardı artık. Gölgeler hareketlerini gizliyordu, onlar da yıkık taşların arasında Belgarath'ın peşinden, şehrin merkezine, bulanık gökyüzüne doğru uzanan devrik demir kulenin kasvetli ve çıplak suretine doğru ilerliyorlardı.

Pas, durgunluk ve çürüme kokusu çok güçlüydü artık; Garion'un keskin kurt burnunu son derece rahatsız ediyordu bu boğucu koku. Ağzını sıkıcı kapayıp kokuyu düşünmemeye çalıştı.

"Kim o?" diye haykırdı önlerinde bir ses. Kılıcı elinde bir Grolim taş parçalarıyla dolu sokağa çıkıp üçünün kıpırdamadan saklanmakta oldukları gölgelere baktı dikkatle. Garion İpek'in yavaş bir hareketle ensesindeki hançere uzandığını görmekten ziyade hissetti. Sonra ufak tefek Drasniyalının kolu sert bir hareketle öne indi ve bıçak ıslık çalıp takla atarak hedefine doğru uçtu yanılmaz bir kesinlikle.

Grolim homurdanarak iki büklüm oldu, sonra içini çekerek öne devrildi. Kılıcı çınlayarak taşların üzerinde sekti.

"Haydi yürüyün!" İpek koşarak yere serilmiş yatan Grolimin yanından geçti. Koşan Garion taze kan kokusu aldı ve bu koku ansızın ılık bir tat getirdi ağzına.

Demir kulenin bükülmüş payandalar ve eğri büğrü demir levhalardan oluşan kalıntısına ulaşıp, açık bir kapıdan içerinin zifiri karanlığına daldılar. Pas kokusu dört bir yanlarındaydı artık; yanında kadim, kuluçkaya yatmış bekleyen bir kötülüğün kokusu da duyuluyordu. Garion durup gergin bir şekilde zehirli havayı kokladı, ensesindeki bütün tüyler dimdik olmuştu, istemsizce gırtlağından yükselen homurtuyu zorlukla tuttu.

Belgarath'ın omuzunun kendisine sürtündüğünü hissederek yaşlı kurdun peşine takıldı; mutlak karanlıkta tek kılavuzu koku alma duyuşuydu artık. Kocaman, boş demir salonun öteki ucunda bir kapı daha vardı.

Belgarath durdu; Garion ihtiyar insan suretine dönerken çıkan hafif fısıltıyı duydu yine. Garion iradesi toplayıp yavaşça kendi suretine döndü.

İpek ağzının içinden bir sürü lanet okuyup duruyordu, ateşli ama zor duyulur bir sesle.

"Ne oldu gene?" diye fısıldadı Belgarath.

"Bıçağımı almayı unuttum," diye cevap verdi İpek dişlerini gıcırdatarak. "En sevdiğim bıçağımdı."

"Şimdi ne yapıyoruz dede?" diye sordu Garion boğuk bir fısıltıyla.

"Bu kapının ardında aşağı inen bir merdiven olacak."

"Aşağıda ne var?"

"Bodrum. Zedar'ın Torak'ın gövdesini sakladığı bir çeşit lahit, inelim mi?"

Garion içini çekti, sonra omuzlarını dikleştirerek, "Zaten bunun için gelmemiş miydik?" diye cevap verdi.

Yirmi İkinci Bölüm

"Bunu kabul edeceğimi sanmıyorsun, değil mi Zedar?"

Garion tam merdivenlerin dibindeki kapıya elini uzatmıştı ki, dondu kaldı. "Zorunluluğu bahane ederek sorumluluktan kaçamazsın," diye devam etti kapının ardındaki ses.

"Hepimiz zorunluluğun elinde değil miyiz Polgara?" diye cevap verdi yabancı bir ses, yorgun bir kederle. "Suçsuz olduğumu söylemiyorum, ama benim döneklİğim de yazılı değil miydi? Evren zamanın başlangıcından beri kendi kendisine karşı bölünmüş halde, şimdi ise iki Kehanet her şeyi halletmek için karşılaşmaya doğru koşuyorlar. Benim yaptığım şeyin bu karşılaşma için hayati önemde olmadığını kim söyleyebilir?"

"Lafı dolandırıyorsun Zedar," dedi Pol Teyze.

"Onun burada ne işi var?" diye fısıldadı Garion Belgarath'a.

"Burada olması gerekiyordu," diye fısıldadı Belgarath rahatlamış bir tavırla. "Dinle."

"Birbirimizle didişerek bir şey kazanamayacağız Polgara," diyordu Dönek Zedar. "İkimiz de yaptığımızın doğru olduğuna inanıyoruz, ikimiz de karşımızdakini şu anda taraf değiştirmeye ikna edemeyiz. Neden bunu kabullenmiyoruz?"

"Pekâlâ Zedar," diye cevap verdi Pol Teyze soğuk bir tavırla.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı İpek.

"Başkalarının da gelmiş olması lazım," diye cevap verdi Belgarath alçak sesle, "İçeri dalmadan önce emin olalım."

Önlerindeki demir kapı çerçevesine tam oturmuyordu ve kıyılarından hafif bir ışık sızmaktaydı. Garion bu ışıkta Belgarath'ın dikkatle dinleyen yüzünü

seçebildi.

"Baban nasıl?" diye sordu Zedar sakin bir sesle.

"Her zamanki gibi. Sana çok kızgın, biliyorsun."

"Eh, pek şaşırtıcı değil bu."

"Yemeğini bitirdi Leydi Polgara," dediğini duydu Garion Ce'Nedra'nın. Hızla Belgarath'a döndü, ama ihtiyar parmağını dudaklarına götürdü.

"Şu şiltelerden birini aç ona canım," dedi Pol Teyze, "üstüne de bir battaniye ört. Çok geç oldu, uykusu da geldi."

"Ben yaparım," dedi Durnik.

"Güzel," dedi Belgarath. "Hepsi buradalar."

"Nasıl gelmişler buraya?" diye fısıldadı İpek.

"En ufak bir fikrim bile yok, ama bununla uğraşacak değilim. Önemli olan burada olmaları."

"Onu Cthucik'in elinden kurtardığınıza sevindim," dedi Zedar içeriden. "Beraber geçirdiğimiz yıllar boyunca çok sevmiştim onu."

"Nerede bulmuştun onu?" diye sordu Pol Teyze. "Hangi ülkeden olduğunu anlayamadık bir türlü."

"Tam olarak hatırlamıyorum," dedi Zedar, biraz sıkıntılı bir sesle. "Camaar'daydı galiba, ama Tol Honeth de olabilir. Belki de Mallorya'nın öbür tarafında bir şehirdedir. Ayrıntıları unutup duruyorum, sanki bunları çok yakından incelememem gerekiyormuş gibi."

"Hatırlamaya çalış," dedi Polgara. "Önemli olabilir."

"Eğer hoşuna gidecekse yapayım," dedi Zedar içini çekerek. Düşünmek için biraz durakladı, sonra, "Bir nedenle huzursuzluğa kapılmıştım," diye söze başladı. "Elli altmış yıl kadar oldu galiba. Çalışmalarım sıkıcı gelmeye

başlamıştı, Grolim rahiplerinin kendi aralarındaki çekişmeler ise huzurumu kaçırıyordu. Gezinmeye başladım –nerede olduğuma pek aldırmıyordum. O yıllarda Batı ve Angarak Krallıklarından en az birer düzine kere geçmişimdir.

"Her neyse, bir yerlerde bir şehirden geçerken birden aklıma bir fikir geldi. Kalbinde en küçük bir kötülük bile olan birinin Taş'a dokunduğunda yok olacağını biliyorduk, ama ya biri ona tamamen masum olarak dokunursa? Fikrin basitliği hayretler içinde bırakmıştı beni. İnsanlarla dolu bir sokaktaydım ve bu fikir üzerinde düşünmek için sessiz bir yere ihtiyacım vardı; ben de kayıp bir ara yola döndüm –çocuk oradaydı, sanki beni bekliyormuş gibi. O sıralarda iki yaşında gibi görünüyordu. Ancak yürüyecek yaşta. Ona elimi uzatıp, 'Sana bir emanetim olacak evladım,' dedim. Yanıma gelip kelimeyi tekrar etti: 'Emanet.' Söylediğini duyduğum tek kelime du bu oldu."

"Ona dokunduğunda Taş ne yaptı?" diye sordu Pol Teyze.

"Titreşti. Garip bir biçimde onu tanımıştı sanki; elini değdirdiğinde aralarında bir şey geçer gibi oldu." İçini çekti. "Hayır Polgara, çocuğun kim olduğunu, hatta ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir hayal bile olabilir. Bir kere, onu kullanma fikri bile aklıma o kadar aniden geldi ki, biri zihnime sokmuş olabilir bunu. Benim onu bulmamış olmam, onun beni bulmuş olması bile ihtimal dahilinde." Tekrar sustu.

Demir kapının öte yanında uzun bir sessizlik oldu.

"Neden Zedar?" diye sordu Pol Teyze çok alçak bir sesle. "Neden Ustamıza ihanet ettin." Sesi tuhaf bir acımayla doluydu.

"Taş'ı kurtarmak için," diye cevap verdi Zedar kederle. "En azından baştaki fikrim buydu. Onu ilk gördüğüm andan itibaren bana sahip olmuştu Taş. Torak onu Ustamızdan çaldıktan sonra, Belgarath ve diğerleri zorla geri almak için planlar yapmaya başladılar, ama ben Aldur da savaşa katılıp doğruca Torak'a saldırmazsa başarılı olamayacaklarını biliyordum. Aldur da böyle bir şeye niyetli değildi. Eğer kaba kuvvet para etmezse, diye düşündüm, kurnazlık işe yarayabilir. Torak'a bağlıymış gibi görünerek onun güvenini kazanabileceğimi ve Taş'ı ondan çalabileceğimi sandım."

"Sonra ne oldu Zedar?" Çok açık bir soruydu bu. Yine uzun, acılı bir sessizlik oldu.

"Ah, Polgara!" Boğulur gibi bir hıçkırık döküldü Zedar'ın ağzından. "Bilemezsin. Kendime o kadar güveniyordum ki, zihnimin bir kısmını Torak'ın hâkimiyetinden koruyabileceğimden o kadar emindim ki... Ama yanılmışım –yanılmışım! Zihni ve iradesi ezdi geçti beni. Beni eline aldı bütün direncimi eziverdi. Elinin dokunuşu Polgara!" Zedar'ın sesi dehşetle doluydu. "Ruhunun derinliklerine kadar iniyor. Torak'ın ne olduğunu biliyorum: iğrenç, çarpık, habis kelimesinden anladığımızın çok ötesinde kötü; ama beni çağırdığında gitmek zorundayım, bana emrettiğini yapmak zorundayım, ruhumun derinliklerinde 'Hayır!' diye çığlık atıyor olsam da." Bir hıçkırık daha duyuldu.

"Bir tanrıya karşı koymanın imkânsız olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu Pol Teyze aynı şefkatli sesle. "Kibir miydi nedeni Zedar? Kendi gücüne bu kadar mı güveniyordun da onu aldatabileceğim, gerçek maksadını gizleyebileceğim sandın?"

"Belki," diye kabullendi Zedar içini çekerek. "Aldur iyi kalpli bir Ustaydı. Zihnini asla beni zorlamak için kullanmamıştı, o yüzden Torak'ın yaptıklarına hazırlıklı değildim. Torak iyi bir tanrı değil. Bir şey isterse alır, eğer bunun için ruhunu parçalaması gerekse bile fark etmez onun için. Sen de onun gücünü göreceksin Polgara. Yakında uyanıp Belgarion'u yok edecek. Riva Kralı bile o korkunç zihinle baş edemez. O zaman seni alıp karısı yapacak, her zaman söylediği gibi. Ona direnme Polgara. O acıya katlanmak zorunda kalma. Sonunda ne de olsa ona gideceksin, isteyerek, hatta hevesle gideceksin."

Birden demir kapının gerisindeki odada bir koşuşturma sesi duyuldu.

"Durnik!" diye haykırdı Pol Teyze. "Yapma!"

"Ne oluyor?" diye sordu Garion Belgarath'a.

"Demek bu anlama geliyormuş," dedi Belgarath dehşetle. "Çabuk aç şu kapıyı."

"Geri çekil aptal!" diye bağırıyordu Zedar.

Ani bir çatırtı duyuldu, güreşen bedenlerin eşyaları parçalama sesi.

"Seni uyarıyorum!" diye haykırdı Zedar. "Geri çekil!"

Bir darbe sesi duyuldu, kemiğe vuran bir yumruğun sesi.

"Zedar!" diye gürledi Belgarath demir kapıyı zorlayarak.

O sırada odanın içinden müthiş bir patlama sesi geldi.

"Durnik!" diye bir çığlık attı Pol Teyze.

Aniden müthiş bir öfkeye kapılan Belgarath yumruğunu kaldırdı, iradesinin ateşini koluna aktarıp yumruğunu kilitli kapıya indirdi. Darbenin korkunç gücü kapıyı tıpkı kâğıttan yapılmış gibi menteşelerinden söküp attı.

Kapının ardındaki odanın kubbeli, kavisli tavanını zamanla kararmış demir payandalar tutuyordu. Garion sanki bütün duygularını kaybetmiş gibi tuhaf bir kayıtsızlıkla odadaki her şeyi aynı anda gördü. Bir duvarın dibinde Ce'Nedra ile Emanet korkuyla birbirlerine sarılmışlardı. Pol Teyze donup kalmıştı ve faltaşı gibi, inanamayan gözlerle yere yığılmış yatan ve yüzü ne anlama geldiği çok belli olan ölümcül bir beyazlığa bürünen demirci Durnik'e bakıyordu. Müthiş bir kayıp hissi kapladı Pol'ün yüzünü olup biteni anlar anlamaz. "Hayır!" diye haykırdı. "Durnikim! Hayır!" Yerde yatan demircinin yanına koşup diz çöktü ve bir acı ve ümitsizlik çığlığıyla kıpırtısız bedeni kollarına aldı.

O anda Garion ilk kez Dönek Zedar'ı gördü. Büyücü de Durnik'in cesedine bakıyordu. Müthiş bir pişmanlık vardı yüzünde –artık asla geri dönemeyeceği bir suçu işlemiş olmanın bilgisi. "Aptal," diye mırıldandı. "Neden? Neden seni öldürmek zorunda bıraktın beni? Yapmayı en istemediğim şeydi bu."

Derken Belgarath, ölüm gibi karşı konulamaz bir kararlılıkla parçalanmış kapıdan içeri fırlayıp bir zamanlar kardeşim dediği adamın üstüne yürüdü.

Zedar ihtiyarın korkunç öfkesi karşısında geri çekildi. "Onu öldürmek istememiştim Belgarath," diye kekeledi ellerini kaldırıp kendini ondan korumaya çalışarak. "O aptal bana saldırmaya kalktı..."

"Sen..." diye tısladı Belgarath nefretle sıkılmış dişlerinin arasından. "Sen... Sen..." Ama konuşabilecek gibi değildi. Bu öfkeyi ifade edebilecek kelime yoktu. Ellerini kaldırıp iki yumruğunu da Zedar'ın yüzüne indirdi. Zedar geri çekildi, ama Belgarath peşini bırakmayıp vurmaya devam etti.

Garion ikisinin de iradelerinin parlayıp söndüğünü hissedebiliyordu; ama pençesine düştükleri duygular o kadar güçlüydü ki, düşünceleri silinip gitmişti, ikisi de içlerindeki gücü anlamlı bir şekilde ortaya dökemiyorlardı. O yüzden de, iki sokak kavgacısı gibi yerlerde yuvarlanıyor, tekmeliyor, boğuşuyor, yumruk atıyorlardı; Belgarath müthiş bir öfkeye kapılmıştı, Zedar ise korku ve acıyla doluydu.

Çaresizlik içinde kalan Dönek, belinden bir hançer çıkardı, ama Belgarath bileğini yakalayarak, bıçak düşüp de sekerek uzaklaşana kadar yere vurdu, ikisi de hançere uzanmaya çalıştılar o zaman, yüzleri sarf ettikleri yoğun çabayla kasılıp kalmıştı.

Odaya daldıkları andaki hayhuy sırasında bir ara Garion hiç düşünmeden sırtındaki dev kılıcı çekmişti, ama iki büyücü arasındaki ölümüne kavgayı izlerken kılıç ve Taş elinde soğuk, tepkisiz duruyordu.

Belgarath Zedar'ın gırtlağına sarılmıştı şimdi, Zedar da debelenerek ihtiyarın kollarını çözmeye çalışıyordu. Belgarath'ın yüzünde bir vahşi hayvan ifadesi vardı, kadim düşmanını boğmaya çalışırken dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. En nihayet, aklı başında bir şey yapabilme ümidinin tükendiği bir anda, çabalayarak ayağa kalktı. Bir eliyle döneği gırtlağından tutmaya devam ederek, ötekiyle darbe üstüne darbe yağdırmaya başladı. Derken, iki darbe arasında kolunu aşağı indirip ayaklarının altındaki taşlara uzattı. Müthiş bir gıcırtıyla, zikzak şeklinde bir çatlak belirdi altlarında. Çatlak büyüdükçe kayalar isyan eder gibi müthiş bir ses çıkardılar. Hâlâ dövüşen iki adam yangın içine düştü. Toprak sarsıldı, sonra müthiş bir sesle çatlak kapanıverdi.

Garion ağzı açık, kıpırdayamadan, inanmaz gözlerle iki adamın içine düştüğü çatlaktan geriye kalan incecik çizgiye bakakaldı.

Ce'Nedra dehşetle ellerini yüzüne götürerek bir çığlık attı.

"Bir şey yap!" diye haykırdı İpek Garion'a, ama Garion anlamayan gözlerle ona bakabildi sadece.

"Polgara!" dedi İpek panik içinde Pol Teyzeye dönerek, içine düşmüş olduğu müthiş kederin felç ettiği Pol Teyze cevap veremedi, yalnızca Durnik'in cansız vücudunu göğsüne bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak ileri geri sallanmaya devam etti.

Çok çok aşağılardan boğuk bir patlama duyuldu, sonra bir tane daha. Toprağın karnında bile devam ediyordu ölümcül kavga.

Garion büyülenmiş gibi gözlerini karşı duvardaki girintiye çevirdi; loş ışıkta orada yatan Kal Torak'ın hareketsiz vücudunu görebiliyordu. Tuhaf bir hissizlikle düşmanının suretine baktı Garion, bütün ayrıntıları inceledi. Kara cübbeyi ve cilalı çelik maskeyi gördü. Torak'ın dev kara kılıcını, Cthrek Goru'yu gördü.

Hareket edememesine, hiçbir şey hissedememesine rağmen, gene de bir mücadele oluyordu içinde; belki Belgarath ile Zedar'ı toprağın derinliklerine gömen kavgadan da korkunç bir mücadele. En başta ayrılan, sonra dönüp zamanın sonsuz koridorlarında birbirlerine doğru koşan iki güç, sonunda onun içinde karşılaşmıştı işte. İki Kehanetin nihai sonucu olan OLAY başlamıştı ve ilk çatışmalar Garion'un zihninde cereyan ediyordu. Küçücük kıpırtılar, en derin alışkanlıklarında ve algılarında değişiklikler yapmaya başlamıştı.

Aynı güçler onun içinde de karşılaşmış gibi, Torak da huzursuzca kıpırdandı.

Uyuyan tanrının zihni, çakan korkunç şimşekler gibi Garion'un zihninin önüne serildi ve Torak'ın dostluk ve sevgi vaadlerinin altında yatan korkunç sahtekârlığı gördü. Eğer bu karşılaşmadan korktuğu için teslim olsaydı,

yaradılışın yarısı yok olacaktı. Daha da beteri, Torak'ın vadettiği aslında sevgi değil, akla hayale sığmayacak iğrençlikte bir kölelikti.

Ama teslim olmamıştı. Bir şekilde, Torak'ın zihninin karşı konulmaz gücüne direnmiş, kendisi ni onu buraya getiren Kehanetin ellerine teslim etmişti. Kendi benliğini mutlak bir biçimde reddederek, Kehanetin aracı haline gelmişti. Artık korkmuyordu. Işığın Çocuğu, Kehanetin Karanlık Tanrı ile ölümcül bir mücadeleye girmesine izin vereceği anı beklemeye başladı kılıcı elinde.

Derken, İpek çaresiz bir şekilde Garion ve Polgara'yı harekete geçmeye zorlarken, yerdeki taşlar yukarı doğru patlayarak açıldı ve Belgarath topraktan çıktı.

Hâlâ dalgın ve hissiz olan Garion, eskiden tanıdığı zaman zaman salaklıklar da yapan ihtiyardan iz kalmamış olduğunu gördü. Çalıp çırpmayı seven ihtiyar masalcı kaybolmuştu. Taş'ı arayışlarına önderlik eden huysuz ihtiyar da yoktu artık. Onların yerinde, tüm gücünün halesi içinde pırıl pırıl parlayan Büyücü Belgarath, Ölümsüz Adam duruyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Zedar nerede?" diye sordu Pol Teyze gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuş yüzünü Durnik'in cansız vücudundan kaldırıp korkunç bir öfkeyle babasına bakarak.

"Aşağıda bıraktım," dedi Belgarath kasvetli bir sesle.

"Öldü mü?"

"Hayır."

"Geri getir onu."

"Neden?"

"Benimle karşılaşması için." Gözleri alev alev yanıyordu.

"Hayır Pol," dedi ihtiyar başını sallayarak. "Hayatında hiç kimseyi öldürmedin sen. Öyle kalsın."

Polgara Durnik'in gövdesini yavaşça yere bırakıp ayağa kalktı; bembeyaz yüzü ıstırapla ve müthiş bir ihtiyaçla kırışmıştı. "Öyleyse ben ona giderim," dedi ellerini ayaklarının altındaki yere vurmak ister gibi kaldırarak.

"Hayır," dedi Belgarath elini uzatarak. "Gitmeyeceksin."

Müthiş, sessiz bir mücadele içinde karşı karşıya durdular. Pol Teyzenin yüzünde başta babasının müdahalesine karşı bir öfke ifadesi vardı, iradesinin gücünü toprağı parçalamaya yönelterek tekrar kaldırdı kolunu, ama Belgarath yine elini uzatarak ona engel oldu.

"Bırak beni baba."

"Hayır."

Pol çabasını iki kat artırdı; önündeki görünmez engelden kurtulmak ister gibi kıvranarak, "Bırak beni ihtiyar!" diye haykırdı.

"Hayır. Yapma Pol. Canını yakmak istemiyorum.

Pol tekrar çabaladı, ama bu kez biraz ümitsizceydi çabası; Belgarath yine onun iradesinin önünü kesti. Yüzü sertleşti, çenesi gerildi.

Son bir gayretle Polgara zihninin bütün gücünü babasının karşısına diktiği engeli devirmeye yöneltti. Ama ihtiyar dev bir kaya gibi sapasağlam durdu. Sonunda Pol'ün omuzları çöktü, dönüp Durnik'in yanına diz çökerek ağlamaya başladı yeniden.

"Üzgünüm Pol," dedi ihtiyar yumuşak bir sesle. "Bunu yapmak istemezdim, iyi misin?"

"Nasıl sorarsın bunu?" dedi Pol kırık bir sesle, ellerini Dunik'in sessiz bedeninin üzerinde koyacak yer bulamayarak.

"Onu kastetmemiştim."

Kızı ihtiyara sırtını dönerek yüzünü ellerine gömdü.

"Zaten ona ulaşamazdın Pol," dedi ihtiyar büyücü. "Birimizin yaptığını ötekimizin bozamayacağını sen de benim kadar biliyorsun."

Sansar gibi yüzünde müthiş bir şaşkınlık okunan İpek, alçak bir sesle, "Ne yaptın ona?" diye sordu.

"Sert kayaya rasgelene kadar aşağı indirdim. Orada da onu kayanın içine hapsettim."

"Aynı yolla dışarı çıkamaz mı?"

"Hayır. Artık imkânsız. Büyü düşüncedir, hiç kimse de bir başkasının düşüncesini aynen tekrarlayamaz. Zedar o kayanın içine sonsuza kadar mahpus –ya da ben onu serbest bırakana kadar." İhtiyar hüzünle Durnik'in cesedine baktı. "Ama böyle bir şey yapacağımı hiç sanmıyorum."

"Ölecek, değil mi?" diye sordu İpek.

"Hayır," dedi Belgarath başını sallayarak. "Ona yaptığım şeyin bir yanı da buydu. Zamanın sonuna kadar o kayanın içinde yaşayacak."

"Korkunç bir şey bu Belgarath," dedi İpek midesi bulanarak.

"Onun yaptığı da öyleydi," diye cevap verdi Belgarath asık yüzle, Durnik'i göstererek.

Garion hepsini açık seçik görebiliyor ve konuşulanları duyuyordu, ama hepsi sanki başka bir yerdelermiş gibiydi. Yeraltı odasındaki herkes dikkatinin kıyısındaydı. Onun için tek kişi vardı o kubbeli odada, o da düşmanı Kal Torak'tı.

Uyuklayan tanrının huzursuz kıpırdanışları daha gözle görülür hale gelmişti artık. Garion'un çok parçalı zihni –kısmen kendi zihni, kısmen Taş'ın bilinci ve kısmen de zihninin içindeki her zamanki o alaycı ses– yaralı tanrının bu kıpırdanışındaki acıyı seziyordu. Torak yarı uyuklayarak ıstırapla kıvranıyordu aslında. Yaralı bir insan zamanla iyileşir, acısı da azalıp zamanla kaybolur, çünkü yaralanmak insanlık durumunun bir parçasıdır, insanlar zaman zaman yaralanabilir olarak doğarlar, bu yaraları iyileştirme mekanizması da onlarla birlikte doğar. Oysa bir tanrı yaralanamaz, o yüzden de iyileşme yeteneğine ihtiyacı yoktur. Torak da böyleydi. Dünyayı parçalamaya kalktığı zaman Taş'ın onu yaktığı ateş, hâlâ tenini dağlıyordu ve yaralanmasından bu yana geçen sayısız yüzyılda acısı hiç azalmamıştı. O çelik maskenin ardında Ejderha Tanrının yüzünün dumanı tütüyordu hâlâ, yanık gözü hâlâ yuvasının içinde kaynıyordu. Garion ürpererek bu sonsuz azaba acıdı neredeyse.

Emanet kendini Ce'Nedra'nın titreyen ellerinden kurtarıp lahdin taşlık zemininde yürümeye başladı minik yüzünde ciddi bir ifadeyle. Durup Durnik'in üstüne eğildi ve elini omuzuna koydu. Sanki onu uyandırmaya çalışıyormuş gibi yavaşça sarstı cesedini. Demirci ona karşılık vermeyince minik yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Gözlerinde anlam veremeyen bir ifadeyle biraz daha sertçe sarstı bu kez.

"Emanet," diye seslendi Ce'Nedra pürüzlü bir sesle. "Buraya gel. Yapabileceğimiz bir şey yok."

Emanet önce ona, sonra Durnik'e baktı. Sonra demircinin omuzunu garip bir el hareketiyle okşayarak içini çekti ve prensesin yanına döndü.

Ce'Nedra onu yakalayıp kollarına alarak yüzünü omuzuna gömdü ve ağlamaya başladı. Emanet aynı garip el hareketiyle alev rengi saçlarını okşadı kızın.

Tam o sıradan karşı duvardaki girintiden uzun, hırıltılı bir iç çekiş duyuldu, titreyen bir nefes. Garion hemen başını o tarafa çevirdi soğuk kılıcının kabzasını sıkıca kavrayarak. Torak başını çevirmişti ve gözleri açıktı. Tanrı uyanırken, olmayan gözündeki ateş de yeniden tutuşmuştu.

Torak ucunda bir el olmayan yanık sol bileğini kaldırıp uykudan ayılmaya çalışır, sağ eli de kara kılıcı Cthrek Goru'nun kabzasını kavramaya uğraşırken, Belgarath tıslar gibi derin bir nefes aldı. "Garion!" diye haykırdı ihtiyar büyücü sert bir sesle.

Ama içindeki güçlerin çarpışmasıyla felç olmuş gibi kalan Garion, uyanan tanrıya bakabiliyordu yalnızca, içinde bir yan hareket etmek için çırpınıyor, eli titreyerek kılıcını kaldırmaya çalışıyordu.

"Daha değil," diye fısıldadı içindeki ses.

"Garion!" diye bağırdı Belgarath çığlık çığlığa. Sonra çaresizlikten doğan bir cesaretle ihtiyar büyücü donup kalmış delikanlının yanından geçerek Karanlık Tanrının hâlâ yerinden doğrulamayan vücudunun üzerine atıldı.

Torak'ın eli kılıcının kabzasını bırakarak istihkarla Belgarath'ın yakasından tutuverdi ve ihtiyarı bir çocukmuş gibi havaya kaldırdı. Tanrı çaresiz büyücüyü havada tutarken, yüzündeki çelik maskenin dudakları çirkin bir sırıtışla büküldü. Sonra Torak'ın zihninin gücü müthiş bir rüzgâr gibi Belgarath'a çarptı. İhtiyar odanın öte tarafına savrulurken, tuniğinin ön kısmı yırtılıp Torak'ın elinde kaldı. Torak'ın parmaklarında ışıldayan bir şey vardı –Garion bunun Belgarath'ın tılsımı, ayakta duran kurt madalyonu

olduğunu fark etti. Bu tılsım hep Belgarath'ın gücünün kalbi olmuştu, şimdi ise kadim düşmanının elindeydi.

Kararlı ve ağır bir hareketle Karanlık Tanrı elinde Cthrek Goru ile ayağa kalkıp hepsine tepeden baktı. "Garion!" diye haykırdı Ce'Nedra. "Bir şey yap!"

Torak ölümcül adımlarla Yan baygın yatan Belgarath'a yaklaşıp kılıcını kaldırdı. Ama Pol Teyze ayağa fırlayıp ikisin arasına giriverdi.

Torak yavaşça kılıcını indiridi ve iğrenç bir gülümseme belirdi yüzünde. "Karım," dedi korkunç, hışırtılı bir sesle.

"Asla Torak," dedi Pol.

Torak ona aldırış etmeden, "Sonunda bana geldin işte," dedi iştahla.

"Ölümünü görmeye geldim."

"Ben mi Polgara? Ben mi öleceğim? Hayır karım, bunun için gelmedin sen. İradem Kehanet söylediği gibi seni buraya çekti. Artık benimsin. Gel bana sevgilim."

"Asla."

"Asla mı Polgara?" Tanrının hışırtılı sesinde müthiş bir aşağılama vardı. "Bana teslim olacaksın eşim. Seni irademe tabi kılacağım. Debelenmelerin zaferimi daha da keyifli hale getirecek. Ama sonunda benim olacaksın. Buraya gel."

Zihninin gücü o kadar müthişti ki, Polgara fırtınaya tutulmuş bir ağaç gibi sallandı. "Hayır," diye inledi gözlerini kapatıp başını çevirerek.

"Yüzüme bak Polgara," diye emretti Torak, neredeyse bir kedi gibi mırıldanarak. "Ben senin yazgınım. Benden önce sevdiğini sandığın her şey yokolup gidecek, sadece beni seveceksin. Yüzüme bak."

Polgara çaresizce başını ondan yana çevirip gözlerini açtı. Nefreti ve isyanı eriyip gidiyordu sanki, yüzüne müthiş bir korku ifadesi gelmişti.

"İraden parçalanıp dağılıyor sevgilim," dedi tanrı. "Bana gel artık."

Dayanmalıydı! Garion'un kafasındaki tüm karmaşa dağıldı ve sonunda her şeyi anladı. Esas savaş buydu işte Pol Teyze boyun eğerse her şeyi kaybedeceklerdi. Her şey bunun içindi.

"Yardım et ona," dedi içindeki ses.

"Pol Teyze!" diye seslendi Garion ona düşüncesiyle. "Durnik'i unutma!" Sebebini bilmiyordu, ama Pol Teyzesini bu ölümcül mücadelede ayakta tutacak tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Hafızasını tarayarak Durnik'in görüntülerini yolladı ona –demircinin ocağında çalışan güçlü ellerini, ciddi bakışlı gözlerini, yumuşak sesini, hepsinden önemlisi Pol'e olan dile gelmemiş aşkını, Durnik'in hayatının merkezi olan aşkı.

Polgara elinde olmadan hareket etmeye başlamıştı, Torak'ın karşı konulamaz emrine uymak için atacağı ölümcül adım için ağırlığını bir ayaktan ötekine geçirmek kadar küçük bir hareketti bu, ama o adımı attığı anda artık kaybolmuş olacaktı. Ama Garion'un ona yolladığı Durnik ile ilgili anılar, bir yumruk gibi çarptı. Yenilgiyi kabullenerek çökmüş olan omuzları dikleşti ansızın, gözleri yeniden isyanla parladı. "Asla!" diye haykırdı hevesle bekleyen tanrıya. "Gelmeyeceğim!"

Torak'ın yüzü yavaşça sertleşti, iradesinin tüm ezici gücünü Polgara'ya yöneltirken gözleri alev gibi yanmaya başladı, ama Pol onun karşısında dimdik durdu; Durnik'in anısı o kadar elle tutulur bir şeydi ki, Karanlık Tanrının gücü bile onu alamazdı elinden.

Polgara'nın teslim olmayacağını, onun sevgisini asla kazanamayacağını anladığı anda, Torak'ın yüzü şaşkınlık ve öfkeyle kırıştı. Pol kazanmıştı ve bu zafer Torak'a saplanıp saplandığı yerde çevrilen bir hançer gibiydi. Öfkeden kuduran ve onun yenemediği direnme iradesi karşısında deliye dönen Torak başını kaldırarak uludu; sesi şaşkınlık ve öfke içindeki bir hayvanın sesine benziyordu.

"İkiniz de geberin öyleyse!" dedi. "Sen de babanla birlikte geber!" Sonra ölümcül kılıcını havaya kaldırdı.

Pol Teyze kılı bile kıpırdamadan çılgın tanrıya baktı. "Şimdi Belgarion!" dedi Garion'un içindeki ses.

Yaralı Tanrı ile Pol Teyze arasındaki mücadele sırasında soğuk ve ölü gibi durmuş olan Taş ansızın canlandı, Riva Kralının kılıcı alevler saçmaya başlayıp odayı mavi bir ışığa boğdu. Garion ileri atılarak Pol Teyzenin korunmasız yüzüne inmekte olan öldürücü darbeyi kılıcıyla kesti.

Kılıcın kılıca çarpmasından doğan çelik sesi dev bir çan gibi yeraltı lahdinde çınladı, duvarlarda yankılandı. Garion'un alevler içindeki kılıcına çarparak yön değiştiren Torak'ın kılıcı, yerdeki taşlardan kıvılcımlar çıkardı. Bir bakışta Riva Kralını, yanan kılıcı ve Aldur Taşını gören tanrının tek gözü dehşetle irileşti. Garion onun gözlerinden Pol Teyzeyi tamamen unuttuğunu ve yaralı tanrının tüm ilgisinin kendine yöneldiğini okudu.

"Nihayet geldin demek Belgarion," diye selamladı onu tanrı ciddi bir tavırla. "Zamanın başından beri senin gelişini beklemiştim. Yazgın seni bekliyor. Selam Belgarion, selam ve elveda." Kolunu geriye atarak müthiş bir darbe savurdu, ama bunu bekleyen Garion düşünmeden kendi kılıcını kaldırdı; lahit tekrar çarpışan kılıçların sesiyle çınladı.

"Daha çocuksun sen Belgarion," dedi Torak. "Bir tanrının gücünün ve yenilmez iradesinin karşısına nasıl çıkacaksın? Teslim olursan hayatını bağışlarım."

Angarak tanrısının iradesi bu defa ona yönelmişti; o anda Garion Pol Teyzenin mücadelesinin ne denli zor olmuş olduğunu anladı. O müthiş itaat etme zorlamasının tüm gücünü emip bitirdiğini hissetti. Ama ansızın dev bir koronun sesi yüzyılları aşarak kulaklarında tek bir kelimeyle çınladı: "Hayır!"

Ondan önce yaşamış olan herkesin hayatları bu anda yoğunlaşmıştı ve o hayatlar onun içinde, ona güç veriyordu. Demirpençe'nin kılıcı onun elindeydi, ama Rivalı Belgarion yalnız değildi; Torak'ın iradesi onu yolundan döndüremezdi.

Mutlak bir meydan okuma ifadesiyle Garion yanan kılıcını havaya kaldırdı.

"Öyle olsun," dedi Torak. "Ölüme kadar Belgarion!"

Başta lahitteki titreşen ışıkların bir oyunu gibiydi, ama daha bunu düşünmeye kalmadan Garion Torak'ın büyümekte, yükselmekte, genişlemekte olduğunu fark etti. Korkunç bir parçalanma sesiyle Torak lahdin paslı demir çatısını savurup attı ve yükselmeye devam etti.

Gene hiç düşünmeden, nasıl yapılacağına aklını bile yormadan, Garion da büyümeye başladı ve o da tavanı delip paslı döküntüleri süpürüp atarak yükseldi.

Gece Şehri'nin çürüyen yıkıntıları arasında, açık havada iki dev düşman, şehri kaplayan ve gökyüzünü gizleyen ebedi bulutun altında karşı karşıya durdular.

"Koşullar yerine getirildi," dedi içindeki ses Garion'un ağzından.

"Öyle görünüyor," dedi aynı duygusuzlukta başka bir ses Torak'ın çelik maskesinin ardındaki ağzında.

"Diğerlerini de karıştırmak istiyor musun?" diye sordu Garion'un sesi.

"Gerekli görünmüyor. Bu ikisi üstlerine yüklenen şeyi taşıyacak kapasiteye sahip."

"Öyleyse karar burada verilsin."

"Anlaştık."

Bu sözle birlikte Garion üzerindeki tüm kısıtlamaların kalktığını, serbest kaldığını hissetti. Torak da serbest kalmış, dudaklarında bir nefret sırıtışıyla Cthrek Goru'yu kaldırmıştı.

Mücadele korkunç oldu. Boşa giden darbelerinin şiddetinden kayalar parçalanıyordu. Riva Kralının kılıcı mavi alevler içindeydi; Torak'ın gölgeler kılıcı Cthrek Goru ise her vuruşunda ardında gölgeli bir iz bırakıyordu. Aklın ve kör nefret dışındaki her duygunun ötesinde, iki düşman birbirlerine darbeler savurup kendilerini savunarak harabeler arasında dövüşürken, ayaklarının altındaki her şeyi de ezip geçiyorlardı.

Kavga devam ederken varoluşun unsurları bile katıldı onlara. Rüzgâr çürüyen şehirde esip taşları yerlerinden söktü. Şimşek etraflarında parlayıp titreşerek çakıp durdu. Toprak dev ayaklarının altında gürleyip sarsıldı. Beş bin yıl boyunca Gece Şehri'ni gizleyen şekilsiz bulut üstlerinde kaynaşmaya başladı. Kaynayıp duran bulutun içinden yıldızlı gökyüzünün kocaman parçaları bir görünüp bir kaybolmaya başladı, insan ve hayvan her türden Grolim, ortalık yerlerinde patlayıveren bu muazzam mücadele karşısında çığlıklar atarak kaçıştılar.

Garion darbelerini Torak'ın kör yanına yöneltiyordu; Karanlık Tanrı alevli kılıcın her darbesinde, Taş'ın alevi karşısında irkiliyordu; ama Cthrek Goru da Garion'un üstünden her geçtiğinde içini ölümcül bir ürperti dolduruyordu.

Garion'un sandığından çok daha denk bir dövüştü bu. Torak'ın irilik avantajı ikisi de dev boyutlara geldiklerinde kaybolmuştu; Garion'un tecrübesizliği de Torak'ın sakatlığı tarafından dengeleniyordu.

Garion'un başına bela açan zeminin düzgün olmaması oldu. Birbiri ardına gelen müthiş darbeler karşısında geri çekilirken, ayağı bir kaya yığınına takıldı; çürümüş taşlar parçalanınca, dengesini korumak için çırpınarak yere devrildi.

Kara kılıcını kaldırırken Torak'ın tek gözü zaferle parladı. Ama kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayan Garion da darbeyi karşılamaya hazırlandı. Kılıçlar çarpıştığında Garion'un üstüne kıvılcımlar yağdı.

Torak Cthrek Goru'yu tekrar kaldırdı, ancak çelik maskeli yüzünde tuhaf bir açlık belirmişti. "Teslim ol!" diye gürledi.

Garion mümkün olduğunca hızlı düşünmeye çalışarak tepesinde duran dev surete baktı. "Seni öldürmek istemiyorum çocuk," dedi Torak neredeyse yalvaran bir sesle. "Teslim olursan hayatını bağışlarım."

Garion o anda meseleyi kavradı. Düşmanı onu öldürmeye değil, teslim olmaya zorlamaya çalışıyordu. Torak'ın esas ihtiyacı egemenlikti! Aralarındaki esas mücadele buradaydı!

"Kılıcını at Işığın Çocuğu, at ve önümde eğil," diye emretti tanrı; zihninin gücü ezici bir ağırlıktaydı.

"Atmayacağım," diye inledi Garion bu zorlamaya güçlükle direnerek. "Beni öldürebilirsin, ama teslim olmam."

Garion'un bu cevabı sonsuz acısını daha da artırmış gibi kasıldı Torak'ın yüzü. "Teslim olmak zorundasın," dedi hıçkırır gibi. "Benim karşımda çaresizsin. Boyun eğ."

"Hayır!" diye haykırdı Garion, Torak'ın bu meydan okuma karşısındaki acısını Cthrek Goru'nun gölgesi altından ayağa fırlamak için kullanarak. Her şey apaçıktı; en nihayet nasıl kazanacağını biliyordu.

"Dinle beni sakat ve nefret edilen tanrı," dedi sıkılmış dişleri arasından. "Sen hiçbir şeysin. Halkın senden korkuyor, ama seni sevmiyor. Seni sevmem için beni kandırmaya çalıştın, Pol Teyzeyi seni sevmesi için kandırmaya çalıştın, ama ben de tıpkı onun gibi seni reddediyorum. Bir tanrısın, ama aslında hiçbir şeysin. Koca kainatta seni seven hiç kimse, hiçbir şey yok. Yalnız ve boşsun, beni öldürsen bile ben kazanmış olacağım. Sevilmeden ve nefret edilerek, zamanın sonuna kadar uluyarak geçireceksin sefil hayatı."

Garion'un sözleri yaralı tanrıya birer darbe gibi indi ve Taş da bu sözleri yansılar gibi parlayarak Ejderha Tanrı'ya nefretini kustu. Zamanın başlangıcından beri evrenin beklediği OLAY buydu işte. Garion bu yüzden gelmişti bu çürüyen harabeye. Torakla dövüşmek için değil, onu reddetmek için.

Acı ve öfke dolu bir hayvan çığlığıyla Karanlığın Çocuğu Cthrek Goru'yu kaldırıp Riva Kralına doğru koştu. Garion bu darbeyi savuşturmak için hiçbir şey yapmadı, o da yanan kılıcının kabzasını iki eliyle kavrayarak düşmanının üstüne atıldı.

O kadar kolaydı ki. Riva Kralının kılıcı, Torak'ın göğsüne suya dalan bir çomak gibi girdi; kılıç tanrının aniden kasılan vücuduna saplandığında, Taş'ın alevi kılıcı sardı yeniden.

Torak'ın dev eli kasılarak açıldı ve Cthrek Goru zararsız bir şekilde yere düştü. Bağırmak için ağzını açtığında, ağzından kan yerine mavi alevler fışkırdı. Ellerini yüzüne götürüp çelik maskesini kopararak çekip aldı ve altında yatan iğrenç bir şekilde yaralanmış yüz ortaya çıktı. Gözlerinden yaşlar boşandı; hem sağlam gözünden, hem de olmayan gözünden, ama bunlar ateşten gözyaşlarıydı, çünkü Riva Kralının kılıcı göğsünü ateşle doldurmuştu.

Geri sıçradı. Kılıç vücudundan bir çelik sesiyle sıyrılıp çıktı. Ama kılıcın içinde yaktığı ateş sönmedi. Yarayı elleriyle kapatmaya çalıştıysa da mavi alev parmaklarının arasından fışkırdı ve etraftaki taşların arasında yanan mavi gölcükler oluşturdu.

Alevli gözyaşlarına boğulmuş yaralı yüzü müthiş bir acıyla kazılmıştı. Can çekişen yaralı tanrı gökyüzüne doğru "Anne!" diye haykırdı ve sesinin yankısı en uzak yıldızlardan geri geldi.

Bir an donup kaldı, kolları dua eder gibi gökyüzüne açık, sonra sendeleyip Garion'un ayaklarının dibine devrildi.

Bir an için mutlak bir sessizlik oldu. Sonra Torak'ın ölü dudaklarından başlayan uluma gibi bir çığlık hayal edilemez uzaklıklara doğru gitti. Kara Kehanet, Cthrek Goru'nun kara gölgesini de alarak kaçmıştı.

Tekrar sessizlik oldu. Üstlerinde delice uçuşan bulutlar bir an durdular, aralarından görülen yıldızlar söndü. Bütün evren titreyip durdu. Bir an mutlak bir karanlık oldu. Tüm ışıklar söndü, tüm hareketler durdu. O korkunç anda, olmuş olan, olmakta olan ve olacak olan her şey, aynı Kehanetin doğrultusuna giriverdi. Hep iki olmuş olan, birdi artık.

Sonra başta çok hafifçe, rüzgâr eserek Gece Şehri'nin çürümüş kokusunu alıp götürmeye başladı. Yıldızlar ansızın gecenin boynunu aydınlatan parlak mücevherler gibi yeniden belirdiler. Işık yeniden belirirken, Garion bitkin bir halde öldürmüş olduğu tanrının cesedinin başında durdu. Kılıcı hâlâ elinde masmavi parlıyordu; Taş ise zihninin derinliklerinden kutluyordu onu. Işığın öldüğü o anda Torak'ın da, kendisinin de normal boyutlarına dödüklerinin farkındaydı hayal meyal, ama bunu düşünemeyecek kadar da yorgundu.

Yakınlardaki parçalanmış mezardan, sarsılmış ve perişan bir Belgarth çıktı. Tılsımının kopuk zincirini sımsıkı tutuyordu elinde. Bir an durarak Garion'a ve ölü tanrıya baktı.

Harabelerde rüzgâr inleyerek dolaştı; uzaklarda, gecenin içinde Torak'ın Tazıları, ölen efendileri için yas tutarak uludular.

Belgarath omuzlarını dikleştirdi ve tuhaf bir şekilde Torak'ın son anında yaptığına benzer bir hareketle kollarını gökyüzüne kaldırdı.

"Usta!" diye haykırdı müthiş bir sesle. "Bitti!"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bitmişti, ama Garion'un zaferinin tadında bir acılık da vardı. Bir insanın bir tanrıyı öldürmesi hafife alınacak bir şey değildir, o tanrı ne kadar çarpık ve kötü de olsa. O yüzden yaklaşan şafağın kokusunu getiren rüzgâr Gece Şehri'nin çürüyen yıkıntılarında dolaşırken, Rivalı Belgarion düşmanının cesedinin başında kederli bir ifadeyle beklemekteydi.

"Pişman mısın Garion?" diye sordu Belgarath alçak sesle, elini torununun omuzuna koyarak.

"Hayır dede," diye içini çekti Garion. "Sanmıyorum; değilim aslında. Bunu yapmak zorunda değil miydim zaten?"

Yüzünde ciddi bir ifadeyle, başıyla onayladı Belgarath.

"Sonunda çok yalnız kalmış olması koyuyor bana bir tek. Onu öldürmeden önce her şeyi aldım elinden. Bununla pek gurur duyamıyorum işte."

"Dediğin gibi, bunu yapmak zorundaydın. Onu yenmenin tek yolu buydu."

"Ona bir şey olsun bırakabilmiş olsaydım keşke."

Parçalanmış demir kulenin yıkıntıları arasından kederli bir grup insan çıktı. Pol Teyze, İpek ve Ce'Nedra demirci Durnik'in cesedini getiriyorlardı; yanlarında ise her zamanki ciddi ifadesiyle Emanet yürüyordu.

Dayanılmaz bir keder kapladı Garion'un içini. En eski dostu Durnik ölmüştü ve Torakla dövüşünden önceki o müthiş iç hesaplaşması sırasında onun yasını bile tutamamıştı Garion.

"Bu da zorunluydu, anlıyorsun değil mi?" dedi Belgarath kederle.

"Neden? Neden Durnik'in ölmesi gerekiyordu dede?" Garion'un sesi acıyla boğuklaşmıştı ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Çünkü onun ölümü teyzene Torak'a direnebilme iradesini sağladı. Kehanetteki zayıf nokta bu olmuştu her zaman –Pol'ün Torak'a teslim olma ihtimali. Torak'ın ihtiyacı olan tek şey, bir kişinin onu sevmesiydi. O zaman yenilmez olacaktı işte."

"Pol Teyze ona gitse ne olurdu?"

"Sen kavgayı kaybederdin. Durnik'in ölmesi bu yüzden şarttı." Acıyla içini çekti ihtiyar. "Keşke başka bir yolu olabilseydi, ama kaçınılmazdı."

Parçalanmış mezardan Durnik'i getirenler hareketsiz bedeni yavaşça yere bıraktılar; Ce'Nedra Belgarathla Garion'un yanına geldi yüzünde kederli bir ifadeyle. Hiç ağzını açmadan minik eliyle Garion'un elini tuttu ve üçü orada durup, artık ağlayamayacak halde olan Pol Teyzenin Durnik'in kollarını düzeltip üstünü peleriniyle örtüşünü seyrettiler. Pol yere oturup demircinin başını kucağına aldı ve başı yeis içinde öne düşmüş, saçlarını okşamaya başladı.

"Dayanamıyorum," diye hıçkırdı Ce'Nedra, başını Garion'un omuzuna gömüp ağlamaya başlayarak. Derken karanlığın içinde bir ışık belirdi. Garion'un gözleri önünde, tepelerindeki parçalanmış bulutun içinden parlak, mavi bir ışık huzmesi aşağı inmeye başladı. Işık yere değdiğinde, bütün harabe yoğun bir aydınlıkta yıkanmış gibi oldu. Karanlık gökyüzünden inen parlak bir sütun gibiydi ışık; sonra ona başkaları da katıldı, kırmızı, sarı ve Garion'un adını bilmediği tonlarda başka renkler. Ansızın çıkan bir gökkuşağının eteğindeki renkler gibi, ışık sütunları yan yana Torak'ın cesedinin başında durdular. Sonra Garion hayal meyal, her ışık sütununun içinde parlayan bir suretin olduğunu fark etti. Tanrılar kardeşlerinin yasını tutmak için geri dönmüşlerdi. Önce Aldur'u tanıdı Garion, diğer tanrıları da tanıması zor olmadı. Mara hâlâ ağlıyordu; ölü gözlü İssa açık yeşil ışık sütununun içinde yılan gibi salınmaktaydı. Nedra'nın kurnaz bir yüzü vardı, Chaldan ise mağrurdu. Alornların sarı saçlı, çocuk yüzlü tanrısı Belar'ın ise hafifçe asi, dalgacı bir görüntüsü vardı, ama onun yüzü de tıpkı kardeşlerininkiler gibi, Torak'ın ölümü yüzünden kederliydi. Tanrılar dünyaya yalnızca ışıkla değil, sesle de dönmüşlerdi. Cthol Mishrak'ın pis kokulu havası, renkli sütunlardan çıkan farklı notalar ve bu notaların o güne kadar sorulmuş tüm sorulara cevap verircesine oluşturduğu derin armoni ile canlanıvermişti ansızın.

Ve sonunda, bu ışık sütunlarına tek, gözleri kör edercebine beyaz bir sütun daha katıldı; bu sütunun içinde Garion'un daha önce bir kez Prolgu'da gördüğü Ul'un beyaz cübbeli sureti vardı.

Hâlâ mavi ışıkla çevrelenmiş olan Aldur'un sureti, kadim Ulgo tanrısına yaklaşarak "Baba," dedi kederle. "Kardeşimiz, oğlun Torak öldü."

Bütün tanrıların babası Ul'un pırıl pırıl parlayan sureti, taşlık alandan yürüyerek Torak'ın sessiz cesedinin başına gelip durdu. "Seni yolundan çevirmeye çalıştım oğlum," dedi yumuşak bir sesle; ölümsüz yanağından aşağı tek bir gözyaşı damlası süzüldü. Sonra Aldur'a dönerek, "Kardeşinizin, oğlumun suretini alıp ona yakışan bir yere götürün," dedi. "Onu yerde yatar görmek kalbimi parçalıyor."

Aldur kardeşleriyle birlikte Torak'ın gövdesini alıp, kadim yıkıntıların arasındaki büyük bir kaya parçasının üstüne uzattı; sonra etrafında bir halka olup Angarak Tanrısının ölümüne matem tuttular.

Her zamanki gibi korkusuzca, gökten inen bu parlak suretlerin insan olmadıklarını bile anlamadan, Emanet kendinden emin bir tavırla Ul'un parlak suretine doğru yürüdü. Küçük elini uzatıp tanrının cübbesini ısrarla çekiştirerek, "Baba," dedi.

Ul bu küçük yüze baktı.

"Baba," diye tekrarladı Emanet, belki de bu kelimeyi ilk kez kullanarak Ulgo Tanrısının gerçek kimliğini açığa vuran Aldur'u taklit ediyordu. "Baba," dedi oğlan tekrar. Sonra dönüp Durnik'in hareketsiz yatan bedenini gösterdi. "Emanet!" Bir ricadan ziyade bir emir gibiydi bu söz.

Ul'un yüzünde bir kaygı belirdi. "Mümkün değil çocuğum," dedi.

"Baba," diye ısrar etti oğlan. "Emanet."

Ul gözlerinde derin bir kaygıyla Garion'a baktı. "Çocuğun isteği ciddi," dedi ciddi bir tavırla; ama bunları Garion'a değil, zihnindeki diğer bilince söylüyordu. "Bu bana bir vazife yüklüyor, ama bunu yerine getirmek, geçilemez sınırı geçmeyi gerektirir."

"Sınır bozulmadan kalmalı," dedi ses Garion'un ağzından. "Oğulların çok tutkulu Kutsal Ul, bu sınır bir kere aşılırsa, tekrar yapmayı isteyebilirler; böyle bir durumda da değişmemesi gereken bir şey değişebilir. Yazgının yeniden ikiye bölünmesinin araçlarını yaratmayalım bu yolla."

Ul içini çekti.

"Ama sen ve oğulların, sınırı geçebilmesi için benim aracıma gücünüzü ödünç verir misiniz?" Ul şaşkınlıkla baktı ona.

"Böylece sınır korunmuş ve senin yükümlülüğün de yerine getirilmiş olur. Başka yolu yok."

"İstediğin gibi olsun," dedi Ul. Sonra başını çevirdi ve tanrıların babası ile en büyük oğlu Aldur arasında tuhaf bir bakışma geçti.

Hâlâ mavi ışığı içinde olan Aldur kardeşinin cesedinin başındaki mateminden ayrılarak, Durnik'in başından ayrılmamış olan Pol Teyzeye yaklaştı.

"Rahat ol kızım," dedi ona. "Onun fedakârlığı seni için, tüm insanlık içindi."

"Bu beni rahatlatmıyor Usta," dedi Pol gözyaşları içinde. "O insanların en iyisiydi."

"Her insan ölür kızım, en iyileri de, en kötüleri de. Hayatında bunu defalarca gördün sen."

"Evet Usta, ama bu başka."

"Nasıl başka sevgili Polgara." Aldur bir nedenle onu sıkıştırıyor gibiydi.

Pol Teyze dudağını ısırdı. "Çünkü onu seviyordum," dedi sonunda.

Çok hafif bir gülümseme dolaştı Aldur'un dudaklarında. "Bunu söylemek o kadar zor muydu kızım?"

Pol cevap vermeden Durnik'in kıpırtısız vücudunun üstüne eğildi yeniden.

"Bu adamı sana geri vermemizi ister misin kızım?" diye sordu Aldur o zaman.

Pol hızla başını kaldırarak, "Bu mümkün değil Usta," dedi. "Lütfen acımla alay etmeyin."

"Bir an için mümkün olduğunu düşünelim," dedi Aldur. "Onu geri ister miydin?"

"Bütün kalbimle Usta."

"Ne amaçla? Bu adamın canlandırılmasını ne amaçla istiyorsun?"

Pol yine dudağını ısırdı, en sonunda, sesinde bir meydan okumayla, "Kocam olması için Usta," dedi.

"Bunu söylemek de o kadar zor muydu? Ama bu sevginin acından doğmadığından, bir kere bu adam canlandığında ondan vazgeçmeyeceğinden emin misin? Sonuç olarak çok sıradan biri."

"Durnik hiçbir zaman sıradan olmadı," dedi Pol birden parlayarak. "Dünyadaki en iyi, en cesur insandı o."

"Ona saygısızlık etmek istemiyorum Polgara, ama içinde güç yoktu onun. İrade ve Sözün gücüne sahip değildi."

"Bu o kadar önemli mi Usta?"

"Evlilik eşitlerin birleşmesi olmalıdır kızım. Gücün sende kaldıkça, bu iyi ve cesur adam sana nasıl koca olabilir?"

Pol ona çaresizce baktı.

"Kendini sınırlayabilir misin Polgara? Onun eşiti olabilir misin? Gücünün onunkini aşmamasına razı olabilir misin?"

Polgara Ustasına baktı, tereddüt etti ve en sonunda bir kelime söyledi: "Evet."

Garion Pol Teyzenin kabulünden çok Aldur'un isteği karşısında şaşırıp kalmıştı. Pol Teyzenin gücü varlığının kalbiydi. Onu elinden almak, geriye bir şey bırakmamak demek olurdu. Ne yapardı onsuz? Nasıl yaşayabilirdi? Çok ağır bir bedeldi bu istenen, oysa Garion hep Aldur'un yumuşak bir tanrı olduğuna inanmıştı.

"Fedakârlığını kabul ediyorum Polgara," diyordu Aldur. "Babam ve kardeşlerimle konuşacağım. Haklı nedenlerle biz kendimizden bu gücü esirgemiştik, o yüzden olayların doğal akışını bozmaya kalkışmadan önce hepimizi rızası gerek." Böyle söyleyerek Torak'ın naaşı başındaki kederli topluluğa geri döndü.

"Nasıl yapar bunu?" diye sordu Garion dedesine, kolunu Ce'Nedra'nın omuzundan çekmeden.

"Neyi?"

"Gücünü feda etmesini nasıl isteyebilir ondan? Bu onu yok etmez mi?"

"Pol senin sandığından çok daha güçlüdür Garion," diye cevap verdi Belgarath. "Aldur'un yürüttüğü mantık da haklı. Hiçbir evlilik böyle bir eşitsizlikle süremez."

Ancak parıldayan tanrılar arasında bir itiraz sesi yükseldi o sırada. "Hayır!" Artık varolmayan Maragların ağlayan tanrısı Mara idi bu. "Benim katledilen çocuklarım ölü ve soğuk yatarken neden bir kişiye yeniden hayat verelim? Aldur benim yakarışlarımı dinlemiş miydi? Çocuklarım ölürken yardımıma gelmiş miydi? Rıza göstermiyorum."

"Bunu hesaplamamıştım," diye mırıldandı Belgarath. "İş uzamadan bazı tedbirler alsam iyi olacak. Onlara doğru yürüyüp saygıyla eğilerek, "Müdahalemi mazur görün," dedi. "Ama Ustamın kardeşi, Durnik'in hayata döndürülmesinin karşılığında, bir Marag kadınını hediye olarak kabul eder mi acaba?"

Mara'nın aralıksız gözyaşları anında durdu ve yüzünde inanmayan bir ifade belirdi. "Bir Marag kadını mı?" diye haykırdı. "Böyle bir kadın bulamazsın.

Eğer Maragor'da çocuklarımın biri bile sağ kalmış olsaydı, kalbimde hissederdim onu."

"Tabii ki Mara Efendimiz, "dedi Belgarath hemen. "Ama ya Maragor'dan kaçırılıp sonsuza dek köle yapılanlar?"

"Böyle bir kadın tanıyor musun Belgarath?" dedi Mara müthiş bir heyecanla.

İhtiyar başını sallayarak, "Onu Rak Cthol'un altındaki köle ağıllarında bulduk Mara Efendimiz," dedi. "Adı Taiba. Bir kişi gerçi, ama bir ırk öyle birinden başlayarak yeniden yeşerebilir, özellikle de seven bir tanrının gözetiminde olursa."

"Kızım Taiba nerede?"

"Ulgo Relg'in yanında," diye cevap verdi Belgarath. "Birbirlerine çok bağlılar," diye de ekledi hiç yüzü kızarmadan.

Mara ona düşünceli düşünceli bakarak, "Bir ırk bir kişi tarafından yeşertilemez," dedi, "en sevgi dolu tanrının gözetiminde bile. İki kişi ister bunun için." Ul'e döndü. "Bana bu Ulgo'yu verir misin baba? Halkımın atası olması için?"

Ul Belgarath'a dik dik bakarak, "Relg'in başka bir görevi olduğunu biliyorsun," dedi.

Belgarath yüzünde muzip bir ifade, "Eminim Gorim ile birlikte ayrıntıları halledebiliriz Kutsal Efendimiz," dedi sonsuz bir güvenle.

"Bir şeyi unutmuyor musun Belgarath," diye araya girdi İpek isteksiz gibi görünmeye çalışarak. "Relg'in küçük bir sorunu vardı hani?"

Belgarath onu buz gibi bir bakışla süzdü.

"Yani, hatırlatayım demiştim," dedi İpek masum bir tavırla.

Mara ikisine sert bir yüzle bakarak, "Bu da nedir?" diye sordu.

"Küçük bir sorun Mara Efendimiz," dedi Belgarath telaşla. "Eminim Taiba bunu hemen halleder. Ona bu konuda sonsuz güvenim var.

"İşin aslını öğreneceğim," dedi Mara kararlılıkla.

Belgarath içini çekerek İpek'e bir kez daha korkunç bir bakış fırlattı. "Relg yobazdır Mara Efendimiz," dedi sonunda. "Dinsel nedenlerle bazı insan ilişkisi türlerini reddediyor."

"Babalık onun yazgısı," dedi Ul. "Ondan çok özel bir çocuk doğacak. Ben bunu kendisine açıklarım, itaatkâr biridir Relg, benim uğruma bu eğiliminden vazgeçecektir."

"O zaman onu bana vereceksin öyle mi baba?" diye sordu Mara hevesle.

"Bir tek şartla senindir, ama bunu daha sonra konuşuruz."

"Öyleyse bu cesur Sendarla ilgilenelim şimdi," dedi Mara. Ağlamasının hiçbir izi kalmamıştı.

"Belgarion," dedi Garion'un içindeki ses.

"Ne var?"

"Dostunun hayata döndürülmesi senin elinde artık."

"Benim mi? Niye ben?"

"Hep bunu mu soracaksın? Durnik'in canlanmasını istemiyor musun?"

"Tabii istiyorum, ama yapamam. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Daha önce de yapmıştın bunu. Tanrıların mağarasındaki tayı unuttun mu?"

Garion neredeyse unutmuştu bunu.

"Sen benim aracımsın Garion. Hata yapmanı engelleyebilirim, en azından bazen. Rahatla. Nasıl yapacağını göstereceğim sana."

Garion daha ne yapacağına karar vermeden harekete geçmişti bile. Kolunu Ce'Nedra'nın omuzundan çekti ve kılıcını bırakmadan Pol Teyze ile Durnik'in bedeninin durduğu yere yürüdü. Durnik'in başı kucağında oturmakta olun Pol'un gözlerine bir kere bakarak yere diz çöktü.

"Benim için Garion," diye mırıldandı Pol.

"Elimden gelirse Pol Teyze," dedi Garion. Sonra sebebini bilmeksizin Riva Kralının kılıcını yere uzatıp kabzasındaki Taş'ı tuttu. Hafif bir çıtırtıyla Taş kılıçtan ayrılıp elinde kaldı. Gülümseyen Emanet cesedin öteki yanına yaklaşıp diz çöktü ve Durnik'in cansız elini tuttu. Taş'ı iki eliyle tutan Garion uzanıp onu cesedin göğsüne yerleştirdi. Tanrıların çevrelerinde çember olduğunun ve kollarını uzatıp avuçlarını birbirine dayayarak kırılmaz bir zincir oluşturduklarının farkındaydı hayal meyal. Bu çemberin içinde bir ışık kalp gibi atmaya, buna cevaben Taş da avuçlarının arasında ışımaya başladı.

Daha önce de gördüğü kara duvar oradaydı, hâlâ siyah, aşılmaz ve sessiz. Garion daha önce Tanrıların Mağarasında da yaptığı gibi uzanıp yoklayarak ölümün cevherine dokundu ve elini içinden uzatıp dostunu yaşayanların dünyasına geri çekmeye çalıştı.

Bu defa farklıydı. Yaşama döndürdüğü tay, annesinin karnındaki hayatı hariç yaşamamıştı hiç. Ölümü de yaşamı kadar zayıftı, o yüzden engelin hemen ardında duruyordu. Durnik ise koskoca bir adamdı, o yüzden ölümü de yaşamı gibi çok daha derin olmuştu. Garion tüm gücüyle zorladı. Tanrıların birleşik iradesinin o müthiş gücünün de bu sessiz kavgada kendisine katıldığını hissediyordu, ama engel devrilmiyordu bir türlü.

"Taş'ı kullan!" dedi ses.

Bu kez Garion kendisinin ve tanrıların güçlerini ellerindeki yuvarlak taşa yöneltti. Taş göz kırptı, parladı, sonra yeniden göz kırptı.

"Yardım et bana!" diye emretti Garion.

Sanki ansızın anlayıvermiş gibi, Taş rengârenk ışıklardan oluşan bir patlamayla aydınlandı. Engel zayıflıyordu.

Cesaret veren bir gülümsemeyle Emanet de elini uzatıp ışığı yanıp sönen Taş'a değdirdi. Engel yıkıldı, Durnik'in göğsü inip kalkmaya başladı ve öksürdü.

Ölümsüz yüzlerinde derin bir saygı ifadesiyle tanrılar geri çekildiler. Pol Teyze bir çığlık atarak Durnik'e sarılıp göğsüne bastırdı.

"Emanet," dedi çocuk Garion'a sesinde bir memnuniyet ifadesiyle.

Mücadeleden bitkin düşmüş olan Garion sendeleyerek ayağa kalktı ve tökezleyerek yürümeye çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu Ce'Nedra, başını kolunun altına sokup minik omuzlarıyla ona destek olarak.

Dizleri zor tutmasına rağmen başıyla onayladı Garion.

"Bana dayan," dedi Ce'Nedra.

Garion itiraz edecekti ki kız parmağını dudaklarına değdirip susturdu onu. "İtiraz etme Garion," dedi. "Seni sevdiğimi ve hayatının geri kalan kısmında hep bana dayanacağını biliyorsun, o yüzden kendini buna alıştırmaya başlasan iyi olur."

"Galiba hayatım artık çok farklı olacak Usta," diyordu Belgarath Aldur'a. "Pol hep oradaydı, ne zaman çağırsam yardımıma koşardı, her zaman isteyerek olmasa da. Şimdi ilgileneceği başka şeyler var artık." İçini çekti. "Tabii hepimizin çocukları büyüyüp evlenecek günün birinde."

"Bu poz sana hiç yakışmıyor evladım," dedi Aldur.

"Zaten sizi hiç aldatamadım ki Usta," dedi Belgarath sırıtarak. Sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Polgara hep oğlum gibi olmuştu, ama galiba artık bir kadın olmasına izin verme zamanı geldi. Bunu çok uzun bir süredir esirgedim ondan."

"Sen doğrusunu bilirsin oğlum," dedi Aldur. "Şimdi rica ederim bizi biraz yalnız bırakın ki ailemle birlikte matem tutabilelim." Önce kayanın üstünde

yatan Torak'ın cesedine, sonra Garion'a baktı. "Senden bir ricam daha var Belgarion. Taşı al ve kardeşimin göğsüne koy."

"Peki Usta," dedi Garion hemen. Kolunu Ce'Nedra'nın omuzundan çekip, ölü tanrının yanık ve yaralı yüzüne bakmamaya çalışarak kayaya yürüdü. Uzanıp mavi taşı Kal Torak'ın kıpırtısız göğsüne koydu. Sonra geri çekildi. Küçük prenses yine kolunun altına girerek kendi kolunu beline doladı. Kötü bir his değildi, ama bir an için, hayatlarının geri kalanını bu kadar sıkı bir kucaklaşma halinde yaşamaya kalkarlarsa biraz sakil bir görüntülerinin olacağını düşünmeden edemedi Garion.

Tanrılar yeniden çember oldular ve Taş tekrar ışımaya başladı. Yavaş yavaş yanık yüz değişmeye başladı, yaraları giderek kayboldu. Tanrıları ve kayayı kuşatan ışık arttı ve Taş'ın ışıltısı göz kamaştırmaya başladı. Garion Torak'ın yüzünü son kez gördüğünde, huzurlu, sakin ve yarasızdı. Çok güzel bir yüzdü bu, ama gene de ölü bir yüzdü.

Derken ışık o kadar şiddetlendi ki, Garion bakamaz oldu. Tekrar azaldığında, tanrılar ve kayanın üstündeki Torak'ın vücudu yok olmuştu. Kayanın üstünde hafifçe ışıyan Taş kalmıştı sadece.

Emanet yine yüzünde o güvenli ifadeyle kayaya gitti, ayak parmaklarının ucuna yükselip parlayan taşı aldı. Sonra Garion'a doğru yürüyüp kararlı bir ifadeyle, "Emanet Belgarion," diyerek Taş'ı geri verdi. Taş birinin elinden diğerine geçerken, Garion son derece farklı bir şey hissetti.

Olup bitenlerin etkisiyle birbirine sokulmuş olan küçük grup, sessizce Pol Teyze ile Durnik'in etrafında toplandı. Doğularında hava aydınlanmaya başlamıştı ve şafağın gülrengi ışıkları Cthol Mishrak'ı örten bulutun son kalıntılarında yansıyordu. Korkunç gecenin olayları da devasaydı, ama gece bitmişti artık; yan yana durmuş, konuşmadan şafağı seyrediyorlardı.

Uzun gece boyunca sürmüş olan fırtına geçmişti. Sayısız yıl boyunca ikiye bölünmüştü evren, ama şimdi yeniden birleşmişti. Eğer başlangıç diye bir şey varsa, bir başlangıçtı işte bu. Ve böylece, parçalanmış bir bulutun ardından güneş ilk günün sabahına doğdu.

Bitiriş

Rüzgârlar Adası

Yirmi Beşinci Bölüm

Düğününden önceki gece, Rivalı Belgarion çok huzursuz uyudu. Eğer Ce'Nedra ile Torakla karşılaşmasından hemen sonra, basit, küçük bir törenle evlenmiş olsalardı, her şey yolunda gidecekti. O sırada kendisi de, uçarı küçük prensesi de olup bitenlerden ötürü o kadar harap olmuş, o kadar yorulmuşlardı ki, birbirlerine karşı sonuna dek dürüst olmaktan başka bir şey gelmiyordu ellerinden. O kısacık bir iki gün boyunca Ce'Nedra'nın neredeyse bambaşka biri olduğunu keşfetmişti. Prenses onun her hareketini sabırlı bir hayranlıkla izliyor, yumuşak ve meraklı elleriyle durmadan dokunuyordu ona –saçlarına, yüzüne kollarına. Yanlarında kim olursa olsun, koşullar ne olursa olsun yanına koşup kolunun altına girivermesi çok hoş bir şeydi aslında.

Ama o günler sona ermişti. Bir kere Garion'un gerçek olduğuna, kendi muhayyilesinin her an ortadan yok olabilecek bir ürünü olmadığına inandıktan sonra, yavaş yavaş değişmişti Ce'Nedra. Artık kendini sahip olunan bir şey gibi hissediyordu Garion; prenses ona sahip olmanın ilk keyfini çıkardıktan sonra, onu değiştirme konusundaki büyük planını uygulamaya koyulmuştu.

Şimdi ise Ce'Nedra'nın Garion'a sahip olmasının resmileştirilmesine saatler kalmıştı. Garion bir uyuyup bir uyanıyor, o uykuya dalgalar üstünde uçan bir deniz kuşu gibi dalıp çıktıkça, rüyalarla anılar da birbirine karışıyordu.

Gene Faldor'un çiftliğindeydi. Rüyasında bile Durnik'in çekicinin çınlamasını ve Pol Teyzenin mutfağından yayılan kokuları duyabiliyordu. Rundorig oradaydı –Zubrette, Doroon, Brill de bir köşeye sinmişti. Yarı uyanarak kraliyet yatağında bir yandan öteki yana döndü. Olamazdı bu. Doroon ölmüştü, Mardu Nehri'nde boğulmuştu; Brill ise Rak Cthol burçlarından bir mil aşağıya düşmüştü.

Derken Sthiss Tor'daki sarayı gördü, Salmissra çıplaklığı incecik elbisesinin altında parlayarak, soğuk parmaklarıyla yüzüne dokunuyordu.

Ama Salmissra kadın değildi ki artık. Onun yılana dönüştüğünü gözleriyle görmüştü.

Eldrak Grul demir kaplı sopasını donmuş toprağa vurarak, "Gel Grat, dövüş!" diye haykırıyordu ve Ce'Nedra çığlık çığlığa bağırmaktaydı.

Rüyalarla anıların birbirine karıştığı bu kaos dünyasında, yüzü dehşetle kırışmış Ctuchik'in Rak Cthol'deki kulesinde bir kez daha hiçliğe dönüştüğünü gördü.

Sonra çürümekte olan Cthol Mishrak harabesinde, kılıcı alevler içinde, Torak'ın ellerini üstlerinde kayıp gitmekte olan buluta kaldırıp alevden gözyaşları dökmesini, tekrar gördü, ölen tanrının son "Anne!" haykırışını bir kez daha duydu.

Bu rüyayı her görüşünde olduğu gibi huzursuzca kıpırdanıp yarı uyandı, ama sonra hemen yeniden uykuya daldı.

Mallorya sahilinin hemen açığında, Barak'ın gemisinin güvertesindeydi ve Kral Anheg'in Barak'ı neden seren direğine zincirlediklerinin açıklamasını dinliyordu.

"Mecburduk Belgarath," diyordu kaba yüzlü kral üzgün bir tavırla. "Fırtınanın tam ortasında bir ayıya dönüştü! Tayfalara bütün gece zorla Mallorya'ya doğru kürek çektirdi, sonra tam şafaktan önce gene insan oldu."

"Zincirlerini çöz Anheg," dedi Belgarath öfkeyle. "Bir daha ayı olmayacak, Garion sıhhatte ve emniyette olduğu sürece."

Garion dönüp yatağında oturdu, işte bu şaşırtıcı bir açıklama olmuştu. Demek Barak'ın değişimlerinin bir amacı vardı.

"Sen Garion'un koruyucusunsun," demişti Belgarath dev adama. "Bu amaçla doğdun. Garion'un hayatı ne zaman tehlikede olsa, onu korumak için bir ayıya dönüşüyordun."

"Ben de büyücü müyüm yani?" diye sormuştu Barak hayretle.

"Pek öyle denemez. Suret değiştirmek zor bir şey değildir. Zaten sen de bunu bilinçli yapmıyordun. Değişimi gerçekleştiren Kehanetti, sen değil."

Barak Mishrak aç Thull'a kadar olan yolun geri kalanını bu bilgiyi çok da böbürlenmeden kalkanına işlemenin bir yolunu arayarak geçirdi.

Garion yüksek, perdelerle çevrili yatağından inerek pencereye gitti. Bahar göğündeki yıldızlar uykudaki Riva şehrine ve limanın ötesindeki karanlık Rüzgârlar Denizi'ne bakıyordu. Şafağın yaklaşmakta olduğuna dair bir işaret yoktu henüz. Garion içini çekip kendine masadaki sürahiden bir bardak su doldurdu ve yatağına, huzursuz uykusuna geri döndü.

Thull Zelik'teydi şimdi de; Hettar ve Mandorallen kendisine Mallorya İmparatoru Zakath'ın neler yaptığını anlatıyorlardı. "Şu anda Rak Goska'yı kuşatmış durumda," diyordu Hettar. Garion'un son görüşünden bu yana Hettar'da bariz bir yumuşama vardı –sanki çok önemli bir şey olmuş gibi. Uzun boylu Algar Garion'a dönerek, "Bir gün Zakath'a karşı harekete geçmen gerekecek," dedi. "Onun dünyanın bu bölgesinde keyfince dolaşmasını istemezsin herhalde."

"Niye ben?" diye sordu Garion düşünmeden.

"Sen Batının Hükümdarısın, unuttun mu?"

Garion yine uyandı. Er ya da geç Zakath ile hesaplaşması gerekecekti, bu konuda hiç kuşku yoktu. Belki düğünden sonra bunu düşünmeye vakit ayırabilirdi. Bu düşünce onu duraklattı. Tuhaftır ki, düğünden sonra olabilecekler hakkında hiçbir fikri yoktu. Düğün, karşısında asla görmemiş olduğu bir yere açılan dev bir kapı gibi duruyordu. Zakath beklesindi. Garion'un önce bu düğün işini halletmesi gerekiyordu.

Yarı uykuda, hatırlamakla rüya görmek arasında bir yerde, Prenses Hazretleri ile arasında geçen küçük ama önemli bir tartışmayı yeniden yaşadı Garion.

"Çok aptalca bir şey bu," diyordu. "Kimseyle dövüşecek değilim, öyleyse neden atın üstünde kılıcımı sallayayım ki?"

"Seni görmeyi hak ettiler Garion," diyordu Ce'Nedra sanki bir çocukla konuşur gibi. "Senin çağrına uyup evlerini terk ederek savaşa gittiler."

"Ben kimseyi çağırmadım."

"Ben senin adına çağırdım. Çok iyi bir orduydular gerçekten de; hepsini ben topladım. Benimle gurur duymuyor musun?"

"Böyle bir şey yapmanı istememiştim senden."

"İsteyemeyecek kadar gururlusun da ondan. Bu senin kusurlarından biri Garion. Seni seven insanlardan yardım istemeyecek kadar gururlu olmamalısın. Ordudaki herkes seni seviyor. Beni senin yüzünden izlediler. Batının Hükümdarı için sadık askerlerine onları takdir ettiğini göstermek bu kadar zor bir şey mi? Yoksa şükranını gösteremeyecek kadar büyüdü mü burnun?"

"Çarpıtıyorsun Ce'Nedra. Çok yapıyorsun bunu."

Ama Ce'Nedra çoktan her şey halledilmiş gibi planlar yapmaya başlamıştı. "Tabii tacını da giyeceksin, bir de güzel bir zırh. Örgü bir zırh yerinde olur."

"Senin tiyatro merakını tatmin etmek için palyaço kılığına girmeyeceğim."

Ce'Nedra'nın gözleri doldu, alt dudağı titremeye başladı. "Beni sevmiyorsun artık," dedi dokunaklı bir sesle.

Garion uykusunda inledi. Hep buna varıyordu işler. Her tartışmayı bu ustaca, küçük numarayla kazanıyordu. Gerçek olmadığını biliyordu bilmesine. Sadece istediğini elde etmek için yaptığını biliyordu bunu. Ama gene de savunmasızdı karşısında. Tartışılan konuyla hiçbir alakası olmayabilirdi, ama Ce'Nedra her zaman konuyu çarpıtıp bu suçlamaya getirmeyi başarıyordu ve Garion'un en küçük bir konuda bile haklı çıkma

ümidi kalmıyordu. Bu kadar acımasızca numaracı olmayı nereden öğrenmişti bu kız?

Böylece Garion örgü zırhı, tacı ve utançla havaya kaldırdığı alevli kılıcıyla, doğu sıradağlarının tepesindeki kalelere girip, Ce'Nedra'nın ordusunun müthiş tezahüratıyla karşılanmıştı.

Geçen bahar Garion, İpek ve Belgarath'ın Hisar'dan gizlice sıvışmalarından beri çok şey değişmişti. Genç kral uykudan ümidi kesmiş, yüksek, perdeli yatağında düşünmeye koyulmuştu. Ce'Nedra gerçekten de bir ordu toplamıştı. Ayrıntıları öğrendikçe hayreti ve hayranlığı giderek artıyordu – yalnızca kızın becerikliliğine değil, bu süreçte harcadığı inanılmaz enerjiye ve irade gücüne. Kuşkusuz akıl verenleri ve yardımcıları vardı, ama fikir onundu en başta. Hayranlığı içinde biraz ürkme de taşıyordu: Çok kararlı ve güçlü bir genç kadınla evlenmek üzereydi; üstelik bu genç kadın kafasına koyduğu şeyi yaparken hiçbir kural da tanımıyordu.

Yüzükoyun dönüp yastığını yumrukladı; bu tanıdık hareketle normal bir uykuya kavuşabileceğini ummuştu, ama yeniden huzursuz rüyalara gömüldü. Relg ile Taiba elele ona doğru yürümekteydiler!

Sonra kendini Kale'de, Adara'nın başucunda gördü. Güzel kuzini hatırladığından da daha soluk benizliydi ve hiç dinmeyen bir öksürüğü vardı, ikisi konuşurken, Pol Teyze kızcağızın neredeyse hayatına malolmuş olan yaranın son komplikasyonlarını da gidermek için tedbirler almaktaydı.

"Mahvolmuştum tabii," diyordu Adara. "Ondan gizlemek için o kadar tedbir almışken ağzımdan kaçırıverdim. Üstelik öleceğim filan da yokmuş."

"Hettar ha!" dedi Garion tekrar. Dördüncü keredir aynı şeyi tekrarlıyordu.

"Garion, eğer bunu söylemekten vazgeçmezsen bozuşacağız," dedi Adara sert bir sesle.

"Kusura bakma," dedi Garion telaşla. "Hettar'a bugüne kadar hiç o gözle bakmamıştım da ondan, iyi bir dosttur, ama âşık olunacak birisi gibi

görünmemişti hiç bana. O kadar... O kadar katı görünüyor ki..."

"Bunun değişeceğine inanmak için iyi nedenlerim var," dedi Adara hafifçe kızararak. Sonra tekrar öksürmeye başladı.

"İç şunu canım," dedi Pol Teyze elinde dumanı tüten bir fincanla yatağın yanına gelerek.

"Tadı berbattır," diye uyardı Garion kuzinini.

"Yeter artık Garion," dedi Pol Teyze. "Senin yorumlarına ihtiyacımız yok."

Derken, Prolgu'nun altındaki mağaralarda, Relg'in yanında, Gorim'in basit bir törenle yobaz ile onun hayatını kökünden değiştiren Marag kadınını evlendirmesini izliyordu. Garion yeraltı mağarasında başka bir mevcudiyetin de olduğunu hissetti ve birinin Cthol Mishrak'ta yapılan pazarlığı Relg'e anlatıp anlatmadığını düşündü. Relgle kendisi konuşmayı düşündüyse de, sonradan vazgeçti. Relg'in değişikliklere birer birer alışmasında fayda vardı aslına bakılırsa. Taiba ile evlenmek fanatiğin ruhsal yapısı için yeterli bir şoktu şimdilik. Tören bittiğinde Mara'nın müthiş sevincini hissetti Garion. Ağlayan tanrı artık ağlamıyordu.

Çabalamanın faydasız olduğuna karar verdi Garion. Uyuyamayacaktı, en azından faydalı bir uykuya dalamayacağı kesindi. Örtüleri üstünden atıp kaftanını giydi. Şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu, biraz karıştırıp yeniden canlandırdı. Sonra şöminenin önündeki koltuğa oturup dalgın dalgın dans eden alevleri seyretmeye koyuldu.

Eğer Ce'Nedra ile Riva'ya döner dönmez evlenselerdi de pek sorun çıkmayabilirdi; ama bu büyüklükte bir kraliyet düğünü için yapılması gereken düzenlemeler o kadar karmaşıktı ki, bir günde tamamlanmaları düşünülemezdi bile. Ayrıca saygıdeğer davetlilerinin çoğu, Thull Mardu'da aldıkları yaralardan iyileşmeye çalışıyorlardı henüz.

Bu boşluk, Ce'Nedra'ya kapsamlı bir değişiklik planını yürürlüğe koyma fırsatı vermişti. Belli ki Garion hakkında bir imaj vardı kafasında, sadece

kendisinin algılayabileceği bir ideal. Garion'un bütün itirazlarına rağmen delikanlıyı bu kalıba dökmekte de kararlıydı. Onu değiştirme yolundaki bu saplantılı kararını değiştirmek mümkün değildi. Hiç adaletli değildi bu. Oysa Garion onu olduğu gibi kabullenmeye çoktan gönüllüydü. Kusurları yok muydu –hem de bir sürü? Ama Garion iyinin yanında kötüyü de kabullenmeye razıydı. Neden Ce'Nedra da aynı inceliği gösteremiyordu. Ama ne zaman ayağını yere vurup kaprislerinden birini reddetmeye kalksa, kızın gözleri yaşlarla dolup alt dudağı titremeye başlıyor, o ölümcül "Artık beni sevmiyorsun," lafı kafasına düşüveriyordu Garion'un. O uzun kış boyunca defalarca kaçmayı düşünmüştü Rivalı Belgarion.

Artık bahar gelmişti yeniden, kış aylarında Rüzgârlar Adası'nı erişilmez kılan fırtınalar da dinmişti. Garion'un hiç gelmeyeceğini sandığı gün ansızın gelivermişti işte. Bugün Tolnedra İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra'yı eşi olarak kabul edeceği gündü ve artık kaçmak için çok geçti.

Daha fazla kafasını yorarsa kendini iyice paniğe kaptıracağının farkındaydı, o yüzden kalkıp çabucak üstüne sade bir tunik ve pantolon geçirdi; Ce'Nedra'nın ayrıntılı talimatlarıyla hizmetkârının hazırladığı cafcaflı kıyafete bakmadı bile.

Genç Riva Kralı kraliyet dairesinin kapısını açıp sessiz koridora çıktığında şafağa bir saat vardı daha.

Hisar'ın loş ve boş koridorlarında bir süre kadar dolandıktan sonra, ayakları onu kaçınılmaz olarak Pol Teyzenin kapısına getirdi. Pol de uyanmıştı ve şöminenin başında bir fincan kokulu çayla oturmaktaydı. Lacivert bir elbise vardı üstünde, kara saçları dalga dalga omuzlarına dökülmüştü.

"Erkencisin," dedi onu görünce.

"Uyuyamadım."

"Uyumalıydın. Çok yoğun bir gün bekliyor seni."

"Biliyorum. O yüzden uyuyamadım ya."

"Çay?"

"Sağol, istemem." Şöminenin başına, Pol'ün karşısına oturdu. "Her şey değişiyor Pol Teyze," dedi düşünceli bir sessizliğin ardından. "Bugünden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, değil mi?"

"Haklısın galiba," dedi kadın, "ama bunun kötü bir şey olması şart değil."

"Bu evlilik işi seni nasıl etkiliyor?"

"Biraz gerginim," dedi Pol sükunetle.

"Sen mi?"

"Ben de daha önce hiç evlenmemiştim Garion."

Garion'u huzursuz eden bir şey vardı bu konuda, "İyi bir fikir miydi sence bu Pol Teyze?" diye sordu. "Durnik ile senin Ce'Nedra ve benle aynı günde evlenmenizi kastediyorum. Yani sen dünyadaki en önemli kadınsın. Senin düğününün büyük bir olay olması gerekmez miydi?"

"Biz tam da bundan kaçınmaya çalışıyorduk Garion," diye cevap verdi Pol. "Durnik ve ben düğünümüzün özel kalmasını istiyoruz; senin düğününün yaratacağı hayhuy arasında da kaybolacağını umuyoruz."

"Durnik nasıl? Kaç gündür görmedim onu."

"Hâlâ biraz tuhaf. Sanırım artık tanıdığımız Durnik olamayacak hiç."

"Bir şeyi yok değil mi?" diye sordu Garion kaygıyla.

"Gayet iyi Garion. Sadece biraz farklı, o kadar. Başka hiçbir insanın başına gelmemiş bir şey geldi onun başına. Bu da onu değiştirdi. Her zamanki gibi pratik hâlâ, ama artık olayların öteki yanına da bakabiliyor. Bu da benim hoşuma gidiyor sanırım."

"Riva'dan ayrılmanız şart mı?" diye sordu Garion aniden. "Durnik ve sen Hisar'da kalabilirdiniz pekâlâ."

"Kendi evimiz olsun istiyoruz Garion," dedi teyzesi. "Yalnız kalmaya ihtiyacımız var biraz. Ayrıca burada kalsak, Ce'Nedra ile sen her

atıştığınızda benim kapıma koşardınız, ikinizi de büyütmek için elimden geleni yaptım. Artık kendi başınızın çaresine bakmanız lazım."

"Nereye gideceksiniz?"

"Vadi'ye. Annemin kulübesi duruyor hâlâ. Çok sağlam bir evdir. Çatısının tamire ihtiyacı var biraz, bir de kapılarıyla pencerelerinin değişmesi gerekiyor, ama Durnik bunları halleder. Ayrıca Emaneti büyütmek için de iyi bir yer."

"Emanet mi? Onu da mı alıyorsunuz?"

"Birinin ona bakması lazım, ben de etrafımda bir oğlan çocuğunun bulunmasına çok alıştım. Üstelik babamla birlikte onun Taş'tan uzakta olması gerektiğine karar verdik. O senin dışında Taş'a dokunabilen tek kişi. Bir ara birisi onu tıpkı Zedar'ın yaptığı gibi kullanmaya kalkabilir."

"Bunun ne anlamı olur ki? Torak yok artık. Taş'ın başkasına ne faydası olabilir?"

Polgara ona düşünceli bir yüzle baktı; saçındaki beyaz tutam hafif ışıkta parlar gibi oldu. "Taş'ın varlık nedeninin sadece bu olduğunu sanmıyorum Garion," dedi ciddi bir tavırla. "Daha tamamlanmayan bir şey var."

"Nedir o? Yapacak ne kaldı?"

"Bilmiyoruz. Kitab-ı Mrin Işığın Çocuğu ile Karanlığın Çocuğu arasındaki karşılaşmayla bitmiyor. Şimdi Taş'ın Muhafızı sensin. Bu görev da hâlâ çok önemli, o yüzden sakın Taş'ı bir dolabın rafına kaldırıp unutayım deme. Gündelik olayların zihnini köreltmesine izin verme. Taş'ı korumak hâlâ senin birinci vazifen, ben de sana bunu hatırlatmak için yanında olmayacağım artık.

Garion bu konuyu düşünmek istemiyordu hiç. "Ya biri Vadi'ye gelip Emanet'i kaçırmaya kalkarsa? Onu koruyamazsın ki artık... Yani..." Garion kekeleyerek sustu. Bu konuyu konuşmamışlardı hiç.

"Söylemekten çekinme Garion," dedi Pol sözünü sakınmadan. "Gerçeklerle yüzleşmekten korkmayalım. Artık gücüm olmadığına göre diyecektin, değil mi?"

"Nasıl bir his Pol Teyze? Bir şeyi kaybetmek gibi mi? Bir boşluk hissi mi?"

"Her zamankinden farklı değilim canım. Tabii gücümden vazgeçmeye karar verdiğimden beri bir şey yapmaya kalkışmadım. Bir şey yapmaya kalkıp da başaramazsam acı verebilir bu bana. Böyle bir tecrübe yaşamak istediğimi sanmıyorum, o yüzden de hiç denemedim." Omuzlarını silkti. "Hayatımın o bölümü kapandı, o yüzden artık unutsam iyi olur. Ama merak etme, Emanet emniyette olacak. Beldin Vadi'de. İkizler de. Ona zarar vermek isteyecekleri uzakta tutacak kadar gücümüz var yani."

"Durnik neden dedemden hiç ayrılmıyor?" diye sordu Garion ansızın. "Riva'ya geldiğimizden beri günün her saniyesini birlikte geçiriyorlar."

"Galiba bana bir sürpriz hazırlıyorlar," dedi Pol bilmiş bir tavırla gülümseyerek. "Bir düğün hediyesi. Tabii biraz açık ediyorlar ne yaptıklarını, ama olsun."

"Ne acaba?" dedi Garion merakla.

"En ufak bir fikrim yok ve araştırmayı aklımdan bile geçirmem. Her ne ise, o kadar uğraştılar ki, önceden keşfederek keyiflerini kaçırmak istemem." Günün ilk ışıklarının belirmekte olduğu pencereye baktı. "Artık işe koyulsan iyi olacak canım," dedi Garion'a. "Benim de hazırlanmaya başlamam lazım. Benim için çok özel bir gün bu gün. Çok güzel görünmek istiyorum."

"Senin güzel görünmemen zaten mümkün değil ki Pol Teyze," dedi Garion içinden gelerek.

"Ah, Sağol Garion," dedi Pol küçük bir kız gibi gülümseyerek. "Ama gene de risk almayayım." Onu tepeden tırnağa süzüp yanağına dokunarak, "Gidip bir yıkansan iyi olacak canım," dedi sonra. "Saçlarını da yıka, biri de seni tıraş etsin.."

"Kendim tıraş olabilirim Pol Teyze."

"İyi bir fikir değil bu Garion. Biraz asabisin bugün, ellerin titrerken yüzüne ustura sürmesen iyi olur."

Garion acı acı gülerek onu öptü ve kapıya yöneldi. Sonra durup geri dönerek, "Seni seviyorum Pol Teyze," dedi.

"Evet canım, biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Garion hamamı ziyaret ettikten sonra Lelldorin'i aramaya çıktı. Bu arada halledilen meselelerden biri de, genç Asturyalı ile yarı resmi eşi arasındaki ilişkinin resmiyete kavuşturulmasıydı. Ariana sonunda Lelldorin'in adım atma konusundaki tereddütlerinden bıkmış ve onun yanına taşınarak meseleyi kökünden çözmüştü. Bu konuda gayet kararlı davranmıştı kız. Garion Lelldorin'in itirazlarının çabucak kesildiğini anlıyordu. Son zamanlarda yüzünde her zamankinden daha da salakça bir ifade vardı ve Ariana da pek mutlu olmasının yanı sıra, kibirli bir ifadeyle dolaşıyordu ortalıkta. Tuhaf bir şekilde Relg ile Taiba'yı andırıyorlardı bu açıdan. Evlendiklerinden bu yana Relg'in yüzünde de hiç sonu gelmeyen bir hayret ifadesi vardı ve Taiba da Ariana'nınkine benzer bir kibir içindeydi. Garion yarın sabah uyandığında Ce'Nedra'nın yüzünde de o kendinden pek hoşnut gülümsemeyi göreceğini düşündü.

Garion'un Lelldorin'i araması boşuna değildi. Ce'Nedra'nın bir kaprisi sonucu, düğünlerinin ardından bir balo olacaktı ve Lelldorin de Garion'a dans etmesini öğretiyordu.

Hanımlar balo fikrini heyecanla karşılamışlardı, erkeklerin arasında ise böyle bir söz birliği yoktu. Özellikle Barak şiddetle itiraz etmişti buna. "O piste çıkıp dans mı edeceğim?" demişti küçük prensese inanamayan ve öfkeli bir sesle. "Hepimiz sarhoş olsak daha iyi olmaz mı? Düğün dediğin öyle kutlanır."

"Çok iyi olacak," demişti Ce'Nedra o tahammül edilemez tavrıyla adamın yanağını okşayarak. "Beni kırmayacaksın, değil mi Barak. Hatırım için?" Sonra numaracı bir şekilde kirpiklerini kırpıştırmıştı.

Barak ağzının içinden lanetler okuyarak yürüyüp gitmişti oradan.

Garion Lelldorinle Ariana'yı dairelerinde, kahvaltı masasının başında bakışırken buldu.

"Bizimle kahvaltı eder miydiniz Haşmetmeap?" diye sordu Ariana kibarca.

"Sağolun Leydim," diye reddetti Garion, "ama bugün pek iştahım yok."

"Sinirleri bozuk tabii," diye teşhis koydu Lelldorin bilgece bir tavırla.

"Aslında çoğunu anladım," diye sadede geldi Garion, "ama şu çapraz adım kafamı karıştırıyor. Ayaklarım birbirine dolaşıyor durmadan."

Lelldorin hemen lavtasını kaptı ve Ariana'nın yardımıyla Garion'a karmaşık dans adımlarını yeniden gösterdi.

"İyi bir dansçı olmaktasınız Lordum," dedi Ariana dersin sonunda. "Bütün istediğim herkesin içinde yere kapaklanmadan şu işi bitirmek."

"Tökezleseniz bile prenses size destek olacaktır."

"Bundan pek emin değilim. Aptal durumuna düşmemi seyretmek onu eğlendirebilir."

"Kadınları hiç tanımıyorsunuz."

Ariana Lelldorin'e hayran hayran baktı, Lelldorin de ona.

"Keser misiniz şunu," dedi Garion öfkeyle. "Şu bakışmalar için yalnız kalmayı bekleyemez misiniz?"

"Kalbim aşkla o kadar dolu ki, saklamam mümkün değil Garion," dedi Lelldorin abartılı bir tavırla.

"Fark ediliyor," dedi Garion alayla. "Benim İpek'i bulmam lazım. Siz de keyfinize bakın."

Ariaana önce kızardı, sonra gülümseyerek, "Bu kralımızın bize verdiği bir emir mi Haşmetmeap?" diye sordu havalı bir tavırla.

Garion kaçtı.

İpek bir akşam önce doğudan gelmişti, Garion da ondan haberleri almak için sabırsızlanıyordu. Ufak tefek Drasniyalıyı keklik ve baharatlı şaraptan oluşan kahvaltısının başında buldu.

"Kahvaltı için biraz ağır değil mi?" diye sordu Garion.

"Kahvaltıda bulamaç yemeyi pek sevmezdim zaten," diye cevap verdi İpek. "Onu yemek için insanın kendini alıştırması gerek."

Garion sadede geldi hemen. "Cthol Murgos'ta neler oluyor?"

"Zakath Rak Goska'yı kuşatmış durumda," diye cevap verdi İpek. "Daha da asker getiriyor. Belli ki zemin kuruyup orduyu yürütecek kadar düzelince, güney Cthol Murgos'a saldıracak."

"Thullar da onunla birlik mi?"

"Pek azı. Çoğu krallıkta kalan az sayıda Grolimi aramakla meşgul. Thulların aptal bir halk olduklarını sanırdım. Ama Grolim öldürmek için buldukları yeni ve ilginç yolların ne kadar yaratıcı olduğunu görsen şaşarsın."

"Zakath'tan ayırmamalıyız gözümüzü," dedi Garion. "Güneyden ansızın üstümüze saldırmasını istemiyorum."

"Bunu yapmayacağından emin olabilirsin," dedi İpek. "Ha, bu arada, sana bir tebrik mesajı yolladı."

"Ne yaptı, ne yaptı?"

"O uygar bir insan Garion, ayrıca da bir politikacı. Senin Torak'ı öldürmen onu çok sarstı. Galiba senden korkuyor da; o yüzden iyi geçinmek istiyor –

en azından güney Cthol Murgos'ta işini tamamlayana kadar."

"Taur Urgas ölünce Murgoların başına kim geçti?"

"Urgit, ikinci karısından olan üçüncü oğlu. Taur Urgas'ın çeşitli karılarından olma bir sürü oğlu arasında her zamanki gibi bir taht kavgası çıktı. Anladığım kadarıyla zayiat müthişmiş."

"Bu Urgit nasıl biri?"

"Komplocunun biri. Zakathla başa çıkabileceğini sanmıyorum, ama Malloryalıları yirmi yıl kadar meşgul eder. O zaman da Zakath yaşlanmış ve bu savaştan yorgun düşmüş olacağı için sana sorun çıkarmayacaktır."

"Öyle olacağını umalım."

"Ha, az kalsın unutuyordum. Hettar geçen hafta kuzininle evlendi."

"Adara'yla mı? Ben onu hasta sanıyordum."

"O kadar değilmiş belli ki. Düğününe geliyorlar –Ço-Hag ve Silar ile birlikte."

"Herkes evleniyor mu yahu?"

İpek güldü. "Ben hariç, genç dostum. Bu evrensel evlilik salgınına rağmen, benim aklım başımda hâlâ. Eğer çok sıkışırsam kaçmayı da bilirim. Algarların bu sabah burada olmaları lazım. Korodullin'in maiyetiyle birlikte geliyorlar. Camaar'dan ayrıldığımda gemileri hemen arkamdaydı.

"Mandorallen de yanlarında mı?"

"Vo Ebor Baronesiyle birlikte," dedi İpek başını sallayarak. "Baron hâlâ yola çıkamayacak kadar hasta. Öleceğini umuyor galiba, karısı ile Mandorallen'in yolunu açmak için."

Garion içini çekti.

"Üzülme Garion," dedi İpek. "Arendler bu tür acıları severler. Mandorallen soylu bir şekilde acı çekmeyi tercih ediyordur."

"Berbat bir laf bu İpek," dedi Garion ufak tefek adama.

"Ben de berbat biriyimdir zaten," dedi İpek omuz silkerek.

"Nereye gideceksin? Yani..." Garion sorusunu tamamlamadı.

"Seni başgöz ettikten sonra mı?" dedi İpek keyifle. "Bu geceki içki faslından ayıklıktan sonra Gar og Nadrak'a gidiyorum. Oradaki yeni durum birçok imkân sağlıyor. Yarblekle temas halindeyim. Bir ortaklık kuracağız."

"Yarblekle mi?"

"Kötü adam değil –göz kulak olursan tabii. Çok da uyanık. Muhtemelen iyi bir ortaklık olacaktır."

"Tahmin ediyorum," diye güldü Garion. "Biriniz bile yeterince fenasınız; bir araya geldiğinizde hiçbir namuslu tüccar elinizden kurtulamaz."

"Biz de bunu düşünmüştük," dedi İpek habis bir sırıtışla.

"Herhalde çok zengin olursunuz."

"Buna da alışırım zamanla." İpek'in gözleri daldı. "Ama mesele bu değil. Bir oyun bu. Para sadece hesabı tutmaya yarıyor. Önemli olan oyunun kendisi."

"Bunu daha önce de söylemiştin galiba."

"O zamandan beri bir şey değişmedi ki Garion," dedi İpek gülerek.

Pol Teyze ile Durnik'in düğünü o sabah Hisar'ın batı kanadındaki küçük, özel bir tapınakta yapıldı. Az sayıda davetli vardı. Belgarath ve ikizler, Beltira ile Belkira oradaydı tabii, İpek ile Barak da. Pol Teyze lacivert kadife tuvaleti içinde pek güzeldi; Kraliçe Layla nedimesi olmuştu. Garion

ise Durnik'in sağdıcıydı. Töreni ilk kez uygar elbiseler giymiş ve çirkin yüzünde kendisinden beklenmeyecek kadar yumuşak bir ifade olan kambur Beldin yönetti.

Tören sırasında Garion'un duyguları karmakarışıktı. Pol Teyzenin artık sadece kendisine ait olmadığını hissediyordu acıyla, içindeki ilkel, çocuksu bir yan buna kızıyordu. Ama evlendiği kişinin Durnik olması da onu sevindiriyordu. Eğer Pol Teyzeyi hak eden bir kişi varsa o da Durnik'ti. İyi kalpli, sade demircinin gözleri katıksız bir aşkla doluydu ve onları Pol'ün yüzünden alamıyordu. Durnik'in yanında duran Pol Teyzenin yüzünde de ciddi ve mutluluktan ışıyan bir ifade vardı.

Garion geri çekilip evlenen çift bağlılık yeminlerini ederlerken, hafif bir hışırtı duyuldu. Tapınağın kapısında, vücudunu tepeden tırnağa örten kukuletalı bir cübbe içinde prenses Ce'Nedra duruyordu.

Yüzünde bile bir peçe vardı. Kadim bir Tolnedra geleneğine uyarak, Garion'un onu düğün günü görmemesi gerektiğinde ısrar etmişti, cübbesi ve kukuletası onda görünmez olduğu yanılsamasını yaratıyordu herhalde. Garion prensesin bu çözümü bulana kadar kendi kendisiyle epece mücadele etmiş olduğunu düşündü. Polgara'nın düğününü kaçırması söz konusu değildi, ama bütün formalitelere de uyması gerekiyordu. Garion törene dönerken hafifçe gülümsedi.

Beldin'in yüzündeki ifadeyi görünce de hemen başını çevirip tapınağın arka tarafına baktı. Beldin önce şaşırmış, sonra da yüzündeki hayret ifadesi yerini sükunete ve tanımaya bırakmıştı. Başta bir şey göremedi Garion, sonra kirişlerden birinde hafif bir kıpırtı dikkatini çekti. Kar rengi bir baykuş, bir hayalet gibi koyu renk kirişlerden birine tünemiş, Pol Teyze ile Durnik'in evlenmesini izliyordu.

Tören bitip Durnik saygılı ve gergin bir tavırla gelini öpünce, beyaz baykuş kanatlarını açıp hayalet sessizliğiyle tapınağın içinde bir tur attı. Mutlu çiftin üstünde onları kutsar gibi bir an durduktan sonra iki yumuşak kanat çırpışıyla Belgarath'a yöneldi. Herkes nefesini tutmuştu, ihtiyar büyücü hemen başka bir tarafa baktı.

"Ona baksan iyi olacak baba," dedi Pol Teyze. "Yoksa gitmeyecek."

O zaman Belgarath içini çekti ve tam önünde havada asılı duran parlak kuşa baktı. "Seni hâlâ özlüyorum," dedi kısaca. "Bu kadar zaman geçmesine rağmen."

Baykuş ona altın rengi gözlerini kırpmadan baktı, sonra ansızın titreşerek kayboldu. "Ne müthiş bir şey," dedi Kraliçe Layla heyecanla.

"Biz müthiş insanlarızdır Layla," diye cevap verdi Pol Teyze. "Garip dostlarımız ve akrabalarımız var." Sonra Durnik'in koluna sıkıca sarılarak gülümsedi. "Ayrıca," dedi gözlerinde muzip bir pırıltıyla, "bir kızın annesi olmadan evlenmesini bekleyemezsiniz, değil mi?"

Düğünden sonra hep birlikte Hisar'ın koridorlarından merkezi kaleye yürüdüler ve Pol Teyzenin özel dairesinin kapısında durdular. Garion da kutlamalar bittikten sonra koridorda yollarına devam eden İpek ve Barakla oradan ayrılmak niyetindeydi, ama Belgarath torununun kolundan yakaladı. "Sen kal biraz," dedi ihtiyar.

"Onları rahatsız etmesek dede," dedi Garion gergin bir sesle.

"Birkaç dakika kalacağız sadece," dedi Belgarath. İhtiyarın dudakları gizlemeye çalıştığı bir hınzırlıkla kıvrılıyordu. "Görmeni istediğim bir şey var."

Babası ve Garion da onların peşinden daireye girince, Pol Teyzenin bir kaşı soru sorar gibi havaya kalktı. "Kadim ve esrarlı bir geleneğe mi uyuyoruz baba?" diye sordu ihtiyara.

"Hayır Pol," dedi Belgarath masum bir tavırla. "Garionla ben mutluluğunuz için kadeh kaldırmak istiyoruz sadece."

"Gene ne dolaplar çeviriyorsun İhtiyar Kurt?" diye sordu Pol, ama gözlerinde keyifli bir ifade vardı.

"İlle de bir dolap mı çevirmem lazım?"

"Genellikle öyle yaparsın sen baba." Gene de gidip dört kristal kadeh ve bir sürahi yıllanmış Tolnedra şarabı getirdi.

"Çok uzun bir süre önce dördümüz başlamıştık bu işe," dedi Belgarath. "Belki de ayrılmadan önce, geldiğimiz uzun yolu ve başımıza gelen garip şeyleri beraberce hatırlasak iyi olacak. Hepimiz şöyle ya da böyle değiştik galiba."

"Sen pek değişmedin baba," dedi Pol Teyze anlamlı bir sesle. "Sadede gelir misin?"

Belgarath'ın gözleri artık gizleyemediği müthiş bir keyifle parlıyordu. "Durnik sana bir şey verecek," dedi.

"Şimdi mi?" diye sordu Durnik yutkunarak. Belgarath başıyla onayladı.

"Güzel şeyleri sevdiğini biliyorum, şuradaki kuş gibi," dedi Durnik Pol Teyze'ye, Garion'un geçen yıl vermiş olduğu kristal çalıkuşunu göstererek. "Ben de sana bunun gibi bir şey vermek istiyordum, ama ben camla ya da kıymetli taşlarla bir şey yapamam. Ben demirciyim, o yüzden çelikle çalıştım." Beze sarılı bir şeyi açıyordu bu arada. Sonunda ortaya çıkan şey, ince ince işlenmiş çelik bir güldü; yeni açmaya başlamıştı daha. Ayrıntıları son derece usta işi yapılmıştı; çiçek canlıymış gibi parlıyordu.

"Durnik!" dedi Pol Teyze mutlulukla. "Ne kadar güzel bir gül bu."

Durnik henüz gülü vermemişti ona. "Ama rengi yok," dedi biraz eleştirel bir tavırla. "Kokusu da." Gergin bir tavırla Belgarath'a baktı.

"Haydi," dedi ihtiyar. "Sana gösterdiğim gibi."

Durnik tekrar Pol Teyzeye döndü elinde parlayan gülle. "Sana verecek hiçbir şeyim yok Polüm," dedi alçakgönüllükle, "bir tek dürüst bir kalbim – ve bu." Elindeki gülü uzattı ve yüzü müthiş bir yoğunlaşmayla gerildi.

Garion açıkça duydu sesi. O tanıdık, fısıltı gibi dalga sesiydi bu, içinde çan sesi gibi bir çınlama da vardı. Durnik'in elindeki cilalı gül bir nabız gibi attı ve yavaş yavaş değişmeye başladı. Yapraklarının dışı kar gibi beyaz oldu, ama çiçeğin daha yeni açmakta olan iç yaprakları derin bir kızıla dönüştü. Durnik dönüşümü tamamladığında, yapraklarında çiy taneleri olan canlı çiçeği Pol Teyzeye uzattı.

Pol Teyze müthiş bir şaşkınlıkla bakıyordu çiçeğe. O güne kadar varolan bütün çiçeklerden farklıydı. Titreyen eliyle gülü aldı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Nasıl olabilir böyle bir şey?" diye sordu huşu içinde bir sesle.

"Durnik artık çok özel bir insan," dedi Belgarath. "Bildiğim kadarıyla ölüp de sonra hayata dönmüş olan tek kişi. Bunun da onu değiştirmemesi mümkün değildi, en azından biraz. Ama zaten iyi kalpli, pratik dostumuzun görüntüsünün altında yatan bir şair varmış demek ki hep. Belki tek gerçek fark, o şairi ortaya çıkarmanın yolunu bulmuş olmasıdır."

Durnik biraz mahcup bir tavırla parmağını hafifçe güle değdirerek, "Bunun bir iyi tarafı var Polüm," dedi. "O da şu: Çelik hâlâ içinde, o yüzden asla solmayacak. Hep şu anki gibi kalacak. Kışın ortasında bile en azından bir çiçeğin olacak."

"Ah, Durnik!" diye haykırdı Pol ona sarılarak.

Durnik de ona sarılmaya çalışırken biraz mahcuptu hâlâ. "İstersen başkalarını da yaparım," dedi. "Bir bahçe dolusu. Bir kere yolunu kavrayınca hiç zor olmuyor."

Ama Pol Teyzenin gözleri irileşmişti birden. Kolunu Durnik'ten ayırmadan hafifçe dönüp, cam dalında duran kristal çalıkuşuna baktı. "Uç," dedi ona; parlayan kuş kanatlarını açarak, uzattığı eline doğru uçup kondu. Gülü dikkatle inceledi, gagasını çiy tanelerinden birine daldırdı, sonra başını kaldırıp tiz bir sesle minik bir şarkıya başladı. Pol Teyze yavaşça elini havaya kaldırınca, kristal kuş cam dalına geri döndü. Şarkısının yankılan ise hâlâ duyuluyordu.

"Garionla benim gitme vaktimiz geldi," dedi Belgarath, yüzünde duygusal ve buğulu bir ifadeyle.

Ancak belli ki bir şeyin farkına varmıştı Pol Teyze. Gözleri önce kısıldı, sonra faltaşı gibi açıldı. "Bir dakika ihtiyar Kurt," dedi Belgarath'a sesinde hafif bir öfke belirtisiyle. "Baştan beri biliyordun bunu, değil mi?"

"Neyi Pol?" diye sordu ihtiyar masum bir tavırla.

"Durnik'in... Benim..." Hayatında ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu Pol. "Biliyordun!" diye parladı sonunda.

"Tabii ki. Durnik uyanır uyanmaz onda farklı bir şeyler olduğunu anlamıştım. Senin fark etmediğine de şaştım doğrusu. Tabii bunu ortaya çıkartmak için onunla biraz çalışmamız gerekti."

"Niye bana söylemedin?"

"Sormadın ki Pol."

"Sen... Ben..." Müthiş bir gayretle kendini kontrol etmeyi başardı Pol. "Aylar boyunca gücümü kaybetmiş olduğuma inanmama izin verdin, oysa hiç kaybetmemiştim! Gücüm vardı ve bütün bunları çekmeme sebep oldun ha!"

"Yapma Pol. Durup biraz düşünseydin gücünü öylesine kaybedemeyeceğini sen de anlardın. Gücün varsa vardır, kaybolmaz."

"Ama Ustamız demişti ki..."

Belgarath elini kaldırıp onu susturdu. "Eğer hatırlarsan Pol, onun sana sorduğu tek şey, bağımsızlığını kısıtlamaya ve hayatına Durnik'inki kadar bir güçle devam etmeye razı olup olmadığındı. Senin gücünü elinden alamayacağına göre, demek başka bir şey varmış aklında."

"Ben inanmıştım ki..."

"Ben senin neye inandığını kontrol edemem ki Pol," dedi ihtiyar son derece mantıklı bir ses tonuyla.

"Beni aldattın!"

"Hayır Pol," diye düzeltti ihtiyar, "sen kendini aldattın." Sonra sevgiyle gülümsedi ona. "Şimdi nutuk atmaya başlamadan önce biraz düşün bakalım. Eninde sonunda sana bir zararı dokunmadı, değil mi? Ayrıca böyle keşfetmek de daha güzel olmadı mı?" Gülümsemesi yayılarak bir sırıtışa döndü, "İstersen bunu benden sana bir düğün hediyesi olarak kabul et."

Pol ona bir süre baktı; belli ki niyeti kavga çıkarmaktı, ama Belgarath'ın bakışlarında bir muziplik vardı. Aralarındaki çekişmenin ne olduğu belirsizdi, ama belli ki Belgarath kazanmıştı bu kez. Sonunda öfke numarası bile yapamayan Pol, çaresizce gülerek sevgiyle babasının kolunu tuttu. "Sen korkunç bir ihtiyarsın baba," dedi.

"Biliyorum," dedi büyücü. "Geliyor musun Garion?" Dışarıya çıktıklarında Belgarath kıkır kıkır gülmeye başladı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Garion.

"Aylardır bu anı bekliyordum," dedi Belgarath gülmeye devam ederek. "Ne olduğunu fark ettiği anda yüzünü gördün mü? Aylardır soylu bir fedakârlık havasıyla dolanıp duruyordu ortalıkta, sonunda bunun ne kadar faydasız olduğunu gördü işte." Yüzünde bilmiş bir ifade belirdi. "Bilirsin teyzen hep kendinden fazlasıyla emindir. Belki de bir süre kendini sıradan bir insan olarak görmenin faydası dokunmuştur. Ufkunu açmıştır biraz."

"Haklıymış," diye güldü Garion. "Sen gerçekten de korkunç bir ihtiyarsın."

"Elimizden geleni yapıyoruz," diye sırıttı Belgarath.

Garion'un damatlıklarının hazır beklediği kraliyet dairesine doğru yürüdüler koridor boyunca.

"Dede," dedi Garion çizmelerini çıkarmak için otururken, "sana sormak istediğim bir şey var. Ölmeden önce Torak 'Anne!' diye haykırdı."

Belgarath başıyla onayladı, elinde maşrapası.

"Annesi kim?"

"Evren," diye cevap verdi ihtiyar. "Anlamıyorum."

Belgarath düşünceli düşünceli kısa, beyaz sakalını kaşıdı. "Anladığımı kadarıyla tanrıların her biri, tanrıların babası Ul'un zihninde bir fikir olarak başladı, ama onları ortaya çıkaran evrendi. Çok karmaşık bir şey bu. Ben da tamamen anlıyorum diyemem. Her neyse, Torak ölürken onu hâlâ sevdiğine inandığı tek şeye seslendi. Yanılıyordu tabii. Ul ve diğer tanrılar da

seviyorlardı onu, çarpık ve tümüyle kötü olduğuna inanmalarına rağmen. Evren de arkasından ağladı."

"Evren mi?"

"Hissetmedin mi? Her şeyin durduğu ve bütün ışıkların söndüğü anı?"

"Bunu bir tek ben hissettim sanıyordum."

"Hayır Garion. O an tüm evrendeki ışıklar söndü ve her şey durdu, her yerde, her şey. Bunun bir kısmı, evrenin ölü oğlu için matem tutmasıydı."

Garion düşünceli bir tavırla, "Ölmesi şarttı ama, değil mi?" diye sordu.

"İşlerin tekrar yoluna girmesinin tek yolu buydu. Torak ölmeliydi ki, her şey olması gerektiği gibi olsun. Aksi takdirde her şey kaosa varacaktı."

Aniden garip bir fikir geldi Garion'un aklına. "Dede," dedi, "Emanet kim?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Belgarath. "Belki sadece tuhaf bir çocuktur. Belki de başka bir şey. Üstünü başını değişmeye başlasan iyi edersin."

"Ben de bunu unutmaya çalışıyordum."

"Yapma canım. Bugün senin hayatının en mutlu günü."

"Yaa?"

"En azından bunu kendi kendine tekrarlarsan faydası olur."

Ulgo Gorimi oybirliğiyle Garion ile Ce'Nedra'nın evlilik törenini yönetmek için seçilmişti. Nahif, mukaddes ihtiyar, Prolgu mağaralarından Sendarya'ya aşama aşama tahtırevanla taşınmış, Kral Fulrach'ın kraliyet arabasıyla Sendar şehrine getirilmiş, oradan da gemiyle Riva'ya gelmişti. Ulgoların tanrısının tüm tanrıların babası olduğunu açıklaması, dinbilimcileri yıldırım çarpmışa çevirmişti. Kütüphaneler dolusu felsefi spekülasyon kitabı bir

anda anlamsız hale gelmiş, dünyanın dört bir yanında rahipler şaşkınlıkla kekeler olmuştu. Belar Başrahibi Grodeg haberi alır almaz baygınlık geçirmişti. Thul Mardu savaşında aldığı yaralar yüzünden zaten kötürüm kalmış olan dev din adamı, bu darbeye dayanamadı. Ayıldığında refakatçileri onun çocukluğuna dönmüş olduğunu gördüler; adamcağız hayatının geri kalanını oyuncaklar ve renkli iplerle çevrili olarak geçirecekti artık.

Düğün tabii ki Riva Kralının Taht Salonunda yapıldı ve herkes oradaydı. Kral Rhodar kızıllar giymişti, Kral Anheg ise mavi. Kral Fulrach kahverengiler içindeydi, Kral Ço-Hag ise geleneksel Algar siyahları içinde. Yüzü en küçük oğlunun ölümü yüzünden daha da kasvetli bir hale gelen Riva Vekilharcı Brand, iyi bir Rivalı gibi gri giyinmişti. Başka soylu davetliler de vardı. Kafası kazınmış Sadi ile koyu bir muhabbete dalmış olan altın rengi kaftanlı XXIII. Ran Borune, kendinden beklenmeyecek kadar neşeliydi. Bu ikisi tuhaf bir biçimde iyi anlaşmışlardı. Batının yeni durumunun yarattığı imkânlar ikisini de pek cezbediyordu ve belli ki bir anlaşma sağlama yolundaydılar. Morlar içindeki Kral Korodullin de diğer kralların yanındaydı, ama pek az konuşuyordu. Thull Mardu savaşında kafasına yediği darbe yüzünden ağır işitir olmuştu ve genç Arendiya kralı kendini topluluk içinde pek rahat hissetmiyordu.

Toplanan hükümdarların tam ortasında, nahoş sarı bir ceket giymiş olan Gar og Nadrak Kralı Drosta lek Thun vardı. Sıska, asabi Nadrak Kralı hızlı hızlı konuşuyor ve tiz kahkahalar atıyordu. O gün Kral Drosta bir sürü anlaşma yaptı, bunların bazılarına uymaya bile niyetliydi.

Riva Kralı Belgarion bu konuşmalara katılmadı tabii, hayırlı da oldu. Riva Kralının zihni biraz dağınıktı. Maviler içinde, Lelldorinle birlikte mermer bir yan odada onları çağıracak olan boru sesini beklerken, sinirli sinirli volta atıyordu. "Ah, şu iş bir bitse," dedi altıncı defa.

"Sabırlı ol Garion," dedi Lelldorin yeniden.

"Ne yapıyorlar dışarıda?"

"Asaletmeapın hazır olmasını bekliyorlar herhalde. Şu anda o senden çok daha önemli. Düğünler böyledir bilirsin."

"Sen şanslısın tabii. Ariana ile ikiniz kaçıp hiç tantanasız evlendiniz."

Lelldorin acı acı gülerek, "Kurtuldum sayılmaz," dedi, "sadece erteledim. Bütün bu hazırlıklar Arianamı şevke getirdi. Arandiya'ya döner dönmez doğru dürüst bir düğün istiyor o da."

"Düğünler kadınların zihnine neden böyle dokunuyor acaba?"

"Kim bilebilir?" dedi Lelldorin. "Kadın zihni bir sırdır, sen de yakında göreceksin bunu."

Garion ona ekşi bir suratla bakıp tacını tekrar düzeltti. "Ah, şu iş bir bitse," dedi yeniden.

En nihayet boru sesi Riva Kralının Taht Salonundan yankılandı, kapı açıldı ve gözle görünür biçimde titreyen Garion, tacını son kez düzelterek, yazgısıyla karşılaşmaya yürüdü. Salondaki insanların çoğunu tanımasına rağmen, Lelldorinle birlikte yerdeki çukurlarda yanan ateşlerin arasından geçip tahta ve kabzasında Aldur Taşı ile artık yerine asılmış olan dev kılıcına doğru yürürken, çevresindeki tüm yüzler bulanık birer leke gibi görünüyordu.

Salon bayrak ve sancaklarla süslenmişti ve her yan bahar çiçekleriyle kaplıydı. İpek, saten ve rengârenk sırmalar içindeki davetliler, damat kralın girişini seyretmek için eğilip bükülürlerken, adeta bir çiçek bahçesine benziyorlardı.

Garion'u tahtın önünde, yumuşak yüzünde bir gülümsemeyle beyaz cübbeli, ihtiyar Ulgo Gorimi bekliyordu. O basamakları çıkarken, "Selam Belgarion," diye mırıldandı Gorim.

"Kutsal Gorim," diye cevap verdi Garion asabi bir selam vererek.

"Sakin ol evladım," dedi Gorim Garion'un titreyen ellerini görünce.

"Elimden geleni yapıyorum Kutsal Kişi."

Borular yeniden öttü ve salonun arkasındaki kapı açıldı. İncilerle süslü beyaz gelinliği içinde İmparatorluk Prensesi Ce'Nedra, yanında kuzini Xera

ile kapıda duruyodu. Harikaydı. Alev gibi saçları bir omuzundan aşağı dökülüyordu ve başında o çok sevdiği çok renkli altın tacı vardı. Yüzünde mazbut bir ifade vardı ve yanakları hafifçe kızarmıştı. Yere bakıyordu, ama bir an için Garion'a bir göz atınca, delikanlı uzun kirpiklerin gerisindeki hınzırca pırıltıyı fark etti birden. Bütün bu mazbut görünümün pozdan ibaret olduğunu hemen anladı Garion. Kapıda herkesin ne kadar güzel olduğunu görmesine izin verecek kadar durduktan sonra, arplar eşliğinde yürüyerek, titreyen damadın yanına geldi. Barak'ın kızları önünden yürüyüp yoluna çiçekler serpiyorlardı ki, Garion bunu biraz abartılı buldu.

Tahta vardığında Ce'Nedra içinden geldiği gibi davranarak ihtiyar Gorim'i yanağından öptü, sonra Garion'un yanındaki yerini aldı. Çiçeğe benzer bir kokusu vardı, ki bu koku Garion'un dizlerinin titremesine sebep oluyordu.

Gorim davetlilere bakarak söze başladı. "Bugün," dedi, "burada hayatlarımızı büyük tehditler karşısında bugüne kadar güvenle yönlendiren Kehanetin son adımına şahit olmak için toplandık. Söylendiği gibi, Riva Kralı döndü. Kadim düşmanımızla karşılaştı ve galip geldi. Mükafatı ise yanında duruyor."

Mükafat mı? Garion daha önce hiç bu açıdan düşünmemişti durumu. Gorim sözlerine devam ederken biraz kafa yorduysa da bir faydası olmadı bunun. Derken kaburgalarına batan bir dirsek hissetti.

"Dinle," diye fısıldadı Ce'Nedra.

Kısa bir süre sonra sorular ve cevaplar kısmına gelindi. Garion'un sesi biraz çatladı, ama normaldi bu. Ce'Nedra'nın sesi ise berrak ve kararlıydı. Gerginmiş numarası bile yapamaz mıydı bu kız? Birazcık olsun?

Birbirlerine verdikleri yüzükleri kadife bir yastık üstünde Emanet getirdi. Oğlan görevini gayet ciddiye alıyordu, ama onun yüzünde bile hafifçe eğlenen bir ifade vardı. Garion'un tepesi atmak üzereydi. Herkes mi dalga geçiyordu onunla?

Gorim'in ikisini kutsamasıyla sona erdi tören. Ama Garion bunu duyamamıştı, çünkü Aldur Taşı kendi kutlamalarını da işin içine katarak kulaklarını bir şarkıyla doldurmaktaydı.

Ce'Nedra ona dönüp, "Eee?" diye fısıldadı.

"Eee ne?" diye fısıldadı Garion da.

"Beni öpmeyecek misin?"

"Burada mı? Herkesin önünde mi?"

"Âdettir."

"Saçma bir âdet."

"İtiraz etme Garion," dedi Ce'Nedra sıcak, yüreklendirici küçük bir tebessümle. "Sonra tartışırız bunu."

Garion haysiyetli bir öpücük olması için çalıştı bunun, mazbut, resmi, ortamın genel havasına uygun. Ama Ce'Nedra'nın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. Garion'u biraz paniğe kaptıran bir hevesle işe koyuldu. Boynuna sımsıkı sarılıp dudaklarına yapıştı. Garion biraz mantık dışı bir korkuyla bunun ne kadar devam edeceğini düşünmeye başlamıştı. Dizlerinin bağı çözülüyordu bile.

Salondan yükselen tezahürat kurtardı onu. Kamuoyu önünde öpüşmenin en zor yanı, ne kadar sürdürmeniz gerektiğini bilememektir. Çok kısa olursa, insanlar önemsemediğinizi sanırlar; çok uzun olursa da gülüşmeye başlarlar. Riva Kralı Belgarion yüzünde salakça bir sırıtışla düğün davetlilerine döndü.

Törenin hemen ardından balo ve akşam yemeği vardı. Davetliler keyifle muhabbet ederek uzun bir koridordan, mumlarla aydınlatılıp parlak renklerle süslenmiş bir balo salonuna geçtiler. Orkestra Rivalı müzisyenlerden oluşuyordu, ama şef, bağımsız fikirli Rivalıların doğaçlama yapmasını engellemek için çabalayan titiz bir Arendiyalıydı.

Bu, Garion'un en çok korktuğu kısımdı işte. İlk dansı kralla kraliçenin yalnız yapmaları gerekiyordu. Ce'Nedra'yı dans pistinin ortasına götürüp, kamuoyu önünde dans becerisini sergilemesi gerekiyordu.

Yanında mutluluktan uçan karısıyla pistin ortasına vardığında dehşetle fark etti ki, Lelldorin'in öğrettiği her şeyi unutmuştu.

Bu mevsim güney saraylarında popüler olan bu dans türü, çok zarif ve karmaşıktı. Danseden çiftin aynı yöne bakması, erkeğin biraz geride ve yanda durması gerekiyordu. Kollarını uzatıp elele tutuşacaklardı. Garion işin bu kısmını kazasız belasız halletti. Müziğe uygun minik, çabuk adımlardı onu korkutan.

Ama her şeye rağmen hiç de fena olmadı sonunda. Tabii Ce'Nedra'nın saçının kokusu hâlâ onu rahat bırakmıyordu ve dans sırasında elleri titriyordu, ilk parçanın sonunda davetliler heyecanla alkışladılar ve orkestra ikinci parçaya geçince de dansa katıldılar. Dans pisti dönen renklerle doldu.

"Çok fena olmadı galiba," diye mırıldandı Garion.

"Çok iyiydik," dedi Ce'Nedra.

Dansa devam ettiler.

"Garion," dedi Ce'Nedra bir süre sonra.

"Efendim?"

"Beni sahiden seviyor musun?"

"Tabii seviyorum. Ne saçma bir soru."

"Saçma mı?"

"Yanlış kelime kullandım," dedi delikanlı telaşla. "Kusura bakma."

"Garion," dedi Ce'Nedra yeniden, birkaç adım sonra.

"Evet?"

"Ben de seni seviyorum biliyorsun."

"Tabii biliyorum."

"Tabii mi? Beni çantada keklik olarak görüyorsun galiba."

"Niye kavga ediyoruz?" diye sordu Garion yalvarırcasına.

"Kavga etmiyoruz Garion," dedi kız havalı bir tavırla. "Tartışıyoruz."

"Ha," dedi Garion. "Tamam öyleyse."

Beklendiği üzere kral ve kraliçe herkesle dans etti. Ce'Nedra bir kraldan diğerine dolaşıyordu, Garion ise soylu hanımlar ve kraliçelerle zorunlu birkaç adım atıyordu. Sarışın Drasniya Kraliçesi Porenn ona faydalı tavsiyelerde bulundu; kendinden emin tavırlı Çerek Kraliçesi İslena da öyle. Tombul Kraliçe Layla anaç bir havadaydı, hatta biraz da çakırkeyifti. Kraliçe Silar ciddi bir tavırla tebrik etti onu, Arendiya Kraliçesi Mayaserana ise biraz daha esnek olursa daha iyi dans edebileceğini söyledi. Yeşil sırma işlemeli bir elbise giymiş olan Barak'ın karısı Merel, en iyi tavsiyeyi veren kişi oldu. "Tabii ki kavga edeceksiniz," dedi dans ederken, "ama asla birbirinize kızgın uyumayın. Benim hatam bu olmuştu."

Garion en nihayet kuzini Adara ile dans etti. "Mutlu musun?" diye sordu Garion.

"Hayal edebileceğinden de fazla," dedi Adara yumuşak bir gülümsemeyle.

"Her şey yolunda öyleyse, değil mi?"

"Evet Garion. Her şey yazıldığı gibi oldu. Her şey yerli yerinde gibi görünüyor."

"Belki de gerçekten yazgıdır," dedi Garion. "Bazen hayatlarımızı kendimizin kontrol edemediğini düşünüyorum. Ben edemiyorum doğrusu."

"Düğün günü bir damat için fazla derin düşünceler bunlar," dedi Adara gülümseyerek. Sonra ciddileşerek, "Sakın Ce'Nedra'nın kafanı karıştırmasına izin verme," diye ekledi. "Her zaman da teslim olma."

"Ne konuştuğumuzu duydun, değil mi?"

Başını salladı Adara. "Çok da ciddiye alma Garion. Seni deniyor sadece."

"Hâlâ bir şey kanıtlamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ce'Nedra için muhtemelen her gün bir şey kanıtlayacaksın. Küçük prensesini tanıyorum Garion. Bütün istediği onu sevdiğini kanıtlaman. Bunu söylemekten korkma. Onu sevdiğini sık sık söyleme zahmetine girersen ne kadar yumuşak başlı olacağını göreceksin."

"Ama bunu biliyor zaten!"

"Gene de söylemelisin?"

"Ne kadar sık söylemeliyim sence?"

"Her saat başı filan."

Garion onun şaka yaptığından emindi.

"Sendarların kapalı insanlar olduğunu fark ettim," dedi Adara. "Bu Ce'Nedra'ya sökmez. Yetiştiriliş tarzını bir yana bırakıp açık açık söylemelisin. Emin ol, değecektir."

"Denerim," diye söz verdi Garion.

Adara hafifçe gülüp onu yanağından öperek, "Zavallı Garion," dedi.

"Niye zavallıymışım?"

"Daha öğrenecek ne çok şeyin var."

Dans devam etti.

Sonunda yorgun düşen ve iyice acıkan Garionla Ce'Nedra masaya gidip düğün yemeklerini yemeye oturdular. Çok özel bir yemekti bu. Düğünden iki gün önce Pol Teyze soğukkanlı bir tavırla mutfağa girip dizginleri eline almıştı. Bunun sonucu her şeyin mükemmel olmasıydı. Dolu masadan yükselen kokular baş döndürücüydü. Kral Rhodar tek tek her şeyin tadına bakmadan geçmiyordu.

Müzik ve dans devam etti ve pistten kurtulmanın rahatlığı içindeki Garion da dans edenleri seyre daldı. Gözleri kalabalıkta dostlarını arıyordu. Dev gibi, ama gene de yumuşak tavırlı Barak, karısı Merel ile dans ediyordu. Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Lelldorin ile Ariana, birbirlerinin gözlerinin içine dalmış gitmişlerdi dans ederken. Relg ve Taiba dans etmiyor, bir köşede yalnız başlarına oturuyorlardı. Elele tutuşmuş olduklarını fark etti Garion. Relg'in yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı, ama mutsuz değildi.

Pistin ortalarında bir yerde Hettar ile Adara, hayatını at sırtında geçirenlere özgü bir zarafetle dans ediyorlardı. Hettar'ın atmaca gibi yüzü farklı gibiydi, Adara'nın ise yanakları pespembeydi mutluluktan. Garion bu anın Adara'nın tavsiyesini denemek için iyi bir zaman olduğuna karar vererek Ce'Nedra'nın pembe, minik kulağına eğildi, boğazını temizledi ve, "Seni seviyorum," diye fısıldadı, ilk defasında zor olmuştu, o yüzden tekrar denedi, alışmak babından yani. "Seni seviyorum," diye fısıldadı yeniden, ikinci kez daha kolay olmuştu.

Prensesin üzerinde yarattığı etki müthiş oldu bunun. Ansızın kıpkırmızı kesildi Ce'Nedra, gözleri irileşti ve son derece savunmasız kaldı. Kalbi olduğu gibi gözlerindeydi sanki. Söyleyecek söz bulamayarak uzanıp Garion'un yüzüne dokundu hafifçe. Gözgöze geldiklerinde, bu basit ifadenin yarattığı değişim karşısında şaşkınlığa düştü Garion. Bu bilgiyi kafasının bir kösebine depolayınca, kendini aylardan beri olduğundan daha güvenli hissetti.

Kraliyet düğününü kutlayan davetlilerin dans ettiği salon renklerle doluydu. Ama gene de bu genel mutluluğa uymayan birkaç yüz vardı aralarında. Salonun ortasında Mandorallen Vo Ebor Baronesi Nerina ile dans ediyordu ve ikisinin yüzü de hayatlarındaki büyük trajediyi yansıtıyordu. Onların biraz ötesinde İpek Kraliçe Porenn ile dans ediyordu. Ufak tefek Drasniyalının yüzünde Garion'un daha önce Val Alom'da, Kral Anheg'in sarayında görmüş olduğu acı, kendisiyle alay eden ifade vardı. Garion içini çekti.

"Şimdiden kederlendin mi kocacığım?" diye sordu Ce'Nedra gözlerinde muzip bir pırıltıyla. Oturduklarında, yine âdeti olduğu üzere başını Garion'un kolunun altına sokup sokulmuştu ona. Çok hoş bir kokusu vardı. Garion ayrıca sıcak ve yumuşak da olduğunu fark etti onun.

"Bazı şeyleri hatırladım da," diye cevap verdi Garion.

"İyi. Hepsini şimdi halledip aradan çıkar. Daha sonra ayak bağı olmalarını istemiyorum."

Garion kıpkırmızı kesilince Ce'Nedra hınzır hınzır güldü. "Ayrıca bu 'daha sonra' da çok sonra değil tabii," dedi kız. "Leydi Polgara ile dans etmen lazım, ben de dedenle dans edeceğim. Sonra dairemize çekiliriz. Çok yoğun bir gün oldu."

"Gerçekten de yoruldum," dedi Garion.

"Daha günün bitmedi Rivalı Belgarion," dedi Ce'Nedra ona dik dik bakarak. Garion oturmuş dans edenleri seyreden Pol Teyze ile Durnik'in yanına yaklaşırken kendini biraz sakil hissediyordu.

"Benimle dans eder misin Polgara Teyze?" dedi resmi bir şekilde eğilerek.

Pol ona soru sorarcasına bakarak, "Sonunda kabul ettin demek?" dedi.

"Neyi kabul ettim?"

"Aslında kim olduğumu."

"Biliyordum zaten."

"Ama daha önce bana hiç tam adımla hitap etmemiştin Garion," dedi teyzesi kalkıp saçını düzeltirken. "Önemli bir adım sayılabilir bu."

Lavtalar ve flütler eşliğinde, mum ışığında dans ettiler. Lelldorin'in uğraşa didine Garion'a öğrettiğinden daha ölçülü ve daha yavaştı Polgara'nın adımları. Garion onun gerilere, uzak geçmişe gidip, asırlar önce Wacune Arendleriyle yaşadığı zaman öğrendiği adımlarla dans ettiğini anladı. Birlikte yirmi beş yüzyıl önce sonsuza kadar yokolmuş ve sadece Polgara'nın anılarında yaşayan bir dansın ağır, zarif ve biraz da kederli adımlarıyla dans ettiler.

Belgarath Ce'Nedra'yı son dansı yapmaları için Garion'a teslim ettiğinde, kız kıpkırmızıydı, ihtiyar hınzır hınzır gülerek kızına selam verdi ve ellerini

tutup dansa başladı. Dördü, birbirlerinden pek ayrılmadan dans ettiler ve Garion teyzesinin sorusunu açık seçik duydu.

"Başardık mı baba?"

Belgarath'ın gülümsemesi içtendi. "Evet Polgara," diye cevap verdi. "Aslına bakarsan çok iyi başardık."

"Öyleyse bütün bunlara değerdi, değil mi baba?"

"Evet Pol, değerdi."

Dans devam etti.

"Dedem sana ne dedi?" diye fısıldadı Garion Ce'Nedra'ya.

Kız tekrar kızararak, "Boş ver," dedi. "Belki başka zaman söylerim. Sonra."

Bu "sonra" kelimesi çıkmıştı gene ortaya.

Dans sona erince kalabalığa beklenti dolu bir sessizlik çöktü. Ce'Nedra gidip babasını yanağından öptükten sonra geri döndü. "Eee?" dedi Garion'a.

"Eee ne?"

"Sen adam olmazsın," dedi kız gülerek. Sonra elinden tutup onu salondan çıkardı.

Çok geçti, belki gece yarısından iki saat kadar sonra. Büyücü Belgarath elinde maşrapasıyla Riva Hisarının boş koridorlarında gezerken muzip bir ruh hali içindeydi. Epeyce bir kutlama yapmıştı ve iyice çakırkeyifti artık – çoğu baygın düşmüş olan bazı davetliler kadar olmasa bile.

İhtiyar durup bir kapı ağzında yere dökülmüş bir bira gölcüğünün ortasında horlamakta olan bir muhafızı inceledi. Sonra akordu bozuk bir sesle bir şarkı mırıldanıp kendi kendine dans ederek koridor boyunca yürüdü. Beyaz

sakallı ihtiyar büyücü, biraz bira bulma ümidiyle balo salonu tarafına doğru ilerlemekteydi.

Riva Kralının Taht Salonunun önünden geçerken kapının aralık olduğunu ve içeriden bir ışık geldiğini gördü. Merakla içeride kimse var mı diye başını uzattı. Salon boştu, ışık ise Riva Kralının kılıcının kabzasında duran Aldur Taşı'ndan geliyordu.

"Ha," dedi Belgarath taşa. "Sensin demek." Sonra ihtiyar biraz sallanarak tahtın dibine doğru yürüdü. "Ya, eski dostum," dedi gözlerini kısıp Taş'a bakarak, "herkes gidip seni yalnız bıraktı demek, ha?"

Taş onu tanıyarak yanıp söndü.

Belgarath yükseltinin ucuna çökerek birasından bir yudum aldı. "Beraber epey uzun bir yol geldik, değil mi?" dedi Taş'a muhabbete dalarak.

Taş ona aldırmadı.

"Her zaman bu kadar ciddi olmasan olmaz mı? Çok sıkıcı bir içki arkadaşısın." İhtiyar bir yudum daha içti.

Bir süre sessiz durdular. Belgarath çizmelerinden birini çıkarıp keyifle ayak parmaklarını oynattı.

"Bu olup bitenleri hiç anlamıyorsun, değil mi dostum?" diye sordu Taş'a sonunda. "Her şeye rağmen ruhun bir taşın ruhu. Nefreti, sadakati ve kayıtsız şartsız bağlılığı anlıyorsun, ama daha insanca olan duyguları anlamıyorsun –acıma, dostluk, aşk gibi. Hele aşkı hiç anlamıyorsun. Çok yazık, çünkü sonunda meseleyi çözen de bu duygular oldu. Başından beri işin içindeydiler zaten, ama sen nereden bileceksin, değil mi?"

Taş ona aldırmamaya devam etti. Belli ki dikkati başka bir yerdeydi. "Sen ne dinliyorsun öyle dikkatle?" diye sordu ihtiyar merakla.

Paralak mavi bir ışıkla parlayan Taş yanıp söndü ve mavisine birden uçuk bir pembe karıştı; sonra bu renk giderek arttı. Sonunda Taş açıkça kızarmıştı artık.

Belgarath kraliyet dairesinin bulunduğu yöne doğru bir göz attı. "Haa," dedi anlayarak. Sonra gülmeye başladı.

Taş daha da kızardı.

Belgarath gülerek çizmesini giydi ve sendeleyerek ayağa kalktı. "Belki de sandığımdan daha fazlasını anlıyorsundur," dedi taşa. Maşrapasındaki son birayı da bitirdi. "Kalıp bu konuyu tartışmak isterdim," dedi, "ama biram bitti, izninle." Sonra kapıya doğru yürümeye başladı.

Kapıya vardığında dönüp hâlâ kıpkırmızı olan Taş'a keyifle bir göz attı. Sonra gülerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Son

Kehanetin Oyuncağı ile başlayan Belgariad böylece sona eriyor.

Tarih ölümlü kalemlerin aksine hiç durmasa da, bundan sonrası henüz bilinmemektedir.

Dipnotlar

[1]Yayıncının Notu: Korkunç Torak Kitabı'ndan alındığı iddia edilen bu metin, Nadraklar arasında dolaşan metinlerden biridir. Kitabın resmi kopyalarını ancak Grolim başrahipleri görebildiği için bu versiyonun gerçekliğini kontrol etmek mümkün olmadı, ancak metindeki çeşitli ipuçları böyle olduğunu gösteriyor. Çerek Kralı Anheg'in elinde Torak Kitabı'nın gerçek bir kopyasının olduğu söylenir, ama ne yazık ki karşılaştırmak için bu kopyayı ele geçiremedik.